De la iad la rai (Robert Blum)
(Vol.3)

Drumul unui suflet (Robert Blum) după moartea trupului.

Capitolul 172

Povestea vieții pământești a lui Cado - Alte încercări ale inimii.
Demonica Minerva în caleașca statală.
Pietrele lui Cado destinate apărării

1. Miklos continuă: „Acum privește din nou mohorât și încremenit în fața sa, după care își aruncă privirea înspre înspăimântătoarea grotă, din al cărei fundal ies mereu flăcări tot mai mari însoțite de vuiete și voci înspăimântătoare, așa cum pot fi smulse numai unor torturați aflați în chinuri groaznice.

2. Lui Cado i se face părul măciucă. Pe chipul său se arată teama și disperarea, iar în interiorul său se aprinde furia. Acum apucă o piatră și rostește cu o voce tunătoare: «O, vino numai, presupusă Minerva, tu, cauza tuturor relelor! Această piatră îți va măsura creierul, sau cel puțin atât cât mai există acolo din oribila ta înțelepciune. Dumnezeu sau diavolul să-mi dea răspunsul: cine sunt chinuiții, cine îi chinuie și care este vina lor? - Nici un răspuns? Nici din Iad nu vine nici un răspuns! Da, acesta este modul de a se purta al celor puternici, de a considera vocea unui sărman diavol ca pe nimic. - Biata mea inimă, întreb degeaba, aici nu mai există nici o consolare! Ești pierdută, pierdută pentru totdeauna! Obișnuiește-te cu duritatea de diamant a Iadului, cu depărtarea lui Dumnezeu și cu inutilitatea oricăreia dintre rugămințile tale! Dar ce deprindere îngrozitoare mai poate fi și asta?! Pe Pământ am putut să mă obișnuiesc cu urletele pe care eram nevoit să le emit din cauza căpitanului meu. Dar pe atunci nu eram decât un animal de pradă lipsit de orice învățătură omenească și nu aveam nici cel mai mic habar de vreo religie. Abia când am devenit eu însumi conducător, când am învățat să citesc și să scriu și am ajuns în posesia unei Biblii grecești furate, am primit pentru întâia oară învățătură despre existența unui Dumnezeu atotputernic.

3. Am citit atunci Noul testament și am făcut acolo cunoștință cu renumitul evreu Iisus, a cărui învățătură conținea mult adevăr în sine, cu excepția câtorva contradicții. Am adus chiar un așa-zis preot la curtea mea, ca să-mi dea explicații, dar în ce au constat acestea? Orice bătrână mi-ar fi putut da niște explicații mai bune. Preotul cerea de la mine jertfe pentru ispășirea păcatelor mele și mi-a interzis să cercetez și în alte cărți prin care spiritul omenesc ar fi fost ucis, după cum spunea el. Mi-am dat seama că era un ticălos și m-am mâniat pe el. De aceea, l-am lăsat să plece și am pus scriptura de o parte. Și dacă în felul acesta am devenit un diavol, oare port eu singur toată vina?

4. Atunci când un soldat aflat pe câmpul de luptă trebuie să ucidă oameni se poate oare ca o divinitate atotștiutoare să-i scrie această vină în cartea vieții sale? Nu, pe veșnicie nu! Dar dacă și înțelepciunea lui Dumnezeu este încețoșată cu aburii întunericului atotputerniciei Sale, atunci desigur că pentru un biet diavol în toată nimicnicia lui, tot ceea ce dispune această divinitate în atotputernicia ei asupra lui trebuie să fie corect. - Dar ce tot spun eu! Oare nu au bieții diavoli deja această soartă încă din perioada când trăiesc pe pământ? Atotputernica divinitate îi cheamă în existență pe un teren unde nu crește nici un fir de iarbă pentru ei. Și dacă își iau pentru ei chiar și un singur fir de iarbă fără voința posesorului, li se pune imediat jugul de gât, fiind etichetați drept hoți. O, tu prea frumoasă înțelepciune și dreptate, care le dai peste măsură celor bogați și-i lași pe săraci să flămânzească!»„.

5. Miklos continuă: „Acum, flăcările devin foarte vii și fulgerele trec nenumărate peste suprafața vălurită a mării arzătoare. Percep acum o îmbulzeală puternică în fundalul acestei grote plină de focul distrugător. Îmi face o impresie îngrozitoare. Oare cum i s-o părea lui Cado, care se află în așteptare să ajungă acolo! - O, Doamne, acum începe un zgomot înspăimântător în grotă! Flăcări și mănunchiuri întregi de fulgere puternice se îndreaptă de acolo înspre cetele cerești, care așteaptă într-o ordine perfectă și privesc totul cu calm.

6 Acum se pot percepe din grotă vaiete pline de teamă. Zgomotul se apropie tot mai mult. Cado îşi astupă urechile. Este într-adevăr de nesuportat! Acum apare din interiorul grotei o somptuoasă caleaşca împărătească de gală, trasă de şase balauri arzători. Iar în caleaşca, ce pare la rândul său incandescentă, se află un fel de Minerva, având în mâna dreaptă un sceptru şi în mâna stângă o lance incandescentă.

7. Ea porunceşte acum mării arzătoare să se liniştească, însă aceasta rămâne agitată. Atunci face un semn cu sceptrul înspre fundal, şi în aceeaşi clipă se reped nenumărate spirite cu aspect demonic şi urlete înfiorătoare, afară din flăcări. Ea le porunceşte să potolească talazurile mării arzătoare. Diavolii, având înfăţişările cele mai respingătoare, se aruncă imediat în valuri reuşind să creeze o stare de linişte. Dar s-ar părea că aceasta nu este suficientă pentru zeiţă, căci ea cheamă în ajutor o mulţime şi mai mare de astfel de spirite. Acestea se reped cu o furie în creştere, acoperind cu monstruozitatea lor aproape întreaga suprafaţă vizibilă a mării arzătoare. Iar aceasta se linişteşte acum total, în măsura în care este acoperită de făpturile îngrozitoare.

8. Abia acum începe Minerva să meargă mai departe îndreptându-se exact înspre Cado, care aproape a încremenit de spaimă, însă acesta se aprovizionează cu pietre şi, după cum observ, pe unele le desemnează cu numele de *Jeoua* iar pe altele cu Numele Tău, *Iisus din Nazaret.* Pare disperat de înverşunat şi o ameninţă de departe pe Minerva care se apropie.

9. Minerva însă îi spune: «Îndrăzneşte numai să-mi insulţi majestatea, şi vei fi spulberat în mii de bucăţi! Iată, eu vin la tine să te fac fericit, iar tu vrei să dai cu pietre în mine! O, orbule, ce înseamnă puterea ta faţă de a mea? Întreaga creaţie, toate stelele nenumărate şi toate lumile s-au născut din mine*! O răsuflare din gura mea le poate şterge pentru veşnicie, iar tu vrei să începi o luptă cu mine?! O, tu, cel mai nebun dintre nebuni! Priveşte-mă şi ascultă-mă mai întâi, şi abia apoi încearcă-ţi puterile cu mine!» - Cado îi răspunde: «Dacă sunt puternic sau mai slab decât un ţânţar, mi-e perfect egal. Te avertizez să nu te apropii de mine, căci vei fi al naibii de prost întâmpinată, întrucât eu te dispreţuiesc până şi aici, în cea mai adâncă prăpastie a Iadului. O, tu, imagine demonică frumoasă ca o cadra a Minervei, crezi cumva că mă vei ademeni cu statura ta ispititoare astfel încât să mă predau ţie? Şterge-o de aici cu toate farmecele tale! Pe legea mea că nici măcar cu excrementele mele n-aş dori să-ţi ung pielea! Pleacă de-aici, căci altfel vei degusta puterea mâinilor mele. Priveşte această piatră, «Jeoua» este numele său!»„

(* - Vezi şi „Cine este Dumnezeu, cine este Lucifer, ce este omul„ n.r.)

Capitolul l73

Dialog între Cado şi Minerva. Proba groazei a conducătoarei Iadului - adevărata piatră a înţelepţilor a lui Cado

Dumnezeul Iisus este învingător! Numele Său este o oroare pentru Iad

1. Miklos relatează în continuare: „Minerva spune: «Ce-i drept, Cado, nu te-am crezut atât de neruşinat. E drept că unele favorite de la curtea mea mi-au povestit cât de bădăran eşti, dar cu toate acestea eu nu am luat drept bune spusele lor. Deoarece însă m-am convins acum de modul tău cu adevărat necioplit de a te raporta la spiritele înalte, sunt nevoită să vorbesc cu tine pe un alt ton. - Pentru început, urmează să asişti la executarea unei mici pedepse şi să înţelegi de aici cum obişnuiesc eu să mă raportez la spirite de genul tău. Dacă priveliştea ce va urma nu-ţi va învinge rezistenţa, te voi lăsa să guşti din ascuţimea puterii mele, deoarece condescendenta mea nu ţi-a fost pe plac!».

2. Minerva face un semn şi în aceeaşi clipă sunt aduse o mulţime de instrumente de tortură de către nişte demoni cu aspect îngrozitor. Acestea sunt dispuse într-un cerc larg în jurul Minervei, după care nişte demoni şi mai oribili aduc o serie de demoni delincvenţi, sărmani, cu un aspect încă întrutotul omenesc, din grota cea cumplită. Aceştia urlă îngrozitor şi mulţi dintre ei, în profunda lor disperare, se adresează rugător Minervei să-i cruţe. Dar ea face un semn, fără să pronunţe nici un cuvânt, demonilor arzând de pofta de a chinui, iar aceştia îşi apucă cu o rapiditate sălbatică jertfele începând să le tortureze într-un mod indescriptibil.

3. O, ce privelişte cumplită! Dacă aceşti demoni sunt capabili să simtă suferinţa la fel ca şi noi, această privelişte este ceva faţă de care chiar şi cel mai înţelept Heruvim ar trebui să amuţească. Tortura se desfăşoară lent şi planificat. O, Doamne, Tu, iubire veşnică, milostiveşte-te de aceşti

demoni nefericiți şi nu îngădui ca bietul Cado să ajungă la cea mai profundă disperare. Nu mai aud de la el decât : «O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! Unde eşti? Este posibil ca Tu să priveşti liniştit aşa ceva? Sunt pierdut, pierdut!». El cade la pământ ca şi cum ar fi leşinat.

4. Acum Minerva strigă batjocoritor înspre Cado: «O, tu, erou viteaz, unde îți sunt curajul şi îndărătnicia? Îți convine să mi te mai împotriveşti mie? - Încearcă numai şi-ți voi arăta imediat puterea mea. Cum îți place această mică demonstrație care s-a petrecut sub ochii tăi? Nu-i aşa că acum ne putem înțelege?».

5. Însă Cado sare brusc în sus, ca şi cum ar fi primit puteri noi, şi urlă înspre Minerva: «Satano! Temelie a tuturor relelor! Cu ce ți-au greşit aceştia de îi chinuieşti într-atât? Dacă mai ai măcar o scânteie de înțelepciune, cercetează în tine temeiul pentru care o faci, şi dă-mi de ştire! Dacă temeiul mă satisface, te voi adora. Vorbeşte, sau te spulber în atomi!» - La aceste cuvinte Minerva izbucneşte într-un hohot strident de râs şi strigă: «O, vierme nenorocit, mai îndrăzneşti încă, după toate cele văzute, să mă tragi pe mine la judecată, pe mine, stăpâna infinitului!? Aşteaptă puțin, că te îmblânzesc eu! Îmblânzirea îți va spune din ce motive binevoieşte Atotputernicia să facă asemenea lucruri, fără să ceară în prealabil acordul vreunei ființe create în acest sens!»

6. Acum, Minerva le face un semn demonilor aflați pe post de ajutor de călău să-l apuce pe Cado. Imediat s-a repezit o mulțime de demoni înverşunați asupra lui, ca să-l târască la aparatul de tortură. Dar acum să-l vezi pe Cado! Nu, numi-aş fi imaginat niciodată că are o asemenea forță! Într-o clipă a aruncat cea mai uriaşă piatră între ei, astfel încât aceştia s-au risipit ca prin farmec, ca şi cum ar fi căzut un fulger printre ei. Nici unul nu pare să mai aibă chef să-l atace.

7. Când Cado vede că piatra pe care era înscris Numele Tău, Doamne, i-a adus un serviciu atât de mare, îşi pune mâinile pe piept şi zice: „Nu tu, profetule evreu Iisus, ci Tu, Doamne Iisuse, m-ai ajutat! Ție ți se cuvine toată mulțumirea mea şi toată venerația mea, de aici, din Iadul în care mă aflu!"

8. Miklos continuă: „Este întru totul remarcabil că la auzul Numelui Tău preasfânt, toți diavolii împreună cu Minerva par să fie doborâți ca de fulger la pământ şi nu mai manifestă nici un chef să se ridice de acolo".

9. Cado o întreabă acum pe Minerva, rămasă la pământ: „Ei, tu, strălucită stăpână a infinitului, cum îți merge acum? Mi se pare mie, sau eşti puțintel atacată? Nu vrei să vii ceva mai aproape de mine? Poate că pot să te ajut cu încă o astfel de piatră a înțelepților!"

10. Minerva se ridică acum de la pământ, dar spre jalea sa, căci lancea i-a fost ruptă şi sceptrul distrus. Ea îşi contemplă un timp semnele distinctive ale domniei şi spune: „E foarte rău pentru domnia mea! Cândva, zeița sorții mi-a vorbit astfel: „O, Minerva, tu, cea mai înțeleaptă şi mai puternică regină peste toate stelele! Dacă va fi să ți se întâmple cândva ca lancea să-ți fie ruptă şi sceptrul distrus, atunci domnia ta îşi va afla curând sfârşitul, şi tu vei fi măturată mai rău ca o mortăciune!" - Da, Soarta neîndurătoare mi-a vorbit aşa! Nici un înger din cer nu mi-ar fi putut frânge puterea. Dar iată că unui demon mărunt, care - cu toată răutatea lui - nu este decât un demon infinit de prost, i-a fost hărăzit să mă învingă!"

11. După această convorbire cu sine, Minerva i se adresează lui Cado: „Tu, cel mai prost dintre toți demonii, cum ai reuşit să mă faci de ocară? Vrei să conduci tu de acum încolo, ca prototip al celei mai curate prostii, lumile, sorii şi toate elementele? Le vei opri tu, de vreme ce în curând eu nu o voi mai putea face, să se prăbuşească peste tine? Crezi oare că o lume întreagă, cu toată greutatea ei, va putea fi oprită din cădere cu pietrele tale murdare?" - Rosteşte Cado: „Dacă tu, ca stăpânitoare atotputernică a infinitului, nu te-ai putut feri de pietrele mele, cum ar putea-o face mizerabilele tale creaturi? Cine învinge o astfel de zeitate ca tine nu va avea nici o problemă cu nenorocitele sale lucrări. Nu-ți fă griji pentru asta! Va şti desigur, o altă zeitate decât tine, ce să facă cu ceea ce ai creat tu. - Spune-mi mai bine, câți bieți demoni mai aşteaptă acolo, în spatele acelei grote, demoni pe care tu voiai să-i torturezi în modul cel mai oribil, pentru distracția ta personală? Şi câți au fost deja chinuiți încă şi mai rău, de când lumea? Spune-mi adevărul adevărat, căci altfel o vei încasa rău de tot!"

12. Grăieşte Minerva: „Priveşte, nebun orb ce eşti! Tot ceea ce ai văzut aici nu a fost decât produsul volatil al creativității mele, ca încercare a curajului tău. Eu singură sunt reală; tot restul nu era decât aparență, şi nu ființă. De aceea, lupta cu aparența ta a fost uşoară. Căci dacă te-ar fi întâmpinat aici o realitate, pietrele tale nu ți-ar fi conferit nici o victorie. Aşadar, nu ai învins decât o

aparență, şi nu o realitate!" - După care Minerva reflectează puțin şi adaugă după un timp: „De aceea, nici nu pot să-ți răspund la întrebare - mai ales că mândria mea justificată nici nu ar accepta să intre într-o conversație înțeleaptă cu unul dintre cei mai proşti demoni. Măcar atât înțelegi?"

13. Cado rosteşte batjocoritor: „Ia te uită, ce animal deştept mai eşti! Aşadar numai o umbră am învins prin numele Dumnezeului Iisus? Şi cu toate astea, tu însăți ai spus despre tine că eşti o atotputernică realitate! Dacă eu am învins cu piatra mea numai fantezia ta oribilă, cum se face atunci că te afli în realitate întru totul paralizată dinaintea mea? Vorbeşte deci şi explică-mi lucrurile!"

14. Rosteşte Minerva: „Aceasta nu este decât o victorie aparentă, iar eu doar îmi imaginez că aş fi învinsă. Căci dacă aş fi învinsă nu aş sta cu toată hotărârea în fața ta şi nu aş fi gata să reînnoiesc de nenumărate ori această luptă! Eu folosesc împotriva ta, care eşti un nimic, această împletitură de aparențe doar ca să-ți cruț ființa, care din păcate îmi place atât de mult, şi care-mi umple inima cu o iubire pe care nu o meriți. Dacă nu aş avea această delicată reținere, aş fi trimis asupra ta vreo două dintre cele mai slabe spirite, care ți-ar fi transformat puterea în nimic. Dar dacă mai îmi torni multe gogoşi, voi fi nevoită să te întâmpin cu realitatea".

15. Vorbeşte Cado: „Hm, ciudat! Eşti într-adevăr o ființă şarmantă. Uite, nu m-aş fi aşteptat la atâta bunătate a inimii din partea ta! Faptul că trebuie să fii nespus de bună mi-a fost dovedit în măsură suficientă de fanteziile tale. La fel ca şi frumoasele tale idei de detronare a divinității, pe care voiai să o înfăptuieşti mai înainte prin atotputernicia ta, ce se află acum înmormântată în marea de jar. Oare au fost şi acelea tot pure fantezii? - Prima primire pe care mi-au făcut-o apostolii tăi a contribuit prea puțin la cumințirea mea. Aceiaşi apostoli s-au îndreptat apoi într-un număr infinit multiplicat la luptă împotriva adevăratei Divinități, pentru a împlini, după toate probabilitățile, planul tău străvechi. Dar Divinitatea a fost atât de impertinentă încât a deschis ecluzele de foc ale acestui munte, ca să înghită principala ta putere în valurile mării de jar. Spune-mi, te rog, în bunătatea ta, dacă toate acestea au fost numai aparență, fără nici o realitate?"

16. Minerva spune, muşcându-şi buzele de furie: „Din păcate, aceasta nu a fost o aparență! Dar de faptul că totul s-a desfăşurat atât de nefavorabil pentru mine este vinovată căpetenia ta cea proastă. Căci i-am spus de mii de ori că încă nu a venit vremea sa. Dar el a lucrat cu de la sine putere şi şi-a găsit răsplata pentru îndrăzneala lui smintită! Când se va mai ivi o asemenea ocazie?"

17. Cado: „Cred că niciodată, pe vecie! Şterge-o deci, de-aici, cu toate planurile tale prosteşti! Dumnezeu este şi rămâne veşnic Dumnezeu! - Iar tu eşti cea mai proastă ființă de pe lume şi suficient de nenorocită, căci nu vrei să renunți la acest plan. Ce ființă indescriptibil de frumoasă ai fi, dacă nu ai fi atât de înspăimântător de proastă! Lasă o dată deoparte străvechiul tău meşteşug lipsit de roade şi acceptă voința Atotputernicului, căruia nu i te vei putea opune niciodată, în toată veşnicia! Resemnează-te, tu, cea indescriptibil de minunată în toată înfățişarea ta, şi eu te voi învălui cu o iubire care nu are egal printre toate spiritele create în toată veşnicia. Altfel va trebui să te dispreţuiesc în ciuda marii tale frumuseți".

18. Minerva, cu o patimă ceva mai redusă: „Dacă tu ai şti ceea ce ştiu eu, ai vorbi altfel despre Divinitatea ta. Dar cu toate acestea, ai dreptate să vorbeşti aşa cu mine, căci aşa stau într-adevăr lucrurile! Dar eu nu mă pot schimba niciodată, în veşnicie. Căci dacă m-aş schimba, în clipa următoare nu ar mai exista în afară de mine şi de Dumnezeu nici o ființă creată în toată veşnicia, nici un Soare şi nici un Pământ! De aceea, eu trebuie să suport la nesfârşit chinul ca toate creaturile să-şi poată savura fericirea din mine. Dar acum m-am săturat, şi lucrurile trebuie să se schimbe!"

19. Rosteşte Cado: „O, sărmană mamă a infinitului, vino la mine şi te voi conduce la iubitul nostru Domn Dumnezeu Iisus, după care vom îndrepta iarăşi toate lucrurile!"

20. Minerva strigă: „Acest nume să nu-l mai rosteşti niciodată în fața mea, căci altfel s-a terminat totul între noi doi! Căci numele acesta este o oroare pentru mine!"

Capitolul 174

Înțelepciunea lui Cado fața de orbirea Minervei. Recunoaşte-l pe omul-Dumnezeu Iisus!

1. Miklos relatează în continuare: „Cado spune: „Dar, iubită mamă a nesfârşirii, sublimă şi preafrumoasă Minerva! De ce ai o asemenea aversiune tocmai față de acest nume, care sună atât de

prietenos pentru oameni? Ce ți-a făcut el ție? Eu îmi găsesc chiar şi în numele său consolare şi liniştire! Aşadar, vorbeşte, care este problema ta?”

2. Minerva, foarte mânioasă: „Prietene, povestea este infinit mai complicată, şi întreaga veşnicie nu va putea corecta acest lucru! Căci pentru acest nume a înnebunit Divinitatea şi şi-a părăsit înălțimea şi adâncurile ei primordiale. Din pură iubire nebunească pentru creaturile fanteziei sale, ea s-a înțărcuit într-o strâmtoare din care numai poate ieşi. Gândeşte-te numai la o Divinitate maltratată de creaturile sale mizerabile, din cauza iubirii sale pentru aceste maimuțe! O Divinitate care se întrupează, coborându-se astfel până la nivelul de hoit, în loc să rămână la înălțimea şi gloria sa, în tovărăşia mea luminoasă, şi în loc să domnească peste toate ființele care îşi preiau din mine existența lor indestructibilă! Mă întreb ce mai pot eu recunoaşte drept înțelepciune din această Divinitate devenită nebună? De atâta ruşine şi ocară aş putea chiar muri, dacă trebuie să privesc la această îngrozitoare înjosire! Dacă aş înnebuni şi eu împreună cu Divinitatea, tot infinitul s-ar desface în bucăți şi toate ființele şi-ar înceta existența. Iată în ce constă, aşadar, disperarea mea!”

3. Cado: „Hm! - Dar ce ți se pare atât de ciudat? Oh, nu coborârea lui Dumnezeu în mijlocul creaturilor sale! Acest lucru nu este nici pe departe atât de ciudat în ochii mei, pe cât mi se pare oribila limitare spirituală a preaînaltei şi înțeleptei Minerva, care îşi face o imagine atât de prostească despre marea Divinitate! Permite-mi să te întreb: Cum ar putea Divinitatea - ca Spirit pur primordial, ca putere primordială colosală - să devină slabă, plecând de la puterea Sa? Ar putea deveni ea slabă, ba chiar nebună - după cum zici tu -, Ea, care circumscrie nesfârşitul, fiind sursa lui veşnică? Nu, Minerva, se prea poate să fii foarte înțeleaptă, ba chiar atât de înțeleaptă pe cât eşti de frumoasă, dar gluma cu slăbiciunea şi nebunia lui Dumnezeu nu prinde la mine! În plus, văd că eşti extraordinar de avidă de a domni şi că îți face plăcere să te distrezi pe seama mea. Aşa că nu mă mai supăr nici de prostia de care dai dovadă.

4. Dar deoarece îmi face o plăcere deosebită să-ți admir frumusețea şi te iubesc cu adevărat, îți dau un sfat. Acesta constă în a te împrieteni cu omul-Dumnezeu Iisus! Lasă măcar ca numele Lui să răsune mai des în împărăția ta, ca să te convingi singură ce poate rezulta din aceasta. Sunt convins că în felul acesta vei ajunge într-un timp foarte scurt la o cu totul altă reprezentare despre Divinitate. - Iată, poate că eu sunt un demon cu mult mai rău decât tine. Eu îl cunosc pe Iisus numai după nume şi am aflat de câteva învățături ale sale, într-adevăr pline de o înțelepciune divină şi care ar smulge oricărui spirit cu adevărat gânditor sau demon întrupat cea mai înaltă admirație. Adevăr îți spun, nu îmi vine deloc greu să-i acord cea mai înaltă venerație. De ce ți se pare atunci tocmai ție atât de grea şi de neîndeplinit această atitudine?

5. Du-te, deci, şi fii măcar o dată în viața ta deşteaptă, căci proastă ai fost destul! Iată, noi doi reprezentăm totuşi ceva unul pentru celălalt. De aceea, nu ar fi bine deloc dacă nici de la noi nu va porni nimic. Bunul Dumnezeu va mai avea destul de lucru până când îi va stăpâni pe deplin pe urmaşii noştri, când noi vom fi renunțat pentru totdeauna la puterile noastre demonice. De aceea, nu va trebui să-ți pară niciodată rău, căci pentru cele săvârşite ți-ai primit întotdeauna oribila răsplată. Iar la sfârşit, s-ar putea ca Divinității să-i vină ideea să te crucifice pentru veşnicie. Şi ce ar mai rămâne atunci din toată osteneala şi munca ta neplăcută? De aceea, urmează sfatul meu, cu atât mai mult cu cât mi-ai dat a înțelege că existența ta este, la fel cu cea a lui Dumnezeu, indestructibilă!”

6. Minerva a amuțit la aceste cuvinte, rămânând - ca femeie - indescriptibil de frumoasă, în vârful caleştii sale şi părând să reflecteze la cuvintele lui Cado.

Capitolul l75

Condițiile Minervei de predare.

l. Miklos relatează în continuare: „După un timp, Minerva îşi îndreaptă iarăşi chipul spre Cado şi spune: „Prietene, trebuie să-ți mărturisesc deschis că mă interesezi foarte mult. Căci în statura ta frumoasă şi în cuvintele tale se află mai mult spirit şi adevăr decât îți imaginezi tu însuți. Dar eu nu pot să mai acord ascultare cuvintelor tale până când marea prostituată creată de mine din noul Babilon nu va fi complet prăbuşită. Eu am înălțat-o ca probă de foc pentru toți cei botezați în numele celui care îmi este opus mie, voind să-i demonstrez Divinității că şi învățătura ei poate fi răstălmăcită în cel mai subtil păgânism. S-ar părea că lucrarea mea a reuşit, căci babilonienii nu mai ştiu să se ajute în

fața întunericului şi a groazei. Au pierdut orice spirit. Din creştinism nu se mai vede nici o urmă. Din el nu a mai rămas decât un schelet sfărâmicios. Aşa-zişii creştini se sugrumă unii pe alții de dragul unei piei moarte, în care nu se mai află de o mie de ani nici un trup*, şi cu atât mai puțin un suflet sau un spirit. Dar aşa trebuie să se desfăşoare lucrurile: groaza provocată de mine trebuie să se distrugă prin noua groază provocată de ea. În acest fel, omenirea va fi transpusă într-o nouă şcoală a educării. Dacă aceste lucruri se vor realiza, atunci te voi cuprinde în brațe şi eu voi avea acelaşi sens cu tine în veşnicie!”

2. Cado: „O, tu, preagrațioasă şi preafrumoasă femeie din toată creația lui Dumnezeu, nu-mi pune asemenea condiții grele, a căror împlinire nu se întrezăreşte deloc! Lasă noul Babilon cu ființele lui asemănătoare câinilor! Lasă Divinitatea să stăpânească singură, căci ei îi va fi uşor să netezească toate drumurile strâmbe pe care le-ai pregătit tu! Tu însă urmează-mi mie şi fii fericită de acum încolo! Nu te mai gândi la cea care ai fost, ci mai degrabă, la cât de fericită poți redeveni! Şi cât de fericit pot fi eu alături de tine, şi împreună cu noi, nenumărate miriade de suflete aflate în contemplarea nesfârşitei tale frumuseți! Gândeşte-te la durerea mea, dacă ar fi trebuit să te disprețuiesc din cauza încăpățânării tale nebuneşti! Te rog, o, tu, cea indescriptibil de frumoasă, urmează sfatul meu! Pe atotputerea lui Dumnezeu, îți jur că nu te voi înşela! Tu, Soare central al oricărei lumini, părăseşte-ți carul triumfal, aruncă-ți sceptrul şi lancea, şi apucă splendidul scut al iubirii! Vino la pieptul meu şi găseşte aici, pentru orice supărare de care ai avut parte, cea mai frumoasă răscumpărare! Cu puterea ta aparentă nu mă vei învinge niciodată, dar cu iubirea ta vei face din mine sclavul inimii tale!”

3. Minerva: „Cado, Cado! Îndrăzneşti să te joci cu mine un joc periculos! Ce vrei să faci, în aşa fel încât Cerul gelos să te urmărească din cauza mea în modul cel mai dur? Priveşte numai, şi vei vedea că discuția mea cu tine este ascultată de miliarde nenumărate de ființe! Frumusețea mea fără asemănare este de fapt nenorocul meu veşnic. Eu ar trebui să iubesc *Unul* singur, pentru care însă în inima mea nu se află nici un fel de iubire. Dar dacă aş vrea să-mi îndrept iubirea spre altcineva, întregul Cer s-ar umple de mânie şi de răzbunare împotriva mea şi a aceluia căruia îi dăruiesc inima. S-ar putea să reuşeşti în jocul acesta. Dar vai ție şi mie, dacă vei reuşi!”

4. Cado: „În privința miliardelor de ascultători cereşti ai perfectă dreptate. Acum îi întrezăresc şi eu, dar văd în ei prietenie, şi nu duşmănie. Iată, cu toții îmi fac semne de aprobare! Dacă însă prietenia lor ar fi doar un tertip de război, atunci ar avea de a face cu mine. Pe scurt, eu nu renunț la tine! Tu eşti a mea, şi nici o putere rea nu te va lua de la mine! Căci şi eu sunt nemuritor şi puternic - întru Dumnezeu - şi nu datorită demonului care am fost!”

5. Minerva: „Cado, Cado, nu-l mânia pe Dumnezeu, căci tu eşti un biet om! Iată, cei de sus mă vor azvârli în curând într-un veşmânt oribil! Ce vei face tu atunci?”

6. Cado: „Nu, nu, priveşte în sus! Cu toții îmi fac semn că sunt incapabili de o asemenea faptă! Toți se bucură că te arăți în înfățişarea ta primordială** şi că au prilejul să admire, uluiți, frumusețea ta primordială, primul gând fundamental al existenței lui Dumnezeu! O, tu, purtătoare a luminii, a tot ceea ce spiritul creat poate numi „frumusețe”, nu-mi mai pune condiții şi vino la mine! Conştiința mea îmi spune că toate cerurile au aşteptat zadarnic întoarcerea ta de-a lungul eternității şi că tânjesc să te poată numi pe tine încoronare a desăvârşirii tuturor lucrurilor şi ființelor, înmoaie-ți inima şi vino să guşti alături de mine din cea mai înaltă fericire! Simte şi tu odată voluptatea pentru care ai fost şi eşti încă predestinată, tu, cea dintâi, cea mai mare şi cea mai desăvârşită idee a lui Dumnezeu!”

7. Minerva îl priveşte acum pe Cado într-un mod de-a dreptul prietenos, dar tot cu ochi poruncitori, şi îi spune: „Cado, ți-ai propus oare cu cea mai mare seriozitate să-mi diminuezi puterea? O, nu spera prea devreme la aceasta! Căci cele mai puternice şi mai mari spirite şi-au propus acest lucru față de mine şi şi-au încheiat tentativa fără să se fi schimbat nimic, spre ruşinea lor! Cum poate să-ți vină ideea să mă câştigi pentru inima ta, ba chiar pentru Cerul preaurât de mine, şi pe care îl cunosc cu mult mai bine decât tine, demon orb ce eşti!? Fiecare ființă trebuie să îşi rămână fidelă sieşi! Ea trebuie să fie ori un demon desăvârşit de puternic, ori, dimpotrivă, un prost mesager al cerului. Dar atunci când un demon ca tine vrea să fie totodată şi un fel de înger, el trebuie cu necesitate să mi se opună, chiar dacă are alte însuşiri față de care am un respect justificat. Dragul meu Cado, dacă vrei să-mi câştigi inima, trebuie să începi din altă parte! Adevăr îți spun, eu nu îți sunt ție

potrivnică. Dar dacă vrei să mă cucereşti, trebuie ca *tu* să-mi urmezi mie şi să vii la mine, şi nu să ceri să fac *eu* asta!"

8. Cado: „Dar, preafrumoaso, eu nu vreau să te obţin decât pentru mine însumi! Dacă Cerurile se bucură sau se supără din cauza asta, îmi e perfect egal. Eu nu te vreau decât pe tine. Nu doresc Cerurile pe care le urăşti şi voi rămâne pe veci la această dorinţă a mea! Dar oricare ar fi voinţa Cerurilor, eu nu vreau nici să împlinesc voinţa ta, deşi te iubesc mai mult decât pe toate comorile nesfârşitului!

9. Ştii, eu consider că orice fiinţă - inclusiv tu - care vrea mai mult decât poate este nespus de proastă. Dar peste măsură de proastă este o fiinţă pe care nici măcar cele mai amare experienţe, nesfârşit de multe, nu sunt în stare să o facă mai deşteaptă. Ce ai câştigat prin această încăpăţânare de neclintit? Ai devenit mai puternică, sau mai bogată, sau mai frumoasă în felul acesta? Sau cumva acele catralioane de îmblânziri la care ai participat au fost o voluptate pentru tine? Te asemeni acelor conducători de popoare care, ca nişte catâri, preferă să-şi nimicească regatele, decât să se lase învăţaţi ceva în prostia lor de vreun învăţat umil?

10. O, tu, cea mai frumoasă, dar şi cea mai proastă dintre femei, dacă aş vrea să te înving, nu mi-aş pierde timpul să schimb vreo vorbă cu tine, căci pentru asta mi-ar ajunge pietrele mele! Şi iată aici o armă nouă! Este un lasou, pe care mă pricep să-l manevrez. Nu am decât să-l arunc după tine, şi nici un Dumnezeu sau demon pe măsura ta nu te va mai putea elibera atunci din puterea mea! Dar eu însumi nu vreau să te prind astfel şi să te constrâng, ci vreau să te las să hotărăşti tu însăţi, pentru ca victoria asupra ta să nu fie a mea, ci un rezultat al liberei tale voinţe!

11. Crezi că m-ar bucura dacă mi-ai aparţine pentru că-mi exercit puterea asupra ta? Dar dacă tu pui la inimă cuvintele mele binevoitoare, te învingi pe tine însăţi şi te dăruieşti mie ca tovarăşă de drum fidelă pentru veşnicie, atunci vei fi pentru mine nesfârşirea tuturor fericirilor! - Ce vei face acum? Purtătoare de lumină, te rog în numele nesfârşitei tale frumuseţi, învinge-ţi orgoliul şi renunţă la încăpăţânarea ta! Nu te voi putea înţelege în veci. Căci dacă nu rezolv nimic cu tine prin iubirea mea, va trebui să-mi folosesc forţa şi să te înlănţui în felul acesta de mine!"

12. Minerva: „Dar, dragul meu prieten, de ce să fiu tocmai eu aceea care să se învingă şi să se predea? Nu poţi face şi tu acelaşi lucru? Căci eu aş putea fi cu mult mai ademenitoare pentru tine decât tu pentru mine. În plus, ar fi mai normal ca mirele să vină la mireasă decât mireasa la mire!"

13. Cado: „Aşa este, şi te asigur că aş fi ajuns demult la tine, dacă solul pe care stai ar fi fost altul decât este! Căci eu nu mă pricep să merg pe un astfel de sol! Dar pe tine te susţine acest sol, deci tu poţi veni la mine mai degrabă decât eu la tine!"

14. Minerva: „Dar ce vrei să faci cu mine, dacă vin la tine?" - Cado: „Prostească întrebare! Te voi iubi şi te voi face fericită, iar din această colină voi face un nou Rai, în onoarea Divinităţii care mi-a conferit această forţă!"

15. Minerva: „Din Rai am mai plecat odată, plină de ruşine! Adam al meu, primul vlăstar al Pământului tău, m-a minţit în aşa hal, încât nu am s-o uit pe vecie! Pe nici o altă planetă nu i-a reuşit Divinităţii ca pe Pământ să mă trimită în întuneric! Şi pentru asta, vinovat este acel Rai ruşinos. Am părăsit Divinitatea acum mai bine de 6000 de ani şi gust de atunci cele mai nenorocite roade ale acestui fapt! De aceea, să nu-mi vii cu alt Rai, dacă vrei să ne înţelegem pe vecie! Dar eu îţi fac o propunere - şi dacă o accepţi, sunt a ta pe vecie!

16. Propunerea este aceasta: Jură-mi că nu vei rosti niciodată numele de Iisus, la auzul căruia aproape mă sufoc! Şi aruncă toate pietrele de lângă tine şi lasoul la fel, iar răsplata pentru asta va fi că inima mea îţi va aparţine pe vecie. Fă asta şi voi fi a ta pe vecie şi nu voi trăi decât pentru tine!"

17. Cado: „Fermecătoarea mea Minerva! Cu sau fără Iisus, mie mi-e totuna. Cât despre pietre şi acest lasou dumnezeiesc, eu pot să pun stăpânire pe tine şi fără ele. Dar pentru că tu ai fost din toate timpurile cea mai mare mincinoasă şi maestră a amăgirii, natură pe care sunt convins că nu ţi-ai schimbat-o, eu nu voi accepta propunerea ta până nu o accepţi tu pe a mea. Dar mai repede, căci observ că martorii noştri cereşti devin nelinişţiţi în privinţa noastră! Hotărăşte-te rapid, căci şi răbdarea mea se cam termină!"

18. Miklos continuă „Chipul Minervei devine tot mai întunecat şi pe el se citeşte tot mai mult setea de a domina. Se gândeşte la o replică, dar se pare că nu îi vine nici una. De furie, îi vine să-şi muşte buzele, dar se teme de prezenţa lui Cado. Este într-adevăr amuzant să o vezi pe născocitoarea întregii aroganţe şi a tuturor minciunilor cum îşi dă osteneala să nu dovedească slăbiciune faţă de

Cado. Dar acesta nu o scapă nici o clipă din ochi şi îşi pregăteşte lasourile. - Da, acum chiar că e interesant să vedem ce va face în continuare *Satana!”*

(* - Referire la separarea Bisericilor Catolică şi Ortodoxă la anul 1054, n.r.)

(** - Vezi şi „Casa Domnului” de Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 176

Cado primeşte un sprijin îngeresc - Propunerile Minervei – Iadul prezintă alte chipuri de groază.

1. Miklos relatează în continuare: „Acum, iată-i pe prietenii noştri, *Robert-Uraniel* şi tovarăşul său *Sahariel,* cum se duc neobservaţi pe colina pe care se află Cado - însă el nu îi vede.

2. Nici *aparenta Minerva* nu pare să fi observat schimbarea locului celor doi. Ea priveşte în toate părţile, dar Cado stă ca un zid, atent la apărarea sa. Asta nu pare să-i spună nimic Minervei, care priveşte ţintă în jos, gândindu-se ce să facă. Pe chipul ei se perindă tot felul de expresii, când gravitate, când prietenie, când înţelepciune, când mândrie, dar de peste tot se întrezăreşte bătrânul, vechiul păcătos.

3. S-ar părea că povestea începe să-l plictisească pe Cado. El îşi drege glasul şi o întreabă pe Minerva: „Ascultă, graţioaso, am aşteptat destul de mult, dar se pare că nu ajungi la nici o hotărâre şi nici nu înfăptuieşti nimic după dorinţa mea! Îţi mai acord un scurt răstimp de gândire. Dacă acesta nu va duce la nimic, atunci va trebui să admiri îndemânarea mea în aruncarea lasoului! De când exişti tu şi dintre toate miriadele încă nu s-a găsit cineva care să-ţi poată fi maestru în această privinţă. Nici unul dintre ei nu a fost suficient de matur pentru a scăpa de viclenia ta, dar în privinţa mea, socotelile tale vor da greş! Ţi-am spus şi îţi repet: Pe mine nu mă prinzi! Pentru Cado, Dumnezeu, moartea şi demonii nu sunt nimic, căci pentru el, cerul şi iadul sunt totuna. Cado nu se supune nici unei stăpâniri! El face ce vrea, pentru că poate să o facă! De aceea, hotărăşte-te imediat, căci altfel lasoul meu va înconjura superbul tău gât!”

4. Minerva: „Dar, dragă Cado, fii totuşi, cât de cât, manierat! Căci eu nu pot ieşi aşa, brusc, din vechile mele obişnuinţe. Şi mai cred că dacă la eroismul tău vei adăuga ceva răbdare, nu-ţi va strica defel. Faptul că, după toate aparenţele, nu răspund imediat dorinţei tale, îşi are temeiurile sale! Căci se cuvine ca şi eu să-l încerc pe acela cu care eu, cea mai mare frumuseţe a infinităţii, aş dori să mă unesc. Căci dacă nu mi-ar fi plăcut de tine, m-aş fi îndepărtat demult de tine. Dar fiinţa ta deosebită mă înlănţuie de-a dreptul cu o putere magică. Şi eu îţi îngădui să-mi spui lucruri pe care nici de la Divinitate nu mi-ar plăcea să le ascult. Asta nu te mulţumeşte?”

5. Cado: „O, tu, cea mai minunată dintre creaturile lui Dumnezeu, te iubesc nesfârşit de mult. Şi ca să nu fiu nepoliticos cu tine, mai aştept câteva clipe. Dar te rog să nu-mi pui răbdarea la încercare mai mult decât atât!”

6. Minerva zâmbeşte şi aruncă lancea ruptă în marea de jar liniştit, pe care se mai află încă nenumărate spirite lovite, care domolesc valurile mării.

7. În clipa în care lancea a fost distrusă de mare - ceea ce Cado consideră a fi un semn bun - se înalţă dintr-o dată din marea arzătoare o mulţime de spirite înspăimântătoare la vedere, care o înconjoară pe Minerva. Unul dintre ele, ce reuneşte înfăţişarea tuturor celorlalţi balauri şi bestii înspăimântătoare se adresează Minervei ca într-un urlet de tigru:

8. „Ticăloaso! Aceasta este mulţumirea pentru trilioanele de servicii pe care ţi le-am făcut de-a lungul veşniciei? De dragul tău nu ne-am temut de nici o jertfă, de nici o osteneală şi nici chiar de durerile şi chinurile cele mai îngrozitoare, ca să ne asigurăm în sfârşit de iubirea pe care ne-ai promis-o atât de des. Recunoştinţa ta se exprimă prin faptul că vrei să ne părăseşti în mod ruşinos din iubire pentru un demon nou, care abia şi-a băgat nasul în Iad? - Nu, nu vei face asta niciodată! Mai bine te distrugem pe tine, întreg Iadul şi toate cerurile, înainte să faci un singur pas din acest loc! Priveşte, slujitorii noştri îmblânzesc această mare şi suportă un chin îngrozitor pentru ca tu, ca stăpână poruncitoare, să poţi merge liniştită pe ea! Iar tu vrei să ne părăseşti şi să nu ne acorzi niciodată acea plăcere pe care ne-ai promis-o atât de des? Să nu îndrăzneşti să o faci, curvă ticăloasă ce eşti, căci răsplata îţi va fi ceva pe care nici măcar plenitudinea fanteziei lui Dumnezeu nu a visat-o vreodată! Vorbeşte acum, spune ce vrei să faci? Priveşte numai cum scade curajul eroului tău, care priveşte în

toate părțile sperând să întrezărească o gaură prin care s-ar putea strecura! - O, cheamă-l într-ajutor, cheamă-l! De ce nu îl chemi pe el, alesul tău?"

9. De rușine, mânie şi furie, Minerva ar dori să se volatilizeze. Tremură din tot trupul şi este atât de mânioasă încât nu pare în stare să mai rostească nici un cuvânt. Cado însă pare şi mai mânios şi se pare că se sfătuieşte cu sine ce să facă. Căci aceşti giganți îngrozitori îi impun totuşi un anumit respect şi reprezintă totodată o mărturie împotriva Minervei, care îl face să se teamă chiar foarte mult în privința fidelității şi iubirii ei. De aceea, nici nu se poate hotărî ce să facă. Dar Minerva îi aruncă nişte priviri atât de pline de dor încât el nu-şi mai poate desprinde privirile de la ea. Cado începe să îşi măsoare şi să îşi ordoneze pietrele.

10. După un mic răstimp, Cado se îndreaptă şi îi spune monstrului înfiorător: „Vă cunosc puterea şi arta de a înşela, căci nu este opera voastră! Voi înşivă nu sunteți decât nişte scheme goale şi nişte configurații ale fanteziei pure ale acestei femei, şi nu produceți decât o impresie de amenințare. Dacă ați fi nişte ființe adevărate, ar trebui chiar să vă recompensez pentru serviciul pe care mi l-ați făcut acum. Căci prin comportamentul şi cuvintele voastre m-am familiarizat mai îndeaproape cu caracterul ei, ceea ce este de o mare importanță pentru mine. - Sfâşiați-o, dacă vă stă în putință! Eu aş putea s-o fac dar nu vreau, pentru că nu merită deloc această osteneală din partea mea.

11. Satana, dacă îți mai este posibil să dai o probă asemănătoare celor anterioare, fă-o numai! În felul acesta am cu atât mai mult ocazia să te cunosc mai bine. Dar cu voi, biete scheme, voi termina imediat în numele lui Dumnezeu, Iisus cel crucificat. Priviți această piatră, ea este prevăzută cu numele Dumnezeului Iisus, pe lângă trei cruci! Această piatră vă va arăta cărui spirit îi aparțineți!"

12. După aceste cuvinte, Cado ridică o piatră de pe pământ şi începe să-şi ia elan. - Dar Minerva strigă plină de teamă: „Cado, în numele a tot ceea ce îți este mai sfânt, nu fă asta! Vei fi pentru veşnicie pierdut în clipa în care piatra se va desprinde din pumnul tău. Puterea acestor spirite pe care tu le consideri în mod greşit născociri ale fanteziei mele este nelimitată. Ceea ce cuprind ele cu puterea lor nu le poate fi smuls prin nici o putere divină. Stai liniştit! Poate reuşesc să le domolesc, pentru ca apoi să dau curs eliberării noastre!"

13. Cado, care este tot mai expus influenței tainice a celor două spirite ocrotitoare aflate în spatele său, rosteşte cu gravitate: „Cuvintele tale sunt ca baloanele de săpun: în ele nu se află nici o urmă de adevăr. Ai fost dintotdeauna o mincinoasă, dar nu ai făcut prin asta nimănui mai mult rău decât ție însăți. De aceea, fii sigură că voi face exact ceea ce mă sfătuieşti să nu fac! Azvârlu aşadar acum această piatră în numele Dumnezeului meu, Mântuitorul Iisus!"

14. După aceste cuvinte, Cado aruncă piatra asupra capului marelui monstru. Când piatra atinge capul, se aude un zgomot ca provenit din mii de tunuri. Dispare totul, cu excepția Minervei, care stă acum tremurând şi complet goală pe o grămadă de nisip, încercând să se ascundă de privirile lui Cado, fapt care nu-i reuşeşte.

15. Dar Cado o întreabă: „Ei, preagrațioaso, ce mai ai de spus? Unde este pericolul cu care mă amenințai? Şi unde sunt acele spirite puternice şi amenințătoare, care voiau mai degrabă să distrugă cerul, Iadul, pe Dumnezeu şi Pământul, ca să te pedepsească pe tine din cauza infidelității tale? Unde se află ele acum? - Iată, că din arta ta nu mai iese nimic! Cu mine nu o scoți la capăt! Un altul te-ar pedepsi după merit, dar eu te iert pentru toate. Tu trebuie doar să-mi urmezi, căci altfel voi folosi o putere căreia nu i te poți opune. Iată că acum nu mai ai nimic ce ți-ar putea oferi vreo aparență de putere. Nu mai ai nimic în afară de mine şi de indescriptibila frumusețe a formelor tale. De aceea, sprijină-te cu toată voința pe mine, si eu te voi conduce pe calea cea dreaptă, calea adevăratei iubiri. Dar trebuie să-mi urmezi din *liberă* voință!"

16. Profund ruşinată, Minerva spune: „Da, da, vreau, trebuie să-ți urmez ție! - Dar fă măcar un pas spre mine, dacă ai într-adevăr iubire pentru mine în inima ta. Şi pentru că eu am făcut deja mai mult de o mie de paşi spre tine, ai putea îndrăzni să te apropii şi tu măcar un pas!"

17. Cado: „Ştii doar că eu sunt, un spirit care nu se lasă clintit cu nimic şi care nu va urma cerința ta decât după ce te vei afla pe pragul unei complete transformări a dispoziției tale lăuntrice primordial rele şi infidele. De aceea, renunță pe viitor la a-mi mai cere ceva. Eu sunt mai rău decât tine, deşi răutatea ta primordială ar putea umple infinitul cu cea mai dură judecată. Dar pentru că întreaga osteneală a îngerilor de a te recâştiga a eşuat din cauza încăpățânării tale de neclintit, trebuie ca un diavol al diavolilor să te readucă în punctul de unde ai plecat. Dar acest diavol nu este la fel ca

tine, ci de un alt soi! El îşi are puterea de sus, deşi fiinţa sa aparţine Iadului. Şi doar tu eşti răsplata lui, pe care însă el o va dispreţui, dacă răsplata nu i se oferă în mod liber, ci din constrângere. De aceea, urmează-mă!”

Capitolul 177

Minerva adulmecă un şiretlic al Divinităţii – Cado îi explică motivul. Un veşmânt cade din Cer - Curiozitatea Minervei

1. Miklos relatează în continuare: „Minerva spune: «Prietene Cado, eu te iubesc cu adevărat! Şi este într-adevăr prima iubire sinceră care îmi mişcă inima. Dar pentru asta, fă-mi totuşi plăcerea de a-mi explica motivul încăpăţânării tale! Căci la baza ei trebuie să se afle un plan măreţ şi foarte subtil. Cineva foarte sus-pus are o intenţie în privinţa mea, iar tu eşti instrumentul său deghizat. Trebuie să-mi dezvălui planul, căci altfel nu mă mişc de bunăvoie din acest loc nici măcar atât cât grosimea unui fir de păr. Şi la ce ţi-ar folosi să-ţi exerciţi puterea asupra mea? Tu ştii cu câtă încăpăţânare mă pot opune eu Divinităţii însăşi, şi cu atât mai mult ţie! Divinitatea are o putere fără de sfârşit şi poate face din mine ce vrea ea, dar numai printr-o constrângere veşnică. Inima şi voinţa mea îmi aparţin numai mie şi ele înţeleg să se opună oricărei puteri! Şi chiar şi puterii tale - deşi de la începutul veacurilor tu eşti singurul care s-a apropiat cel mai mult de inima mea. Căci dacă nu ar fi aşa, în locul înfăţişării mele primordiale adevărate ai fi avut demult un monstru îngrozitor în faţa ochilor tăi. Acum ştii cum sunt eu. Şi cum trebuie să fiu. De aceea, indică-mi motivul pentru care te porţi atât de implacabil cu mine».

2. Cado: «De ce îmi ceri o explicaţie pe care ţi-am expus-o deja limpede ca lumina zilei? Nu îmi este îngăduit să mai vorbesc despre aceasta, pentru că dacă aş vorbi, nu te-aş mai putea niciodată elibera. Trebuie ca pentru început să te raliezi neconstrânsă la voinţa mea şi să faci din ea voinţa ta. Atunci voi face şi eu tot ceea ce vei voi tu, pornind din tine însăţi!»

3. Minerva: «Sigur că dacă vreau numai ceea ce vrei tu îmi vei îndeplini cu uşurinţă voinţa! Dar unde se mai află atunci libertatea mea de voinţă?» - Cado: «În aceea că tu vrei *în mod liber ceea ce* vreau eu, stabilind în felul acesta o unitate între voinţa mea şi a ta! Căci fără o astfel de unitate nu ne putem gândi niciodată la o adevărată influenţă».

4. Minerva: «Ceea ce spui este mult prea confuz pentru mine! Nu te înţeleg! Explică-mi mai exact lucrurile!» - Cado: «O, tu, ciudată purtătoare a întregii lumini şi iluminări, care se află revărsată în toate spaţiile infinite! Dacă nu înţelegi asemenea lucruri care sunt totuşi foarte limpezi, cum vei fi atunci în stare să înţelegi profunzimea izvorului nesfârşit al înţelepciunii divine?

5. Iată, vei fi din nou liberă şi vei intra într-o ordine adevărată! De aceea, trebuie să intri mai întâi în ordinea voinţei mele, pentru ca în felul acesta să se elibereze apoi şi propria ta voinţă. Fă măcar o încercare! Dacă nu-ţi va plăcea, poţi să te întorci înapoi la vechiul tău mod de a fi».

6. Minerva spune, cu chipul mai luminat: «Da, cu o asemenea ofertă sunt de acord! În cazul în care nu mi se interzice retragerea, dacă noua stare nu-mi va conveni, atunci fie cum vrei tu! - Dar sunt goală şi mi-e ruşine să mă înfăţişez dinaintea ta. Fă-mi rost de un veşmânt şi voi veni îndată la tine!» - Cado: «Nici acest lucru nu ţi-l pot garanta, decât după ce-mi vei fi îndeplinit prima mea cerinţă, şi în clipa aceea va coborî un veşmânt splendid din cer la picioarele mele! El este pentru tine şi este atât de frumos cum nici măcar cerurile nu au văzut vreodată unul asemănător! Aşadar vino, să-l iei din mâinile mele ca pe un veşmânt demn de o mireasă»”

7. Miklos îşi continuă relatarea: „Minerva ezită puţin, îndreptându-şi ochii mari şi înfocaţi înspre locul în care se zăreşte acum la picioarele lui Cado un veşmânt învelit într-o pânză roşie. S-ar părea că ar dori să vadă mai îndeaproape dacă veşmântul este vrednic să fie purtat, şi-şi forţează ochii să vadă ceva din veşmântul propriu-zis. Dar acesta este atât de bine învelit în pânza roşie încât nu se întrezăreşte nimic din el. Curiozitatea Minervei creşte foarte mult. - Eu însumi sunt plin cu curiozitate ce se va întâmpla acum cu această fiinţă a lui Satan unsă cu toate alifiile! Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, Doamne Iisuse! Se va converti oare acum pentru totdeauna această veche mincinoasă? Şi se va îmbunătăţi atunci situaţia pe toate corpurile cereşti, şi în special pe Pământul nostru?”

8. Eu: „Preaiubitul meu prieten Miklos, toate acestea ți se vor revela în cele ce urmează. Observă continuarea acestei scene şi continuă să o tălmăceşti pentru societatea prezentă, la fel ca şi până acum, şi astfel vei înțelege limpede totul, împreună cu toți frații şi surorile tale!”

Capitolul 178

Minerva se răzgândeşte şi se apropie. Ultimii paşi dinainte de țel.

1. Miklos îşi îndreaptă din nou ochii spre scenă şi spune: „Aha, Minerva devine acum neliniştită, şi se vede din fiecare mişcare a ei că i-ar plăcea enorm să aibă veşmântul învelit în pânza roşie în fața sa.

2. Cado observă şi el foarte clar acest lucru şi o întreabă: «Eşti cumva înlănțuită de Pământ? Vino încoace, şi atunci îți va fi mai uşor să pătrunzi în taina acestei legături. Dar dacă eşti ferecată pe solul pe care te afli, spune-mi. Căci pot să-ți desprind picioarele, chiar rămânând aici». - Minerva spune: «Nu este nevoie să o faci, căci sunt liberă şi pot merge unde vreau! Cum arată veşmântul? Sune-mi, dragă Cado!»

3. Cado: «Vino încoace şi îl vei vedea. Te asigur că vei rămâne cât se poate de uimită!» - Minerva: «Dar ştiu că eşti tare! Iar eu trebuie că m-am îndrăgostit nebuneşte de tine! La aşa ceva nu a mai asistat veşnicia niciodată! Iată, acum voi îndrăzni să o fac! Dar dacă îmi faci vreun rău, mă întorc imediat şi nu mai revin niciodată la tine!»”

4. Miklos continuă: „Acum Minerva părăseşte în sfârşit locul pe care se afla, un fel de colină de nisip arzător, apropiindu-se cu paşi precauți de Cado, în spatele căruia se mai află şi acum cei doi prieteni ai noştri. În clipa în care Minerva îşi pune piciorul fermecător de frumos pe colina pe care se află Cado, scoțându-l din marea de jar, dispare tot jarul. Nici din grota cea îngrozitoare nu se mai zăreşte nimic, şi tot zgomotul şi tumultul asurzitor a amuțit. Muntele cel înalt pare să se fi micşorat puțin şi aproape că şi-a pierdut aspectul abrupt, iar întregul ținut dobândeşte un aspect mai plăcut, şi deşi nu este puternic iluminat, este totuşi luminat din belşug.

5. Cu adevărat, acest Cado este un artist în meseria lui! Căci faptul de a o face pe această prințesă a veşniciei să se îndrăgostească de el - o ființă care este mai străină de iubire decât este sfârşitul de nesfârşit - necesită mai mult decât s-ar crede! Deşi Cado mai este încă un aşa-numit demon, trebuie să recunosc că am într-adevăr tot respectul pentru acest tip de demonism! Are caracter, neclintire si un curaj care aproape te înspăimântă. Dacă nu aş fi văzut totul cu ochii mei, povestea mi s-ar fi părut incredibilă! Nu putem face altceva decât să fim uimiți şi să te lăudăm pe Tine, Doamne, că ai îngăduit să se întâmple aşa ceva. Acum însă trebuie să aşteptăm ca întreg Pământul să treacă - probabil după câteva furtuni - într-un stadiu dorit de toate Cerurile.

6. Numai că Minerva nu se grăbeşte prea mult să se apropie de Cado, căci paşii ei sunt mici şi măsurați, în fiecare clipă găseşte câte ceva pe pământ, pe care îl culege de jos, îl contemplă un timp şi îl aruncă apoi iarăşi. Mie îmi apare ca şi cum pe pământ ar fi presărate intenționat tot soiul de podoabe care să o atragă tot mai aproape de Cado. Într-adevăr, şiretlicul nu e rău deloc! Îmi amintesc că am citit pe pământ într-o profeție sibilinică următoarele: «Atunci când Satan va fi convertit, va merge pe perle şi diamante şi le va dispreţui. Atunci, Iadul se va închide şi lanțurile iluziei se vor topi ca ceara expusă la soare».

7. Iar priveliştea de acum se aseamănă mult cu această descriere! Minerva s-a apropiat şi nu mai are nici patruzeci de paşi până la Cado. Acum trebuie că a găsit ceva foarte important, căci s-a aplecat în mare grabă şi a ridicat un fel de diademă pe care o contemplă favorabil, dar care nu îi face totuşi plăcere, pentru că o aruncă la fel ca pe cele precedente.

8. Acum, Minerva îl întreabă pe Cado: «Prietene, dar cine a presărat toate aceste podoabe aici? Sunt ele oare pentru mine, sau se află aici pentru altcineva? Iată aici o diademă superbă, demnă de capul meu! Să o păstrez, sau să o arunc?» - Cado îi răspunde: «Reține ceea ce este bun şi aruncă ceea ce este rău! Dacă ai purta prea multe lucruri din acelea te-ar împovăra atât de mult încât abia dacă ai mai putea face vreun pas înainte. Păstrează diadema, dar nu mai ridica nimic altceva de pe pământ! Înțelege acest lucru şi fii ascultătoare!»

9. Minerva rosteşte: «Da, da, iată-mă că vin. Dar priveşte, în fața mea se află din nou o splendidă brățară! Cado, îngăduie-mi să o ridic şi pe aceasta, căci este vrednică de brațul meu!» -

Cado rosteşte, întrucâtva nerăbdător: «O, fiinţă lacomă de podoabe, lasă acolo brăţara ce ademenitoare! Căci braţul tău este frumos şi fără ea, atât de frumos încât poate fi considerat în sine drept o podoabă. Căci aici, la picioarele mele, te aşteaptă câteva podoabe care nu-şi au egal în veşnicie. De aceea, nu mai zăbovi în faţa acelui gunoi ridicat de pe jos, ci vino şi ia rapid în posesie ceea ce este pregătit pentru tine!»

10. Minerva aruncă brăţara, ajungând repede în apropierea lui Cado. Doar trei paşi îi mai despart. - Acum, îi spune lui Cado: «Prietene, am venit atât de mult înspre tine încât doar trei paşi ne mai separă. Pe aceştia poţi să-i faci tu înspre mine! Eu văd foarte bine că farmecul meu într-adevăr uriaş te face să tremuri din toată fiinţa. Tu mă iubeşti nespus de mult, asta mi-o spun ochii tăi! De aceea, fă-mi această mică plăcere şi fă aceşti trei paşi înspre mine!»

11. Cado spune: «Făptură infinit de frumoasă! Vor veni stări cereşti în care voi face milioane de paşi înspre tine. Dar acum este necesar ca pentru binele tău să nu-ţi îndeplinesc nici o dorinţă înainte ca tu să fi împlinit ceea ce trebuie eu să-ţi cer. De aceea, fă şi aceşti trei paşi mici, de vreme ce ai putut face deja trei mii de paşi!»

12. Minerva: «Cine te constrânge să ceri toate acestea de la mine? Cine îţi alcătuieşte legile?» - Cado: «Nici o fiinţă de care sunt conştient nu-mi poate prescrie ceea ce cer eu de la tine. Eu singur îmi alcătuiesc legile, şi nu îngădui nici unui Dumnezeu şi nici unui diavol să-mi prescrie ceva. M-am aflat cândva în faţa lui Dumnezeu prin intermediul a două mari Spirite ale Sale. Acestea erau bune şi înţelepte şi mi-au arătat Cerul şi Iadul ca să mă decid pentru unul dintre ele. Iar eu nu am voit Cerul, şi am înţeles să dispreţuiesc Iadul aşa cum i se cuvine! Şi am văzut în aceasta o practică lipsită de sens, care nu-şi poate afla niciodată împlinirea. Apoi ai început să mă urmăreşti tu pe mine, dar toată arta amăgirii tale a eşuat din cauza tăriei voinţei mele şi a fermităţii intenţiei mele de a te elibera de jugul propriei tale orbiri! Spune-mi deci, cine ar putea să-mi prescrie aşa ceva?

13. Iată, în întreaga nesfârşire nu există nici o fiinţă de care să ascult. Căci eu sunt stăpânul meu şi nu-mi pasă de nimeni altcineva decât de tine, pentru că îmi placi infinit de mult. Şi pentru că, după Dumnezeu, tu eşti cea dintâi, cea mai mare şi mai puternică fiinţă din univers, care trebuie să devină din nou în sens deplin ceea ce trebuia să fie în conformitate cu înalta înţelepciune a lui Dumnezeu. Iar acest lucru nu se poate înfăptui decât pe calea pe care ţi-o prescriu eu ţie. De aceea, nu mai ezita cu cei trei paşi, căci altfel nu vei ajunge niciodată la frumuseţea şi demnitatea ta primordială!»

14. Minerva: «Adevăr îţi spun, prea iubitul meu Cado, ceea ce mi-ai spus acum este bun şi frumos. Iar eu nu mai am nimic de obiectat. Dar dacă ne este dat să ne lăsăm conduşi în viitor de iubire, nu înţeleg de ce, dacă ai aceste intenţii, nu vrei să te clinteşti din locul tău nici măcar cât un fir de păr, de dragul meu. Iată, voi mai face încă doi paşi. Dar pe ultimul va trebui să-1 faci *tu,* chiar de ar fi să aştept o veşnicie pentru asta! Căci acum nu mă mai pot gândi la o întoarcere, pentru că m-am lăsat prinsă în acest joc într-o măsură mult prea mare! De aceea, fă-mi te rog această mică plăcere!»”

Capitolul 179

Sfârşitul luptei şi întorsătura.
Fiinţa arhetipala mândră a lui Satan reapare - Cado rămâne neînduplecat.
Pilda luntraşului salvator.

1. Miklos relatează în continuare: „Cado spune: «Dar, graţioaso, de ce îmi ceri ceva pe care nu îl pot înfăptui, pentru, că tu eşti cea care mi-l ceri! O, tu, incorigibilă coroană a infinitului! Acum va trebui să faci şi ultimul pas, pe care altfel l-aş fi făcut eu! - Şi, în avantajul tău, te rog acum să nu-mi mai ceri nimic în cele ce urmează. Iată, mai ai un singur pas de făcut, şi întregul infinit va fi salvat şi eliberat de jugul cel dur al judecăţii veşnice! Iar tu vei străluci ca fiinţa cea mai fericită, împreună cu lumina tuturor Sorilor ce cuprinde spaţiul infinit!»

2. Minerva: «Da, da, s-ar putea foarte bine să fie aşa, dacă aş fi atât de proastă încât să fac ceea ce vrei tu! Dar îmi lipseşte această prostie, ceea ce este foarte trist pentru strălucitoarele tale intenţii în privinţa mea. Desigur că mai lipseşte un singur pas mic. Dar, deoarece eu nu vreau să-l fac prin liberă voinţă şi îţi voi râde în faţă la fiecare intenţie a ta de a mă amăgi, prin ce mijloc mă vei constrânge? Din punct de vedere exterior mă poţi constrânge, dar lăuntric niciodată!!

3. Căci trebuie să ştii că eu sunt o fiinţă din care şi-au extras nesfârşirea toate fiinţele sale. Eu sunt o fiinţă a fiinţelor - polaritatea negativă a puterii, aşa cum Divinitatea primordială este polaritatea pozitivă! Eu sunt terenul nesfârşit pe care îşi clădeşte Divinitatea instrumentele sale! - Iar tu, reţine te rog, tu, un nimic infinit în comparaţie cu mine - tu vrei să mă supui prin câteva cuvinte lamentabile nimicniciei pe care o reprezinţi şi să mă seduci prin măgulirile tale infinit de prosteşti pe mine, cea mai desăvârşită fiinţă din întreaga nesfârşire!? O, jalnică prostie! Văd prea bine cum tremuri de voluptate şi recunosc pofta ta uriaşă de a mă strânge în braţe. Dar nu-ţi mai fă gânduri murdare, dacă nu vrei să faci acest ultim pas în favoarea mea! Eu nu mai fac nici un pas - aceasta este voinţa mea nestrămutată!!»

4. Cado: «Ia te uită, ce deşteaptă ai devenit dintr-odată! Vrei să mă faci să aştept o veşnicie acest ultim pas? Îţi urez ţie însăţi multă răbdare pentru asta, căci răbdarea mea nu se termină niciodată! Ce-mi pasă mie? Acest singur pas mă împiedică prea puţin! Din propria mea voinţă, pot face cu tine ceea ce vreau. Şi de aceea, nu am nevoie de nimic mai mult ca să fiu în avantaj. De aceea, rămâi pe loc aşa cum vrei, iar eu nu voi pierde nimic în felul acesta. Într-un fel, te am deja în mâinile mele. Nu te mai poţi schimba într-un balaur, şi de fapt mi-e cu mult mai drag dacă rămâi aşa cum eşti. Iu-hu, va fi într-adevăr o viaţă veselă! Minerva, pe asta ai făcut-o bine!»

5. Minerva, foarte uluită de această transformare a lui Cado, spune: «N-aş fi crezut niciodată că eşti atât de ticălos! Dar nu te încrede prea mult în tine! Dacă m-aş putea desprinde de blestemata iubire faţă de tine, lucrurile s-ar schimba de îndată. Dar probabil că tu mi-ai văzut slăbiciunea. Nu, la asta nu mai rezist! Blestemat fie cine te-a făcut! Dar aşteaptă numai, căci îl vei cunoaşte prin mine pe Satan!!»

6. Cado rosteşte foarte flegmatic: «O, dar nici nu-mi pasă! Într-o măsură, eşti deja a mea, şi din această cauză frumuseţea ta fermecătoare nu se mai poate urâţi, şi acest lucru îi ajunge pe deplin lui Cado! În plus, nimeni nu-ţi interzice să faci şi ultimul pas solicitat. Aşadar când te vei fi plictisit suficient, vei urma cerinţa mea, din propria ta voinţă. Iar până atunci, sunt numai o bucurie, căci te-am dobândit pe tine, graţioasa mea Minerva!»”

7. Miklos îşi continuă relatarea: „Minerva este pe cale să plesnească de mânie. Ar dori cu mult drag să se transforme într-o fiinţă îngrozitoare, dar nu poate. Se străduieşte să se îndepărteze, dar picioarele ei sunt ca înlănţuite de pământ şi nu le poate mişca decât în direcţia lui Cado. Dar ce picioare frumoase are! Cu adevărat, lui Cado i se cuvine tot respectul! Cum poate avea o asemenea reţinere faţă de această frumuseţe ispititoare, pe care o are întrutotul în puterea sa! De aceasta ţin mai multe lucruri decât am înţeles eu până acum. Tot respectul faţă de el, pentru că se comportă atât de rece în faţa acestei frumuseţi!

8. Cât de mânioasă este acum Minerva şi cât de dispreţuitoare se uită la bietul Cado! Ea se străduieşte să-şi schimonosească frumosul chip. Dar cu cât se străduieşte mai mult, cu atât mai interesant devine acest chip. Iar Cado îi spune: «Preagraţioaso, nu te mai osteni atâta! Cu cât îţi schimonoseşti mai mult chipul, cu atât mai atrăgătoare devii pentru mine! Eşti într-adevăr o zeiţă!»

9. Minerva rosteşte, aproape plângând de mânie: «O, tu, viaţă blestemată, dacă aşa încep să stea lucrurile! Oare nu mai sunt eu stăpâna tuturor stăpânelor? Trebuie să mă las batjocorită de un asemenea măgar prost? Oare nu mă pot retrage, nu te pot părăsi pentru totdeauna? Nu mi-ai confirmat tu mai devreme că pot să mă întorc când vreau?!»

10. Cado rosteşte: «Această promisiune nu se va împlini până când nu te vei pune pe deplin la unison cu voinţa mea. Căci tu eşti şi vei rămâne judecată atâta timp cât rămâi sclava propriei tale încăpăţânări. Este ca şi cum cineva s-ar afla într-un mare pericol şi un luntraş care trece cu barca pe acolo îi oferă ajutorul, dar omul nu vrea să-l primească, deşi nu se poate ajuta singur; în mod similar, tu eşti sclava pericolului în care te afli, atâta timp cât nu foloseşti ajutorul oferit de luntraş.

11. La fel se petrec lucrurile şi în cazul tău! Eu îţi întind mâna mea puternică pentru a te scoate din acest pericol oribil şi a te transpune apoi în cea mai deplină libertate. Dar tu dispreţuieşti ajutorul meu. Nebunia ta orgolioasă te determină să faci tot ceea ce te poate conduce, mai devreme sau mai târziu, la propria ta distrugere. De aceea, nu te mai poţi întoarce acum şi trebuie să rămâi aici, pe această stâncă. Şi dacă eu nu te-aş opri de la distrugere şi nu aş împinge înapoi valurile care te-ar fi spălat demult de aici, unde ai fi fost acum?

12. După cum ţi-am spus, nu mai scapi de mine şi nu te mai poţi îndepărta de mine nici măcar cât lăţimea unui fir de păr! Ce vei face de acum încolo, ca sclavă pură a voinţei mele?! Vei fi în stare să mi te opui veşnic cu încăpăţânare?»”

Capitolul 180

Cado se înviorează cu pâine şi vin - Mânia Minervei
Învăţăturile limpezi ale lui Cado relativ la lipsa ei de valoare.

1. Miklos relatează în continuare: „Minerva rosteşte: «Da, pot şi vreau să fac asta. - Chiar dacă aici nu mai am nici o putere activă, în interiorul meu pot stărui cu încăpăţânare şi pot aştepta o veşnicie! Dar probabil că din cauza prosteştii mele iubiri faţă de tine nu voi face totuşi acest lucru, ci voi reflecta din belşug asupra acestei situaţii, şi dacă voi descoperi un avantaj pentru inima mea voi urma sfatul tău. Dar te rog să remarci că voi reflecta încă o vreme foarte îndelungată!» - Cado răspunde absolut indiferent: «Foarte bine, iubirea mea! Dar cu cât vei aştepta mai mult deplina ta convertire, cu atât mai mult vei rămâne nefericită şi cu atât mai greu îţi va fi să faci acest ultim pas! Reflectează şi la asta!»

2. Cado se aşează acum, şi pentru că îi este foame şi sete, ia nişte pâine şi vin şi începe să le consume. Şi deoarece chipul său se luminează, trebuie că întărirea pe care o simte îi este grozav de plăcută. - Minerva îl observă foarte indispusă pe cel ce se ospătează, şi spune mai mult pentru sine: «Ia te uită ce maniere are, trebuie că şi le-a însuşit la şcoala urşilor şi a lupilor! Individul ăsta mănâncă precum un lup şi bea ca o balenă. Şi deşi mai are încă un pahar si o bucată bună de pâine, bădărănia sa nu îi îngăduie să mă îmbie cu ele şi pe mine. Desigur că nu aş accepta nimic de la un astfel de măgar! Dar s-ar cuveni totuşi să-mi facă această ofertă, mie, cea mai măreaţă făptură din acest infinit! Şi cum mai mănâncă individul! Cred că e în stare să mănânce întreaga creaţie!

3. Şi acum ce să fac? Ceva trebuie totuşi făcut! Dacă aş putea trage mai aproape de mine legătura aceea în care se află acel veşmânt minunat pentru mine! Ce să fac? Să mă uit până se satură el bine? O, ce situaţie stupidă şi blestemată! Dar aşteaptă tu, măgar grosolan, să vezi cum se vor schimba lucrurile cu tine în cele ce urmează!»

4. Cado mănâncă şi bea cu multă voie bună, şi spune ca pentru sine: «O, Doamne, ce pâine minunată şi ce vin bun, de parcă ar fi crescut pe Soare! Acum sunt evlavios ca un miel şi bun ca un măgar! Iar cea mai frumoasă femeie din lume, Satana, botezată acum «Minerva», se află lângă mine şi-mi este supusă! Iu-hu, ce bine-mi merge! - Ei, ei! Dar de ce faci, graţioasa mea Minervica, un chip atât de acru? Fii şi tu binedispusă şi aşează-te încrezătoare alături de mine! Dacă vei face acest lucru ţi se va lua în considerare acest ultim pas pe care-l mai ai de făcut. Haide, Minervica, fă-mi şi mie această adevărată bucurie! Iată, toate fiinţele cereşti se bucură împreună cu mine. Priveşte numai în sus şi le vei descoperi singură imediat. Iar noi doi, infinit mai nobili şi mai desăvârşiţi decât toate cetele cereşti, şedem aici unul lângă altul, ca o pereche de măgari bolnavi cu chipurile lungi şi acre. Pfui, haide să nu ne ruşinăm şi să fim de zece ori mai veseli decât toţi cei care se află deasupra noastră! Vino şi aşează-te chiar acum lângă mine!»

5. Minerva rosteşte cu un chip ofensat: «Ţine-ţi gura, bădăran mitocan şi beat ce eşti! Auzi, ce îşi doreşte individul! Să mă aşez chiar lângă el! Desigur că nu i-ar strica o asemenea distracţie. Dar nici vorbă de aşa ceva! Căci fructe cum sunt eu nu se vor coace niciodată pentru asemenea măgari! Oare înţelege el asta?»

6. «Nu, Minervica, spune Cado, de ce să nu te coci niciodată pentru mine?! Căci eşti deja foarte coaptă! Eşti aproape bătrână! Dar un singur sărut venit de pe aceste buze trandafirii ar fi mai frumos decât orice! Apropie-te aşadar şi fă inimii mele o adevărată bucurie!»

7. Minerva: «Imediat, imediat, domnul şi stăpânul meu. Ştiţi doar cu cât drag urmez poruncile dumneavoastră de câte ori vă doriţi una sau alta. Nici nu vă puteţi imagina cât de mult vă iubesc! Liniştiţi-vă, aşadar, vreme de câteva eternităţi, şi vă voi îndeplini îndată dorinţa!»

8. Cado spune: «Facă-se după cum doreşti! Mie mi-e totuna şi nu-mi pasă dacă trebuie să mai aştept câteva eternităţi sau nu. Te afli deja în puterea mea indestructibilă şi nu mai am nevoie de altceva ca să fiu satisfăcut. Eu aş dori să te eliberez din imensa ta nebunie şi să te fac din nou liberă şi fericită, numai pentru că ţin mai mult la bunăstarea ta decât la a mea. Dar dacă tu vrei mai degrabă să

rămâi o sclavă a nebuniei tale oarbe, n-ai decât să rămâi ceea ce eşti, anume cea mai proastă şi cea mai rea ființă din întreg nesfârşitul! Iar mie îmi va păsa extrem de puțin de toate acestea.

9. Ridică-ți ochii extrem de frumoşi şi de proşti în sus, şi vezi cum trilioane de ființe se bucură acolo sus de existența lor divină, deşi ştiu foarte bine că tu eşti cea mai nefericită ființă din întreaga nesfârşire. Şi la fel pot fi şi eu fericit - în felul meu - în modul cel mai minunat, inclusiv fără tine. Trebuie să-ți mai mărturisesc că de acum încolo nu voi mai face vreun efort cât de mic ca să te obțin pe tine într-o stare de deplină libertate, întru Dumnezeu, creatorul tău. Căci ştiu foarte bine că nu eşti altceva decât un stârv încăpățânat, iar până în clipa de față nici Dumnezeu şi nici un demon nu a scos-o la capăt cu mine. Dar toate acestea nu mă deranjează. Tu eşti a mea, şi ai devenit la fel de inofensivă ca o viperă căreia i s-a luat veninul. Dacă vrei să devii liberă şi fericită pentru tine însăți, ştii ce ai de făcut! De acum încolo nu vei mai primi nici o invitație din partea mea. Rămâi în nebunia ta şi ține-te strâns de ea, pentru că mie mi-e totuna!»

10. După aceste cuvinte, Minerva reflectează adânc şi spune: «Şi ce se va întâmpla cu stima cea înaltă de care am beneficiat până acum în întreaga eternitate?»

11. Cado: «Pentru numele lui Dumnezeu, nu te fă de râs din cauza acestei stime închipuite. În ceea ce priveşte înțelepciunea pură te poți simți depăşită de orice măgar. Căci atunci când o ființă, fie ea atât de frumoasă din punct de vedere exterior, este atât de proastă cum nu mai există alta în întreg infinitul, atunci, în privința stimei adevărate, trebuie să mai aştepte mult! De aceea, nu îmi mai vorbi niciodată despre această aşa-zisă stimă, pe care ți-ai acordat-o doar tu ție însăți. Cruță-mă de astfel de stupidități!»

12. Minerva: «Ei, nu te înfuria chiar aşa de tare! Căci precis valorez şi eu ceva, măcar atât cât să-ți dai măcar o mică osteneală cu mine şi să mă înveți ce-mi lipseşte!» - Cado: «O, iubito, ție-ți lipsesc foarte multe, ba chiar îți lipseşte *totul!* În privința asta, voi mai avea multe de discutat cu tine, deşi nu sunt un adept al discuțiilor deşarte.»

13. Minerva: «Ai răbdare cu prostia şi slăbiciunea mea! Căci dacă este ca eu să devin răsplata ta, vei fi din belşug răsplătit pentru osteneala ta!» - Cado: «Asta numai dacă te vei lăsa învățată! Căci dacă nu vei accepta nici o învățătură, aşa cum ai făcut până acum, atunci îți pot spune că mi-e mai drag dosul meu decât tine, în ciuda infinitei tale frumuseți. Nu ai decât să pui la inimă aceste cuvinte, căci eu nu sunt un demon sensibil!»”

14. Miklos îşi continuă relatarea: „Minerva îşi freacă fruntea şi pare să fie foarte confuză. - Cado însă îşi întoarce chipul spre noi, şi face o față ca şi cum ne-ar percepe întrucâtva. Ceea ce mă miră însă foarte mult este că deşi i-a fost îngăduit să vadă toate spiritele cereşti de deasupra lui, el pare să nu le zărească pe cele două de lângă el, şi anume Robert-Uraniel şi însoțitorul acestuia, Sahariel. Căci în privința lor are o mină ca şi cum nu ar percepe pe nimeni în spatele său”.

Capitolul 181

Bathianyi şi Miklos comentează această scenă
Minerva face ultimul pas - veşmântul ceresc drept răsplată
Consecințe posibile ale mântuirii depline a lui Satan

1. Contele Bathianyi, pe care această scenă începe să-l plictisească, spune: „Prietene Miklos, eşti cu adevărat un povestitor excelent al celor văzute şi este extrem de interesant să te ascult. Dar această poveste dintre Cado şi aşa-numita Minerva, care ar trebui numită mai degrabă Luciferina sau Satana, devine întrucâtva plictisitoare. Admir răbdarea infinită a Domnului, ca şi pe aceea a Patriarhilor, Profeților şi Apostolilor. Căci aceştia contemplă cu toții scena devenită atât de monotonă, ca şi cum într-însa s-ar afla Dumnezeu ştie ce importanță uriaşă! Pentru mine, întreaga poveste dobândeşte tot mai mult aspectul unui roman fad, care poate continua la nesfârşit. - Cado merită într-adevăr tot respectul! Dar Minerva este un jucător subtil, care se poate transforma în toate chipurile, formele şi elementele, şi care deci nu poate fi niciodată prinsă. Ea pare pe ici, pe colo, într-adevăr proastă, dar din planul ei lăuntric ascuns nu îngăduie să se vadă nimic. O, ce mai canalie! Acum fii din nou atent, prietene Miklos! Vei vedea că am dreptate!”

2. Miklos spune: „Să lăsăm toate acestea în seama Domnului! Cred că la sfârşit toate se vor aranja aşa cum trebuie”. - Bathianyi: „Da, şi eu cred la fel, că la sfârşit totul va fi bine! Dar când va

veni acest sfârşit?! Desigur că noi îl vom prinde, întrucât vom trăi veşnic. Dar trebuie să ni se ierte dacă după evidentele fleacuri din povestea cu frumoasa Minerva ajungem la ideea că această poveste dintre ea şi Cado va ajunge cu greu la un sfârşit”.

3. Miklos spune: „Ştii ce, frate, în ceea ce mă priveşte, în fond îmi pasă prea puţin de toate acestea, în rest, lucrurile mă interesează extraordinar de mult, pentru că nu este o istorie care să se petreacă în fiecare zi. Două spirite ale Iadului trecute prin ciur şi prin dârmon s-au luat la harşă şi în curând se va vedea căreia dintre ele îi revine victoria. În ceea ce mă priveşte, eu ţin cu Cado!” - Bathianyi spune: „Şi eu la fel! Şi dacă există un sfârşit, să sperăm că lucrurile vor ajunge să se aşeze cum trebuie. Deocamdată povestea mai este încă fără îndoială strâmbă o vreme! - Dar tu priveşte în continuare într-acolo, şi spune-ne mai departe ceea ce se petrece”.

4. Miklos priveşte într-acolo şi spune: „Priveşte şi tu într-acolo şi vei putea vedea la rândul tău cum Minerva îi întinde prietenoasă mâna lui Cado, care îi spune: «Asta nu îţi foloseşte la nimic. Tot ceea ce faci din voinţa ta spre acceptare, nu poate fi acceptat de mine până când nu vei fi făcut şi *ultimul pas!* - Ridică-ţi deci piciorul şi apropie-l de al meu, şi atunci îţi vei fi împlinit sarcina şi vei fi ajuns din nou la libertatea ta! Începând din clipa aceea voi putea face şi eu câte ceva din cele pe care ţi le doreşti să le fac!»

5. Minerva: «Numai pentru a afla dacă-ţi respecţi cuvântul îmi ridic piciorul drept de pe pământ şi îl apropii de al tău! Toate cerurile şi Iadurile trebuie să-mi fie martore că niciodată nu am ascultat de voinţa cuiva, în măsura în care am făcut-o acum. Dar vai ţie, Cado, dacă m-ai minţit cu ceva, pe mine, care te iubesc, căci ar trebui să mă răzbun faţă de tine printr-o răzbunare cum nu a mai fost!»

6. Minerva îşi ridică acum cu adevărat piciorul drept de pe sol, îl aşează lângă piciorul lui Cado, căruia îi spune: «Acum am îndeplinit ceea ce ai cerut de la mine! Ce vei face acum?»

7. Cado rosteşte: «Ridică-l şi pe celălalt! Căci abia atunci vei fi împlinit întrutotul condiţia şi abia atunci îţi voi spune ce voi face! Deşi, în fond, ţi-am spus deja şi fără asta ce se va întâmpla apoi. Dar pentru că se pare că ai o memorie foarte scurtă, îţi voi repeta pe scurt cele spuse. Dar mai întâi va trebui să faci în întregime ultimul pas, şi nu numai pe jumătate! Păşeşte aşadar şi cu celălalt picior afară din înlănţuirea ta, şi atunci toate celelalte se vor ordona de la sine!»

8. Minerva rosteşte: «S-ar părea că pretenţiile tale în ceea ce mă priveşte nu vor ajunge niciodată la capăt. Dar pentru că am făcut deja atât de multe, o voi face-o şi pe asta. Însă poţi vedea de acum că atunci nu te voi mai părăsi! Căci tu ştii că îmi este îngăduit să mă întorc în mod liber în starea mea anterioară, întrucât aceasta a fost condiţia principală a acestei tratări înjositoare a mea, după voinţa ta».

9. Acum, Minerva ridică şi cel de-al doilea picior, şi spune: «Acum am înfăptuit totul! Ţi-am împlinit întrutotul voinţa! Spune-mi ce se va petrece acum?» - Cado: «O, tu, infinit de graţioasă fiinţă! Desfă acum această legătură! Scoate afară veşmântul dinăuntru şi acoperă cu el farmecele tale, care îmi excită atât de puternic întreaga fiinţă!»

10. Minerva se apleacă şi desface învelitoarea. Dar când vede înăuntru o rochie de un roşu carmin, mai strălucitoare decât Soarele, presărată cu o mare cantitate de diamante şi rubine dintre cele mai strălucitoare, se sperie de această cantitate nesfârşită de lumină, astfel încât cade la pământ într-un fel de leşin, rămânând aproape fără suflare în faţa lui Cado.

11. Cado întreabă: «Ei, Minerva, cum îţi place veşmântul acesta arhetipal regesc? Te-am minţit cumva, sau ţi-am spus adevărul? Ce părere ai acum despre mine?»

12. Minerva, care din cauza uluirii abia mai poate să vorbească, rosteşte cu o voce tremurândă: «O, Cado, dar e prea mult, prea măreţ, prea splendid pentru mine! Eu cunosc toate cerurile, cu toţi locuitorii lor, dar cu o asemenea rochie nu am văzut îmbrăcat niciodată pe nimeni, nici măcar Divinitatea, în lumina ei inaccesibilă! Cum să fiu eu în stare - eu care abia dacă mă rădic cu puţin din profunda mea ticăloşie - să primesc un asemenea veşmânt de foc, şi chiar să îl port? Am în privinţa lui o bucurie indescriptibilă, dar într-adevăr nu îndrăznesc să-l îmbrac! Căci străfundurile Iadului nu pot să realizeze atât de curând o uniune cu înalturile cerului! Şi-mi va mai trebui încă o vreme îndelungată în care să reflectez asupra faptelor mele demonice rele, pentru a mă putea înălţa treptat afară din ele. Căci gândeşte-te că eu sunt străfundurile oricărui rău, şi ale întregii judecăţi. Cum şi când mă voi putea ridica deasupra acestei răutăţi primordiale - o, Cado, cât de departe se mai află încă timpul în care se va întâmpla aceasta?»

13. Cado: «Nebuno, numără Sorii din spațiul infinit! Numără toate planetele, care nu arareori se învârtesc de ordinul trilioanelor, la fel ca atomii din eter, în jurul unui singur şi ultim Soare central, care nu va fi încă multă vreme Soarele central principal! Numără grăunții de nisip ale celei mai mici planete! Însumează toate particulele de materie care sunt condamnate să alerge prin marea eterică a spațiului veşnic şi care trebuie să poarte în micuțele lor spinări lumina de la o nesfârşire la alta! Priveşte, toate acestea sunt condamnate prin înalta *ta* judecată! Cât de mult ar trebui să socoteşti şi cât de mult ar trebui să gândeşti până vei ajunge la temeiul unui singur atom din întreaga nesfârşire? Vezi, ar fi o nebunie în cel mai înalt grad! De aceea, fă ceea ce te sfătuiesc eu pentru adevărata ta eliberare, şi atunci nu vei avea nevoie să socoteşti atâta pentru a fi cu adevărat liberă şi pentru a deveni cu adevărat plăcută Divinității atotputernice în forma ei umană, aceea a lui Iisus!»

14. Minerva: «Iubite Cado, ai dreptate! Numai te rog să nu mai rosteşti acest nume, căci el este pentru mine insuportabil în măsura cea mai înaltă. E drept că nu pot să-ți spun de ce, dar lucrurile stau într-adevăr aşa, căci numele acesta mă arde mai intens decât întregul foc al Iadului!»

15. Cado: «Vezi, aceasta este iarăşi o mare nebunie de cel mai înalt grad în ceea ce te priveşte! Căci tocmai prin acest nume, care nu se compară cu nici un altul, putem dobândi, atât eu cât şi tu, o adevărată mântuire. De aceea, e mai bine ca pe viitor să aduci laudă şi slavă acestui nume, şi în felul acesta vei învinge pe deplin tot răul din inima ta! În felul acesta vei triumfa peste tot ceea ce te-a făcut să cazi într-un abis atât de mare şi de continuu, din sânul veşnicii Dumnezeiri!»

16. Minerva: «Bunule Cado, ție îți este cu mult mai uşor să vorbeşti decât mie. Gândeşte-te câte miriade de ființe sărmane suferă în chinurile îngrozitoare pe care li le-am pregătit eu. Cum aş putea eu deveni liberă şi cu adevărat fericită atâta timp cât nenumăratele ființe devenite nefericite datorită mie trebuie să sufere toate chinurile? Eu să strălucesc în rochia aceasta şi nenumărați copii ai mei să sufere veşnic din cauza mea!? Nu, asta nu merge, nu poate fi aşa!»

17. Cado: «Îngrijeşte-te de altceva! De când Divinitatea a devenit om în corp omenesc, a preluat întreaga creație materială în numele Său, făcându-i prin gestul Său pe toți oamenii independenți de tine şi responsabili față de propria lor conştiință! Întregul Univers stă acum pe umerii lui Dumnezeu şi pe acela al oamenilor liberi. Iar tu nu mai ai demult nici o socoteală cu Divinitatea. De aceea, fă ceea ce îți spun şi vei fi liberă în toate privințele!»”

Capitolul 182

Noile subterfugii ale Minervei – Riposta lui Cado. Despre ispăşire şi convertire - Fapte importante pentru mântuire

1. Miklos relatează în continuare: „Minerva spune: «Dar Divinitatea a prescris un fel de ispăşire pentru iertarea păcatelor, fără de care nici un om, şi cu atât mai puțin un demon nu pot deveni fericiți. Iată, eu am fost şi sunt încă temeiul tuturor păcatelor şi un stâlp al judecății şi al morții. Şi atunci, cum să devin eu fără ispăşire liberă, şi în final chiar fericită? Nu ar trebui oare să am parte de canonul cel mai mare pentru ca să fiu cu adevărat liberă şi fericită? Dar cum aş putea să mă căiesc în acest veşmânt de lumină? Căci legată de căință este cămaşa din păr de capră, cenuşa şi sacul! Procură-mi un asemenea veşmânt de pocăință şi voi începe cea mai serioasă ispăşire!»

2. Cado: «Da, tu şi cu căința, vezi să nu... Chiar că ați fi simpatice împreună! Înțelegi cumva ce înseamnă adevărata pocăință? Crezi cumva că un veşmânt din păr de capră, cenuşa şi sacul, reprezintă adevărata pocăință? Sau crezi că trebuie să procedezi în maniera romană pentru a ajunge la adevărata iertare a păcatelor? Eu, chiar dacă în raport cu Divinitatea sunt doar un biet demon, consider că adevărata pocăință este aceea de a renunța de bunăvoie la ceea ce este rău şi opus voinței lui Dumnezeu, şi de a te statornici nestrămutat sub stindardul ordinii divine, în aşa fel încât să vrei tu însuți, într-un mod de nezdruncinat, ceea ce recunoşti ca fiind în conformitate cu ordinea divină. Dacă vei acționa în felul acesta din nou-apăruta ta voință, îți vei ispăşi într-adevăr păcatele. Dar veşmântul din păr de capră, cenuşa şi sacul, spovedania generală, comuniunea şi - din partea mea - milioane de slujbe fac parte din sfera celor mai mari nebunii ale oamenilor, pentru că ele nu fac decât să-i facă pe oameni mai răi. Eu nu pot deveni mai bun decât prin *voința* mea proprie. Toate celelalte nu au nici o valoare, nici în fața spiritelor mai bune şi nici în fața lui Dumnezeu.

3. Tu ştii tot ceea ce poate deduce orice spirit prin înţelepciunea sa superioară. De aceea, nu mai dori nimic din tine însăţi, ci numai ceea ce voiesc eu, şi atunci te vei elibera în curând de paznicul închisorii tale. Dar atâta timp cât mi te mai opui cu propriile tale firimituri de voinţă, nu-ţi va merge mai bine! - Priveşte, înţelepciunea şi cunoaşterea adevărată nu ţi-au lipsit niciodată, însă buna voinţă da, şi de aceea, ai devenit temeiul tuturor relelor! - Dar atunci când o fiinţă vrea să devină bună şi nobilă, ea trebuie să facă acelaşi experiment cu voinţa sa sălbatică pe care-l face un grădinar cu un arbust nealtoit: îi taie coroana, îi despică trunchiul şi pune în interiorul lui o mlădiţă nobilă. Atunci, din el va creşte un pom fructifer nou, nobil şi bun. - La fel trebuie să procedezi şi tu cu vechea mlădiţă a voinţei tale! Şi chiar dacă un timp te va preocupa faptul că trebuie să ţi se îndepărteze vechea coroană, ar fi bine să nu îţi pese! Căci în schimb vei primi o coroană cu mult mai minunată, mai nobilă şi mai bună.»

4. Minerva: «Cado, tu eşti într-adevăr încăpăţânat ca un demon, dar şi înţelept ca un zeu!» Cado: «La ce-mi foloseşte înţelepciunea dacă nimeni nu vrea să o urmeze în afară de mine? Eu predic în faţa unor urechi surde şi dau un spectacol în faţa unor ochi orbi. Pe Dumnezeu cel atotputernic, până acum am vorbit mai mult decât suficient, dar la ce mi-au folosit toate acestea? Ţi-am arătat de ce ar trebui să te supui în întregime voinţei mele. Căci tu ai mii de subterfugii, şi chiar dacă faci totuşi ceva, nu faci niciodată lucrurile imediat şi nici aşa cum mi-aş dori eu şi cum trebuie să fie! Deci, dacă mă găseşti la fel de înţelept ca un zeu, de ce nu faci imediat ceea ce cer de la tine? Cea mai splendidă rochie din lume se află în faţa ta, împrăştiindu-şi razele minunate ca un Soare central, în depărtările infinitului. Dar lumina sa atotputernică, sortită să-şi trimită razele inclusiv în interiorul fiinţei tale, trebuie deocamdată să se consume zadarnic. De ce? Poţi să-mi explici motivul?»

5. Minerva: «Eu ţi-am indicat deja motivul, pe care însă tu l-ai combătut cu ascuţimea înţelepciunii tale. Dar cu toate acestea, eu rămân la ideea că mă simt cu mult prea nevrednică pentru acest veşmânt dumnezeiesc şi că aş prefera mai degrabă să îmbrac nişte zdrenţe obişnuite. Îmi este imposibil să-ţi indic un alt motiv, chiar dacă te vei supăra din cauza asta. - Îmbrac-o tu, dacă ai atâta curaj, şi atunci îţi voi urma şi eu exemplul. - În plus, mai e încă ceva: ce se va întâmpla pe Pământ şi în toate celelalte lumi dacă voi îmbrăca această rochie? Le va merge mai bine, sau mai rău, spiritelor învăluite în materia cea mai densă? Oferă-mi o explicaţie plauzibilă şi voi face imediat tot ceea ce doreşti tu!»

6. Cado: «Ştiam că va găsi din nou un subterfugiu care să întârzie lucrurile! O, tu, fiinţă întrutotul disperată! Ce ne pasă nouă de Pământ şi de toate celelalte lumi? Divinitatea va şti prea bine ce să facă cu ele. Modul în care vor trăi de acum înainte oamenii de pe Pământ sau cei de pe Soare nu are nici cea mai mică legătură cu noi. Noi trăim şi acţionăm numai pentru noi. - Ţi-am spus deja cu claritate şi până acum că tu însăţi ai fost transpusă pe un corp ceresc fără nici o influenţă. Şi aceasta de când Divinitatea a devenit om, când un al doilea Adam provenit din Dumnezeu a preluat întreaga creaţie, împreună cu toate relele sale, pe proprii Săi umeri, conducând acum totul aşa cum o cere Ordinea Sa veşnică. De aceea, începând de acum încolo, nu trebuie să te mai îngrijeşti de nimic altceva decât de tine însăţi! - Îmbracă veşmântul, şi atunci ţi se va arăta ceea ce trebuie să se întâmple în continuare!»

7. Minerva: «O, tu, carte vie, vorbeşti ca şi cum ai fi un discipol al lui Solomon! Dar eu întrezăresc faptul că pe de o parte ai totuşi dreptate. De aceea, mă voi transforma în faţa ta într-o subretă care joacă rolul unei persoane cochete, proaste şi arogante, pentru că asta te bucură atât de mult! Şi oare îţi va fi mai bine atunci când nu te vei mai putea uita la mine din cauza strălucirii rochiei? Bine, o îmbrac acum. Dar să nu mai vii curând cu alte pofte şi dorinţe!»”

Capitolul 183

Splendoarea Minervei în rochia cerească.
Robert şi Surariel îşi dezvăluie prezenţa.
Educarea într-o adevărată libertate şi autonomie.

1. Miklos îşi continuă relatarea: „Minerva îmbracă acum cu adevărat veşmântul. O, Dumnezeule, ce imagine! O, nu, nu pot rezista să mai privesc această frumuseţe neasemuită. Doamne şi Tată Iisuse, fii milostiv cu mine, păcătosul! Doamne, dacă e să mai privesc această mare frumuseţe

chiar şi numai câteva secunde, am să mor sau am să înnebunesc! Cum pot Cado şi ceilalţi doi, Robert-Uraniel şi Sahariel, să se menţină la o asemenea apropiere de ea fără să-şi piardă vieţile, este o enigmă pentru mine! Este drept că strălucirea şi frumuseţea trec în ochii celor doi ultimi menţionaţi. Dar cum de rezistă Cado în imediata ei apropiere, pricepă cine poate! Frate Bathianyi! Vino şi reprezintă-mă pentru un timp, căci eu nu mai rezist la această privelişte!"

2. Bathianyi spune: „Prietene Miklos, nu cred că pot face nici eu acest lucru! Am aruncat doar câteva priviri fugitive într-acolo şi am fost făcut deja şah-mat. Ce s-ar întâmpla cu mine dacă aş rămâne să privesc un timp mai îndelungat? Îţi mulţumesc, iubite prietene, pentru această propunere a ta! Îndeplineşte însă tu însuti acest serviciu plăcut, iar eu îmi voi prelua trăirile din cuvintele tale".

3. Miklos reia: „Bine, dar în cazul ăsta voi înnebuni de-a binelea! - Aşa ceva nu s-a mai văzut! Acum, cei doi îngeri îşi dezvăluie prezenţa lui Cado şi Minervei şi amândoi par întrutotul stupefiaţi să primească dintr-o dată doi tovarăşi străini. Cado îi priveşte pe cei doi cu priviri cercetătoare, şi s-ar părea că vrea să-i întrebe de unde vin; dacă vin de sus, din Cer, sau de jos, din Iad. Sunt foarte încordat să văd ce va ieşi de aici.

4. Acum, Cado îşi dă la o parte părul de pe frunte, ia o atitudine eroică faţă de cei doi şi spune: «De unde veniţi? Ce vreţi şi cine sunteţi? Daţi-mi răspunsul exact şi adevărat! Vă rog să înţelegeţi bine - *demonul Cado* cere aceasta de la voi!»

5. Robert păşeşte înainte şi spune: «Suntem amândoi prietenii tăi cei mai intimi şi venim în acelaşi timp de sus şi de jos. Te-am ocrotit în taină, căci altfel nu ai fi reuşit să o aduci atât de departe pe această regină primordială a materiei. Iar acum, la sfârşitul măreţei tale opere, venim să te felicităm că ai reuşit atât de frumos acolo unde osteneala multor fraţi mai puternici decât tine a eşuat. Dacă vrei să te foloseşti de serviciile noastre într-o privinţă care este bună înaintea lui Dumnezeu, suntem la dispoziţia ta!»

6. Cado: «Vă mulţumesc amândurora pentru ocrotirea voastră şi pentru că aţi vegheat asupra mea! Dar vă mărturisesc că mi-aş fi dorit mai mult să nu mă fi ocrotit şi ajutat. Căci mie îmi este suficient numele şi puterea celui *Unic,* tot restul fiind inutil pentru mine. De aceea, vă rog insistent să vă îndepărtaţi de îndată de mine, căci altfel va trebui să folosesc forţa. Căci preaiubita mea Minerva nu este deloc în măsură să suporte oaspeţi străini, ba care au şi un aspect atât de ciudat. Atunci când ea va fi întrutotul desăvârşită, vă veţi putea întoarce şi bucura de însănătoşirea ei. Dar acum nu îmi mai trebuie un alt ajutor din partea voastră, căci acesta nu ar face decât să-mi prelungească osteneala, şi în nici un caz să o scurteze. Aşadar mergeţi la dispoziţia lui Dumnezeu, prieteni ai mei.»

7. Minerva: «Prietene Cado, acum, pentru că port acest veşmânt princiar primordial, cred că pot rosti şi eu un cuvinţel. Sper că îmi este îngăduit să-mi exprim o dorinţă. Eu aş cere ca aceşti doi înţelepţi, «de sus şi de jos» să rămână aici şi să-mi aducă anumite servicii, aşa cum voiesc ei!»

8. Cado: «Se va întâmpla numai ceea ce ordon eu! Dacă cedez, vei fi din nou pierdută timp de cel puţin o jumătate de veşnicie, împreună cu mine. Nu uita că noi amândoi suntem *demoni* şi avem de mers pe o altă cale decât îngerii lui Dumnezeu ca să atingem desăvârşirea. Prieteni, apelez la pura voastră prietenie şi vă rog să îmi îndepliniţi această cerere şi să plecaţi, pentru că în prezenţa voastră nu o pot conduce mai departe pe Minerva!»

9. Robert: «Prietene Cado! Ne cunoşti prea puţin dacă eşti de părere că te vom împiedica să îţi duci la îndeplinire bunele tale intenţii în privinţa Minervei. Căci ceea ce ai spus şi ai făcut până acum ai făcut-o *prin noi.* Domnul Dumnezeu, al cărui Nume este preaslăvit, ne-a dăruit în acest sens forţa şi puterea potrivite. Căci dacă ai fi stat singur în faţa aşa-numitei Minerva, ai fi fost demult jertfa lipsei ei de scrupule. Noi am fost aceia care ţi-am pus fiecare cuvânt în gură. Noi am binecuvântat şi fortificat pietrele pe care le-ai folosit drept arme şi tot noi suntem cei care nu au îngăduit valurilor de foc să urce mai sus, pentru ca să găseşti pe această colină un refugiu sigur. Şi pentru că lucrurile stau aşa şi nu altfel, cum am putea fi o piedică pentru tine? Îţi suntem, dimpotrivă, favorabili, prin tot ceea ce vrem şi putem să facem, în această muncă a ta lăudabilă şi bine-plăcută Cerului. De aceea, fii întrutotul fără griji în privinţa noastră!

10. Aşadar, vom mai rămâne un timp cu tine, pentru ca să poţi face singur şi prin libera ta voinţă ceea ce urmează şi este necesar pentru desăvârşirea acestei mari lucrări. De acum încolo, sfatul nostru nu va mai fi tainic, ci deschis, şi orice faptă se va petrece numai la dorinţa ta, pentru ca tu şi Minerva să puteţi deveni cu adevărat liberi. Dacă ne-am infiltra în taină, la fel ca până acum, în tine, tu nu ai putea fi niciodată liber şi fericit. Căci în acest caz ai rămâne doar un instrument în mâinile

noastre, însă acum noi eliberăm instrumentul din cătuşele judecăţii, pentru ca el însuşi să devină ceva în faţa Domnului. Dar slabul instrument trebuie să recunoască acest lucru şi să se determine pe sine însuşi. Numai aşa va ajunge el în scurt timp la adevărata şi libera desăvârşire, şi nu va rămâne în continuare în sclavia care ar fi altfel obligatorie».

11. Cado: «Dacă aşa stau lucrurile, atunci rămâneţi, desigur, aici! Căci eu trebuie şi vreau să acţionez liber, ca să mă eliberez de orice jug. Se pune însă întrebarea dacă şi Minerva vrea acest lucru.»

12. Minerva: «Paşii pe care i-am făcut înainte, rămân; desigur că de acum încolo nu mă voi mai întoarce, însă doresc ca aceşti doi escroci cereşti să dispară din ochii mei, de vreme ce au acţionat în taină şi cu atâta perfidie împotriva mea! Căci dacă rămân aici, nu voi mai face nici un pas înainte!»

13. Robert: «Nu gândi aşa, graţioasă Minervă, căci dacă am făcut ceva rău împotriva ta, vom pleca imediat. Dar trebuie să recunoşti tu însăţi că noi nu ţi-am făcut decât un bine suprem, prin puterea lui Dumnezeu, care este activă în noi. Ar trebui să vezi plină de recunoştinţă că te-am eliberat într-o mare măsură de cătuşele Iadului, pe care l-am făcut să amuţească tot mai mult în inima ta, în care se aflau odinioară toţi germenii răului. Gândeşte-te la timpurile cumplite în care ai suferit cele mai mari chinuri - desigur, datorită propriei tale voinţe încăpăţânate - şi atunci prezenţa noastră, care are în vedere binele tău viitor, nu-ţi va mai putea fi chiar atât de neplăcută!»

14. Cado, către Minervă: «Foarte corect! Aşadar, reflectează la toate acestea şi după aceea totul va fi bine! Cei doi trebuie să rămână acum, pentru că le-o poruncesc eu. Ai ceva de obiectat şi împotriva poruncii mele?» - Minerva: «O, da, pentru că tu porunceşti deoarece ei te constrâng să faci!»

15. Cado: «Te înşeli, căci eu nu mă las constrâns de nimeni în ceea ce priveşte libera mea voinţă. Dacă aş fi constrâns să fac aşa ceva, atunci te-ai putea opune cu atât mai puţin voinţei mele constrânse, în măsura în care aceasta nu ar mai fi a mea, ci a Dumnezeului celui atotputernic. Deci rămâne cum au stabilit cei doi şi cum am poruncit eu!»

16. Minerva: «Da, în privinţa încăpăţânării eşti mare şi ştii să răsuceşti lucrurile în aşa fel încât să nu-ţi pierzi câtuşi de puţin prestigiul. Numai eu, primul născut al întregii creaţii, trebuie să cerşesc prestigiu şi consideraţie de la tine! Dar desigur că voi îndeplini voinţa ta, în mod exterior, ca şi până acum, pentru că sunt prea slabă să-ţi opun o luptă eficientă. Dar interiorul meu îmi aparţine şi în el nu există altceva decât un blestem pentru tine şi pentru alianţa ta! Amin!! Înţelegi acest Amin?»

17. Cado: «O, da, atâta înţelegere mai am. Dacă însă exteriorul tău va fi bine argăsit, atunci se va îndrepta şi interiorul tău înspre ceea ce doresc eu de la tine, în conformitate cu ordinea imuabilă a lui Dumnezeu. Şi în acest sens, rostesc şi eu un imuabil Amin!! Înţelegi şi tu ceea ce am spus eu cu acest Amin imuabil?»”

Capitolul 184

Sahariel despre Amin - Propunerea de iubire a Minervei Răspunsul înţelept al mesagerilor cereşti - Pilda celor două fântâni Cado dezvăluie situaţia

1. Miklos relatează în continuare: „Acum însă face şi Sahariel un pas înainte şi spune: «Ascultaţi! Şi eu am dreptul să rostesc un Amin foarte puternic. Cu toate acestea, nu o fac, pentru că în spatele fiecărui Amin se află o instanţă. De aceea, vă sfătuiesc şi pe voi să retrageţi Amin-urile. Căci nimeni nu are dreptul să rostească din sine un Amin în privinţa a ceva care nu se află în concordanţă cu ordinea divină. - Însă oricărui spirit îi este îngăduit să poarte în sine un Amin veşnic în ceea ce priveşte voinţa lui Dumnezeu! Acest Amin este viaţa primordială a tuturor fiinţelor şi libertatea lor supremă, aşa cum şi-o pot ele însuşi pe deplin din sine. Iar orice alt Amin produce aroganţă, mândrie şi subevaluarea a tot ce este adevărat, bun şi dumnezeiesc. El formează temniţe, alcătuieşte lanţuri şi aprinde focul întregii nimiciri. De aceea, luaţi-vă Amin-urile înapoi şi dăruiţi-vă Amin-ului dumnezeiesc. În acest fel vă veţi elibera amândoi din Iadul care mai tălăzuieşte încă puternic în inimile voastre. Urmaţi acest sfat al meu şi veţi vedea că nu vă va merge rău!»

2. Minerva spune, adresându-se lui Cado: «Ai auzit, înţelept închipuit ce eşti? Acestea sunt cuvinte de o adevărată solemnitate cerească, pe care se poate clădi ceva! Iată, eu am urmat cuvintele tale, dar cu cât le cântăresc mai mult, cu atât mai limpede îmi devine că nu eşti decât un aventurier orb, un demon care are într-adevăr putere, dar o foloseşte numai pentru a ajunge la un triumf de paradă! Cară-te de aici, cu propoziţiile tale înţelepte, şi poţi să-ţi păstrezi şi pietrele cu steaua lui David, pentru amintire. Căci nu pietrele tale, ci aceşti doi mesageri mi-au rupt lancea şi mi-au distrus sceptrul cel veşnic. De aceea, numai lor li se cuvine slava şi onorurile, şi nu ţie. - Sahariel, ia-mă cu tine! Vreau ca eu să fiu răsplata ta, deoarece tu mă meriţi!»

3. Sahariel: «Tu, coroană a tuturor frumuseţilor exterioare! Mie şi prietenului meu Uraniel ni se cuvine la fel de puţină răsplată ca şi prietenului Cado, căci noi nu suntem decât slujitorii înţeleptului plan al lui Dumnezeu şi instrumente în mâna Sa! Şi dacă facem ceva despre care s-ar părea că îl facem noi, aceasta este totuşi numai o aparenţă, pentru că *El* este cel care înfăptuieşte totul! De aceea, înfăptuiască-se ceea ce este plăcut Domnului! - Cu toţii suntem ai Domnului, şi în funcţie de măsura smereniei noastre şi a iubirii noastre faţă de El constituim o laudă care i se cuvine numai Lui singur! Iar nouă nu ni se cuvine nimic, decât ceea ce ne oferă El din marea Sa iubire, prin harul şi îndurarea Sa. - Iar în această privinţă nu trebuie să te înşeli: dacă ar fi ca El însuşi să te unească în infinita Lui iubire cu inima mea, atunci te-aş accepta pe veşnicie cu cea mai mare preţuire şi recunoştinţă! Ţi se pare corect aşa, frumoasă purtătoare a luminii?»

4. Minerva: «Preafrumosule Sahariel, modestia ta aproape nemărginită mă constrânge să te admir. Vorbirea ta cerească s-a revărsat ca laptele şi mierea în pieptul meu peste măsură de mişcat, şi acum nu mai respir decât iubire pentru tine, o, dumnezeiesc Sahariel al meu, infinit de frumos! Ce gravitate prietenoasă iradiază de pe chipul tău tineresc delicat! Ce nobleţe cerească străbate întreaga ta fiinţă! Şi ce armonie cerească străluceşte ca o stea a dimineţii din toate mădularele tale! - Trebuie să îţi mărturisesc că te iubesc peste măsură. Şi dacă tu nu îmi vei dărui iubirea ta, voi fi cea mai nefericită fiinţă din întreaga nesfârşire. Iată, şi eu sunt frumoasă! Bună, din păcate nu sunt. Dar cine ştie dacă prin intermediul tău nu voi deveni la fel de bună pe cât sunt de frumoasă? Cu drag ţi-aş oferi inima cea mai curată, dacă aş avea-o. Dar ia-o aşa cum este, căci poate alături de tine va deveni nobilă şi pură. Şi nu-mi dispreţui propunerea, căci ea provine din prima iubire a existenţei mele de o veşnicie!»

5. Sahariel: «Preagraţioasa şi strălucitoarea mea Minerva! Existenţa ta este într-adevăr îndelungată, dar nu şi veşnică. Căci la început, tu nu ai existat. Numai Dumnezeu este veşnic. Iar toate celelalte şi-au avut începutul în El. Şi chiar dacă unul dintre noi trăieşte cu câteva decilioane de ani mai mult, asta nu înseamnă nici pe departe că ar trăi veşnic. În zelul tău ai exagerat întrucâtva, dar nu face nimic. Dacă simţi într-adevăr în inima ta o iubire *adevărată* faţă de mine - lucru de care mă cam îndoiesc puţin - eu pot trece liniştit peste această exagerare poetică. - Tu mi-ai oferit inima ta, iar eu primesc această ofertă. Şi îţi pun o singură condiţie în această privinţă: Să mă urmezi de bunăvoie şi cu bucurie la Domnul, şi să-l iei cu tine şi pe prietenul Cado! Dacă poţi face aceasta, atunci suntem chit.»

6. Minerva: «Prietene, dar aceasta este o condiţie infinit de mare şi de neîndeplinit pentru mine! Să merg împreună cu tine la Domnul nesfârşirii şi să-l mai iau cu mine şi pe urâtul de Cado? Cere-mi orice altceva, numai asta nu, pentru că-mi este imposibil să o fac! Ar trebui să-mi purifici mai întâi inima şi abia apoi poţi să vii la mine cu asemenea condiţii! Iar imediata ei împlinire nu ar avea prea mare valoare pentru tine în faţa lui Dumnezeu, deoarece ar fi mărturia unei atenţii prea reduse din partea Divinităţii atotputernice. - Eu îţi spun să mă iei cu tine fără condiţii, şi nu ai să regreţi!»

7. Sahariel: «Asta nu se poate face decât cu mare greutate, pentru că tu mai porţi încă multă judecată în inima ta. Iar aceasta poate fi restrânsă numai dacă te supui fără constrângere voinţei noastre consacrate lui Dumnezeu. Căci dacă am face ceea ce vrei tu, am admite noi înşine judecata ta, şi în felul acesta condiţiile s-ar înrăutăţi, în timp ce noi dorim să le atenuăm şi să le reducem.

8. Lucrurile stau ca şi cum aici s-ar afla două fântâni, dintre care una este plină cu apa cea mai pură, iar cealaltă plină cu o fiertură murdară. Dacă se dirijează apa cea bună din fântâna curată în cea de-a doua fântână, cu apă impură, conţinutul murdar al acesteia va fi purificat, devenind la sfârşit ea însăşi o fântână cu apă bună. Dar dacă am dirija apa murdară din cea de-a doua fântână în cea dintâi, amândouă fântânile ar avea o apă impură şi inutilizabilă!

9. Iată, ai un exemplu la îndemână din care poţi înţelege uşor de ce nu putem prelua apa voinţei tale în voinţa noastră. Dar trebuie să-ţi fie totodată limpede de ce ar trebui să laşi să se reverse, spre binele tău, apa voinţei noastre în voinţa ta. Fă aşadar ceea ce voim noi şi vei deveni pură şi plină de o apă nobilă! Doar tu însăţi ţi-ai mărturisit voinţa de a deveni pură şi nobilă prin mine! Şi poţi face acest lucru dacă doreşti cu adevărat. Dar atunci trebuie să faci ceea ce ţi-am propus eu să faci în numele lui Dumnezeu!»

10. După această învăţătură simplă şi înţeleaptă, Minerva priveşte în faţa sa şi pare să se gândească cum ar putea să se desprindă de această societate care a început să devină împovărătoare pentru ea.

11. Cado pare să observe şi el acest lucru, şi le spune lui Sahariel şi Robert-Uraniel: «Deşi eu însumi sunt un demon, sper că îmi este îngăduit să remarc că nu vom rezolva nimic cu acest şarpe. Viclenia sa încăpăţânată şi rea depăşeşte orice limită a concepţiilor mele. Ea nu a intenţionat niciodată cu adevărat să treacă într-o stare de existenţă mai bună, căci această fiinţă şerpească este plină de otravă. Şi asta deşi i s-au făcut deja cele mai potrivite propuneri, a căror înţelepciune desăvârşită a văzut-o la fel de bine ca şi noi. Dar voinţa ei satanică rămâne mereu aceeaşi. Este drept că se poartă ca şi cum ar vrea să înfăptuiască voinţa noastră. Dar o face numai în aparenţă, şi foloseşte toate mijloacele pentru ca la sfârşit să se poată întoarce la vechile ei obiceiuri. Şi atunci eu spun: Nu vei reuşi nimic din toate acestea, Satano! Şi nu ne vei mai înşela multă vreme, pentru că noi te cunoaştem!»”

Capitolul 185

Minerva vrea să se justifice.
Replica lui Cado - Demascarea răutăţii ei.
Sahariel intenţionează să plece.

1. Miklos relatează în continuare: „Minerva spune: «Taci din gură, măgar prost ce eşti! Ce înţelegi tu din ceea ce am eu de făcut? Crezi că ordinea divină se îngrijeşte numai de polaritatea pozitivă a fiinţelor şi a lucrurilor? Oare nu trebuie ca polaritatea negativă să existe configurată în aceeaşi măsură? Oare nu este întreaga viaţă o luptă continuă între aceste două polarităţi? Măgar prost ce eşti, ia-i unui copac rădăcinile şi întreabă-l apoi câtă vreme va mai purta roade! Taie-le animalelor picioarele şi vezi cum se vor descurca în continuare! Aşa cum printr-o aşa-numită forţă bună sau *pozitivă* sângele este împins înspre inimă, iar apoi trebuie împins din inimă în afară printr-o aşa-numită forţă rea, pe care eu o desemnez drept *negativă,* dacă este ca viaţa fizică să dureze, spune-mi tu mie, care forţă este de preferat aici, cea de atragere, sau cea de respingere? Vezi tu, mitocan ce eşti, cum le amesteci pe toate în prostia ta? - Se înţelege de la sine că forţa negativă trebuie să rămână subordonată celei pozitive, pentru că provine din ea - apa cea curată trebuie să o curețe pe cea impură, şi nu invers! Dar aceasta este şi voinţa lui Dumnezeu. Dacă Roma nu ar fi întunecată ca noaptea, omenirea nu ar căuta lumină. Aşadar, provin şi eu aşa cum sunt, din Dumnezeu, şi voi rămâne tot aşa - la fel cum tu vei rămâne, cu siguranţă, un măgar pentru veşnicie!»

2. Cado rosteşte laconic: «Da, da, dacă ai aplica ultimul calificativ asupra ta, ţi s-ar potrivi chiar foarte bine! O, tu, prinţesă a prostiei din toate stelele fixe! Îmi vorbeşti despre o forţă pozitivă şi una negativă şi despre necesitatea lor reciprocă! Spune-mi, preafrumoasă măgăriţă, oare Dumnezeu fără tine constituie o putere întreagă, sau numai una pe jumătate? Eşti tu necesară pentru ca El să existe? Sau poate El exista şi fără tine, aşa cum a existat veşnicii de-a rândul? O, tu, creatură complet lipsită de ţel, vrei să-mi arăţi necesitatea răului afirmând că fără el nu poate exista ceva bun? O, tu, fiinţă feminină oarbă, pe ce se întemeiază atunci cea mai pură iubire, bunătate şi putere a lui Dumnezeu? Oare Divinitatea, care, desigur că este în toată fiinţa Sa desăvârşită, trebuie să fi fost cândva rea pentru a putea fi apoi bună? Toate cerurile râd de o asemenea înţelepciune! Se vorbeşte despre o legendară Minerva, care ar fi sărit din capul lui Jupiter. Dar precis nu eşti tu acea Minervă. Rochia ta străluceşte ca un Soare, dar la ce-ţi foloseşte asta dacă în interiorul ei se află o fiinţă proastă ca noaptea!? - Oare nu ţi-a arătat, într-o măsură mai mult decât suficientă, cerescul nostru prieten Sahariel cum se pot petrece lucrurile în folosul tău? De ce nu îi urmezi sfatul? O, tu, căpetenie a tuturor relelor, te cunosc acum prea bine! Cu mine nu o vei scoate niciodată la capăt. Iar cât despre

reîntoarcerea în vechea ta piele de balaur, nici aceasta nu mai este posibilă, căci de asta se îngrijeşte veşmântul tău de lumină. Dar ce vei face acum?»

3. Minerva: «Taci odată, măgar prost ce eşti! Mi-e scârbă să vorbesc cu tine! Reține că abia acum vă voi arăta cu adevărat de ce sunt în stare. Mai am încă legiunile care se află în special în ierarhia romană, şi le voi pune în joc! Inchiziția, spânzurătorile, eşafodurile şi rugurile vor apărea din nou, iar esența lor va înfăptui un rău însutit! Iar stăpânitorii îşi vor biciui supuşii cu vergi arzânde, şi îi vor sugruma cu miile! Din toate acestea vei vedea curând ce sunt în stare să fac chiar şi fără pielea de balaur!»

4. Spune Cado: «Dar eu îți spun: Până aici, şi nici un fir de păr mai departe! - Căci acum, în prostia ta, ne-ai trădat planurile tale atât de prietenoase în privința oamenilor. Bravo, pe asta ai făcut-o bine! Mai mult nu am nevoie să spun. Noi vom şti foarte bine ce vom avea de făcut.»

5. Robert intră şi el în vorbă: «Pregătirile tainice în acest sens au fost deja făcute. De data aceasta însăşi Satana va trebui să se pregătească pentru declinul său complet. Iar răsplata sa va fi cumplită!»

6. Sahariel: «Dragi prieteni, nu vă înfierbântați din cauza acestei ființe incapabilă de îmbunătățire! Puterea principală i-a fost luată, iar puterea aparentă pe care o mai are îi va fi de prea puțin ajutor. Desigur că acest şarpe vechi va mai muşca de multe ori, otrăvind cu veninul său, dar apoi Domnul însuşi va veni la muritori şi va împiedica acțiunea dăunătoare a acestui şarpe! Acum poate să facă ce vrea. Şi cu oricâtă răutate va începe, cu atât va termina mai repede cu această muncă ce merită tot dispreţul! Dar acum destul cu această colaborare cu Iadul şi desfăşurată în Iad! Acum ne vom întoarce înapoi la Domnul şi la iubiții noştri frați. Iar această ființă complet părăsită n-are decât să facă ce vrea! - Îndreaptă-te, frate Cado! Căci tu ai găsit har înaintea lui Dumnezeu şi de aceea, ceea ce era rău în tine s-a schimbat în adevăr şi bine. Vei merge acum împreună cu noi la Domnul şi El îți va da o mare putere, puterea de a veghea asupra Iadului. Iar această Minerva îți va rămâne supusă, pentru că tu ai învins-o cu arma dreptății divine. Ridică-te aşadar şi mergi împreună cu noi să te înfățişezi înaintea Domnului!»

7. Minerva: «Aşa! Deci pe mine, perla infinitului, vreți să mă părăsiți şi să mă alungați ca pe o prostituată! O, dar asta e frumos şi lăudabil pentru voi. Mai înainte m-ați ademenit într-o asemenea măsură încât am cedat şi am venit la voi. Iar acum vreți să mă părăsiți pentru că sunteți de părere că aş fi incorigibilă! Dar lucrurile nu stau aşa, căci eu sunt capabilă să devin mai bună, cum poate că nu e capabilă nici o altă ființă. Dar numai cel care dovedeşte față de mine răbdarea şi iubirea necesară urmează să triumfe asupra mea! Am sărăcit, şi toți vorbesc despre mine cu cel mai adânc dispreț. Şi atunci să nu fiu neîncrezătoare față de orice ființă care se apropie de mine? Din toate timpurile mi s-au făcut promisiuni ca să mă întorc la Dumnezeu. Dar când m-am aflat destul de aproape de aceasta, convertitorii mei, ce păreau la început foarte curajoşi, m-au părăsit lăsându-mă în seama destinului meu. N-aveți decât să faceți ce vreți şi atunci voi şti şi eu ce am de făcut. - Cado! Dacă vrei să rămâi cu mine, rămâi, iar eu te voi urma. Dar cu aceştia doi, eu nu merg!»"

Capitolul 186

Minerva îşi revendică în continuare drepturile – îndelunga răbdare a lui Sahariel. Mânia tui Bathianyi datorată caracterului incorigibil al Minervei.

1. Miklos relatează în continuare: „Cado spune: «Ceea ce am realizat până acum cu tine nu a fost lucrarea mea, ci lucrarea acestor doi măreți prieteni ai lui Dumnezeu. Dacă ar fi să am de-a face acum eu singur cu tine, unde aş putea ajunge oare, de vreme ce eşti mai puternică decât mine în toate privințele? Ai primit atâtea învățături şi motive de cumințire câte lumi există în spațiul infinit. Dar totul a fost zadarnic, pentru că nebunia ta orgolioasă ți-a fost întotdeauna mai scumpă decât înțelepciunea radiantă a nenumăraților mesageri ai lui Dumnezeu trimişi la tine. S-ar părea că preocuparea ta este să domneşti singură peste toate Cerurile, peste întreaga materie şi peste toate Iadurile. Tu ai vrea să ai trei coroane, trei sceptre şi trei săbii. Aceasta este şi a fost, după cum am spus, mereu problema şi preocuparea ta. - Şi acum să rămân eu, un biet diavol slab, singur cu tine, şi să reiau toate încercările de convertire deja epuizate? Un Cado nu se va lăsa niciodată folosit în această direcție! - De aceea, voi merge cu aceşti doi iubiți prieteni ai lui Dumnezeu! Voiai să fii

liberă! Iată, această libertate îți este acum acordată şi tu poți face ceea ce vrei! Sunt convins că de data aceasta îți vei pregăti un mormânt pentru moartea cea veşnică, pentru că nu vrei să ne urmezi. Fă deci din propria ta putere ceea ce vrei, dar nu mai aştepta de la Dumnezeu să-ți îngăduie puterea!»

2. Minerva: «Vă rog acum pe toți trei să mai rămâneți un timp cu mine şi să mai faceți câteva încercări pentru corectarea mea, care este întrutotul posibilă! Căci cu siguranță că nu îmi lipseşte voința!»

3. Sahariel: «O, precis nu îți lipseşte, căci tu ai chiar prea multă voință! Dar ce fel de voință ai, asta e o altă problemă. Cu toate acestea, vrem să-ți îndeplinim cerința şi să mai avem pentru câteva clipe răbdarea ce se poate avea cu tine. Dar dacă în aceste clipe nu se va schimba nimic, vei fi părăsită pentru totdeauna!»

4. Minerva: «Acum vă rog să-mi explicați pe scurt ce am de făcut, ca să devin liberă față de Dumnezeu şi de întreaga creație.» - Sahariel: «O, tu, cea mai frumoasă din lume, pentru asta trebuie doar să rămâi aşa cum eşti! Căci liberă ai fost față de Dumnezeu şi toate creaturile sale, chiar de la începutul începuturilor tale. Se pune numai întrebarea dacă vrei cu adevărat să fii liberă *întru* Dumnezeu, Domnul şi Creatorul tău? Iar ceea ce ai de făcut în acest sens ştii la fel de bine ca şi noi. De aceea, acționează în conformitate cu libera ta voință! Poți voi şi face ceea ce vrem şi facem noi, şi atunci vei obține şi tu ceea ce ți-am promis noi în numele Domnului!»

5. Minerva: «Aşadar trebuie să devin mai întâi sclavă, pentru a trece apoi într-o libertate aservită! Nu voi putea îndeplini acest lucru decât cu mare greutate, pentru că în mine există un sentiment care se împotriveşte hotărâtor oricărei înjosiri! Şi chiar nu există o altă cale decât aceasta, pe care mi-e imposibil să o urmez?»

6. Sahariel: «Aşa cum există un singur Dumnezeu, o singură ordine cosmică şi un singur adevăr, tot aşa există o singură cale dreaptă care duce la Dumnezeu şi la adevărata libertate veşnică. Cel care nu vrea să străbată această cale rămâne veşnic departe de Dumnezeu, de ordinea Sa veşnică, de adevărul şi libertatea Sa. Dar cel care nu devine liber în singurul adevăr al lui Dumnezeu, rămâne - ca şi tine - un sclav mizerabil în întreaga veşnicie! Şi acum spune-ne exact şi foarte pe scurt ce vei face în continuare! Vrei să mergi cu noi la domnul nostru Iisus, sau nu vrei?»

7. Minerva: «Aş vrea, dacă aş putea! Dar nu pot, pentru că deocamdată încă nu îmi este posibil acest lucru. Dar îmi voi da toată osteneala posibilă pentru a vă urma. Astfel încât în scurt timp vă voi putea spune dacă vin sau nu - şi atunci veți putea face ceea ce vă prescrie ordinea voastră!» - Sahariel: «Bine! îți vom face şi de data asta pe plac. Aşadar, încearcă să-ți depăşeşti propriul orgoliu!»"

8. Miklos îşi continuă relatarea: „Ia te uită ce mutră face Minerva cea şmecheră, cum mai înghite în sec şi-şi roteşte ochii, ca şi cum ar vrea cu adevărat să se schimbe în bine! Trebuie să fie o canalie tare vicleană!"

9. Contele Bathianyi spune: „Prieteni, curva cea mare nu pare să fie capabilă de vreo îmbunătățire! Îşi doreşte o triplă coroană în inimă şi pe cap, şi pe lângă acestea o îmbunătățire prin smerenie! Eu am observat tot ceea ce au întreprins mai întâi Cado şi acum toți cei trei cu această primadonă a Iadului. Cât de departe au ajuns în privința ei?! Rochia cea strălucitoare a îmbrăcat-o pentru că i-a mărit mândria, vanitatea şi tendințele de dominare. Dar cei trei nu vor reuşi niciodată să o clintească în direcția a ceva care miroase cât de puțin a smerenie! Cred că ar trebui ca acest hoit să fie cândva înlănțuit pe veşnicie, şi ca nimeni să nu se mai preocupe de el, pentru că de îmbunătățit nu se va îmbunătăți niciodată".

10. Miklos: „Iubite prietene, să lăsăm asta în seama Domnului! El va şti cel mai bine ce să facă cu această ființă ciudată. - Pe mine mă interesează în primul rând răbdarea infinită a preabunului nostru Tată ceresc, iar în al doilea rând, modul mai mult decât remarcabil în care s-a strecurat aşa-numita Minerva prin toate, într-un mod aparent atât de modest, ca şi posibilitatea ca ea să se îndrepte. Numai că nu pricep cum se face că, având caracterul ei primordial urât, poate să arate în exterior atât de indescriptibil de frumoasă! Dar acest lucru se petrece pe lume şi cu alte făpturi! Căci animalele cele mai frumoase sunt de obicei şi cele mai rele, florile cele mai frumoase sunt otrăvitoare, iar femeile cele mai frumoase au de obicei un caracter ambiguu şi dificil. Iar dintre toate aşezămintele bisericeşti de pe Pământ, cea *romană* se află desigur deasupra tuturor în privința măreției şi strălucirii exterioare, pe când în ceea ce priveşte interiorul ea este, fără îndoială, cea mai rea. Astfel că mi se

pare că tocmai în forma frumuseții desăvârşite, exclusiv exterioară, trebuie de fapt căutat caracterul propriu-zis al esenței Iadului”.

11. Contele Bathianyi: „Da, aici ai întrutotul dreptate! Căci cele mai frumoase țări ale Pământului sunt locuite de obicei de oamenii cei mai răi şi de animalele cele mai rele, iar buruienile cresc acolo pretutindeni. Iar în palate locuiesc de obicei oameni care arată extrem de frumos, dar ar trebui văzut copiii cărui spirit sunt ei. Căci ceea ce străluceşte prea mult în afară aparține în majoritatea cazurilor diavolului!”

12. Generalul, care se află lângă el, rosteşte: „Foarte adevărat! Cu cât omul are mai multe decorații pe haină, cu ațâți mai mulți oameni a ucis şi cu atât mai mulți sclavi a făcut! Ordinele şi decorațiile stau bine pe haină, dar conştiința dinlăuntru stă cam prost, în cazul că mai există vreuna! Şi aşa arată Satana în forma sa cea mai limpede. Nu-i aşa, iubiții mei frați întru Domnul?”

13. Bathianyi: „Da, pe ici pe colo aşa stau lucrurile, dar desigur că nu întotdeauna. Căci există şi bărbați care şi-au dobândit distincțiile de onoare în modul cel mai onorabil. Există şi ordine de merit ale căror posesori sunt oameni cumsecade şi care au ajuns pe calea cea mai dreaptă la distincțiile care li s-au acordat. Şi de aceea, nu trebuie să ne gândim că sub fiecare piept împodobit cu ordine şi decorații se află o conştiință strâmbă sau eventual nici una”.

14. Generalul: „Tu ai dreptate în felul tău, dar şi eu într-al meu. Nici eu nu condamn orice piept împodobit, dar cea mai mare podoabă a unui piept rămâne adevărata iubire curată față de Dumnezeu şi de aproape. Şi dacă aceasta lipseşte dintr-un piept împodobit pe dinafară cu ordine şi decorații, toate aceste accesorii onorifice nu au nici o importanță pentru mine. Dar dacă Domnul însuşi spune: «Deşi le-ați făcut pe toate acestea, recunoaşteți că ați fost nişte slujitori leneşi şi inutili» - atunci cum ar putea un adevărat urmaş al lui Hristos să-şi atârne pe haină un semn onorific distinctiv? Cred că împotriva acestui fapt nimeni nu va mai avea nimic de obiectat, căci acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu!”

15. Bathianyi rosteşte întrucâtva iritat: „Da, încă o dată da! Ai dreptate, ceea ce nu înseamnă însă că eu nu am. Se înțelege de la sine că fără iubire nu există dreptate, şi fără dreptate nu poate exista o adevărată iubire!”

16. Miklos: „Fraților, după cum observ, ați intrat în fața Domnului, singurul judecător veşnic adevărat, într-un fel de bătălie în privința drepturilor față de nimic şi iarăşi nimic! Da, la numai câțiva paşi în dreapta voastră se află Domnul, plin de iubire, bunătate şi blândețe. Întrebați-l pe El şi veți afla care dintre voi are dreptate! Dar cine va voi să înceapă aici, în fața Domnului, o ceartă pământească în privința ordinelor, tocmai aici, unde este locul cel mai nepotrivit în comparație cu evenimentele cele mai importante pentru întreaga veşnicie, ce se desfăşoară mai presus de noi?”

Capitolul 187

Ieşirea teatrală din scenă a Minervei la ultima ei luptă.
Sahariel, Robert şi Cado se întorc acasă
Domnul primeşte pe Cado.

1. Eu: „Opriți-vă, opriți-vă! Şi nu mai faceți gălăgie, căci cea însărcinată se află în durerile facerii şi nu trebuie tulburată la naştere! - Miklos, du-te din nou la postul tău de observație şi relatează-ne ce se întâmplă! - Adevăr vă spun: recolta a ajuns la maturitate, dar şi secerătorii sunt pregătiți pentru lucru. Observ pe Pământ un vaiet puternic: Satana ar dori să lovească cu un întuneric înzecit. Dar de această ultimă oară nu-şi va împlini socotelile, căci osteneala sa este zadarnică! De acum încolo, fiecare pas al Satanei va fi de o mare importanță într-un răstimp scurt pe Pământ, locul de încercare al copiilor Mei! - Priveşte deci şi spune-ne şi nouă!”

2. Miklos priveşte din nou spre cei patru şi rosteşte: „O, Dumnezeule, Minerva se înfurie dintr-o dată şi cere o sabie ca să lupte pe Pământ împotriva necredincioşilor şi a ereticilor!

3. Dar Sahariel arată înspre lama sabiei şi spune: «Aşa cum această sabie vie nu dă roade, oricare alta va fi zadarnică! Sabia vie, aflată în legătură cu inima, acționează pentru veşnicie - aşa cum a spus şi Domnul: «Acest Cer vizibil şi Pământul vor trece, dar Cuvintele mele nu vor trece!). - Aşadar, dacă intenționezi într-adevăr în mod onest ceea ce ai spus, luptă prin cuvinte şi lasă sabia de-

o parte! Căci dacă vei voi să predici cu sabia, ea va fi precis sfârşitul tău. Căci cine scoate sabia, de sabie va pieri. - Mergi deci în pace, căci altfel timpul tău se va scurta amarnic!»

4. Minerva: «De vreme ce vreau o sabie, să se întâmple ceea ce vreau eu! O sabie, dați-mi o sabie! Căci acum vreau, în sfârşit, ca prin puterea mea să mătur Pământul de azi până mâine!»

5. Robert ia cuvântul: «Bine, tu ceri o sabie. Iată aici una! Ia-o şi foloseşte-o în conformitate cu cunoaşterea şi conştiința ta! Iar răsplata îți va fi dată imediat».

6. Robert îi întinde o sabie. - Minerva i-o smulge din mâini şi rânjeşte de-a dreptul satanic: «Ha, ha, ha, e o sabie din plumb sau din mucava? Este ea cumva simbolul puterii voastre cereşti?» - Robert: «O, nu, grațioaso, dar ea este simbolul actualei tale puteri! Mergi deci şi luptă cu ea, ticăloaso, şi află-ți victoria! - Dacă vrei însă să vii cu noi, şi această cale îți este deschisă! Acum spune-ne ce vei face!»

7. Minerva: «Eu voi lupta cu această sabie!» - Robert: «Dar numai cu această armă! Şi fii atentă ca răstimpul de până mâine dimineață să nu-ți fie prea scurt pe Pământ! De data aceasta ți se acceptă ultima luptă, care ți se va pune însă la socoteală. Şi acum, ajunge acest schimb de cuvinte cu Satana. Să mergem pe calea noastră! Domnul să te judece după voia Lui!»”

8. Miklos continuă: „Acum, Satana dispare brusc iar cei trei vin grăbiți încoace, avându-l pe Sahariel în frunte. Sunt curios dacă ne vor povesti câte ceva din călătoriile lor în alte părți ale Cerului! Sosesc repede; iată-i că au ajuns!”

9. În aceeaşi clipă, cei trei au şi ajuns. Sahariel păşeşte în fața Mea, se înclină adânc şi rosteşte: „O, Doamne! Tu, Dumnezeule atotiubitor, atotputernic, preasfânt şi Părinte al nostru, al tuturor, împreună cu fratele Robert-Uraniel am mers în numele Tău ca să-i arăt o scânteie din infinita-Ți măreție. El şi-a revăzut patria primordială şi a avut acolo o bucurie infinită, căci toate făpturile de acolo slăvesc numele Tău. - însă pe calea de întoarcere, sfântul Tău spirit ne-a adus în fața unei scene de cea mai mare importanță pentru toate Cerurile Tale, ca şi pentru micul Pământ, locul de naştere al copiilor Tăi. Însă această scenă a fost pentru început cumplită! Căci întregul Iad se revolta împotriva Ta şi a Cerurilor Tale. Satana s-a împodobit ca niciodată, pentru a atrage prin frumusețea sa toate făpturile cereşti spre ea.

10. Iată însă aici un spirit puternic, în care se află atât binele cât şi răul - o ființă cum rar mai există! Acest spirit a aruncat din propria sa voință mănuşa de luptă acestei stăpâne a Iadului şi a luptat cu ea la fel cum a luptat cândva David cu uriaşul Goliat. Din punct de vedere exterior el a dobândit multă putere asupra ei, dar interiorul acesteia a rămas mereu acelaşi. Acest spirit inimos se află aici, iar numele său este Cado. Şi de aceea, Robert-Uraniel şi cu mine ne-am întors la Tine, preasfinte Părinte, îmbogățiți cu un frate. Noi nu vrem să te rugăm să-l accepți în împărăția Ta, deoarece iubirea şi bunătatea Ta infinite au venit demult în întâmpinarea noastră. Dar acum vrem să ne exprimăm marea bucurie pentru faptul că iubirea şi puterea Ta ne-au îngăduit să câştigăm un frate atât de minunat! Numai Ție ți se cuvine slava, iubirea şi venerația pentru aceasta!”

11. Eu: „Iubiții Mei copii, Fie ca harul şi binecuvântarea Mea să fie asupra voastră şi asupra lui. Aproape că fusese pierdut. Dar o scânteie mai rămăsese în el, menținută vie datorită chinului pe care i 1-a pregătit cândva fosta sa căpetenie pământească. Această scânteie i-a salvat inima şi i-a conferit o mare putere, prin care el Mi-a adus un mare serviciu fără ca Eu să i-l fi cerut. De aceea, el va primi o mare răsplată, devenind un Maestru în lupta împotriva Iadului.

12. Iubitul Meu Cado, apropie-te de Mine, căci am să-ți ofer ceva important!” - Cado se înclină adânc şi spune apoi: „Doamne, îmi făcusem o cu totul altă imagine despre Tine. Dar faptul că Te văd acum în această simplitate modestă este cu mult mai plăcut pentru mine. Mă bucur din toată ființa mea că Tu, cea mai înaltă ființă dumnezeiască, eşti atât de modest şi de simplu! Aşa mi l-am dorit adesea în inima mea pe Dumnezeu, deşi mă gândeam că este imposibil, deoarece conceptele mele îmi furnizau o altă imagine. Şi pentru că îl găsesc însă acum şi aici pe Dumnezeul meu, atotputernicul creator, în felul acesta, sunt peste măsură de bucuros şi pun puțina mea putere de bunăvoie în slujba Ta. Dar te rog să nu mă laşi să stau degeaba, căci bucuria mea este să fac bine. - Ce se va întâmpla acum cu aşa-numita Minerva? Va rămâne aşa cum este, sau e bine să facem şi alte încercări de îmbunătățire a ei? Căci aşa cum este ea acum va face mult rău pe Pământ, lucru pe care desigur a şi pornit să-l înfăptuiască”.

13. Vorbesc Eu: „Fii liniştit în această privință, iubite Cado! De data aceasta se va prinde inevitabil în propria ei cursă! - Dar noi vom purcede la a face altceva!”

Capitolul 188

Domnul despre Robert şi Helena – Revederea celor doi soţi
O adevărată pereche cerească

1. Vorbesc Eu: „Robert, priveşte încoace! Cea pe care o iubeşti s-a aflat tot timpul la pieptul Meu. Tu ai văzut foarte multe, şi ai trăit experienţe colosale. Dar întreab-o pe ea ce anume a văzut şi a auzit în timpul în care tu ai trăit aceste experienţe importante! În timp ce tu ai pătruns în Cerurile Mele, Helena ta a pătruns adânc în marea taină a iubirii Mele. Ce părere ai, care dintre voi doi a făcut cele mai importante experienţe ale vieţii şi cele mai semnificative progrese?"

2. Rosteşte Robert Uraniel: „O, Doamne, desigur că Helena cea iubită! Căci cel care se adapă chiar de la izvorul primordial primeşte cu siguranţă viaţa celei mai pure lumini. Pe când cel care este nevoit, prin sfânta Ta ordine, să privească minunea îndurării Tale din revărsarea extinsă la nesfârşit a iubirii înţelepciunii şi puterii Tale, acela soarbe doar picături din harul Tău - în timp ce Helena a preluat în inima ei efluvii întregi ale luminii Tale primordiale, fiind îndrumată în felul acesta în sfera infinită a îndurării şi minunilor Tale nesfârşite. O singură secundă de contemplare netulburată a inimii Tale trebuie că îi va fi dezvăluit mai mult decât mi-a revelat mie un mileniu întreg de aflare departe de Tine! Cum să stau acum alături de ea? Eu, un spirit hrănit doar cu minuscule picături de lumină! Pe când ea cuprinde în sine marea de lumină a întregii înţelepciuni!"

3. Eu: „Nu trebuie să te îngrijeşti tu de asta! Atunci când cineva îşi alege pe Pământ o soţie, aceasta îi va fi cu atât mai dragă cu cât mai bogată este ea în bunele însuşiri. De aceea, nu-ţi va fi nici ţie neplăcut acum faptul că adevărata ta soţie a primit de la mine o asemenea comoară încât veţi avea din belşug dintr-însa în întreaga veşnicie. Comoara ei constă într-o plenitudine inestimabilă de *iubire,* dar nici comoara ta de înţelepciune nu este foarte mică.

4. Este adevărat că tu ai primit doar picături din ceea ce a primit ea în valuri. Dar în măsura în care vei cufunda o asemenea picătură primită în plenitudinea iubirii ei, din ea se vor naşte minuni nenumărate, ca şi noi creaturi şi lucrări la vederea cărora nu te vei sătura niciodată. În ele vei vedea tot mai mult puterea, mărimea, iubirea şi înţelepciunea Mea în plenitudinea lor, şi vei începe să le acorzi atitudinea cuvenită. Căci tot ceea ce s-a petrecut până acum cu tine a fost doar pregătirea necesară pentru cele ce vor începe de acum încolo.

5. La început ţi-ai văzut casa numai din afară, şi ea ţi-a plăcut nespus. Dar atunci când ai pătruns în prima încăpere a casei tale a început să-ţi placă şi mai mult, pentru că ai întâlnit o societate care - deşi prin aspectul ei exterior era întrucâtva necizelată - prin interiorul său era întrutotul corespunzătoare acestui loc. Iar aspectul exterior se îmblânzeşte pe măsură ce interiorul tău devine mai luminos şi mai blând. Apoi ţi s-a deschis o a doua încăpere, marea *sală a mesei,* unde a trebuit să ordonezi mesele, ceea ce te-a îngrijorat mult. Apoi am pătruns în cea de-a treia mare sală, numită *muzeu.* Acolo ai învăţat să recunoşti toate lipsurile tale, ca şi sământa morţii din tine, reuşind să le scoţi din tine prin aceea că ai pătruns până la fundul Iadului, purificându-te de el. Iar acum stai dinaintea Mea în aceeaşi sală de muzeu.

6. Dar nici aici nu trebuie să zăbovim! De aceea, trebuie să ne ducem în marea *camera a trezoreriei,* în care vom vedea comorile pe care le-ai obţinut împreună cu Helena în dar de la Mine. De aceea, cheamă-i pe toţi cei din societatea noastră. Vom merge imediat cu toţii în cea de-a patra sală, pentru că acolo se află tezaurul casei tale. Salut-o însă mai întâi pe Helena, cereasca ta soţie!"

7. Robert o salută pe Helena cu o adevărată delicateţe îngerească, iar aceasta îi răspunde graţios la salut. Robert se topeşte aproape de plăcere şi strigă: „O, tu, cereasca mea Helena, cât de mare eşti acum şi cât de mic sunt eu faţă de tine!"

8. Helena: „Dragul meu Robert Uraniel, în faţa Domnului Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc cel plin de iubirea cea mai pură, nu există ceva mare sau ceva mic! El conferă fiecărui lucru scopul său şi fiecărei fiinţe ţelul său. Iar atunci când ţelul este divin, şi mijlocul întrebuinţat este bun. Eu nu sunt decât un instrument ca şi tine în mâna iubirii dumnezeieşti. La fel ca şi mine, tu nu eşti nici mare, nici mic, ci egal cu mine în iubirea lui Dumnezeu. De aceea, cred că nu e cazul să ne mai înălţăm cântări de laudă unul altuia, ci ar trebui să ne unim în Dumnezeu, Tatăl nostru cel sfânt! Înţelepciunea ta să se unească cu iubirea mea maturizată la pieptul lui Dumnezeu. Şi dacă vom deveni în felul acesta

una în fața lui Dumnezeu, atunci vom fi o adevărată pereche cerească şi vom acționa ca atare în conformitate cu ordinea lui Dumnezeu!”

9. Robert Uraniel: „Grațioasă soră întru Dumnezeu şi Tatăl nostru ceresc, şi soție a inimii mele! Ai deplină dreptate! Dar cu toate acestea, câtă bucurie au provocat cuvintele tale în inima mea! Căci eu am văzut prin ele revărsându-se în inima mea spiritul celei mai pure iubiri divine. Şi ce armonie plăcută s-a desfăşurat în pieptul meu preafericit! O, Doamne-Dumnezeule, către ce fericire mă îndrept acum? Ce vor vedea ochii mei în cămara tainică cu comori a lui Dumnezeu? Fericire nemăsurată care însoțeşte fiecare nouă minune niciodată visată a iubirii, înțelepciunii şi puterii Dumnezeieşti!” - La aceste cuvinte, Robert Uraniel o îmbrățişează pe Helena şi o sărută pe frunte.

10. Eu îi binecuvântez pe amândoi încă o dată, şi îi indic lui Robert că este timpul să-i cheme pe toți ceilalți ca să mergem împreună mai departe.

Capitolul 189

Ciprian în fața lui Dumnezeu - Cea mai bună recunoştință
Modul de a conduce al lui Dumnezeu – Căile de judecată de la Roma

1. Robert îi anunță acum pe ceilalți prieteni ce urmează să se petreacă în conformitate cu voința Mea.

2. În acest timp însă, părintele Ciprian se apropie de Mine şi îmi spune: „Doamne, Tu cel mai bun părinte al oamenilor şi al îngerilor! Acest interludiu pur diabolic a durat destul de mult. Dar lucrul cel mai bun este că odată cu dispariția acestei adevărate Satane primordiale a dispărut în întregime şi supărătoarea imagine din pieptul meu. Căci frații Dismas şi Thomas au încercat cu mine aceeaşi izgonire a Diavolului pe care a încercat-o renumitul Cado cu aparenta Minerva. Iar acum, în măsura în care mă cercetez pe mine însumi, m-am purificat măcar de ceea ce era roman în mine. Zgârcenia, invidia, lăcomia, încăpățânarea şi dorința de a domina sunt acum departe de mine. Cu sufletul uşor şi liber mă înfățişez acum în fața Ta şi te rog să-mi dai o binecuvântare cât de mică. Şi pentru că pe fratele Robert l-ai binecuvântat peste măsură, astfel încât de atâta fericire aproape că nu ştie ce să mai facă, sper că nu vei socoti rugămintea mea ca pe o cutezanță!»

3. Eu: „Nu, în toată veşnicia, nu! Numai că vii cam târziu cu rugămintea ta, pentru că Eu te-am binecuvântat deja!” - Părintele Ciprian: „Atunci se cuvine, o, Doamne şi Părinte al meu, să-ți mulțumesc pentru aceasta!”

4. Eu: „Ai făcut-o deja! Căci Eu citesc în inima ta şi ceea ce văd acolo este recunoştința ta față de Mine. Şi Mie îmi este suficient; deci Mie Mi-ai mulțumit deja, aşadar ce vrei să mai adaugi?” - Ciprian: „Dar despre asta, abia dacă ştiu ceva! Şi cum ar putea avea vreo valoare în fața Ta o acțiune care mie mi-a rămas întrutotul inconştientă?” - Eu: „Pentru că ea este în conformitate cu învățătura Mea din Evanghelie, care afirmă că mâna stângă nu trebuie să ştie binele pe care-l face dreapta în numele Meu! Mai crezi încă oare că o recunoştință bine plăcută Mie trebuie să-Mi fie adusă în stilul Romei cu sunet de clopot, răsunet puternic de orgă, tobe, trâmbițe şi trompete şi în zgomotul lipsit de sens al imnurilor latineşti? O, prietene, acestea-Mi sunt de-a dreptul oribile! Cine vrea să-Mi mulțumească trebuie să o facă în inima sa, şi anume în aşa fel încât rațiunea sa să nu participe mai mult în acest proces decât participă un zilier obişnuit la înfăptuirea activității unui Maestru. Iar o astfel de mulțumire Mi-ai adus deja. Şi dacă Eu sunt întrutotul mulțumit, tu ce mai vrei să adaugi?”

5. Ciprian: „Domnul şi Stăpânul meu! Eşti prea milostiv şi îndurător ca să vezi gândurile pure ale inimii drept ceva bine plăcut Ție! Tu ordonezi corect toate lucrurile şi-i conduci pe copiii Tăi pe calea cea bună, astfel încât să nu mai poată greşi niciodată. Inima mea a bătut o viață întreagă în mare necaz, dar Tu nu ai lăsat-o să încremenească în noaptea ei, căci atunci nu ar mai fi fost capabilă să pulseze în iubirea ei față de tine. De aceea, Ție Ți se cuvine în veşnicie iubirea şi adorația noastră!

6. E drept că acum pe Pământ situația se întristează şi se întunecă, dar dacă Tu accepți acest lucru, aşa este bine. Căci şi buruiana trebuie să ajungă la maturitate, şi rădăcinile ei trebuie să se usuce ca să poată fi nimicită din temelii. La fel cum Binele se manifestă cu putere dinaintea Ta, tot aşa trebuie să se manifeste şi Răul, pentru ca să fie cu adevărat recunoscut drept Rău şi respins ca atare.

7. Cel mai rău lucru pe Pământ este acum clerul roman. El se înalţă sub masca evlaviei şi urcă tot mai mult. Dar de îndată ce va lovi cu aripile sale mândre acoperişul Cerului Tău, aripile îi vor fi distruse de către focul ceresc. Şi atunci se va prăbuşi în această ultimă şi înspăimântătoare cădere, din care nu va mai fi posibilă o altă înălţare. A fost o cale tristă, dar ea este justificată şi nu îşi ratează niciodată ţelul!

8. Eu însumi am fost fals şi rău în faţa Ta, Doamne, şi m-am înălţat tot mai mult pentru a cădea cu atât mai adânc. Dar atunci când am fost pe deplin căzut ai venit Tu, m-ai ajutat să mă ridic şi ai făcut dintr-un demon un om pe măsura Ta. Şi aşa procedezi Tu, Doamne, mereu. Căci îndurarea Ta este nelimitată, iar iubirea şi harul Tău umplu toate spaţiile infinitului. Pe cel smerit îl smereşti şi mai tare pentru ca el să devină desăvârşit şi să se apropie mai mult de inima Ta. Iar pe cei care s-au înălţat îi înalţi şi mai mult, pregătindu-le căderea cea desăvârşită, pentru ca atunci când vor fi căzut să poată vedea cât de zadarnică a fost întreaga lor strădanie şi cum nu sunt nimic dinaintea Ta, o, Doamne! Ferice însă de aceia care observă certitudinea căderii lor şi se smeresc în faţa Ta! Dar vai de aceia care vor să se menţină chiar şi în acest caz! Căci calea lor devine tot mai grea, iar întoarcerea lor aproape imposibilă.

9. O, Romă! Tu baţi zadarnic la poarta de fier a vechii tale puteri! Căci iată, sigiliile cu care ai barat tu însăţi uşa înspre împărăţia lui Dumnezeu tuturor celor care voiau să intre au ruginit! Eu stau înaintea Dumnezeului celui atotputernic, iar privirea Lui îmi spune că ultima ta osteneală îţi va aduce o răsplată de dispreţuit. Vai ţie, căci Domnul ţi-a pregătit o noapte care te va înghiţi, aşa cum înghite un şarpe flămând o vrabie!”

10. Vorbesc Eu: „Amin! Ai vorbit bine, adevărat şi înţelept în faţa mea. Şi fie aşa cum ai spus tu în faţa Mea!”

Capitolul 190

Cererea de mântuire a Patriarhilor – Răspunsul Domnului
Pregătiri pentru revenirea Domnului

1. Toţi Profeţii şi Apostolii păşesc în faţa Mea şi spun: „Da, Amin! Fie numele tău preasfinţit precum aici, în Cerurile Tale, aşa şi pe Pământul tău, ca adevărat locaş de încercare pentru neamurile ce germinează la sânul Tău spre existenţă veşnică! Un singur lucru Te rugăm cu toţii, preasfinte Părinte, ca dintr-o singură inimă şi dintr-o singură gură: împiedic-o, în fine, pe Satana să-şi continue acţiunile dăunătoare. Ia, în sfârşit, purpura de pe Pământul Tău şi fă să dispară tot aurul, argintul şi toate nestematele, pentru ca oamenii să nu se mai lăcomească după licărirea acestor lucruri murdare, ci să tânjească numai după iubirea pură şi după adevăr! Câte comori ale spiritului nu au trebuit duse la groapă deoarece vânătoarea tuturor acestor lucruri zadarnice i-a împiedicat pe oameni să-şi trezească spiritul în conformitate cu ordinea Ta, extrăgând de aici bogăţii nepieritoare pentru toate timpurile şi veşniciile!

2. Pune, în sfârşit, capăt acţiunilor dăunătoare ale Satanei! Prin dispariţia sa din sfera acţiunii, omenirea va înclina înspre Bine şi Adevăr, pe când în caz contrar ea va trebui să se cufunde tot mai mult în stricăciune. Adevărat că hotărârile Tale sunt greu de înţeles şi căile Tale greu de cercetat. Şi nimeni nu ştie cum procedezi Tu pentru a conduce totul înspre ţelul cel mai bun. Pentru unele fiinţe pare uneori necesar un timp mai extins pentru a ajunge la ţelul predestinat lor. Aşadar, scurtarea căilor celor lungi şi a duratei timpului, aşa cum Tu, stăpâne, ai promis-o popoarelor Tale, ar fi pentru noi împlinirea dorinţei celei mai aşteptate!

3. Şi este într-adevăr păcat pentru acest frumos Pământ al Tău că nu ajunge niciodată să-şi vindece rănile mereu noi atâta timp cât Tu nu îi îndepărtezi de pe trup pe cei care îl chinuie! Fă aşadar, Doamne, în scurt timp, ceea ce voieşti Tu, Domnul şi Părintele nostru! Căci altfel oamenii vor lâncezi din cauza aşteptării îngrijorate a lucrurilor care vor mai veni asupra Pământului. Noi, cei de aici, putem desigur aştepta, căci în marea fericire de a fi lângă Tine, Preasfinte Părinte, chiar şi o mie de ani pământeşti mi se par a fi o singură zi trecătoare de primăvară. Dar pentru fraţii care trăiesc pe Pământ în învelişurile lor muritoare, minutele de nelinişte si îngrijorare sunt lungi ca anii şi veşniciile. De aceea, deschide-Ţi, o, Tată, bogatul izvor al iubirii şi harului Tău, şi adu-i în dragostea Ta pe

săracii de pe Pământ acasă la Tine, scurtând această vreme de rele încercări! Fie ca voia Ta sfântă să se înfăptuiască în toate timpurile!”

4. Eu: „Faceți bine că cereți acest lucru. Dar în privința acestei rugăminți a voastre sunteți ca aceia care au ajuns pretutindeni prea târziu şi de aceea, au trebuit să ajungă prea târziu şi la Mine, deoarece Eu sunt pretutindeni şi în toate Cel dintâi. Voi sunteți ca membrele trupului Meu, care nu pot acționa înainte ca spiritul Meu să le îndemne la acțiune. Şi pentru că voi aveți nevoie în toate de spiritul Meu, cum vă puteți gândi că Eu am nevoie de rugămintea voastră pentru a îndeplini ceva a cărui necesitate am văzut-o deja înainte ca şi un singur spirit să se bucure prin Mine de libera sa conştientă? Şi chiar dacă voi ajungeți să gândiți abia acum asupra unui lucru, Eu l-am prevăzut cu mii de ani înainte şi am pus lucrurile să se desfăşoare în aşa fel încât efectele să ajungă să se manifeste exact aşa. Căci altfel ar fi imposibil de atins scopul principal general la sfârşit, şi care constă în viața voastră veşnică, creatoare şi liberă, în prezența Mea divină.

5. Să nimicesc aşadar toate aceste ierarhii pământeşti printr-un foc ceresc? Nu se mai poate proceda aşa după ce a fost înfăptuită marea lucrare a eliberării! Acum nu mai trebuie provocat un nou potop şi nu mai trebuie distruse Sodoma şi Gomora!

6. Căci fiecare Rău de pe Pământ devine acum propriul său judecător, iar pedeapsa urmează în mod inevitabil păcatului. Ierarhii şi-au cerut vechea lor libertate preoțească. Şi iată că aceasta le-a fost dată, dar fără putere materială! Şi dacă acum ierarhii vor face în continuare uz în sens negativ de cruda lor libertate, vor determina prin aceasta mii de oameni să treacă dintr-o comunitate rea într-una mai bună. În timp ce voi vă rugați aici, mii de oameni au căzut deja din vechea lor măreție, la Roma! Oare poate să fie timpul scurtat şi mai mult? Oare nu este totul făcut pentru acest declin care va deveni în curând necesar?

7. Şi cum aş putea Eu reveni din nou pe Pământ atâta timp cât vechea ierarhie pământească nu este împiedicată în mod eficient de la acțiunile ei dăunătoare? Dacă aş veni însă ca Dumnezeu, puteți înțelege desigur că atunci întreg Pământul ar fi judecat şi nici o ființă nu ar mai putea fi stăpână nici pe libera sa respirație.

8. Dacă aş veni pe Pământ, aş putea veni numai pentru săraci. Căci numai aşa ar fi posibilă corecta compensare a tuturor strădaniilor de domnie, şi odată cu aceasta, venirea Mea în întâmpinarea celor pierduți.

9. Cu toate acestea, rugămintea voastră a fost corectă pentru că ea v-a fost dată; dar faptele Mele au preîntâmpinat-o demult! - Însă iată că acum soseşte Robert Uraniel cu cetele sale. De aceea, fiți pregătiți să mergem mai departe!”

Capitolul 191

Pătrunderea în sala desăvârşirii.
Robert şi Helena, urmați de Cado, în fața porții închise a Cerului.
Minerva reapare.

1. Totul se întâmplă acum repede prin voința Mea. Apare Robert Uraniel şi spune: „Stăpâne şi Tată, totul este înfăptuit în conformitate cu voința Ta şi cu sfânta Ta ordine!”

2. Eu: „Atunci să ne îndreptăm spre răsărit, înspre locul în care zăreşti la o depărtare aparent mare, două coloane mărețe! Acolo se află cea de-a patra sală, a desăvârşirii, acolo unde Cerul propriu-zis îşi are intrarea. Primeşte-ți soția, pentru ca prin iubirea Mea ce s-a revărsat în ea să pătrunzi şi tu întrutotul în împărăția iubirii şi a cunoaşterii!”

3. La cuvintele Mele, Robert-Uraniel o îmbrățişează cu toată dragostea pe iubita sa Helena şi Mă roagă să intru alături de ei - anume între el şi Helena - în sala cea mare. Dar Eu îi spun: „Trebuie să începi odată să mergi singur, căci altfel vei avea mereu nevoie de sprijin. Cu toate acestea, Eu voi fi prezent în sala cea mare atunci când vei păşi în ea. Căci oriunde te-ai duce, având în tine iubirea pentru Mine, Eu voi fi cu tine, căci iubirea ta pentru Mine sunt Eu însumi! Căci Eu sunt prezent pretutindeni acolo unde există într-o inimă o adevărată şi pură iubire față de Mine, în măsura cuvenită. - Mergi aşadar înainte şi deschide poarta împărăției desăvârşirii inimii tale!”

4. La aceste cuvinte, Robert se înclină adânc în fața Mea şi porneşte imediat în direcția indicată. El merge bine-dispus alături de Helena sa, care-l întreabă pe drum cum se simte el de fapt

aici în împărăția lui Dumnezeu şi dacă se simte deja întrutotul acasă. - La aceste cuvinte, Robert-Uraniel răspunde: „Uneori, toate mi se par foarte străine, în special atunci când Domnul nu se află lângă mine. Dar de îndată ce Îl zăresc pe Domnul în apropierea mea, mă simt din nou întrutotul acasă. Numai că toate acele fenomene îmi apar încă străine, deşi le înțeleg foarte bine, deoarece manifestarea lor are loc adesea într-un mod atât de neaşteptat. Totuşi, m-am obişnuit şi cu aceasta. - Dar iată că am ajuns la uşă, însă ea este închisă! - Ce facem acum?”

5. Helena îi răspunde: „Păi vom încerca să o deschidem în numele lui Dumnezeu. Iată că în broască se află o cheie de aur!” - Robert cuprinde imediat cheia în mână şi începe să o răsucească la dreapta şi la stânga, dar uşa nu vrea să se deschidă. O răsuceşte din nou şi împinge cu mai multă putere decât înainte canatul uşii, dar zadarnic!

6. Din această cauză, Robert devine întrucâtva îngrijorat şi îi spune Helenei: „Iată, iubita mea soție, trebuie să-ți mărturisesc deschis că mă simt din nou foarte străin, ca unul care a fost părăsit în nevoie de cei care l-au ajutat mai înainte. Priveşte în jurul tău să vezi dacă descoperi pe cineva, chiar şi la cea mai mare depărtare! În afară de prietenul Cado, care a păşit tăcut în urma noastră, eu nu descopăr nici un suflet şi nici un spirit!” - Helena: „E într-adevăr ciudat, căci în afară de Cado nu văd nici eu pe nimeni, iar poarta nu se lasă deschisă! Şi totuşi, Domnul însuşi ne-a spus să venim aici. Mai încearcă o dată să deschizi uşa, iar eu îți voi ajuta şi poate că acum vom reuşi!”

7. Robert apucă din nou cheia de aur, pe care o răsuceşte în toate părțile, în timp ce Helena apasă cu putere în uşă. Se străduiesc amândoi un răstimp bun, dar fără nici un succes. După ce amândoi au ostenit întrucâtva, Helena spune: „Ştii ce, iubite Robert Uraniel, nimeni nu poate să se considere însărcinat în a face ceva care se află dincolo de posibilitățile sale. Noi ne-am folosit deja toate puterile, dar această poartă cerească nu se deschide, şi aceasta nu din vina noastră. Rămână deci închisă, în numele Domnului! Dar prietenului Cado putem să-i solicităm ajutorul, căci s-ar putea ca el să ştie să procedeze mai bine decât noi doi”. - Robert Uraniel: „Ai dreptate, şi voi face asta îndată!”

8. Robert Uraniel continuă: „Iubite prietene, ne-ai însoțit din propria ta inițiativă. Ai auzit şi misiunea pe care mi-a dat-o Domnul de a veni aici împreună cu soția mea şi de a deschide această uşă. Numai că încercările noastre, oricât au fost ele de puternice, au eşuat în fața acestei uşi! De aceea, aş dori să fac împreună cu tine o a treia încercare. Poate că reuşim toți trei să deschidem totuşi această uriaşă poartă a Cerului. Iar dacă nu vom reuşi, facă-se voia Domnului cu noi!”

9. Cado: „Iubite prietene, se poate ca ajutorul meu să-ți fie de prea puțin folos. Căci ceea ce îi aparține lui Dumnezeu nu se cuvine unui fir de praf! Tu ai fost chemat şi ales să înfăptuieşti acest lucru, iar eu nu am fost nici măcar chemat. Cu toate acestea, îți voi oferi ajutorul solicitat. Ştii doar că numai aceia vor stăpâni împărăția Cerului, care o iau cu asalt! Să începem aşadar în numele lui Dumnezeu!”

10. Robert apucă încă o dată cheia şi o răsuceşte de şapte ori la stânga. Şi deoarece poarta nu se deschide, deşi este împinsă cu toată forța lor, începe să răsucească cheia la dreapta cât se lasă răsucită. În acest proces al învârtirii cheii, el este împins cu o forță tot mai mare înspre poartă, însă aceasta rămâne închisă în continuare.

11. Robert Uraniel se scarpină după urechi. Iar Cado spune: „Ți-am spus că nu o să meargă! Ştiu bine că aceste lucruri spirituale sunt mult mai încăpățânate decât cele terestre. Mai degrabă s-ar lăsa strămutat un munte de pe Pământ decât să se lase deschisă o uşă spirituală! Sfatul meu ar fi să aşteptăm. Cred că nu este cazul să îl plictisim mereu pe Domnul nostru Dumnezeu Iisus cu prezența noastră. Ni s-a indicat un loc unde va trebui să zăbovim până când înaltele Puteri ne vor deschide această poartă cerească, însă ceea ce am putea noi face ar fi să urmăm sfatul din Evanghelie: «Căutați şi veți găsi! Cereți şi vi se va da, bateți şi vi se va deschide!» - Cine ştie dacă uşa nu se va deschide atunci în fața noastră. - Ce crezi, prietene, în această privință?”

12. Robert Uraniel: „Da, ai întrutotul dreptate. Numai că Domnul mi-a cerut să vin degrabă încoace şi să deschid această poartă, deoarece în spatele ei ne aşteaptă lucruri mărețe. Şi acum iată-mă aici şi nu reuşesc nicicum să deschid poarta. Este într-adevăr ciudat, dar voi urma sfatul tău!”

13. Helena intră în vorbă: „Prieteni, desigur că multe trebuie împlinite pentru a putea intra în împărăția lui Dumnezeu! - Pe mine nu mă deranjează acum nimic mai mult decât acest veşmânt plin de strălucire. Dacă aş purta un veşmânt obişnuit de țărancă, refuzul intrării în împărăția cerească propriu-zisă m-ar deranja cu mult mai puțin. Cu adevărat că prin această poveste ne-am putea supăra pe Domnul! Mai înainte curgeau laptele şi mierea de cea mai bună calitate, iar acum se adaugă o

picătură de amar peste ele! Şi în locul pâinii cereşti, pe care am degustat-o aproape peste măsură, iată o turtă de uruială de ovăz! Halal masă! Şi ciudată dulceață cerească! Dar măcar dacă nu aş avea rochia asta prostească pe mine, atunci nu m-ar deranja atât de mult toate acestea! - Cum îți place ție, dragul meu Robert, veşmântul tău presărat cu stele?"

14. Robert: „Şi mie mi-ar place un altul de un milion de ori mai mult, ca să fiu sincer! În acest veşmânt dumnezeiesc plin de stele mă simt ca un măgar ceresc. Pe Dumnezeu, o pereche de pantaloni de piele şi o jachetă din pânza cea mai obişnuită mi-ar fi cu mult mai dragi! În întreaga mea viață pământească, ca şi în cea cerească, nu mi-a fost niciodată atât de ruşine ca de acest veşmânt ceresc fatal! Ce bine ar fi dacă l-aş putea schimba cu un altul!" - Helena: „Iar eu l-aş da pe al meu în schimbul celor mai murdare zdrențe de bucătăreasă, căci nu există nimic mai deplorabil decât să porți un veşmânt împărătesc pe o câmpie unde pasc porcii".

15. Cado: „Iubiții mei prieteni, cuvintele voastre îmi merg la inimă! Acest lucru trebuie că a fost simțit şi de Hristos ca Domn al nesfârşirii, căci El s-a ridicat de atâtea ori împotriva măreției veşmintelor. Chiar şi aici, în împărăția luminii, El poartă veşmântul cel mai simplu! Eu însumi sunt cel mai mare duşman al măreției veşmintelor, fie că acestea sunt materiale, pe Pământ, sau spirituale, aici, în împărăția spiritului. De aceea, vă dau întrutotul dreptate că detestați acum aceste veşminte cereşti minunate, complet nepotrivite cu situația noastră. Şi dacă ele nu au nici o valoare în ochii voştri, atunci totul este bine. Nici în ochii mei nu a avut niciodată valoare o astfel de strălucire cerească! - Dar cu ce să începem noi acum deschiderea porții? Să începem oare să ne rugăm, să căutăm şi să batem în uşă?"

16. Helena: „Cred că putem să renunțăm la toate acestea! De vreme ce Domnul nu vrea să ne-o deschidă, rămână închisă în vecii-vecilor, amin!" - Robert: „Ai dreptate, iubita mea Helena, dar ştii, de vreme ce am ajuns o dată până la poarta Cerului ar trebui totuşi să ne dăm ceva osteneală pentru a trece printr-însa! - *A ne ruga* nu este câtuşi de puțin o ruşine, *a căuta* chiar şi mai puțin, iar în ceea ce priveşte *baterea la uşa,* voi începe imediat să fac o asemenea gălăgie cât să se audă în tot Cerul! Chiar că îmi place: tocmai am făcut cele mai lungi călătorii cereşti cu un înger, cu Sahariel, iar acum stau în societatea voastră ca vițelul la poarta nouă! Ne mai lipseşte numai faimoasa Minerva! Şi ar fi într-adevăr distractiv să o auzim pe aceasta dincolo de uşa închisă!"

17. Cado: „Nu vorbi prea des de lup, că vine în fugă! - Într-adevăr, nu mă înşel, iat-o că vine să ne facă o vizită! Acum să vedem cum scăpăm de ea!" - Helena, întrutotul consternată de această apariție, spune: „Dar trebuie că această ființă are un auz foarte fin! - Ei, dragă Robert-Uraniel, interesantă poveste va mai fi aceasta! De ce o fi trebuit să-i rosteşti numele în situația noastră delicată? Ce-o să mai iasă de aici? La sfârşit, poate că ne va trage pe toți trei Dumnezeu ştie unde!"

18. Cado: „O, nu, nici vorbă de asta! Partea proastă este însă că nu vom scăpa curând de ea dacă ajunge aici!" - Rosteşte Robert: „Să încercăm atunci s-o împiedicăm să ajungă la noi, căci cu atâta putere dumnezeiască trebuie că mai suntem înarmați!" - Cado: „Încearcă! Dar eu sunt de părere că nu-ți va folosi la nimic. Căci ea va spune imediat că şi ea are pe deplin dreptul de a sta în fața porții casei lui Dumnezeu şi de a dori să pătrundă înăuntru. Dacă va fi admisă sau nu, aceasta este desigur o altă întrebare. Să o lăsăm deci să vină neîmpiedicată şi să ne prefacem că nu o observăm. Dacă se va apropia de noi, vom găsi să-i spunem câteva cuvinte pe care să nu le asculte cu plăcere. Dar acum nu ne este îngăduit să ne purtăm cu ea prietenos, şi cu atât mai puțin poruncitor sau cu un aer de judecător, ci întrutotul indiferenți, căci este ceea ce poate suporta cel mai puțin. În felul acesta, vom scăpa cel mai uşor de ea. Cred că sunt în măsură să o cunosc destul de bine".

Capitolul 192

Minerva în fața porții. Întâlnire dură cu Helena

1. Robert: „Sfatul tău este cu adevărat bun! Însă tăceți acum, căci se apropie în grabă de noi! Încă mai este îmbrăcată cu rochia cea splendidă şi mai are încă pseudo-sabia aceea din tablă şi mucava. Nici extraordinara ei frumusețe nu pare să i se fi ştirbit cu nimic. Este într-adevăr infinit de frumoasă, şi s-ar putea spune că bunului Dumnezeu nici nu i-ar fi posibil să cheme în existentă o frumusețe mai desăvârşită decât aceasta! Dar cred că nu trebuie să-i lăudăm prea mult înfățişarea, căci

atunci ar putea deveni şi mai mândră şi mai vanitoasă decât este deja şi fără asta". - Cado: „Da, da, şi în special să nu vorbim cu ea sau despre ea, căci atunci nu mai scăpăm de ea!"

2. Minerva, aflată deja în spatele lui Cado, spune: „Într-adevăr, tu nimereşti întotdeauna la ţintă! Vrei să-i înveţi pe ceilalţi cum să scape mai uşor de mine - ca şi cum eu m-aş fi impus vreodată cuiva! Căci pentru aceasta sunt prea mândră şi consider că nu este de onoarea mea. Iar tu, prietene Cado, nu trebuie să te temi deloc de aceasta, căci doar ne cunoaştem binişor de atâta vreme. Nu vrei cumva să te numesc pe numele tău adevărat?"

3. Cado: „Taci din gură! Căci altfel vei avea o nouă dovadă a binecunoscutei mele amabilităţi! Iată, acolo se află poarta închisă, încearcă tu, poate vrea cineva să-ţi dea drumul înăuntru. Oare nu ţi se cuvine şi ţie să intri acolo?" - Minerva: „Să mă pupi în...! Fac ce vreau eu, şi nu ce vrei tu! Înţelegi acest lucru?"

4. Cado: „O, dar înţeleg perfect! Înţeleg că eşti vanitoasă şi mândră, şi implicit proastă cât se poate! Cum ai putea tu să faci ceva pentru care ar trebui să fii pe veşnicie cu adevărat evlavioasă? Dar pentru că se pare că mai ai câte ceva de discutat cu noi, te rog să foloseşti un limbaj mai ales şi expresii mai frumoase! Dacă nu vrei să ţii cont de mine, măcar ţine cont de această doamnă cerească extrem de delicată ce se află aici!"

5. Minerva: „Că tare rare mai sunt doamnele astea cereşti! Faţă de această boarfă proletară obişnuită vrei tu să am eu respect? Eu, cea dintâi fiinţă din toată nesfârşirea? Iar ea - ultima şi cea mai zdrenţăroasă din celebra grădină cu sticleţi? Ai într-adevăr o viziune simpatică în privinţa unei doamne cereşti, în cazul în care consideri un asemenea gunoi vienez drept aşa ceva! Te felicit, căci ai ajuns într-adevăr departe în Ceruri cu înţelepciunea ta!"

6. Aici este întreruptă de Helena, care aproape că arde de furie: „O, tu, canalie mândră ce eşti! Mai ştii ceva în ceea ce mă priveşte, tu, care eşti o scroafă bârfitoare a întregii nesfârşiri? Nu, că-mi place! Cum se sumeţeşte acest hoit provenit din toate stelele fixe asupra mea! Na, aşteaptă că-ţi voi da câteva pe pielea ta poleită de măgar, pentru că te mănâncă atât de tare! Crezi cumva că nu te cunosc? O, fii fără grijă, tu cârpă iezuită murdară! Auzi, cine mă numeşte pe mine boarfă proletară! Acum şterge-o de aici cât mai curând, că altfel îţi arăt unde ţi-au pregătit zidarii veşnici ai lui Dumnezeu groapa căderii!"

7. Robert: „Dar te rog, graţioasa mea Helena, tu, cea dată mie drept soţie de însuşi Dumnezeu, să nu te înfierbânţi aşa! Căci, iată, cu această Minervă aparentă nici Dumnezeu nu-şi face de lucru; atunci ce-am putea rezolva noi cu ea? Ştii doar că pe scaieţi nu cresc curmale şi că pe un gard cu spini nu cresc smochine! De aceea, las-o să spună ce vrea, căci vocea ei nu pătrunde în urechile noastre, şi cu atât mai puţin în inimile noastre!"

8. Helena: „Da, da, ştiu foarte bine acest lucru. Dar mai ştiu că dacă eşti un creştin onest trebuie să-i astupi diavolului botul! Iată, acum tace din gură pentru că vede că nu m-a depăşit în grosolănii. Las-o să cârtească numai, şi-i voi cânta un cântecel din grădina cu sticleţi să-i ajungă pentru toată veşnicia. Abia atunci mă va cunoaşte de-a binelea această făptură otrăvită. Cu adevărat i-aş putea spune chiar şi bunului Dumnezeu o grosolănie în faţă, dacă ar vrea să dovedească o îndurare faţă de acest closet. Minerva este prea rea chiar şi pentru Iad. De aceea nu o mai suportă ceilalţi demoni printre ei! - Iar tu a trebuit să o chemi aici!"

9. Cado către Minerva, care tremură de mânie: „Ce-i, ţi-ai terminat deja vocabularul de grosolănii, de nu mai găseşti nici o replică la aceste venerabile complimente? Mi se pare că ţi-ai găsit în sfârşit maestra şi că recunoşti prin tăcerea ta că stăpâna grădinii cu sticleţi are dreptate!" - Minerva: „Te rog frumos să nu-mi mai vorbeşti despre această funie de spânzurat, căci am gustat deja din ea!"

10. Helena o întrerupe: „Cară-te odată de aici, tăun spaniol ce eşti, că altfel încasezi de la mine nişte tăuni şi ţânţari vienezi! Cunoşti această salată ce creşte în grădinile cu sticleţi?" (îi arată Minervei cei doi pumni ai săi): „Ai cuvântul meu că dacă nu o ştergi deîndată de aici îţi voi trage câţiva pumni peste botul tău palavragiu!" - Robert: „Dar Helena, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te, căci altfel ajungem în loc de Cerul lui Dumnezeu, la o păruială tiroleză în grădina cu sticleţi! Gândeşte-te doar cum ai stat la sfântul piept al lui Dumnezeu, absorbind de la El întregul Său har - şi iată-te acum din nou o familiară a grădinii cu sticleţi! Gândeşte-te că de toate acestea trebuie să te dezbari, căci altfel poarta nu se va deschide vreme îndelungată!"

11. Helena: „Am impresia că-ţi pare întrucâtva rău că i-am spus acestui gunoi veşnic câteva adevăruri în faţă!" - Robert: „Nu, iubita mea Helena, asta sigur nu! Dar îmi pare rău de gura ta care

devenise deja atât de cerească, gura ta care a vorbit chiar cu Dumnezeu şi care mi-a dat o învăţătură atât de minunată în privinţa iubirii!"

12. Helena: „Gura face, gura trage! Dar adevărul trebuie să iasă la iveală! Iar faptul că adevărul nu este prea bine primit nici când iese din gura cea mai frumoasă, e ceva demult ştiut. Dar cum se face că ţie ţi se pare că adevărul care iese din gura mea sună prost, pe când minciuna care a ieşit din gura la fel de frumoasă a acestei dudui-demon nu ţi s-a părut chiar atât de urâtă? Şi dacă ţie-ţi pare rău de gura mea, care dă acum o lecţie chiar şi în grădina cu sticleţi acestei veşnice cârtitoare împotriva lui Dumnezeu, cu atât mai rău ar trebui să-ţi pară de acea gură graţioasă de pe buzele căreia n-a ieşit niciodată vreun cuvânt adevărat! Mai bine i-ai spune ei câteva dojeni binemeritate în faţă, iar pe mine m-ai lăsa să vorbesc, de vreme ce tot mi-am dat drumul!

13. Minerva: „Ai terminat odată, cioară necioplită? Precis că nu ai studiat Amabilitatea la vreo universitate, pentru că grosolănii ca ale tale n-au mai ajuns niciodată la urechile mele". - Helena o întrerupe: „Vezi să nu primeşti tu imediat câteva după urechi! S-ar părea că ar trebui să fiu superioară din toată inima mea la auzul grosolăniilor ei, ca o biată persoană evlavioasă ce se spovedeşte la iezuiţi, iar reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ se năpusteşte cu Iadul şi focul Purgatoriului asupra ei! Aşteaptă numai! Dacă nu dispari chiar acum din ochii mei se va desfăşura un spectacol de ucidere între noi două! De aceea, îţi mai spun o singură dată pentru totdeauna, să-ţi mişti hoitul din praf, căci altfel frumosul tău chip va dobândi în curând un cu totul alt aspect!"

14. Cado: „Linişteşte-te, Helena, şi tu la fel, prietene Robert! Acum vreau să vorbesc eu singur cu Minerva şi voi încerca să ajung la o învoială cu ea în privinţa a ceva foarte important. Poate reuşesc să o aduc cu un pas mai aproape de Domnul. Dar în timpul acesta, va trebui ca voi doi să rămâneţi liniştiţi". - Robert: „Da, frate, fă ceea ce spui! Eu m-aş bucura într-adevăr foarte mult dacă am putea scăpa în curând de ea. Căci din ea porneşte o adevărată sământă a discordiei, care trece în cei ce se apropie prea mult de ea! Cred că ar provoca în scurt timp un haos chiar şi printre îngeri. - Îţi urez mult noroc în lăudabila ta încercare! Numai că mă îndoiesc că osteneala ta va avea chiar şi cel mai mic succes, căci această fiinţă va face binele numai constrânsă, dar niciodată pe deplin liberă! De aceea, nici nu îndrăznesc să-mi pun încrederea în joc".

15. Cado: „Desigur că s-ar putea să ai dreptate. Dar eu îndrăznesc totuşi să-mi pun încrederea în joc, căci veşnicia nu are sfârşit. Şi în astfel de timpuri şi stări fără de sfârşit s-ar putea întâmpla unele lucruri despre care nu i-a trecut nimic prin minte încă nici unui spirit. De aceea, să presupunem că este posibil tot ceea ce nu se află într-o contradicţie stridentă cu ordinea divină. Iar a te îndoi că ceva poate fi cândva posibil sau nu, înseamnă totodată a te îndoi de înţelepciunea Divinităţii. Căci pentru Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile; de ce nu ar fi atunci posibilă şi convertirea Satanei?"

Capitolul 193

Înţelepciunea Hindusă în privinţa Satanei. Avertizarea la răbdare. Un loc mic poate fi mai uşor măturat decât întreaga Creaţie.

1. Cado continuă: „Iată, am găsit cândva, într-o veche carte protohindusă a înţelepciunii, un pasaj remarcabil în care stăteau scrise aproximativ următoarele:

2. «În existenţa primordială era doar Dumnezeu singur. Iar infinitul şi veşnicia erau El însuşi în cea mai limpede contemplare a Sinelui Său. Gândurile şi ideile Sale nu aveau sfârşit. Dar la fel cum într-o seară plină de zăduf nenumărate roiuri de efemeride îşi intersectează zborul într-o deplină libertate fără nici o ordine perceptibilă, tot aşa urcau şi gândurile şi ideile în Divinitate, mergând încoace şi încolo. Pe atunci, spaţiul infinit era încă lipsit de fiinţe. Iar Divinitatea nu vedea decât marile Sale gânduri cum se deplasau într-o libertate neconstrânsă. Atunci, Divinitatea a separat ideile de gânduri, şi aceasta a fost prima ordine care s-a creat în însăşi Divinitatea. Ea a stabilit treptat ideile, pe când gândurilor le-a lăsat frâu liber.

3. Dar pe măsură ce ideile deveneau tot mai stabile, s-a văzut că nu erau pe deplin pure. Atunci, Divinitatea a hotărât să-şi purifice ideile şi a separat ceea ce era pur de ceea ce era impur. După ce a realizat acest lucru, Divinitatea a scos întrucâtva în afara Sa ceea ce era impur, l-a consolidat prin voinţa Sa atotputernică şi i-a dat viaţă prin spiritul gândurilor Sale libere.

4. Iar din toate acestea, s-a născut un mare spirit impur - care trebuia purificat prin alte şapte spirite, pe care Divinitatea le-a chemat la viață din ideile Sale pure prin intermediul spiritului liber al gândurilor Sale». -

5. Şi iată, frate Robert, că în fața noastră se află acest prim mare spirit impur, la a cărui purificare se mai lucrează încă. De aceea, nu trebuie să ne îndoim că o astfel de muncă are nevoie de un timp mai îndelungat decât altele. - Acest spirit este cu adevărat spiritul cel mai impur pe care ți l-ai putea imagina vreodată, dar cu toate acestea, el nu este incapabil de a fi purificat complet atunci când îi va fi venit vremea. De aceea, nu trebuie să devenim nerăbdători, pentru că noi am putut fi mai uşor purificați decât acest spirit. Căci un locşor mic poate fi întotdeauna măturat mai uşor decât Pământul lumii întregi. Acest spirit constituie expresia generală a întregii Creații, pe când întreg Pământul, cu toate ființele sale, abia poate fi văzut ca un atom în privința ființelor sale propriu-zise. Iar tu poți înțelege desigur la fel de bine ca şi mine faptul că un spirit infim poate fi mai degrabă purificat decât acest spirit primordial creat şi extrem de mare, acest concept general al întregii Creații. Şi deoarece pentru purificarea unei asemenea mărimi este necesar cu mult mai mult, trebuie să reflectăm la această problemă a Divinității şi să ne încadrăm cu toată răbdarea în hotărârile Sale! Iubite prietene, ia aceasta în considerare şi atunci vei putea privi astfel ostenelile mele. - Şi acum: Minerva!”

Capitolul 194

Teoria satanica despre ispitire a Minervei. Nimicitoarea rectificare a lui Cado.

1. La aceste cuvinte, Cado se întoarce spre Minerva şi spune: „Cât vei mai abuza, Satană, de răbdarea noastră? Oare nu vei voi niciodată să faci din libera ta voință altceva decât răul? - Iată, dacă Divinitatea ar fi creat un diamant atât de mare încât o rază de lumină ar fi avut nevoie de un milion de ani pământeşti pentru a ajunge de la un capăt la altul al său - şi ar fi creat inclusiv cea mai mică pasăre colibri în ideea ca să se îndrepte odată la fiecare mie de ani înspre această sferă de diamant şi să o ciocănească o singură dată cu ciocul său - atunci această pasăre ar fi tocit demult acest diamant. În privința ta au fost folosite deja mii de asemenea intervale temporale, şi totuşi eşti întrutotul cea care erai la începutul tuturor timpurilor. Nici un spirit nu poate realiza câtă răbdare a dovedit mereu Divinitatea față de tine şi ce căi au fost abordate pentru purificarea ta. Dar este într-adevăr cumplit să realizezi că până acum toate acestea au fost zadarnice! Cred că acum a venit în sfârşit timpul să-ți încadrezi întreaga ființă în acea ordine care ți-a fost predestinată de Dumnezeu deja din veşnicie!”

2. Minerva: „Dar oare ce am făcut eu împotriva ordinii Divinității tale? Tu vorbeşti încontinuu despre o anumită ordine divină, şi în fond se pare că nici măcar tu nu ai habar ce anume este aceasta şi în ce constă. Căci dacă eu, ca parte impură eliminată reprezint contrastul continuu față de partea pură a Divinității, şi aceasta în mod imuabil, aşa cum Divinitatea însăşi rămâne imuabilă în puritatea ei - oare nu este această situație tocmai ordinea divină însăşi în concepția ei generală? Şi ce anume fac eu care să poată fi numit în fața lui Dumnezeu drept incorect şi rău? Este adevărat că eu am ispitit întotdeauna omenirea în sensul de a-i verifica prin proba focului rezistența în privința fidelității ei față de Dumnezeu şi față de iubirea Sa. În cazul în care a dovedit această rezistență, ispitirea mea a încetat pentru veşnicie. În cazul în care nu a dovedit-o, prin ispitirile mele nu i s-au oferit omenirii altceva decât noi ocazii de consolidare în adevăratele calități.

3. Pe cel mândru îl fac să fie şi mai mândru, căci numai prin amplificarea acestui viciu se va putea simți la sfârşit smerit în sine însuşi. Căci nimic nu vindecă acest viciu mai bine decât exagerarea sa, chiar dacă această vindecare nu se realizează în lumea materială a încercărilor, ci mai târziu, aici - experiență pe care poate că a trăit-o inclusiv un anumit Cado! Tot aşa, îi fac pe cei senzuali şi mai lascivi decât au fost la început. Şi asta până când s-au prins în viciile lor până la cea din urmă fibră a vieții lor, iar dependența de viciu le devine cel mai mare chin, după care întorc spatele din propriul lor imbold acelui viciu, începând să meargă pe calea pudorii. În lumea materială am pus deja granițe anumitor pofte senzoriale prin diverse maladii corporale. Dacă acestea nu ajută, în lumea spirituală dispun de mijloace şi mai puternice, pentru ca în final aceste suflete să disprețuiască cu adevărat viciul lor.

4. Aşa procedez cu toate viciile. Aparent, le promovez şi le favorizez, ceea ce este adevărat. Simt pulsul oricărui Iov. Dar nici un viciu nu a fost răsplătit de mine, în afară de cazul în care cel

vicios era încă prea puţin vicios pentru a-şi detesta viciul. În astfel de cazuri, desigur că a trebuit ca prin tot felul de ademeniri să-l aduc pe cel vicios în situaţia de a deveni şi mai vicios, pentru a-l înălţa până la acel punct culminant de unde trebuie să-şi recunoască viciul ca atare, pentru a-şi lua rămas bun de la el pentru totdeauna. - Eu şi Divinitatea urmărim mereu acelaşi ţel, anume purificarea sufletelor create pentru ca ele să devină capabile să poarte spiritul pur necreat, provenit din Dumnezeu.

5. Şi dacă Dumnezeu este olarul, eu sunt focul. Şi la fel cum nici o oală nu poate fi folosită la fiert înainte să fi fost consolidată ea însăşi prin foc, nici un suflet nu este capabil să suporte focul iubirii divine înainte de a fi devenit prin mine capabil să reziste la foc. Şi dacă eu înfăptuiesc ceea ce trebuie să înfăptuiesc, cum poţi tu să afirmi că eu nu trăiesc şi nu acţionez în conformitate cu ordinea lui Dumnezeu (căruia mă supun şi eu din veşnicie, ca toate celelalte lucruri)? Şi dacă tu poţi să-mi dovedeşti că eu aş fi răsplătit viciul, atunci ai dreptate! Dar de vreme ce eu pedepsesc fără nici o milă orice viciu, vorbirea ta este oarbă şi nu face decât să răzuiască scoarţa, acolo unde miezul nu poate fi niciodată văzut.

6. Sau poţi să-ţi imaginezi o activitate care să se desfăşoare numai printr-o mişcare pozitivă? Oare nu trebuie să se odihnească un picior de fiecare dată în vreme ce celălalt poate înfăptui mişcarea pozitivă în felul acesta? Aşadar un picior trebuie să păcătuiască mereu împotriva mişcării, pentru ca din această rezistenţă opusă mişcării, laolaltă cu mişcarea celuilalt picior, să devină o mişcare desăvârşită. Oare nu trebuie să existe şi noaptea pentru ca văzătorii să înveţe să preţuiască lumina? Oare nu trebuie să existe măcar o moarte aparentă pentru ca datorită ei viaţa să devină şi mai proslăvită? Şi ce ar mai fi fericirea pentru un spirit căruia nu i-ar fi inerent şi sentimentul posibilei nefericiri? Şi dacă nu ar exista nici o durere, cum s-ar mai întrezări sentimentul de bunăstare al sănătăţii? Şi dacă nu ar exista răul, măcar aparent, cum s-ar mai putea contura binele? - Iată, toate trebuie să-şi aibă polul lor opus, pentru a exista! Iar eu sunt temeiul tuturor acestor contraste, şi atunci cum mă opun ordinii lui Dumnezeu?"

7. Cado: „Iubita mea Minerva! Dacă tu ai fi ţinut la catedra unei universităţi de pe Pământ un asemenea discurs mieros despre ordinea lui Dumnezeu în ceea ce priveşte fiinţa ta satanică, desigur că ai fi stârnit o stimă considerabilă printre acele comitete savante! Dar dacă tu ai intenţionat să mă convingi pe mine în privinţa fiinţei tale, află că ai dat un jalnic rateu! Căci în felul acesta mi-ai arătat că nici tu însăţi nu te-ai cunoscut vreodată, şi de aceea, nici nu poţi să ştii ce însuşiri ai şi în ce direcţie trebuie să te deplasezi în conformitate cu ordinea divină. Şi în al doilea rând, nu mă cunoşti deloc pe mine, nici măcar după nume, de vreme ce cutezi să rosteşti asemenea prostii în faţa mea!"

8. Minerva îl întrerupe: „Te numeşti Cado!" - Cado îi răspunde: „Aşa se numeşte haina pe care o port acum. Dar eu însumi mă numesc altfel! - Spune-mi cum ţi-a putut veni ideea că Dumnezeu ar vrea să îmbunătăţească sufletele prin vicii, sau că ar accepta ca prin acumularea de vicii acestea să devină pure, puternice şi capabile să-i poarte spiritul? Şi pentru a-ţi dovedi nebunia, te întreb un singur lucru: poate deveni o haină mai desăvârşită prin aceea că în fiecare zi i se adaugă o nouă ruptură? Sau poate răsuna din nou corect o harpă dezacordată dacă în loc să fie acordată, este tot mai mult dezacordată? Crezi că dintr-o şcoală în care nu se învaţă decât preacurvia, blestemăţiile, furtul, prădarea, jaful şi uciderea, pot ieşi oameni puri, blânzi, oneşti, buni, iubitori şi morali? Şi oare situaţia unui bolnav se va îmbunătăţi dacă i se vine într-ajutor prin medicamente nocive şi prin pedepse cumplite?

9. O, tu, cea mai proastă şi mai oarbă dintre fiinţe, aş putea să-ţi mai aduc zece mii de exemple, acolo unde şi unul singur este suficient pentru a realiza nonsensul cras al discursului tău. Şi ce ai vrut să dovedeşti cu el? Cumva nevinovăţia ta - pentru că nu ai răsplătit niciodată vreun viciu? Spune-mi, cum se poate da o răsplată unui mort? Sau cum poţi răsplăti o piatră pentru un serviciu pe care ţi l-a adus datorită greutăţii sale naturale şi durităţii sale? Sau ce răsplată poţi să oferi unei păsări fripte pentru faptul că s-a lăsat prinsă, friptă şi mâncată de tine?

10. Aşadar în modul acesta vrei să afirmi că ai acţionat întrutotul în conformitate cu ordinea divină? Şi mai vrei să spui despre tine însăţi că tu şi Dumnezeu urmăriţi acelaşi ţel? O, mizerabile! Tu vrei să te pui pe acelaşi loc cu Dumnezeu, ba eventual să te aşezi chiar în faţa Lui, ca şi cum ai fi mai extraordinară decât El? Iubirea mea, e cam grav! Căci în acest caz, nu cred că cineva mai poate avea răbdare cu tine! De aceea, de acum încolo chiar şi libertatea ta aparentă va fi considerabil îngrădită. Căci tu nu faci decât să atentezi puternic la drepturile lui Dumnezeu şi continui să atentezi la ele

orbeşte pe acest Pământ, împreună cu slujitorii lui Baal, care pretind că slujesc lui Dumnezeu prin aur şi argint. Şi tu ai atentat la drepturile regilor şi ale popoarelor, şi de aceea, acestea vor termina în curând cu tine. Nu îţi va mai rămâne nimic de făcut decât să sorbi împreună cu cei câţiva porci rămaşi renumita tescovină! Ia-o aşadar din loc acum, căci mi se face scârbă de prezenţa ta!"

Capitolul 195

Minerva şi Helena. O descărcare salutară.
Cado vorbeşte despre împărăţie ca Bici educaţional.
Minerva pleacă.

1. Minerva spune, întorcându-şi privirile de la Cado: „Voi pleca numai când voi dori eu! Dar de poruncit nu îngădui nimănui să-mi poruncească, nici măcar lui Dumnezeu sau altcuiva care îşi face iluzia că ar avea putere asupra mea! Ai înţeles, domnule Cado? Eu sunt cea dintâi maiestate a întregii nesfârşiri şi toate fiinţele trebuie să tremure atunci când îmi înalţ eu capul sau mâna. De acum încolo voi vorbi cu voi pe un alt ton, pentru că forţa mea niciodată învinsă îmi conferă acest drept incontestabil! Şi unde se află acela care mi-ar putea lua acest drept? Eu singură sunt stăpâna! Şi toate celelalte s-au aflat din veşnicie în sclavia mea!!"

2. Helena o întrerupe: „Preaiubiţii mei prieteni şi fraţi, de data asta nu mă mai pot stăpâni! Faptul că această scroafă veşnică îşi imaginează că este totul, este de neconceput în întreaga veşnicie! Acum vrea să fie chiar mai mult decât Dumnezeu însuşi, stăpânul absolut! O, tu, băligar de porc, o, tu, fiinţă demonică! Şterge-o de aici, căci altfel vor începe curând migdalii mei să înflorească pentru tine!!" - Minerva: „Ba să taci tu, broască de zeamă de baligă din grădina cu sticleţi, căci altfel te nimicesc!"

3. Helena, a cărei mânie creşte vizibil, strigă cu putere: „Ce-ai spus, chibrit diabolic? Tu, cutie de parfum alcătuită din toate cotIoanele murdare ale lumii! Tu, creangă uscată pe pomul cunoaşterii, tu, scroafă oribilă, tu vrei să mă nimiceşti? Nu este destul că vrea să fie mai mult decât toţi oamenii şi toţi îngerii lui Dumnezeu, şi nu-i este de ajuns că vrea să fie mai mult decât Dumnezeu însuşi! Nu, aceasta este încă prea puţin pentru această Satană a tuturor Satanelor! Peste toate, el sau ea, ceea ce reprezintă una şi aceeaşi Satană, mai vrea să şi distrugă totul! Şi desigur, cum să nu-i fie totul posibil unei asemenea scroafe atotputernice?"

4. Minerva, care tremură de furie, spune: „O, nu, asta e prea mult! Doamne, cum poţi accepta ca cea dintâi şi cea mai desăvârşită creatură a Ta să fie hulită într-un mod atât de oribil de un vierme care trăieşte în rahat? Astupă gura acestui vierme scârbos, căci altfel va trebui să ridic eu mâna împotriva ei!"

5. Helena îşi împărtăşeşte observaţiile lui Robert: „Iată că acum se mai pot duce tratative cu ea! Iată că îl cheamă pe bunul Dumnezeu într-ajutor! Dar desigur că poate să-L aştepte mult şi bine!" - Acum Minerva se îndreaptă, clocotind de furie, spre Helena, şi îi strigă cu o voce stridentă: „Dacă mai scoţi un singur cuvânt va trebui să ridic mâna asupra ta, pe cât este de viu Domnul-Dumnezeu!!"

6. Helena însă sare în sus de mânie şi-i dă Minervei o palmă atât de zdravănă peste gură încât aceasta cade la pământ, rostogolindu-se la câţiva paşi de Helena şi rămânând un timp, epuizată, pe loc. - Helena însă, bucuroasă de opera ei de educaţie reuşită, spune, după această scatoalcă: „Iată, tu, mândru parfum de ploşniţe al Iadului, ai avut parte de un mic preludiu. Şi dacă ţi-a plăcut, spectacolul poate începe!"

7. Minerva se ridică de la pământ şi-şi şterge chipul, rostind: „Mi-a ajuns ca să-mi fac părerea potrivită despre umanismul şi iubirea dragilor copilaşi ai Domnului Cerurilor şi tuturor Pământurilor! Dar cel mai frumos este că tu, Cado, care era să mă mănânci de drag pe colina de adineauri, mă laşi pălmuită aici, ca şi cum aş fi cel din urmă văcar de pe Pământ! Să fim bine înţeleşi: voi reţine această atitudine!"

8. Cado: „Ţi s-a întâmplat exact ceea ce ţi se cuvenea! De ce nu ai plecat atunci când ţi s-a spus?" - Minerva: „Oare am primit eu de la Dumnezeu voinţa mea liberă numai pentru a o înghesui în cel mai strâns corset al ascultării? Dacă însuşi Creatorul ar fi vrut ca eu să ascult ce mi se spune, precis că m-ar fi dotat cu o voinţă ascultătoare ca a ta. Dar pentru că El nu a voit acest lucru, eu sunt cea care sunt acum - anume supusă numai propriei mele voinţe libere şi nimănui altcuiva! Dacă

Dumnezeul tuturor ființelor m-ar fi dotat cu o voință ascultătoare, cine ar mai putea conduce popoarele oarbe de pe Pământ, cine ar mai putea fi împăratul, regele sau domnitorul lor? Căci probabil că tu știi că aceștia nu sunt obișnuiți să asculte altceva decât sfaturi bune în favoarea lor!"

9. Cado: „O, da, asta o știu! De aceea a rostit Iehova către copiii lui Israel, prin gura lui Samuel: «Pe lângă toate păcatele pe care le-a săvârșit deja acest popor înaintea mea, îl mai face acum și pe acesta, cel mai mare, de a-mi cere un rege, așa cum procedează și păgânii. Da, atunci să aibă unul care să-i supună la pedepse și să-i ducă în robie!» - Iată, așa sună mărturia lui Dumnezeu despre regi. Poți conchide de aici că toți stăpânitorii au provenit din voința lui Dumnezeu? Eu afirm că stăpânitorii, chiar și cei mai buni, au provenit exclusiv din voința popoarelor Pământului! Dacă un popor ar ajunge la cunoașterea faptului că ar trebui să și-l pună ca stăpân pe Dumnezeu în toată realitatea Sa, atunci Dumnezeu ar elibera deîndată acel popor de biciul educației și l-ar conduce El însuși prin îngerii Săi îmbrăcați în statură omenească. Dar de vreme ce popoarele nu fac decât să-L implore pe Dumnezeu să mențină aceste bice educaționale, ele trebuie să accepte inclusiv toate loviturile care le revin fără nici o cruțare de la Acesta.

10. Toți regii, indiferent că sunt buni sau răi, provin din aroganța oamenilor, și nu din voința lui Dumnezeu, căci oamenii sunt cei care vor să fie mari și puternici prin strălucirea regatului lor. Și pentru că aceste popoare proaste pun mai degrabă în fruntea lor un om decât pe Dumnezeu, Domnul tuturor splendorilor veșnice, Dumnezeu conferă acestui om acea putere subordonatoare cu care își poate pedepsi supușii, întrutotul după voința sa, atunci când aceștia nu înfăptuiesc legile sale. Iar această putere vine atunci inclusiv de sus, și regele trebuie să o exercite pentru că puterea se manifestă de sus în jos! Să nu crezi că un rege poate voi ceea ce vrea el în mod liber; nu, el este constrâns de mânia lui Dumnezeu. Și chiar dacă un rege nu trebuie să se supună nici unui om, el trebuie totuși să se supună lui Dumnezeu, indiferent dacă o face conștient sau inconștient. Dar dacă el va exercita iubirea ca dreptate, Dumnezeu își va schimba mânia pe care o are față de regii tirani în blândețe și în iubire. Poți înțelege aceste lucruri?

11. Dacă mă înțelegi, devino blândă și exercită iubirea, iar Dumnezeu își va îndrepta ochii asupra ta și îți va îmblânzi inima! Iar o inimă blândă te va păzi în întreg viitorul de la orice acțiune greșită. Du-te și devino astfel, și atunci vei avea pace și vei fi respectată! Adevăratul respect, ca și adevărata libertate, se realizează numai din iubire. Iar pentru cel care vrea să își impună respectul, acest respect va deveni numai aparență și teamă. Iar acest gen de respect este un blestem, și anume același blestem care ți-a fost hărăzit ție la începuturile tale! - Înțelege aceste lucruri și schimbă-te!"

12. Minerva: „Da, da, acum plec și mă voi strădui să mă schimb pe cât posibil!" - După aceste cuvinte, ea le întoarce spatele celor trei, plecând de acolo și pierzându-se în curând din câmpul vizual al Helenei și al lui Robert, dar nu și din acela al lui Cado.

13. Când Helena nu o mai vede pe Minerva, ea spune: „Toată slava i se cuvine numai Domnului-Dumnezeu, pentru că El mi-a dat mie, dintre noi toți, curajul de a o înfrunta pe această cea dintâi dușmancă a întregii vieți! Cred că de acum încolo vom avea în sfârșit pace dinspre partea ei!?" - Cado îi răspunde: „Noi da! Dar pe Pământ va mai face încă foarte mult rău. Dar apoi va trece și ea tot mai mult prin pedepse cumplite și smerire! Însă acum se pune problema ce vom face noi? Căci iată, poarta încă nu s-a deschis!"

Capitolul 196

Mânia lui Robert și a Helenei în fața porții cerești. Sfatul înțelept al lui Cado.

1. Robert spune: „Iată, iubitul meu prieten, mintea mea s-a blocat! Cine înțelege, să meargă mai departe decât mine. Dacă Domnul ar fi spus: «Așteptați-Mă în fața acelei porți până când vin Eu să vă deschid poarta vieții!» - atunci așteptarea ar fi fost suportabilă și aș putea spune că ar fi fost chiar o plăcere. Dar Domnul a vorbit despre o ușă deschisă, pe unde urma să intru imediat împreună cu Helena ca să ne îngrijim împreună de primirea celor ce vin în urma noastră! Și mi se pare important că El a vorbit despre o anumită grabă, din cauza lucrurilor deosebit de importante care ne așteaptă aici.

2. Drept care am venit cât am putut de repede încoace, dar am descoperit că poarta nu poate fi deschisă și stăm deja de un timp îndelungat în fața acestei intrări închise. Ce să însemne acest lucru și

de ce se întâmplă el? Este într-adevăr ceva care depăşeşte mintea mea! Mă pot lăsa păcălit pe Pământ de diverşi oameni proşti cu ocazia lui 1 aprilie; dar ca Dumnezeu să ne păcălească, mi se pare tare ciudat!

3. Până acum am împlinit voia Domnului în măsura în care ne-au ajutat puterile noastre. Dar acum nu putem merge mai departe, şi de aceea, rămânem aici pe loc. Iar despre o a patra încăpere nici nu mă gândesc să mă mai ocup eu! Desigur că s-a spus că împărăţia Cerurilor se ia cu asalt, dar cum am putea folosi o putere mai mare decât aceea care ne stă la dispoziţie? Am făcut tot ce am putut, după puterile noastre; acum să-şi încerce altcineva norocul!"

4. Helena: „Exact de aceeaşi părere sunt şi eu! Atunci când ceva nu vrea deloc să meargă, las-o baltă şi vezi-ţi de drum!"

5. Cado: „Iubiţii mei prieteni, voi judecaţi într-adevăr foarte raţional, dar cu toate acestea nu mă pot ralia la părerea voastră, deoarece eu nu mă îndoiesc de posibilitatea ca această poartă să poată fi deschisă. Oare am încercat totul în această direcţie? Nu, se pare că nu! - Dar dacă poarta ar fi deschisă iar noi nu am putut-o deschide pentru că ne-am străduit să o deschidem în sens invers?

6. Este drept că aţi vrut să deschideţi poarta spre înăuntru, apăsând-o cu toate puterile voastre. Eu însă am văzut greşeala voastră, dar nu v-am putut-o dezvălui mai devreme de a ajunge voi înşivă la ea printr-o anumită purtare, prin rugăminţi şi prin tatonare. Este drept că eu v-am făcut atenţi la sfatul din Evanghelie, dar cu toate acestea voi nu l-aţi urmat. De aceea nici nu aţi putut descoperi că poarta nu se deschide spre în afară ci trebuie deschisă spre înăuntru. Şi aceasta din cauză că poarta reprezintă în miniatură Împărăţia Cerului pe care omul trebuie să şi-o aducă cu putere *spre* sine, şi nu să o împingă *de la sine!* Căci, în mod firesc, lucrurile pe care dorim să le avem trebuie să le tragem oarecum spre noi.

7. În Ceruri se află peste tot aceeaşi ordine imuabilă, căreia nu trebuie să i se opună nimeni. La fel se petrec lucrurile şi în cazul deschiderii porţii, şi de aceea nu aţi reuşit voi să faceţi nimic. Încercaţi acum să procedaţi cu deschiderea acestei porţi în Numele Domnului şi în conformitate cu ordinea Sa, şi sunt sigur că veţi reuşi!"

8. Robert spune: „Iubite prietene, acum îmi înţeleg greşeala. Dar nu înţeleg altceva, şi acel ceva eşti tu însuţi! De unde iei o astfel de înţelepciune faţă de care chiar şi cel mai înţelept Heruvim ar trebui să aibă respect? Cu adevărat, aceasta este o enigmă pentru mine! Chiar dacă Domnul ar fi fost aici, nu mi-ar fi putut da un sfat mai bun decât tine".

9. Helena adaugă şi ea: „Da, este adevărat! Probabil că înţelepciunea prietenului nostru Cado este de neînţeles pentru toate Cerurile. Dar el trebuia să fie atât de înţelept, căci altfel demonul de pe colină nu ar fi avut un asemenea respect faţă de el! De aceea, îl preţuiesc şi eu în mod deosebit pe Cado".

10. Cado: „Dar, iubită prietenă, oare nu ştii tu că însuşi Cado a fost cândva un demon atunci când s-a luat la harţă cu un alt demon pe acea colină din nord?" - Helena: „Dacă acest Cado a fost cândva un demon, atunci eu am fost precis de zece ori mai mult. Dar Cado nu a fost niciodată cu adevărat un demon! Poate numai în aparenţă, pentru a se putea opune adevăratului demon! Căci aceasta este o mare înţelepciune, imposibilă adevăratului demon, pentru că în acela nu se află iubire".

11. „Bravo, spune Cado, ai pus punctul pe i! Atâta timp cât în Cado nu s-a aflat iubirea, în el nu s-a aflat nici înţelepciune. Dar în măsura în care Cado a primit în sine iubirea, în el a înviat şi înţelepciunea, putând lupta cu acestea împotriva Diavolului - ca arme faţă de care orice demon are cel mai mare respect.

12. Dar acum purcedeţi de îndată la deschiderea porţii! Căci eu zăresc - e drept că la o distanţă foarte mare - întreaga societate, care vine înspre noi. Şi ce va spune ea dacă ne va găsi aici în faţa porţii încă nedeschise?"

13. Robert: „Mai am încă o singură reţinere în ceea ce priveşte această poartă. În Evanghelie se spune, prin cuvintele Domnului: «Însă poarta care duce la Cer este strâmtă. Iar dacă vreţi să ajungeţi în Ceruri, trebuie să treceţi prin poarta cea strâmtă!» - Şi se continuă cam în aceiaşi termeni în Cartea Vieţii. Priveşte însă această poartă, cât de înaltă şi cât de lată este. Crezi într-adevăr că este adevărata intrare în Cer?"

14. Cado: „Prietene, tu îţi mai faci încă reprezentări materiale despre cuvintele lui Dumnezeu. Oare nu înseamnă poarta cea strâmtă din Evanghelie smerenia inimii, şi nu o uşă aparentă? Dar deschide odată această poartă înaltă, şi vei vedea că se strâmtează pentru tine!"

15. Robert: „E ciudat cât de proşti devenim uneori! Un bou rămâne pe loc în fața unei porți închise, pe când noi am voit să trecem cu capetele prin pereți. Mereu am vrut să deschid această poartă împingând-o. Şi în măsura în care acest lucru nu a mers prin putere, m-am supărat, am vrut să renunț la hainele mele şi mi-am dorit ca Minerva să vină aici. Şi în loc să-mi treacă toate aceste prostii prin minte, nu mi-a trecut câtuşi de puțin prin cap să deschid poarta trăgând-o spre mine! Nu crezi, Helena, că vei avea parte de prea puține bucurii alături de mine de vreme ce sunt atât de prost?"

16. „Oh, dar toate sunt una, rosteşte Helena, redevenită foarte voioasă, căci şi eu sunt la fel de proastă ca şi tine! Căci doar mi-ar fi putut trece şi mie prin cap ceea ce ne-a sfătuit prietenul nostru Cado. E drept că încă nu ştim cu certitudine dacă poarta se va deschide într-adevăr în cazul în care o tragem spre noi. Dar suntem suficient de proşti amândoi că nu am făcut nici o încercare în această direcție. - Dar acum să încercăm încă odată să deschidem poarta spre înafară, şi abia apoi aşa cum ne-a sfătuit prietenul Cado!" - Robert: „Nu, spre înafară n-am de gând să mai încerc, dar spre înăuntru putem face chiar acum o încercare!"

Capitolul 197

Poarta se deschide şi se zăreşte oraşul Viena.
Esența acestor aparențe.
Robert este uluit de înțelepciunea lui Cado

1. Cu aceasta, Robert se îndreaptă înspre poartă şi înfăptuieşte încercarea cu multă uşurință. Şi iată că poarta cea lată şi înaltă, cu canaturi grele, se deschide fără cel mai mic efort!

2. Iar când poarta fu deschisă, Robert începe să râdă din toată inima şi spune: „Iată că acum Cerul ni se înfățişează într-un chip cu adevărat ciudat! - Nu, că e într-adevăr comic! Helena, vino şi tu şi priveşte!"

3. Helena vine şi priveşte cu mare atenție prin poarta deschisă, şi spune: „Da, aceasta este Viena, aşa cum exista ea şi aşa cum trăieşte în continuare! Şi iată-ne aici, ca şi cum am fi la hanul «Torcătoarea de la cruce»! O, tu, dulceață cerească: Viena şi nimic altceva decât Viena! Deci aceasta era cea de-a patra încăpere cerească a acestei case? Ah, acum putem să ne căutăm chiar şi slujbe în Viena! Nu, e într-adevăr comic să aştepți Cerul şi în schimb să ajungi la Viena, pe Pământ! Tu ce ai de spus în această privință?"

4. Robert: „Eu ți-am spus pe când te certai aşa de zdravăn cu Minerva că s-ar putea să ajungem pe un câmp de ciori, în locul Cerului lui Dumnezeu. Şi iată că profeția mea s-a împlinit! Dar acum trebuie să-l chem şi pe prietenul nostru Cado încoace, ca să vadă şi el iubitul oraş Viena".

5. Robert îl strigă pe Cado şi îi spune: „Ei, prietene, cum îți place Cerul pământeştii case a Austriei? Curat Ierusalim ceresc! Vezi palisadele, crenelurile şi frumoasele tunuri, mortiere şi chesoanele cu bombe? Vezi patrulele şi minunatele blocuri? O, dar e cu adevărat frumos oraşul ceresc în stare de asediu!"

6. Helena: „Prietene Cado, spune-mi, oare nu am putea deveni pentru un scurt răstimp din nou vizibili pentru muritori, pentru că aş dori să ne facem din nou invizibili? Aş dori să mă distrez puțin, să-i tachinez puțin pe veselii vienezi! Şi dacă ar fi ca Robert, eu şi cu tine să ne căutăm locuință în acest oraş, desigur că mai întâi vom ridica starea de asediu!" - Cado: „Dar, iubită Helena, oare crezi tu cu adevărat că aceasta este Viena pământeană, cea adevărată? Aceasta este doar o aparență şi nimic altceva! Oare nu a vorbit Robert mai înainte despre poarta cea strâmtă prin care se intră în împărăția Cerurilor? Şi iat-o că se află deja în fața noastră! Trecând prin Viena, vom ajunge la astfel de locuri strâmte, care vă vor cădea foarte greu; dar cu toate acestea, vom reuşi să trecem prin ele".

7. Robert: „Şi eu cred la fel, dar cum anume - asta e o altă întrebare! Numai că această Vienă aparentă trebuie totuşi să fie o imagine a celei terestre adevărate, că altfel nu ar putea semăna ca două picături de apă. Permite-mi să mai pun o întrebare: Spuneai mai înainte că această Vienă nu este decât o aparență, şi totuşi, ea stă la fel de limpede în fața ochilor noştri ca şi noi înşine. Oare suntem şi noi, unii față de alții, doar simple aparențe? Sau suntem într-adevăr ceea ce părem a fi? Şi este această poartă tot numai o simplă aparență? - Nu mă descurc prea bine cu noțiunea de «aparență». Căci după judecata mea, ceva aparent nu este altceva decât fie reflexul a ceva existent cu adevărat - ființă sau obiect -, fie ceva creat pentru un singur moment, pentru explicarea unei noțiuni în scopul încercării

unui spirit. Şi dacă şi-a îndeplinit menirea, aparenţa iese din nou din sfera acestei existente. Aceasta este ideea mea în privinţa noţiunii de «aparenţă». Însă ea ar trebui să devină perfect limpede, căci altfel voi fi constrâns să consider drept o simplă aparenţă tot ceea ce a ajuns sub privirile mele, începând cu această existenţă supraterestră a mea”.

8. Cado: „Ai o idee întrutotul corectă despre aparenţă. Un singur lucru este incorect, anume ideea că aparenţa trebuie să fie ceva complet gol şi lipsit de conţinut, pentru faptul că deocamdată este doar o aparenţă. Iată, în lumea spirituală o aparenţă poate fi într-adevăr numai copia unui obiect existent în realitate. Sau ea poate fi planul de încercare al unei noi creaţii şi care poate fi contemplat pentru început numai de Domnul, dar după aceea şi de acel spirit care, în conformitate cu conştiinţa sa, se află într-o oarecare legătură de iubire cu nou-apăruta idee a Domnului. Deoarece însă o asemenea idee vine mereu într-o legătură cu sfera contemplatorului ca o identitate, înţelepciunea Domnului dispune lucrurile în felul acesta până când spiritul a atins acea tărie în a recunoaşte în aparenţă adevărul şi nepieritorul.

9. Un spirit ajuns aici este pentru început mult prea delicat şi prea slab pentru a se putea confrunta imediat cu cele mai puternice realităţi spirituale. El s-ar izbi de acestea, şi la sfârşit chiar s-ar distruge din cauza lor, ca atunci când pe Pământ s-ar înveli un copil nou-născut cu lemn tare şi pietre, în loc de scutece moi. Dar nu tot ceea ce apare în faţa unui spirit proaspăt ajuns aici este aparenţă pură, ci în cea mai mare parte este realitate, în funcţie de puterea spiritului!

10. Poarta aceasta este o realitate spirituală, aşa cum suntem şi noi unii faţă de alţii. Dar acea *Viena* de acolo nu este decât o aparenţă, o imagine a adevăratului oraş pământesc Viena, pe care voi doi îl păstraţi ca amintire în propriile voastre suflete, însă această imagine vă mai împovărează încă sufletele, producând din când în când câte ceva impur în ele, care îşi croieşte apoi calea într-o stare oarecare de viaţă iritată, păşind în «aparenţa grăitoare». Însă aceasta nu-şi poate găsi intrarea în lumina iubirii lui Dumnezeu, care este Cerul cel mai pur, pentru că ceva impur nu poate pătrunde în Cerul lui Dumnezeu. Şi datorită acestui fapt, înainte de pătrunderea în Cerul pur al lui Dumnezeu, din sufletele voastre iese în afară imaginea impură a oraşului Viena, astfel încât voi să o puteţi contempla şi apoi izgoni definitiv din voi.

11. E drept că va trebui să vă mai daţi încă o oarecare osteneală şi să lucraţi în acest sens, dar cu ajutorul Domnului se va face şi asta. De aceea, aveţi curaj în Domnul şi totul va merge uşor, prosperând în modul cel mai desăvârşit!”

12. Robert: „Dar, preaiubite prietene, spune-mi te rog de unde iei această înţelepciune? Căci iarăşi ai vorbit ca şi cum cuvintele tale ar fi fost rostite din însăşi gura lui Dumnezeu! Mai înainte am fost de părere că ai venit împreună cu noi încoace, ca să te pregăteşti pentru Cer, cu ajutorul meu şi al Helenei. Şi acum se petrece exact contrariul: tu eşti Maestrul nostru desăvârşit, iar noi amândoi abia dacă avem puterea să te înţelegem, atât cât s-ar cuveni. Spune-mi, te rog, eşti cu adevărat acelaşi Cado care a învins-o acolo pe colină pe Minerva prin cuvinte şi fapte? Sau eşti pur şi simplu unul dintre primii Arhangheli ai lui Dumnezeu, sub masca lui Cado? Căci numai în felul acesta îmi pot explica înţelepciunea ta; în caz contrar, aceasta îmi rămâne o enigmă. Aşadar, preaiubite prietene, spune-mi te rog, de unde îţi iei înţelepciunea?”

13. Cado rosteşte zâmbind: „Atunci când va veni timpul, vei afla totul. Deocamdată nu te îngriji de asta, pentru că ai în faţa ta lucruri cu mult mai importante. Iată că restul societăţii soseşte! Treci aşadar dincolo de poartă!”

14. Robert: „Foarte bine! Dar trebuie să vii şi tu cu mine, pentru că eşti de zece mii de ori mai matur decât mine pentru cel mai pur Cer al lui Dumnezeu!” - Cado: „Păi, asta se înţelege de la sine, doar nu te voi lăsa să mergi singur, la fel de puţin ca pe Helena, pe care o iubesc de asemenea foarte mult”. - Robert: „Dar cum voi primi eu aici, în pragul porţii, această mare societate? Ce îi voi spune Domnului? Cum mă voi scuza în privinţa prostiei mele în faţa Lui, ca şi în cea a Profeţilor, a Apostolilor şi a celorlalţi înţelepţi care se află în această societate cu adevărat sfântă? O, prietene, ajută-mă puţin în această privinţă!”

15. Cado: „Te rog, nu fii ridicol! Copilăros poţi să fii, dar nu infantil! Căci *infantilă* este numai raţiunea copiilor, pe când *copilărească* este firea lor, care are o mare valoare în faţa lui Dumnezeu. Eu te voi inspira în taină în privinţa a ceea ce ai de rostit - nu vor fi multe cuvinte, dar acele puţine trebuie să fie potrivite!”

16. Robert: „Dar cum mă vei putea inspira tu în taină? Pentru asta ar trebui să fii Dumnezeu, sau ar trebui ca Domnul să-ți fi dat putere în acest sens!” - Cado: „Ei, dar ştiu că mă supui la un interogatoriu cam incomod! Oare chiar trebuie să înțelegi imediat totul, până la ultimul temei? Veşnicia este lungă şi desigur că în ea mai sunt multe de înțeles. - Acum fii atent, căci vin Apostolii, avându-i în frunte pe Petru, Ioan şi Pavel! Cu ei vei avea de-a face mai întâi”.

Capitolul 198

Comportare ciudată a societății fața de aparentul Cado. Robert Îl recunoaşte, împreună cu Helena, pe înaltul lor prieten Dumnezeiesc.

1. Cei trei Apostoli păşesc acum în fața porții, îi salută în modul cel mai cordial pe Robert şi soția sa Helena, şi manifestă o mare bucurie de a fi din nou împreună cu Robert. Însă restul societății cade cu fața la pământ în fața porții, înălțând „osana” lui Dumnezeu într-o armonie cerească.

2. Robert priveşte în toate părțile ca să vadă de unde vine Domnul, dar Acesta nu se lasă văzut în nici o parte. Numai că acum Robert zăreşte în spatele întregii societăți pe cineva care seamănă cu Cado ca două picături de apă. În acest răstimp, înălțarea osanalei nu încetează şi Robert observă că cei trei Apostoli, cuprinşi de o venerație covârşitoare, de o mare iubire şi de sentimente sfinte, abia dacă sunt în stare să rostească ceva.

3. Văzând acestea, Robert îl întreabă în grabă pe Cado: „Iubite prieten ceresc şi frate! Toți aceştia sunt cuprinşi de o sfântă sfială, pe care eu nu o pot înțelege. Cu toții şi-au plecat fețele la pământ. Chiar şi Fecioara Maria, cea plină de har, având-ul alături pe Iosif, nu fac excepție de la această atitudine. Aproape că mi-au ieşit ochii din cap văzându-i pe toți cuprinşi de o asemenea emoție - chiar şi spiritul acela îngenuncheat din spatele tuturor, care seamănă cu tine într-un mod frapant, dar care, din cauza înălțării sale sufleteşti, pare cu totul transpus! Spune-mi te rog, din cauza cui sunt aceştia cu toții atât de căzuți în extaz, de vreme ce Domnul nu se zăreşte încă pe nicăieri! Sau poate că aceştia îl văd deja foarte aproape, şi numai ochii mei nu pot să îl zărească? O, preaiubit prieten, scoate-mă din acest impas!”

4. Cado îi răspunde: „Preaiubitul meu prieten, ce-aş putea să-ți spun? Căci iată, aici nu se găsesc nici ochelari şi nici lunete! Ce aş putea să-ți pun la dispoziție?” - Robert: „Să ni-L arăți pe Domnul, dacă se poate, şi nimic altceva! Căci la Domnul trebuie să ajung ca să mă încredințez Lui din toate puterile vieții mele. Unde se află El? Şi când vine, El, cel mai sfânt din toate Cerurile?”

5. Cado: „Dacă nu îl vezi nici măcar acum pe Domnul, atunci eşti într-adevăr puțin orb! Întreabă-i pe cei trei; poate nu îl văd nici ei!”

6. Robert: „Ce ciudat din partea ta, că îmi dai răspunsuri pe jumătate, tocmai acum, când un răspuns întreg mi-ar fi atât de folositor. Pe tine nu te miră deloc faptul că această întreagă societate zace aici plină de pocăință, şi de atâta evlavie nici măcar nu îndrăzneşte să-şi ridice ochii? Este adevărat că pe tine nu te poate clătina nimic, nici Cerul deschis şi nici Iadul cel mai întunecat!”

7. Cado: „O, nu, iubite prieten şi frate! Eu îți dau răspunsurile întregi, numai că tu le pricepi doar pe jumătate. De ce nu i-ai întrebat pe cei trei în această problemă, aşa cum te-am sfătuit eu? Căci ei ți-ar fi spus demult unde se află Domnul. Dar ție îți lipseşte curajul să îi întrebi, ceea ce este cam supărător. Căci în calitatea lor de cetățeni ai Cerului, ei sunt egali cu noi. În Ceruri toți sunt egali. Iar cel mai smerit este cel mai bun, şi acela este Domnul Însuşi! - Priveşte aşadar în jurul tău după El, şi îl vei recunoaşte în curând. Numai că El este pentru tine prea smerit, iar tu nu îl recunoşti, deşi îl priveşti de o vreme îndelungată, înțelegi ce îți spun?”

8. Robert: „Ar fi de-a dreptul comic să-L văd şi să nu-L recunosc! Eu, care am fost în preajma Lui o vreme destul de îndelungată de la sosirea mea în această lume spirituală, să nu-L mai pot recunoaşte dintr-o dată? Prietene Cado, deşi eşti foarte înțelept, această afirmație a ta pare a fi lipsită de sens. Căci, în conformitate cu afirmația ta, ar trebui ca fie tu însuți, fie Helena, să fiți Domnul Dumnezeu. Căci eu nu sunt Domnul - în veci nu! - iar cei trei Apostoli de lângă noi, nici atât. Iar Helena este soția mea, şi deci nu poate fi nici ea. Dintre noi, tu eşti cel mai simplu, căci veşmintele tale modeste, lipsite de orice podoabă, nu te împodobesc câtuşi de puțin, ci acoperă numai goliciunea trupului tău. De aceea, după spusele tale, ar trebui să fii tu însuți Domnul - deşi semeni cu Cado ca două picături de apă! Aşadar să fii tu însuți într-adevăr Domnul!?

9. Dacă aşa ar sta lucrurile într-adevăr, cred că de ruşine aş face o comoție cerebrală, deşi sunt doar un spirit!! Căci câte prostii şi chiar răutăți nu am rostit în fața Ta! O, da, acum începe să se facă lumină! M-ai povățuit pretutindeni din Evanghelie, lucru pe care adevăratul Cado, care nu putea fi atât de familiarizat cu Scripturile, nu l-ar fi putut face într-un mod atât de cuprinzător! Acum îți înțeleg înțelepciunea Ta, care nu poate fi atinsă în veşnicie! O, da, Tu eşti Domnul, nimeni altul nu poate fi!!

10. Dar de vreme ce Tu eşti Domnul, lucru pe care îl confirmă şi această întreagă societate prin extazierea ei nesfârşită, îngăduie-mi să cad împreună cu Helena la sfintele Tale picioare şi să-ți aducem mulțumire cu toată pocăința inimii! - Helena, priveşte! Însoțitorul nostru, acest Cado ceresc peste măsură de înțelept, nu este adevăratul Cado! Numai haina Sa este ca aceea a celui cunoscut de tine drept Cado! Dar în interiorul acesteia se afla, întrutotul de nerecunoscut, Domnul însuşi! Înțelegi acest lucru? El este însuşi Domnul!!"

11. De îndată ce aude chemarea, Helena cade la picioarele Domnului şi strigă: „O, Doamne, nu mă condamna pe mine, căci am fost cumplit de bădărană în fața ochilor Tăi! O, Doamne Dumnezeule, ce am făcut eu!!" - Eu, aflat încă sub înfățişarea lui Cado: „Ridică-te fiica mea iubită! Căci Eu te iubesc tocmai pentru că eşti aşa cum eşti, şi ai fost aşa cum trebuia să fii, în conformitate cu voința Mea! Ridică-te aşadar, căci acum trebuie să intrăm în Viena!"

Capitolul 199

Intrarea societății în Viena aparenta.
Scene populare la Biroul de controlai paşapoartelor.

1. Robert spune: „O, Doamne, oare nu vrei să-mi spui câte ceva în privința a ceea ce trebuie de fapt să facem în această Vienă aparentă şi cu ce ne vom întâlni aici? Căci dacă vom merge nepregătiți alături de Tine în acest oraş, împreună cu această întreagă mare societate, nu ştiu deloc cum vom fi primiți aici, sau cum trebuie să mă port eu aici, pentru a nu mă simți penibil față de Tine".

2. Eu: „De asta nu trebuie să-ți faci grijă atâta timp cât Eu sunt cu tine! Dar nu întreaga societate va merge în oraş, ci numai Eu, cei trei Apostoli, tu şi cu Helena. Toți ceilalți rămân aici, până la întoarcerea noastră.

3. Priveşte însă acum spre această Vienă şi observă că nu este un oraş gol, ci la fel de populat ca oraşul de pe Pământ. Şi anume, de aceiaşi oameni care au locuit şi încă mai locuiesc în acest oraş începând din anul pământesc 1848, până în anul actual 1850, fie ca spirite, fie ca oameni fizici. Să mergem acum într-acolo, pentru ca tu să treci cât mai curând posibil prin «poarta cea îngustă»! Iată, la picioarele voastre se află nişte mantii întunecate pe care va trebui să le îmbrăcați peste hainele voastre cereşti!"

4. Robert şi Helena fac deîndată ceea ce li s-a spus, arătând acum ca nişte pelerini. La fel procedează şi Apostolii, care arată ca trei pelerini - în orice caz din Ierusalim, însă îmbrăcămintea Mea se aseamănă celei a celui mai simplu iudeu. Costumați astfel, ne îndreptăm, în scurta noastră călătorie, înspre Viena, ce se întinde în fața noastră.

5. Ajunşi la linia de vamă şi control al paşapoartelor, aflate lângă deja-menționatul han «Torcătoarea de la cruce», Robert, care merge alături de Mine, Mă întreabă: „Doamne, îi vedem doar noi pe aceşti diverşi oameni, sau ne văd şi ei? În cazul în care ne văd, o să ne meargă rău, pentru că nu avem paşapoarte!" - Eu: „Da, ne văd şi ei, dar nu toți, ci numai aceia care se află deja în lumea spirituală, însă aceştia le vor atrage atenția printr-o anumită influență oamenilor pământeşti, şi atunci desigur că va avea loc o mică hărțuială. - Lăsați-l acum pe Petru să meargă înainte, căci el ştie cel mai bine cum să se poarte cu aceşti vameşi şi funcționari".

6. Petru merge imediat la vameş şi îi spune: „Prietene, noi suntem nişte călători veniți de foarte departe, dar nu avem paşapoarte pentru că în împărăția noastră cerească fiecare poate merge liber oriunde vrea, în veşnicie. De aceea, nu-ți putem prezenta paşapoarte de călătorie. Suntem însă ființe de o cinste absolută, nu avem nici o datorie la nimeni şi am trecut peste tot fără dificultăți. De aceea, sper că şi aici vă veți purta cu noi cu bună-cuviință".

7. Vameşul îi răspunde: „Prietene, probabil veniți din China! În acest caz, eu nu am nici o îndatorire de control vamal asupra voastră şi pe lângă mine puteți trece chiar acum. Acolo, în față, se mai află o vamă unde sunt cerute şi verificate paşapoartele. Sunteți cu adevărat chinezi?"

8. Petru: „Da, da! Deci acolo, în față, este funcționarul de la paşapoarte? Îți suntem datori pentru această informație!" - Vameşul: „Cred că aceşti cerşetori zdrențăroşi au ceva important de făcut!"

9. Petru: „Prietene, nu-i judeca niciodată pe oameni după hainele lor! Căci nu poți şti niciodată ce se poate ascunde sub o haină modestă". - Vameşul: „Arareori se ascunde altceva decât nişte zdrențăroşi şi vagabonzi, care ar trebui reținuți şi împinşi sub escortă (în brânci) înapoi la ei acasă, acolo unde pot fi judecați! Ai înțeles, domnul meu?"

10. „Desigur, spune Petru, acest limbaj este prea curent în ziua de azi ca biata clasă muncitoare să nu-l înțeleagă. Căci cu cel care trece pe aici într-o caleaşca măreață, având o grămadă de servitori, cu acela vorbeşti precis altfel. Dar cu noi, cei desculți, vorbeşti ca şi cum am fi doar o specie de animale. Vezi, asta nu este deloc lăudabil pentru tine! Acum lasă-ne însă să trecem, şi poate că la vama din față gardianul nu va fi atât de tăios ca tine". - Vameşul: „Acolo precis n-o să fiți deranjați atât de mult! Şi acum, luați-o la picior, că altfel vă rețin aici!"

11. Robert spune către Mine: „Aşa sunt oamenii ăştia! Şi acesta este încă unul dintre cei mai buni! Dacă ai de-a face cu un astfel de om, poți să şi plesneşti de furie şi mânie! O, oameni, o, Pământ!" - Helena: „Dacă ne-ar mai fi împovărat acesta multă vreme cu aprecierile lui disprețuitoare, zău că i-aş fi spus vreo două! Căci îl cunosc pe acest individ. Bine că trecem mai departe, că altfel i-aş fi arătat eu. Şi ar fi avut de ce să se mire!"

12. Eu: „Nu vorbi aşa de tare, fiica mea, căci acest vameş are urechile lungi! Şi dacă te aude o să cam ai de a face cu el". - Helena: „Da, Doamne, doar n-o fi mai rău decât Satana însăşi!" - Eu: „Despre asta este vorba! Căci câinii de pază sunt, în felul lor, de multe ori cu mult mai răi decât stăpânii lor. Stăpânii vorbesc doar, pe când câinii muşcă! Dar iată că ajungem la cea de-a doua vamă! Petru începe să vorbească cu polițistul. Să vedem ce iese de aici!"

13. Helena: „Ne vor băga precis la închisoare dacă Tu, Doamne, nu vei face uz de puterea Ta!" - Eu: „Iubita mea fiică, fii fără grijă! Chiar şi cea mai uşoară adiere ieşită din gura Mea poate să facă întreg Pământul cu toate temnițele sale să dispară într-o clipă! Aşa că nu avem de ce să ne temem de vreo temniță. - Dar acum să-l ascultăm pe Petru, care a fost deja întrebat: «De unde veniți? Unde vă sunt paşapoartele? Dați-le încoace!»"

14. Petru: „Ai puțină răbdare, căci am o scurtă întrebare: Spune-mi, oare nu poate chiar nimeni, nici măcar un localnic, să pătrundă fără paşaport în oraş?" - Sergentul de poliție: „Localnicii cunoscuți pot, desigur, dar străinii niciodată! Dacă nu sunteți cetățeni ai acestui oraş trebuie să aveți un paşaport, pentru că altfel nu puteți pătrunde înăuntru! Dar dacă faceți parte dintre cetățenii acestui oraş, trebuie să mă lăsați să vă examinez ca să pot vedea de ce fel de spirit sunteți însuflețiți".

15. Petru: „Dă-i drumul. Şi îți voi da toate datele!" - La aceste cuvinte, sergentul întreabă: „Cum te numeşti?" - Petru: „Simon Iuda, fiul lui Iona, numit Petru". - Sergentul: ‚Sună cam ciudat! Dar ce faci şi care este meseria ta?" - Petru: „Sunt pescar prin naştere, dar acum sunt pescar de oameni, şi aceasta de aproape două mii de ani".

16. Sergentul îi spune unui ajutor: „Păzeşte-l pe ăsta, că trebuie să-l trimitem la casa de nebuni! Individul îşi imaginează că ar fi Petru, vestitul Apostol! Ca să vezi ce ți se poate întâmpla la controlul vamal!"

17. După care sergentul se întoarce către Pavel: „Cine sunteți dumneavoastră şi cum vă numiți?" - Pavel: „Sunt țesător de covoare, dar am devenit Apostol printre păgâni. Primul meu nume a fost Saul, iar cel de-al doilea a fost şi este în continuare Pavel". Sergentul îi spune unui al doilea ajutor; „Păzeşte-l şi pe ăsta, căci şi el trebuie trimis la casa de nebuni" - Apoi, întorcându-se spre Ioan, îl întreabă: „Iar dumneavoastră cine sunteți? Tot un Apostol al lui Hristos?"

18. Ioan îi răspunde: „Eu sunt Evanghelistul Ioan, şi totodată Apostolul Domnului nostru Iisus Hristos!" - Sergentul rosteşte către un al treilea ajutor: „Şi ăsta-i tot pentru casa de nebuni! Păziți-i bine! Mai sunt încă trei acolo, precis că sunt tot de soiul ăsta!"

19. La aceste cuvinte, Helena păşeşte plină de mânie în față şi-i spune sergentului într-un limbaj cu adevărat ca din grădina cu sticleți: „Lasă-ne să trecem, hahaleră, sau vei avea de-a face cu mine!" Sergentul întreabă, otrăvit de acest discurs: „Ce-ai zis? Aşteaptă numai! Îndată îți vom cizela

limbajul!” - Helena sare la sergent şi-i spune: „Hei, tu, putoare sulfuroasă din farmacia Iadului! Vezi că acuşi o încurci! Uită-te la el, ce ambiţios mai e! Dacă domnului nu-i va trece înverşunarea, o să-i spun ceva care o să-i cadă tare prost!”

20. Sergentul: „Unde te-ai născut, tu, fiinţă necioplită?” - Helena: „No, c-o ziseşi! Chiar nu-ţi mai aminteşti micul han din care ai fost azvârlit afară de trei ori din cauza certurilor şi a destrăbălării? Ei bine, acolo m-am născut eu!” - Sergentul spune: „Ce tot zice asta aici? Parcă ar fi venit din grădina cu sticleţi!” - Helena: „Da, da, eu sunt Lenerl! Ori nu-ţi mai aminteşti de mine?”

21. Sergentul spune: „Ba da, dar spune-mi cum de ai ajuns în această tovărăşie de nebuni? Asta-i bună! Lenerl! Spune-mi, unde te-ai dus după revoluţie? Căci nu te-a mai văzut şi nu te-a mai auzit nimeni!” - Helena: „Păi, am murit! Ş'acu iarăşi sunt vie, şi merg cu bunii mei prieteni să îmi vizitez pământul natal, dacă n-aveţi nimic împotrivă! Cât despre faptul că ăştia patru nu sunt nebuni, mă pun eu chezaşă”. - Sergentul spune ceva mai îmblânzit: „A, iubita mea, aceştia trei sunt cu desăvârşire nebuni, şi de aceea, trebuie trimişi la casa de nebuni! - În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi doi, ne vom da seama ce este cu ei abia după ce îi vom examina. Drept care voi purcede imediat la această examinare”.

22. După aceste cuvinte, Robert păşeşte în faţă şi spune: „Prietene, vrei să cercetezi acum dacă eu şi marele meu prieten sfânt nu suntem cumva săriţi de pe fix? O, zbir orb ce eşti! Trebuia să cercetezi acest lucru mai demult, dar în ceea ce te priveşte, astfel încât să înţelegi că de fapt tu nu mai trăieşti de multă vreme în trupul tău în Viena propriu-zisă, ci pe un pământ aparent, spiritual! Crezi oare că eşti într-adevăr un supraveghetor al acestei linii de front? Tu nu eşti aşa ceva decât în imaginaţia ta. Crezi că ai puterea sau dreptul de a ne cerceta pe noi? Eu îţi spun că nu ai nici un alt drept decât dreptul unui nebun, care în plus mai este şi orb şi surd!

23. Căci tu ai murit demult, şi anume de holeră, în anul 1849, după socoteala pământească! Spirite trimise din Cer ţi-au spus deja că în privinţa trupului ai murit demult. Dar tu le-ai batjocorit şi le-ai spus: «Indivizi nebuni ce sunteţi, nu vedeţi că sunt un zdravăn sergent de poliţie? Dacă nu vreţi să credeţi asta, vă bag imediat la închisoare şi atunci veţi vedea dacă am murit sau mai trăiesc încă!» - Auzind asemenea cuvinte, mesagerii din Ceruri te-au părăsit, lăsându-te în nebunia ta, în care persişti de mai bine de un an, calificând drept nebune alte spirite care doresc să te ajute. - Crezi cu adevărat că eşti un sergent de poliţie în carne şi oase al oraşului Viena? Priveşte numai lemnul dulapului! Nu observi că devine tot mai transparent şi se volatilizează?”

24. Sergentul: „Toate acestea sunt vorbe goale, pe care un funcţionar nici nu se cuvine să le asculte, căci el trebuie să-şi exercite înalta sa funcţie aşa cum o cer instrucţiunile severe! - Cum te numeşti? Ai un paşaport sau vreo altă autorizaţie?” - „Nu!” Îi tună Robert în ureche, atât de puternic încât sergentul aproape ameţeşte şi începe să strige după ajutor. - Dar Robert îi tună iar în ureche: „Ce vrei să-ţi fac? Vrei să trăieşti, sau să mori pentru totdeauna? Căci o moarte temporară nu mai există în acest caz. Cine moare aici, moare pentru totdeauna!”

25. La aceste cuvinte, sergentul strigă îngrozit după ajutor. La strigătele lui apar trei slujitori obişnuiţi în postul de gardă, care vor să-l imobilizeze pe Robert. - Însă acesta le tună un «Stai!» atât de puternic, încât cei trei cad la pământ, ca şi cum ar fi fost loviţi de fulger. Şi privindu-i cum stau lipsiţi de conştientă pe podea, Robert spune: „Doamne, dacă este voia Ta, putem trece nestânjeniţi mai departe. Pe cei trei care îi păzesc acolo pe Ioan, Petru şi Pavel îi suflăm într-o parte, şi cu aceasta avem trecere liberă peste această linie a frontului”.

26. Eu: „Ar fi chiar bine, dar acest sergent trebuie să Mă examineze mai întâi şi pe Mine însumi! După ce va fi făcut acest lucru, vom trece mai departe, fără ca această examinare să poată constitui nici cea mai mică piedică în calea noastră”. - Robert: „Foarte bine, Doamne! Numai voinţa Ta este sfântă!”

27. După aceste cuvinte, sergentul se ridică şi strigă plin de înverşunare: „Cine este aici Domnul, şi a cui voinţă este sfântă? Aici domneşte numai Regele! Iar tot ceea ce se află dedesubtul sau deasupra lui nu este decât cenuşă! - Hei, soldaţi, atenţie! Luaţi-i pe toţi aceşti oameni şi duceţi-i în faţa judecăţii, spunând acolo cum s-au purtat aici aceşti indivizi socialişti! Prindeţi-i şi duceţi-i în camera de gardă!” -

28. Trei bărbaţi îl doboară pe Robert şi vor să-l lege. Dar atunci sare Helena şi spune: „Cine îndrăzneşte să pună mâna pe Robert este un om mort!” Dar pentru că unul dintre ei îl apucă totuşi pe Robert de guler, primeşte în aceeaşi clipă o asemenea scatoalcă de la Helena încât cade ca mort la

pământ. Ceilalți doi vor să o imobilizeze pe Helena, dar sunt întâmpinați în aşa fel de aceasta, încât amândoi o iau la fugă. Între timp au fugit şi ceilalți trei, care îi vegheau pe Apostoli. Sergentul strigă degeaba după ajutor în urma lor, pentru că nici unul nu se mai întoarce. Căci ei au început să presimtă într-o oarecare măsură că societatea noastră trebuie să aibă o structură ciudată.

Capitolul 200

Sergentul de la vamă îl examinează pe Domnul. El acordă societății trecere liberă Un încasator de impozite Îl urmează pe Domnul

1. Dar sergentul se simte încă întrutotul la Viena şi nu vede şi nu aude decât ceea ce îi cere presupusa sa funcție. Numai că devine ceva mai modest, având în vedere că toate ajutoarele l-au părăsit. Se îndreaptă către Mine şi Mă întreabă cine sunt, cum Mă cheamă şi dacă am paşaport.

2. Iar Eu îi spun: „Venim direct din Cerul cel mai înalt. Eu sunt Hristos, Dumnezeu, şi am venit aici să-i trezesc pe morți la viață, să-i caut pe cei pierduți şi să-i vindec pe cei bolnavi. Toți aceia care sunt de bună credință vor afla mântuire!”

3. Sergentul, căruia i s-au mai alăturat câțiva indivizi de la vamă, rosteşte: „Bine spus! Tu eşti şi mai nebun decât ceilalți, care şi-au pretextat nebunia ca pe o mantie a intențiilor lor ascunse, spre a mă amăgi. Dar eu cunosc aceste tertipuri şi ştiu de ce mă aflu aici. De aceea, va trebui să vă las să treceți, îngăduință provenită din voința cea mai înaltă. Căci dacă Biserica catolică a acordat libertate de acțiune în sfera ei clericală, un sergent nu trebuie să se mai mire atunci când întâlneşte diverşi iezuiți şi liguorieni sub tot soiul de înfățişări! În curând va începe să plouă din nou cu minuni. Scara lui Iacob va fi din nou instalată între Cer şi Pământ, scară pe care vor urca şi vor coborî îngerii, Apostolii, preafericita Fecioară, alți sfinți şi nici mai mult şi mai puțin decât Hristos însuşi, desigur în schimbul unor sume de bani şi a altor metode de pocăință costisitoare. Voi sunteți prima probă în acest sens! Da, da, în sfârşit, pricep!

4. Puteți merge mai departe! Dacă aş fi ştiut ce spirit vă mână nu v-aş fi pus nici o piedică în cale, în conformitate cu indicația tainică pe care am avut-o. Toată această societate este o adunătură într-adevăr reuşită, cu excepția lui Robert Blum şi a lui Lenerl, pe care precis şi-o aminteşte în multe privințe orice vienez vesel. Blum cel propriu-zis nu va mai fi chinuit de dureri. Dar născocirea unui pseudo-Blum este bună, căci numele acesta mai are încă multă greutate în Viena! Ba chiar şi o eroină de baricadă costumată nu este rea pentru scopurile voastre, căci pentru a prinde bot-groşi este nevoie de o micuță pasăre ademenitoare, având un nume cu răsunet eroic. Doar scopul sfințeşte orice mijloc! - Iar tu eşti Hristos, Domnul Însuşi? O, dar asta este foarte frumos! Şi dacă nici măcar astfel de Hristoşi nu pot să repună Biserica romano-catolică pe picioarele ei aurite, atunci adio papă, adio Roma şi adio popime!”

5. Eu: „Prietene! Eu ştiu că tu eşti protestant. Tu nu gândeşti nedrept în ceea ce priveşte creştinismul roman, căci acesta este în fond o oroare în fața lui Dumnezeu datorită tuturor strădaniilor sale de dominare, dintre care însă nu-i va mai reuşi nici una. Dar în privința Mea şi a însoțitorilor Mei, te înşeli amarnic! Însă Eu nu vreau să te mai împovărez cu altceva, de vreme ce eşti liber şi crezi că poți face ceea ce voieşti. Dar îți spun încă o dată cu toată seriozitatea că nu te mai afli în lumea materială, ci în lumea spirituală. Şi că tot restul, în afară de Mine şi de însoțitorii Mei, nu este decât pură aparență, care ar putea însă deveni pentru tine realitate spirituală dacă mi te-ai alătura Mie. - Dar în inima ta eşti încă prea departe de împărăția Mea, şi de aceea, în orbirea ta nici nu Mă poți recunoaşte. De aceea, rămâi unde te afli şi fii ceea ce eşti, şi probabil că ne vom vedea mai târziu încă o dată”.

6. Sergentul: „Mă voi bucura nespus, chiar dacă întâlnirea nu va fi în lumea aceasta, ci probabil în cealaltă lume! - Vă urez mult succes în oraşul rezidențial! Starea de asediu care continuă să dureze va fi desigur favorabilă celor pe care le aveți de întreprins. De aceea, vă urez încă odată mult succes şi transmiteți-i Mariei salutările mele! Adio!”

7. Am plecat apoi fără alte manifestări de necuviință, intrând în interiorul oraşului, în timp ce sergentul şi cu oamenii lui se uitau în urma noastră. Atunci când acestora li s-a adăugat încasatorul de impozite pentru a afla ce este cu aceşti călători ciudați, sergentul i-a spus: „Aceştia sunt iezuiți mascați drept misionari evlavioşi! Ştii, de când Biserica a devenit din nou liberă în iubita noastră

Austrie, popii au redescoperit vechea scară a lui Iacob şi au proptit-o direct de Cer. Cu vechile pedepse bisericeşti lucrurile nu merg la fel de iute, după cum nu merg repede nici cu ispăşirea aurită a cruciaților. Dar în curând vom obține veşti din toate părțile, cele mai mişcătoare veşti despre extraordinarele minuni ce se întâmplă!

8. De exemplu, aceştia şase, după mărturia lor, nu erau nimeni altcineva decât Hristos însuşi, care urmează să-i însănătoşească acum pe toți bolnavii, etc.! Probabil că va ajuta şi la punerea pe picioare a finanțelor Romei! Primii trei erau Petru, Pavel şi Ioan Evanghelistul. Aveau printre ei şi o ființă de o mare frumusețe pe nume Lenerl, eroina de pe baricade! Şi acum, aflați cu uimire că printre ei mai era şi Robert Blum! Ei, cum vi se pare distracția asta? Echipa mea, care e formată din spirite romane slabe, şi-a luat picioarele la spinare şi m-a lăsat singur! - Ei, ce zici prietene, de această cucerire a anului 1848?"

9. Încasatorul de impozite spune: „Iubitul meu prieten, această poveste pare într-adevăr distractivă la o primă privire, dar se pare că la baza ei se află ceva foarte serios, după cum îmi spune sentimentul meu lăuntric! Sunt de acord cu tine că preoții vor face astfel de încercări, în cadrul acestei libertăți redobândite a Bisericii, prin care vor putea fi reînviate superstițiile poporului, atât de dorite de ei. Dar nu cred că în modul acesta, prietene! Poți fi absolut sigur că eu nu sunt prietenul popilor. Dar cred că nici unul dintre ei nu va consimți să facă aşa ceva, chiar dacă dintr-o asemenea afacere ar fi de aşteptat avantaje considerabile.

10. În privința acestei poveşti eu cred cu totul altceva: fie cei şase sunt înalte personaje travestite, fie ei sunt cu adevărat ceea ce au afirmat. Ca să fiu sincer, întreaga istorie a vieții mele de aici din «Viena» îmi apare întrucâtva ciudată. Ceea ce mă aduce mereu la presupunerea că mă aflu fie într-o viață ca de vis, fie că sunt chinuit de o boală ciudată, ca de un fel de amețeală. Spre exemplu, de aproximativ doi ani nu am văzut niciodată trecând vreun camion, şi la fel de puțin am văzut vreun echipaj, ceea ce desigur că este foarte ciudat. De asemenea, pe aici trec extrem de puțini oameni. Şi pur şi simplu nu se pune câtuşi de puțin problema transportului de alimente, în mod obişnuit, se transportă rădăcini şi plante foarte rare, complet necunoscute mie, ca şi lupi, vulpi şi mici urşi afumați, şi în plus o mulțime de alte lucruri stupide, de îți vine să şi râzi din pricina lor. Din această cauză nu pot să încasez nici un impozit de la nimeni, pentru că nici unul dintre aceste lucruri nu apare în tarifele prevăzute pentru impozit. Dacă opresc pe cineva ca să-i pun vreo întrebare, nu îmi dă absolut nici un răspuns şi îşi continuă nestânjenit drumul. Iar mie nu îmi vine câtuşi de puțin prin minte că ar trebui să rețin pe cineva.

11. De curând, stăteam cufundat în gânduri şi am observat o mare bucată de aur zăcând pe podea la câțiva paşi în fața mea. M-am grăbit să o ridic. Dar când am ajuns la ea, bucata de aur dispăruse şi în locul ei se afla o viperă veninoasă, neagră precum cărbunele, strivită. Am vrut să-i fac vânt de acolo cu toiagul meu. Abia o atinsesem, când s-a transformat într-o pasăre răpitoare oribilă care a zburat în clipa în care voiam să izgonesc acea creatură vrăjită. - În fine, am fost afectat într-un mod extrem de un alt fenomen: stăteam şi mă uitam pe fereastră, iar afară ploua abundent. Atunci mi-a trecut prin minte că de doi ani de zile n-am văzut niciodată să plouă sau să ningă. M-am grăbit să ies afară, să stau puțin în ploaie. Dar acolo nu era nici urmă de ploaie. Atunci mi s-a părut cu adevărat ciudat că aici nu am văzut niciodată soarele şi că nici nu ştiu de unde ne vine lumina. Sau ai văzut tu vreodată o noapte adevărată sau o iarnă, o primăvară, o vară sau o toamnă? Totul durează aici în aceeaşi stare, iar noi nu realizăm deloc că lucrurile de aici sunt atât de ciudate!

12. Datorită tuturor acestor incidente sunt constrâns să cred că noi realmente nu ne mai aflăm pe pământul propriu-zis şi că am murit deja în privința trupurilor noastre. Şi mai cred şi că cei şase oameni pot fi cu uşurință ceea ce au pretins a fi. Ştii ce, eu mă duc după ei! Alături de ei, trebuie să-mi clarific lucrurile!"

13. Sergentul: „Aşteaptă, că vin şi eu cu tine!" - Cei doi pleacă imediat la drum, grăbindu-se să ne ajungă din urmă.

14. Ajungând lângă noi în dreptul unei case, în care îl trimisesem pe Petru ca să vindece bolnavii dinăuntru, încasatorul de impozite spune: „Sublimii mei prieteni, şi în special tu, mare înțelept din Nazaret! Cuvintele voastre m-au impresionat şi m-au trezit în aşa fel încât datorită lor am putut să înțeleg şi alte lucruri. În acelaşi timp, în prezența voastră am avut un sentiment binefăcător atât de ciudat încât abia m-am putut abține să nu vă urmez imediat. Este drept că am luptat un timp împotriva acestui sentiment, punând în fața Iui sarcinile mele funcționăreşti. Dar sentimentul afirma

cu tărie: «Ce contează ce este împărătesc sau regal! Când te cheamă Dumnezeu, toți împărații şi regii încetează pentru veşnicie!» - Şi la aceste cuvinte ale simțirii mele am întors imediat spatele vămii, urmându-mi impulsul cel mai lăuntric şi acum iată-mă cu voi, iubiți prieteni! Îngăduiți-mi numai să zăbovesc în preajma voastră, cel puțin atâta până când voi realiza datorită bunătății şi înțelepciunii voastre unde mă aflu şi ce sunt eu de fapt aici. Este aceasta realitatea, sau numai un vis veşnic? Mai trăiesc încă eu pe Pământ? Mă îndoiesc mereu de acest lucru. Şi pentru că ştiu că vă este posibil, aprindeți vă rog o luminiță în acest creier al meu!"

Capitolul 201

Încasatorul de impozite este acceptat de Domnul, dar sergentul este trimis înapoi. Decurgerea misiunii lui Pavel în hanul «La Bunul păstor»

1. Eu: „O, da, vom face asta cu drag! Numai că va trebui să nu neglijezi cele pe care se cuvine să le înfăptuieşti tu însuți. Anume, înfăptuieşte ceea ce ți se pare ție bine, şi în curând vei ajunge la limpezire!"

2. La aceste cuvinte, sergentul păşeşte în față şi întreabă: „Prietene, pot rămâne şi eu, căci şi eu m-am gândit ceva mai bine!" - Eu îi spun însă acestuia: „Tu eşti ca o vulpe şi ai multă încredere în tine. Dar aici nu este primit oricine care vine şi spune: «Prietene, vreau şi eu să rămân cu tine!» - Căci cel care vrea să rămână cu Mine trebuie să aibă o inimă mai curată decât tine. Dacă nu ai crezut niciodată în Hristos, cum de doreşti să-l urmezi pe acela pe care îl consideri un iezuit viclean? Precis ne vom mai vedea încă o dată, însă acum ar fi prea devreme pentru cunoaşterea ta. De aceea, întoarce-te din nou la postul tău. Dă mai întâi cezarului ceea ce este al său, şi vezi apoi cum poți să-i dai şi lui Dumnezeu ceea ce este al Său! Tu ai fost invitat la masă şi nu ți-ai dat osteneala să dai curs invitației. De aceea, vor veni de pe străzi şi vor rămâne cu Mine la cină cei care nu au fost printre invitații dintâi".

3. Sergentul: „La aceste cuvinte, oricărui om onest i s-ar face rău, şi dacă mai zici şi că aşa porunceşte Dumnezeu...!" După care sergentul se întoarce ocărând la postul său.

4. Încasatorul de impozite, însă, spune: „Nu aş fi crezut că acest om este în stare de aşa ceva! Este într-adevăr greu să-L accepți pe Hristos ca fiind Dumnezeu cel atotputernic, pentru că sub conceptul de Dumnezeu ne reprezentăm ceva infinit mai mare şi de o măreție sfântă, pe când Hristos a fost întrutotul doar un om, ca orice alt om - cu singura diferență că El a fost mai plin de spiritul lui Dumnezeu decât Moise, Samuel, Ilie şi ceilalți Profeți. Dar să-L respingi întrutotul pe Hristos şi să nu-i acorzi nici măcar demnitatea unui înțelept, este mult prea mult!"

5. Eu: „Bine, dar ce crezi *tu* despre Hristos?" - încasatorul de impozite (perceptorul): „O, eu îl consider ca fiind cea mai înaltă ființă dumnezeiască, atâta timp cât nu se descoperă un Dumnezeu mai mare, mai bun şi mai desăvârşit. Căci un Dumnezeu care, în calitatea Sa de ființă fără de sfârşit, nu poate fi văzut niciodată de o ființă mărginită, creată, îmi foloseşte într-adevăr prea puțin. Pe când Hristos îmi convine mai mult! Desigur că un Dumnezeu-Tată infinit de mare şi un Duh Sfânt şi mai de neînțeles pentru mine pot să fie dinspre partea mea aşa cum vor ei, căci pe mine nu mă vor deranja niciodată. În ceea ce mă priveşte, eu țin de Hristos, iar pe celelalte le va înfăptui El!"

6. Eu: „E chiar bine! Ține-te de El pe cât de strâns este posibil! Şi toate celelalte îți vor fi revelate de la sine. - Dar acum iată-l pe Petru ieşind din casă. Haideți să ascultăm cu ce rezultate vine". - Petru spune: „Doamne, aici lucrurile stau tare rău! Fără judecată nu se prea poate rezolva nimic. Căci aici există o stare de putrezire, de orbire şi iluzie care nu puteau fi întâlnite nici măcar în Sodoma şi Gomora. Dacă aş fi fost din carne şi oase, cred că acest soi rău de ființe m-ar fi făcut bucățele! Doamne, aceşti bolnavi au nevoie de un medic ciudat şi de o medicină la fel de ciudată!"

7. Eu: „Bine, atunci să-i lăsăm aşa cum sunt! Noi nu ne vom impune nimănui, deci mergem mai departe!" - Robert: „O, Vienă, Vienă! Şi tu i-ai judecat pe cei care au fost trimişi la tine! Dumnezeu să te ierte! Eu nu mă voi răzbuna pe tine, dar pentru că tu vrei să-L uiți pe Domnul, vei fi lovită de încercări cumplite. Tu nu vrei să-L primeşti pe Domnul, cel care vrea să te vindece. De aceea, peste tine va veni o mare mâhnire prin mari necazuri şi ocară! Atunci vei striga: «Doamne, ajută-mă!», dar Domnul va tărăgăna lucrurile şi ajutorul îți va veni prea târziu!" - Eu: „Da, s-ar putea să ai dreptate! Eu nu vreau să prevăd ceea ce vom întâlni pe această cale, ci să luăm lucrurile aşa cum

le vom găsi. Dar dacă vom fi pretutindeni primiți ca aici, atunci tu, Robert, vei avea pe deplin dreptate!"

8. Mergem mai departe şi ajungem în curând la o casă pe al cărui perete exterior este pictat «Bunul păstor». Helena spune: „Doamne, aici este «La bunul păstor»! Sub o asemenea firmă poate că locuiesc spirite ceva mai bune!" - Eu: „Eu nu vreau să prevăd nimic. Mergeți înăuntru şi cercetați!" - Rosteşte perceptorul: „După ştirea mea, casa aceasta nu a adăpostit niciodată ceva deosebit. Cred că vom fi tratați chiar mai rău decât în cea dinainte". - Robert: „Putem îndrăzni să facem totuşi o încercare, căci ce ni s-ar putea întâmpla?"

9. Ioan spune şi el: „Dacă vreți, intru eu în casa aceasta". - Pavel: „Frate al meu în Domnul, eu pot lucra cel mai eficient cu păgânii, de aceea, lasă-mă pe mine să fac această încercare! Căci tu, iubite frate, eşti mult prea blând față de astfel de ființe şi nu vei reuşi să rezolvi prea multe. Dar eu sunt ceva mai aspru şi mai serios, şi obişnuiesc să pretind acolo unde tu obişnuieşti să rogi. Şi dacă eu nu rezolv nimic, nici tu şi nici Petru nu ați reuşi să rezolvați nimic". - Ioan: „Iubite frate, îți acord cu drag această încercare în casa lui Robert. Dar cred că şi aici paşii tăi vor fi zadarnici. Căci de unde lipseşte iubirea se întoarce şi severitatea cu mâna goală!"

Capitolul 202

Pavel în clubul proletar «La Bunul păstor»
Apostolul preface bancnota în aur. Teoria inflaționistă şi vârtejul vieții.
Pilda alergătorilor la curse.

l. Pavel intră în casă şi se adresează unui grup de oameni care tocmai țineau un sfat tainic cum să pună la cale o demonstrație împotriva ministerului: „Pacea fie cu voi! Eu sunt Apostolul Pavel, un slujitor al lui Iisus Hristos, trimis la voi de Domnul însuşi. Vă avertizez cu toată iubirea, răbdarea şi blândețea creştină să renunțați la aceste consfătuiri nerodnice, la poftele voastre impure şi la toate lucrările care purced de aici! Întoarceți-vă inimile către Domnul, spuneți-i Lui necazurile voastre şi El vă va ajuta într-adevăr! El nu-şi va închide urechile şi inima în fața voastră dacă în necazurile voastre îl veți ruga din inimă: «O, Doamne, sfinte Părinte plin de iubire, ajută-ne pe noi în marele nostru necaz, căci şi noi suntem copiii Tăi!». Dacă îi veți vorbi aşa, Domnul se va afla între voi şi va dărui fiecăruia ce i se cuvine. - Gândiți-vă că ajutorul omenesc nu este niciodată un ajutor adevărat. Căutați aşadar ajutorul lui Dumnezeu, Domnul a toată măreția, şi El vă va ajuta într-adevăr pentru totdeauna!"

2. Unul dintre cei aflați în grămada aceea de oameni iese în față şi spune: „Ce vrei tu, popă mascat ce eşti? Cară-te de aici, căci altfel îl vei cunoaşte în modul cel mai neverosimil pe Iisus Hristos!" - Pavel: „Iubite prietene, eu îți spun că tu şi întreaga societate de aici nu vă mai aflați de un timp deja destul de îndelungat pe lume, ci sunteți în împărăția spiritelor. Dar voi procedați în continuare ca şi cum v-ați mai afla încă în trupurile voastre şi în lumea cea întunecată. De aceea, acceptați acest avertisment şi deveniți conştienți de starea voastră!"

3. Cel ieşit în afara grupului strigă: „Afară cu acest popă! Acum individul vrea să ne facă să credem că am murit deja! Păi în felul ăsta distracția merge prea departe! Că se dă drept Pavel, asta este precis o născocire a noii uniuni realizate în numele lui Pavel, şi desigur că i se cuvine să fie închis la casa de nebuni! Dar că noi am fi deja spirite, asta e prea mult! Deci afară cu acest Pavel!"

4. Pavel: „Ascultați! Vreau să vă mai spun doar câteva cuvinte şi după aceea puteți să mă izgoniți sau nu, după cum vă place. Atunci când, cu aproape două mii de ani în urmă, am fost ales ca trimis al lui Hristos în Damasc, mi s-a întâmplat nu arareori să fiu primit cu aceeaşi furie ca aici, sau poate cu o furie chiar şi mai mare, din cauza învățăturii despre mântuire a lui Iisus, pe care iudeii învățați şi alte populații începuseră să o urască. Dar atunci când spuneam cuiva: «Prietene, verifică învățătura şi reține din ea ceea ce ți se pare bun, căci nu te costă decât voința şi puțină rațiune!» - atunci mulți dintre cei care în prima clipă ar fi vrut să mă sfâşie de furie se linişteau. Iar la sfârşit, unii dintre ei deveneau chiar plini de zel față de învățătura de mântuire şi de viață a Iui Iisus. - De aceea, vă spun şi vouă acum: Verificați mai întâi ceea ce v-am spus eu vouă! Şi dacă ați găsit în cele spuse ceva care să se adeverească în cazul vostru, ce anume vă poate împiedica să preluați această informație şi să vă orientați viața în funcție de ea? Ar trebui într-adevăr să fiți eliberați de toate

simțurile, ca să știți din voi înșivă ce este bine, și să renunțați la ce este mai puțin bine! De aceea, verificați, verificați, şi abia apoi trageți o concluzie!

5. Ce am eu de-a face cu noua uniune întemeiată în numele lui Pavel? Eu vă spun vouă că aceasta este mai departe de mine în ceea ce priveşte învățătura şi scopurile, decât este Pământul material de Cerul spiritual! - Mai mult nu vă pot spune eu, ca Pavel viu şi adevărat. Din mărturia mea puteți recunoaşte pe deplin că nu sunt un popă cu intenții întunecate şi cu atât mai puțin un membru al noii uniuni paveliene!"

6. O parte din cei prezenți vorbesc la unison, într-o manieră de-a dreptul proletară: „Da, discursul acesta nu a fost deloc prost. Dar cu toate acestea, el conține două aiureli! Cea dintâi este că tu ai fi Pavel cel adevărat, iar cea de-a doua că noi am fi morți! Or, în acest caz, fie nu am mai avea trupuri şi am fi spirite pure, fie nu am mai exista deloc, ceea ce mi se pare mai probabil. Sau spiritele tale au şi trupuri?! Dacă ar fi aşa, atunci ai putea avea dreptate. Dar altfel, pe veci nu!"

7. Pavel: „Eu v-am spus să verificați şi veți vedea dacă am rostit vreun neadevăr!" - Grupul: „Verificați, verificați - asta e uşor de spus! Dar cum anume, asta e o altă întrebare. Cum să verificăm? Să ducem spusele tale vreunui ministru spre aprobare?"

8. Pavel: „Aveți bani la voi?" - Ceilalți spun: „Bani? Ce întrebare prostească! Ce avem de a face noi cu banii? Şi în plus, mai suntem şi în Viena, unde nu mai există demult nici un ban! Bani de hârtie mai există, dar bani adevărați nu mai există demult. Dacă te mulțumeşti cu o astfel de bucată de hârtie, te putem servi. Pavel: „Haideți să vedem despre ce este vorba şi ce se poate face cu ce aveți!"

9. Vorbitorii din club: „Iată, prietene care afirmi că ai fi renumitul Pavel, ia această zdreanță de bancnotă de zece creițari, şi transform-o dacă este posibil în zece ducați, şi atunci vei putea conta pe recunoştința noastră!"

10. Pavel ia bancnota de zece creițari şi o transformă într-o clipă în zece ducați de aur adevărați. - Cei de la club sunt Peste măsură de uluiți şi spun: „Măi, măi, măi! Prietene, păi tu poți mai mult decât să coci pere! Ah, asta e într-adevăr cu mult mai mult! Eşti un artist pe măsura inimii lui Roschild şi a încă multor milioane de inimi! Ascultă, măi Pavele, rămâi cu noi! Ne dorim din inimă acest lucru!"

11. Pavel: „Nu pentru asta vreau să legăm prietenie, ci pentru ca voi să deveniți conştienți de puterea lui Dumnezeu din mine şi să vedeți că nu sunt nici mincinos, nici înşelător. Eu v-am cerut un ban, iar voi nu ați avut nici măcar un creițar adevărat. Iar acest fapt e un indiciu în privința vieții voastre, pe care voi o mai considerați încă materială şi pământească.

12. Şi cu acea bancnotă de zece creițari mi-ați adus o adevărată dovadă în privința conținutului vieții voastre! Căci viața voastră de acum se aseamănă întrutotul cu aceşti bani de hârtie, a căror valoare este practic nulă. Voi ați vrea să faceți din viața voastră falsă şi complet lipsită de valoare una adevărată, dar osteneala voastră este zadarnică. Căci tot ceea ce este lipsit de valoare nu poate fi valorificat prin ceva la fel de lipsit de valoare. Şi dacă voi schimbați o hârtie cu o altă hârtie, sau răscumpărați o hârtie fără valoare prin alta la fel de lipsită de valoare, ce valoare are atunci hârtia? Iar eu vă spun vouă: nici una! Oricât de multe hârtii noi le înlocuiesc pe cele vechi, tot lipsite de valoare rămân şi unele şi altele.

13. Tot aşa este şi cu viața! Viața pământească în sine este complet lipsită de valoare. Valoarea sa constă exclusiv în realizarea unui schimb la banca divină a vieții printr-o veritabilă speculație a vieții pământeşti, aparente. Căci dacă eu folosesc viața pământească numai pentru a intra în lumea spirituală într-o viață şi mai goală, atunci nu fac decât să încasez o hârtie fără nici o valoare în schimbul uneia care mai avea ceva valoare, şi în felul acesta nu sunt decât un nebun şi un speculant lipsit de sens!

14. N-ați văzut niciodată alergători la curse, un loc unde alergătorii trebuie să parcurgă un circuit închis în anumite limite, pentru a ajunge cei dintâi la destinația încununată cu un anumit premiu? Premiul poate fi câştigat de oricine. Dar cei care nu-şi dau osteneala să alerge mai bine trebuie să fie de acord cu faptul că vor pleca de acolo fără nici un premiu. Dar eu vă spun vouă: Alergați cu toții, căci premiul este mare şi ajunge pentru voi toți! Dar dacă vreți să fugiți bine, va trebui să vă goliți de toate lucrurile zadarnice şi prosteşti, ca să nu vă jeneze nimic la alergat şi ca să nu obosiți în timp! Căci alergarea este într-adevăr o luptă. Iar cel care luptă trebuie să o facă cu deplină seriozitate, căci câştigul este mare. Iar cel care nu se străduieşte cu seriozitate, rămâne un biet diavol pe vecie!

15. La cererea voastră, am făcut din bancnota de zece creițari zece ducați de aur adevărați, iar voi v-ați bucurat foarte mult din această cauză! Am făcut-o prin puterea mea tainică, pentru a vă arăta ce s-ar putea face inclusiv cu viețile voastre de hârtie dacă ați avea o dorință în acest sens. Căci viața voastră materială aparentă de aici se aseamănă întrutotul cu bancnota de zece creițari, care însă nu are o valoare reală, pentru că nu există nimic real ca acoperire a valorii sale nominale. Dar dacă cineva va putea pune în spatele unei asemenea bancnote zece ducați reali, aşa cum am făcut-o eu, atunci desigur că valoarea ei va creşte. Transformați-vă aşadar şi voi! Renunțați la tot ceea ce este zadarnic în viața voastră, la nimicuri şi la goluri! Uşurați-vă picioarele şi începeți să alergați spre adevăratul țel al vieții. Iar alături de mine veți primi un mare premiu!”

Capitolul 203

Cei şase convertiți. Strădania lui Pavel față de ceilalți.
Discurs despre vremea unui far deosebit facerea orbitoare a cărnii.

l. Cel care a păşit primul în față dintre toți cei adunați la club le spune celorlalți: „De vorbit, vorbeşte ca la carte! Şi un pic se pricepe şi la magia neagră! Şi mai are şi o fire curajoasă! Şi oricât de nebuneşte ar părea, faptul că ne consideră pe noi drept spirite şi pe sine însuşi drept Apostol nu mi se mai pare o prostie chiar atât de mare! Şi eu observasem deja nişte lucruri, pe care n-am vrut să vi le spun. Dar de vreme ce acum lucrurile stau aşa, părerea mea este să-1 urmăm pe acest Pavel! Căci el nu are intenții rele cu noi!”

2. Unii spun: „Doar putem să-l verificăm! Dacă vorbele sale se adeveresc, atunci nu poate fi nimic rău. Şi dacă nu se adeveresc, atunci n-am pierdut nimic. - Aşadar noi cinci suntem de acord cu tine! Ce vor face ceilalți nu ne priveşte pe noi. Noi însă suntem alături de tine!” - Cel dintâi spune: „Dacă ar mai încă *unul,* am alcătui împreună tocmai cifra sfântă şapte! Hei, nu mai are nimeni chef să vină cu noi?”

3. Atunci, un om păşeşte afară din mulțime şi spune: „Pentru că dintre toți cei care sunteți de acord cu el eu sunt cel mai prost, voi intra şi eu în cercul vostru ca să alcătuim cifra cea sfântă. Şi aşa vom fi de acum înainte, «cei şapte», împreună! Însă un lucru trebuie să-mi îngăduiți, ca eu, fiind cel din urmă, să merg în urma voastră şi să vă spun: «Măi frate, mergi în frunte, că eşti mai fățos!». Atâta timp cât lucrurile merg bine, voi fi şi eu pretutindeni cu voi. Dar dacă lucrurile vor începe să meargă prost, eu, fiind ultimul, la întoarcerea înapoi voi fi precis cel dintâi. Aşa cum se spune pe undeva, într-una din Evanghelii: Atunci cei dintâi vor fi cei din urmă, iar cei din urmă vor fi cei dintâi - anume la fugitul de la fața locului!

4. Voi ştiți că eu am fost întotdeauna şi sunt în continuare un om curios şi vesel. Dar că noi am fi murit deja, nu prea pot pricepe, căci ar fi trebuit să ştim şi noi ceva în acest sens! Căci moartea nu mi se pare un lucru atât de neimportant încât cel afectat de ea să o poată uita total. Dar fie cum vrea el, pentru zece ducați pot fi de acord şi cu asta. În ceea ce mă priveşte, mai am o jumătate de duzină de bancnote de zece creițari. Poate că le schimbă bunul Pavel şi pe acestea în bani de aur!”

5. La aceste cuvinte, cel de-al şaptelea se întoarce către Pavel şi spune: „Ascultă, iubitul meu prieten, tocmai am aici încă şase petice de hârtie de zece creițari. Oare nu ai dori să mi le transformi şi mie în bucăți de aur?” - Pavel: „De ce nu, dacă asta foloseşte părerii tale oarbe! Unde sunt peticele?”

6. Cel de-al şaptelea: „Iată-le aici - căci tot nu pot face nimic cu ele!” - Pavel le atinge şi bancnotele devin în aceeaşi clipă şaizeci de ducați de aur. - Cel de-al şaptelea aproape că se pleacă până la pământ de uimire şi spune după un timp: „Acum îmi este limpede că este vorba de o minune de cea mai bună calitate! Mai înainte am crezut că nu ai făcut decât o scamatorie, însă acum cred în toate minunile înfăptuite de Hristos şi în tot ceea ce n-aş fi putut crede niciodată. Ştii ce, preabunule Pavel, acum cred inclusiv faptul că tu eşti într-adevăr Pavel şi că noi am murit deja”.

7. Cel care a păşit primul înainte spune: „Da, şi eu sunt întrutotul de această părere! Dar nu atât din cauza acestei minuni, cât din cauza vorbelor sale de adineauri. Căci prin ele a strălucit într-adevăr puternic vechiul Pavel, aşa cum trebuie să fi trăit el cândva! Şi cu cât reflectez mai mult asupra cuvintelor tale, cu atât mai mult îl regăsesc pe Pavel în ele, şi cu atât mai mult adevăr găsesc acolo! Faptul că ai făcut din peticele de hârtie ducați de aur este într-adevăr orbitor, dar dacă spusele tale sunt bune şi adevărate, asta este o altă problemă. Desigur că în lumea spiritelor se pot produce tot

felul de lucruri miraculoase. Iar dacă bunul Pavel se va gândi la o sută, sau chiar la o mie de ducați, noi, în calitatea noastră de spirite, vom putea privi gândul lui Pavel referitor la ducați, ştiut fiind că spiritele pot vedea gândurile!”

8. Cel de-al şaptelea spune: „Da, dar cum se face atunci că deşi noi, ca spirite, ne-am preocupat de o grămadă de vreme cu gânduri înalt răsunătoare, n-am reuşit să producem nici măcar cea mai mică monedă de cupru? Trebuie aşadar că dincolo de puterea de a se gândi la ducați a lui Pavel se mai află şi altceva decât simplele gânduri!”

9. Primul: „Sigur că da, nici nu se pune în discuție! Dar eu rămân la părerea că discursul său a fost mai bun decât preschimbarea bancnotelor în ducați!” - Cel de-al şaptelea spune: „Desigur! Dar în discursul său el a arătat şi ce semnificație are de fapt pentru noi această preschimbare în ducați. Şi de aceea, am putea pune această faptă oarecum la acelaşi nivel de valoare cu discursul”.

10. Pavel: „Societatea voastră constă în ansamblu din o sută douăzeci de oameni. Şapte dintre voi s-au raliat cuvintelor şi faptelor mele. Aşadar au rămas încă o sută treisprezece, care nu s-au raliat! Ce este cu ei?” Unul dintre aceştia spune: „Noi rămânem aici aşa cum suntem, şi nu avem nevoie nici de învățătura ta şi nici de banii tăi!”

11. Pavel: „Acum este deschisă poarta spre împărăția lui Dumnezeu! Cine vrea să intre, poate intra. Dar cine nu vrea, va putea cu greu intra atunci când marea poartă a acestui har deosebit va fi din nou închisă! Căci deşi Domnul este neschimbat în privința iubirii şi marii Sale îndurări față de toate creaturile Sale, cu toate acestea El nu este egal în acordarea acestui har deosebit. Căci nu toți au parte de harul Său, ci numai aceia puțini care au fost aleşi de la început şi cărora li s-a socotit că pot cuprinde şi purta în sine harul acesta deosebit fără nici un dezavantaj pentru existența lor. Şi nici profeți nu au existat în toate timpurile. Căci aceştia nu apar în fiecare an pământesc. Profeții abia dacă apar o dată la o sută de ani după socoteala timpului Pământului, iar atunci ei sunt treziți din voința lui Dumnezeu şi prin harul Său deosebit. Iar ei privesc lucrurile cereşti şi ascultă cuvintele din gura lui Dumnezeu şi le vestesc apoi pe acestea celor slabi şi orbi de pe Pământ, pentru ca şi aceştia să devină fericiți şi să poată intra în Cerul harului lui Dumnezeu.

12. Aşadar, ascultați voi, surzilor, şi priviți voi, orbilor! Acum există din nou o asemenea epocă a harului deosebit al lui Dumnezeu! Mesageri din cele mai înalte Ceruri cutreieră în toate direcțiile din sferele cele mai joase ale lumii întunecate a spiritelor! Ba chiar Domnul însuşi face acest lucru pentru a-i face pe cei nefericiți fericiți! Acum sunt treziți pe Pământ şi pe toate corpurile cereşti profeți deosebiți şi slujitori ai lui Dumnezeu, care să aducă celorlalți oameni lumina şi Cuvântul din Ceruri!

13. Din păcate, prea puțini se convertesc la auzul lor. Iar cei mai mulți fac ceea ce faceți voi acum: le râd profeților în față, îşi bat joc de ei, sau chiar îi amenință! Dar acest timp va trece curând, şi poarta harului deosebit al lui Dumnezeu se va închide din nou pentru multă vreme în fața copiilor acestei lumi, şi chiar dacă veți striga atunci, la mare strâmtoare, nu vi se va mai da nici un răspuns. Şi chiar dacă veți căuta, nu veți găsi nimic. Dar acum, cât mai este încă timpul acestui har deosebit, nu este nevoie decât să vreți şi veți fi primiți! Căci acum *voi* sunteți chemați şi la uşa inimii voastre se bate. Şi nu este nevoie decât să spuneți cua devărat «intră», şi preluarea voastră în împărăția lui Dumnezeu este asigurată! Acum Domnul face pentru voi tot ceea ce voiți, pentru fericirea voastră veşnică. Iar după scurgerea acestui timp deosebit al harului, care va avea loc în curând, veți putea face orice, dar nu veți reuşi nimic!

14. Dar eu vă văd firile! Căci voi nu vreți să aparţineți spiritului şi să urmați vocii sale din Ceruri, pentru că voi ascultați de vocea moartă a presupusei voastre cărni şi vreți femei, ca să vă desfrânați tot restul vieții voastre! Dar condiția voastră de țapi nu le va mai plăcea femeilor. Iar cele care-şi vor mai găsi totuşi plăcerea în voi nu vă vor mulțumi simțurile, pentru că voi, berbeci lascivi, nu vreți decât carne tânără şi grasă.

15. Dar aşteptați încă un pic! Această perioadă deosebită şi plină de har nu va mai dura mult, şi atunci vor veni peste voi femei cărora va trebui să le slujiți peste măsură! Atunci veți striga şi vă veți văieta şi veți voi să vă depărtați de carnea femeilor, dar toată strădania voastră va fi zadarnică. Iar femeile vă vor înconjura şoldurile cu cătuşe arzătoare alcătuite din şerpi. Şi ele vă vor coborî pe vecie în groapa putrezirii, de unde nu vă veți mai putea elibera în nici o perioadă ulterioară a harului! - Vai şi amar de fiecare dintre voi cei de aici, din această lume spirituală, ca şi de toți desfrânații din lume, care întorc acum spatele harului şi vor să-şi îndrepte ochii asupra cărnii femeilor! Pe cât de adevărat

este că Dumnezeu este viu, iar cuvintele Sale sunt rostite acum către voi prin gura mea, pe atât de sigur este că ceea ce vi se pare acum datorită poftei voastre un cer al plăcerii ce vă ademeneşte inimile, va deveni în scurt timp asemănător celui mai groaznic Iad!

16. Voi cârtiți împotriva conducerii domnitorilor acestei lumi pentru că aveți cheltuieli mult prea mari şi primiți mult prea puțin. Dar aceasta vă deranjează în primul rând datorită cărnii voastre nemulțumite! Şi pentru că finanțele voastre nu vă ajung şi oarecum trebuie să consumați tescovina împreună cu porcii - şi asta numai arareori - sunteți plini de furie împotriva conducătorilor, pentru că aceştia pot avea femeile cele mai frumoase, numai să le dorească.

17. Dar voi nu înțelegeți că Domnul lasă să se întâmple acestea pentru ca voi să recunoaşteți că Dumnezeu v-a predestinat pentru ceva mai bun decât pentru simpla lucrare a cărnii. Bărbatul care trăieşte în lume în adevărata carne a morții trebuie să o facă într-un scop înțelept şi cu măsură - şi nu ca determinare a existenței sale, ci ca proces firesc, aşa cum există mai multe ce deservesc carnea moartă trecătoare.

18. Cel care face toate acestea cu măsură, procedează bine. Cel care renunță cu totul la ele procedează şi mai bine. Căci Domnul nu a dat cărnii sensul unei nevoi, ci pe acela al unei însuşiri ce trebuie folosită în mod lucid şi înțelept. Cel care face însă din ea o nevoie este un păcătos nenorocit. Harul lui Dumnezeu se îndepărtează din inima sa, pentru că el ascultă de legea mută a cărnii si-şi pregăteşte astfel un cer de țap şi de câine, conform cu justețea morții şi a judecății!

19. Cei care pot înțelege, să înțeleagă acum că acela care găseşte o plăcere într-o lege care va fi judecată şi care respectă legea voluptății poartă deja judecarea sa în sine. Dar cel care îşi poartă judecarea în sine este un sclav şi este pierdut într-adevăr în ceea ce priveşte libertatea în Dumnezeu.

20. De aceea, e bine să stați *deasupra* legii cărnii, prin puterea liberă a negării de sine şi prin iubire şi credința vie în Domnul-Dumnezeu, pentru ca să vă eliberați de toate legile şi de orice judecată! Căci un sclav al legii, fie al celei naturale, fie al celei morale, nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu decât după ce s-a eliberat de lege. Este drept că în împărăția lui Dumnezeu nimeni nu este judecat după lege, dar legea însăşi constituie deja o judecată. Numai acela care se ridică, liber, deasupra oricărei legi prin iubirea față de Dumnezeu, acela devine *liber* întru Dumnezeu şi în întreg Adevărul! Căci iubirea întru Dumnezeu este singurul adevăr!

21. Acum ați auzit cu toții ce v-am spus şi nimeni nu se poate scuza că nu ar fi auzit şi ştiut! Faceți aşadar ceea ce credeți că e mai bine!”

Capitolul 204

Bunul răspuns al unuia din grup.
Ultimele cuvinte adresate de Pavel celor încăpățânați.
Vienezul cel vesel şi tirolezul cel aspru. Cu toții merg mai departe.

1. Unul din mijlocul celor o sută treisprezece spune: „Acest discurs a fost important şi mie mi-a dezvăluit unele taine ale vieții. Căci cel care depinde de lege, acela atârnă de spânzurătoarea spiritului legii. Atât păcatul cât şi pedeapsa lui nu sunt decât copii ai legii. Şi cu cât există mai multe legi, cu atât există mai multe încălcări ale lor şi pedepse. Legea este într-adevăr necesară pentru oamenii pământeşti, dar cu toate acestea, a fost mereu un rău şi un blestem în societate.

2. Dacă oamenii ar fi aşa cum trebuie să fie oamenii adevărați, desigur că nu ar avea nevoie de nici o lege, şi ar sta cu mult deasupra oricărei legi. Dar de vreme ce oamenii sunt mai degrabă animale din soiul cel mai cumplit decât oameni, este desigur nevoie de legi corespunzătoare prin care să poată fi îmblânzite pasiunile sălbatice ale omenirii. Căci ce ar fi o mare societate umană fără legi? În acest sens, legile trebuie să existe ca rău ce se împotriveşte altui rău. Însă, cu toate acestea, ne putem mereu imagina o societate de oameni înțelepți care să nu aibă nevoie de legi şi care ar trebui să fie, în felul acesta, pe deplin liberi şi fericiți. Înțelegem foarte bine toate acestea şi putem să-i dăm dreptate acestui Pavel!

3. Dar cum poate un om - fie chiar şi un înțelept - să se ridice deasupra legii, indiferent dacă legea este naturală, morală sau politică? Dacă respectăm o lege suntem, în mod evident, un sclav al legii. Dacă ne opunem legii, vom fi duşi la judecată şi ne va ajunge blestemul legii. Dar dacă facem din lege oarecum a doua noastră natură şi resimțim bucurie la împlinirea ei, aşa cum simte un călău

când îl execută pe un biet păcătos - atunci am devenit prin noi înşine o lege vie. Şi deoarece legea însăşi este pentru om un blestem, atunci omul care s-a ridicat la nivelul legii însăşi trebuie să fie cel mai persistent blestem. Şi atunci într-adevăr trebuie să spunem: Doamne, oare cine se poate elibera de legi?

4. Noi suntem alcătuiţi din «ar trebui» şi «trebuie». *Trebuie* este în mod evident sectorul diavolului, iar *ar trebui* nu este nici el cu mult mai bun. Ceea ce *trebuie* să se înfăptuiască în conformitate cu voinţa unei Divinităţi atotputernice a fost deja judecat. Dar ceea ce *ar trebui* să se întâmple fiind lăsat la bunul plac al liberei voinţe omeneşti, deşi nu a fost încă judecat, se află totuşi într-o continuă aşteptare a judecăţii.

5. Acum eu vă întreb, ca unul dintre prietenii voştri: Ce vom face noi acum? - Acest om, cu nume de Apostol, sau - în ceea ce mă priveşte - chiar Apostolul însuşi, ne-a expus această poveste în cuvinte limpezi şi adevărate. Să-l urmăm? În Iad, care precis nu există nicăieri, nu ne va duce, şi nici în faţa judecăţii! Aşadar, putem să-l urmăm afară, pe uliţă. Şi atunci se va vedea ce vrea de fapt să înfăptuiască el cu noi".

6. Ceilalţi spun: „Da, da, dacă ar fi să ne aflăm într-adevăr în preaiubita veşnicie, ar fi o prostie din partea noastră să nu îl urmăm pe acest Pavel! Şi dacă afară nu ne place, ne putem întoarce oricând, căci nimeni nu ne poate constrânge să stăm afară, după cum nimeni nu ne poate constrânge să rămânem aici".

7. Pavel, care între timp a stat liniştit, ia din nou cuvântul: „Pe cât de liberi sunteţi aici, la fel de liberi veţi fi în urmarea învăţăturii mele şi a bunului meu sfat! Iubiţii mei fraţi întru Domnul, gândiţi-vă: ce pierdeţi dacă părăsiţi această încăpere? Nimic altceva decât aşteptarea zadarnică a unor prostituate voluptoase pe care şi le închipuie imaginaţia voastră oarbă excitată, dar care nu pot fi găsite nicăieri în realitate într-o stare naturală. Şi ce este o imagine lipsită de conţinut a fanteziei faţă de realitate? - Dar eu doresc să vă ofer, în schimbul acestui gol scârbos, deplina realitate. Şi ce v-ar mai putea opri atunci să mă urmaţi în sferele sfinte ale Luminii, Adevărului şi Vieţii, care sunt în iubirea de Dumnezeu, căci Hristos cel veşnic şi adevărat se află aici?

8. Vă aflaţi de multă vreme aici, fără trupuri, într-o aşteptare închipuită. Dar care au fost împlinirile acestei aşteptări? Vedeţi bine că nici una, în afară de faptul că din când în când vi s-a arătat pentru câteva clipe o întruchipare nebuloasă a unei fiinţe feminine, care a dispărut apoi iarăşi în neant. Asta e tot ce s-a dovedit până acum că vă poate face fericiţi aici! N-aţi gustat nici măcar din vinul cel mai prost şi nu aţi mâncat nici măcar o îmbucătură de pâine, pe scurt nu aţi gustat absolut nimic! Şi, cu toate acestea, la început nu aţi vrut să ascultaţi nimic despre părăsirea acestui loc gol, care nu este bun de nimic.

9. Ferice de voi, aceia care aţi luat hotărârea să mă urmaţi! Căci abia acum veţi ajunge acolo unde adevărul primordial şi realitatea primordială a întregii existenţe se află la ele acasă. În lume, totul este minciună şi iluzie. Posesiunile voastre, ştiinţa voastră, arta voastră şi comorile voastre, ba chiar viaţa voastră însăşi nu au fost nimic decât minciună şi amăgire! Şi dacă lumea materială ar fi fost ceva mai bună, ea ar fi trebuit să dureze, aşa cum durează realitatea însăşi, pentru veşnicie! Dar ce anume durează în lume? Eu vă spun că nici măcar cuvântul lui Dumnezeu! Căci şi acesta este întunecat de minciunile lumii şi răstălmăcit apoi în tot felul de afirmaţii proaste, incorecte şi chiar rele. De aceea a fost el dat oamenilor voalat, pentru ca să nu poată fi impurificat în sfinţenia sa. Lumea nu este altceva decât o minciună îndreptată spre un anumit timp de încercare. Şi abia în măsura în care ea încetează, începe adevărul veşnic al împărăţiei lui Dumnezeu! - Aşadar puneţi un sfârşit în voi acestei lumi, pentru ca apoi împărăţia lui Dumnezeu să poată începe să-şi facă loc în voi! Aşadar urmaţi-mă cu toţii!"

10. Spune unul care are mult umor prin natura sa: „Rămâi cu bine, casă liniştită, din tine pornim mulţumiţi în afară! O, tu, clădire îndrăgită, ce frumos am suferit în tine de foame şi de sete, şi niciodată de grija prea multor bani! Cât de des nu am fost mişcaţi până la lacrimi între cei patru pereţi ai tăi, prin ale căror ferestre joase luminii îi sunt lăsate spre trecere doar nişte suprafeţe foarte mici şi murdare. Prieteni, sper că vă este suficient de clar tuturor că prin pierderea acestei case nu avem decât de câştigat!

11. Partea cea mai distractivă a lucrurilor rămâne însă faptul că noi ne-am depus de mult sacii noştri de omizi, şi nu mai suntem decât simple suflete cu piele, păr şi oase. Dar şi ca suflete a trebuit să resimţim destulă foame şi sete şi am avut prea puţin ca să le potolim pe acestea! De aceea, ne apar

acum de înțeles cele pe care le auzeam rostite adesea în lume: Acesta este un biet suflet înfometat şi însetat! Da, da, nimic nu ne îndeamnă să ducem în continuare această viață nenorocită în Viena! Să ne bucurăm că nu mai trăim pe Pământ! O, Viena, până unde ajunge nonsensul tău?

12. Şi iată că în timpul discursului meu mulți dintre noi am ieşit deja pe uliță! Cum a fost posibil acest lucru? Eu nu-mi amintesc deloc să fi ridicat vreun picior de la pământ!"

13. Vecinul său, un patron de-a dreptul dur, spune: „Cum poți fi atât de prost? Oare nu vezi că toate sunt făcute prin vrajă? Domnul să ne aibă în pază!" - Umoristul spune: „Ce bine-ar fi dacă tirolezii nu şi-ar mai deschide niciodată gurile! Când începe un tirolez să vorbească, se cutremură întregul Pământ de prostia lui!" - Tirolezul răspunde: „Încetează să mă mai ocărăşti, căci altfel îți voi trage o scatoalcă de îți va da sângele pe nas".

14. Umoristul: „O, individ prost din Tirol! Oare nu vezi că acum suntem spirite care nu mai au trupuri, ci numai voință şi rațiune? Petre! Bagă-ți sabia în teacă, căci nu are nici o valoare! Cine scoate sabia, de sabie va pieri! Aşa stă scris în sfânta Scriptură! N-ai citit-o nici măcar o dată?" - Tirolezul răspunde: „Cum aş putea să o citesc, de vreme ce nu am fost niciodată la vreo şcoală? Dar un lucru ştiu prea bine, că atât cât ştiu din Sfânta Scriptură, ştiu mai bine decât tine".

15. Umoristul: „Stai puțin, şi nu deveni la fel de masiv ca şi munții din țara ta! Priveşte mai degrabă acolo, unde Pavel al nostru vorbeşte atât de prietenos cu acel om modest, şi cum îi strânge acela mâna, ca şi cum ar avea o mare bucurie! Şi priveşte mai departe, iată o tânără cum nu mai există a doua pe lume! O, aceasta face într-adevăr o mie de parale! Hai să ne apropiem ceva mai mult! Pe sufletul meu că această tânără îmi este mai dragă decât datoria publică! Ce părere ai, tirolez ciupit de vărsat ce eşti?" - Tirolezul: „Nu eşti decât un hoit nărod! Oare nu vezi că pe copacii aceştia nu cresc decât smochine pentru noi? Mai bine să rămânem unde suntem! Cred că ar fi mult mai deştept din partea noastră".

16. Umoristul: „Poate, numai că tu nu ai curaj, altfel ai fi mers deja! Da, da, curajul îți lipseşte într-o mare măsură! Dar eu mă voi duce şi-i voi exprima mulțumirile mele bunului Pavel, pentru că ne-a adus în aer liber, spre binele nostru. Desigur că ne mai aflăm încă în iubita noastră Viena, dar măcar suntem pe una din străzile cele mai însuflețite, unde se petrece mereu ceva. Iar aceasta constituie un profit imens". Tirolezul: „Golanule ce eşti! Crezi că nu te cunosc? Ți-a sărit în ochi femeia aceea, şi de aceea vrei să mergi acolo, nu ca să-i mulțumeşti lui Pavel! Haide, şterge-o de aici, căci altfel vei vedea cât de curând dacă tirolezii au curaj sau nu! Pricepi ce-ți spun?"

17. Umoristul se adresează unui alt vecin: „Prietene, nu vrei să vii cu mine să-i mulțumim lui Pavel că ne-a eliberat din închisoarea asta de plumb? Căci cu acest tirolez greoi la minte nu se poate face nimic. Aşadar, dacă n-ai nimic împotrivă, vino cu mine!" - Cel căruia i s-a adresat îi răspunde: „Nu vin nici eu! Căci m-ai jignit şi pe mine, pentru că şi eu sunt tirolez, deşi, desigur, mai şcolit decât celălalt. Voi, vienezii, nu sunteți decât nişte gândaci obişnuiți de gunoi, şi pentru nici un om onest nu este o onoare să trăiască în aceeaşi familie cu voi!"

18. Umoristul: „O, da, da, de data asta chiar că am nimerit-o! Mă aflu între două focuri de calibrul cel mai mare! Acum însă este timpul cel mai potrivit s-o iau din loc, căci altfel se va declanşa cât de curând o adevărată furtună tiroleză deasupra capului meu!"

19. După aceste cuvinte, umoristul părăseşte această companie provenită din munții înalți, se îndreaptă repede spre Pavel şi îi spune: „Venerate şi iubite prieten, ne-ai făcut tuturor o mare binefacere. Dar nimănui nu i-a dat încă prin cap să vină aici, în acest aer liber, la tine, şi să-ți mulțumească pentru faptul că prin adevărul cuvintelor tale ne-ai eliberat din acea adevărată închisoare de plumb. De aceea, sunt primul care şi-a îngăduit libertatea de a-ți aduce profunda şi calda mea mulțumire, ca celui mai venerabil prieten al nostru!"

20. Pavel spune, zâmbind uşor: „Frumos din partea ta! Numai că trebuia să-mi spui şi motivul principal al venirii tale. Vezi, tirolezul cel grosolan avea dreptate atunci când ți-a spus că nu Pavel, ci „femeia" ți-a sărit în ochi! - Te rog pe viitor să nu spui decât ceea ce este adevărat! Căci aici, în fața noastră, nici unui suflet nu îi este posibil să se prefacă! Acum poți să te duci la „femeie" şi să-i adresezi complimentele tale! Dar să nu uiți că ea este deja soția cuiva, şi anume a bărbatului care se află lângă ea!"

21. Umoristul: „Iubite prietene, îți mulțumesc pentru această învățătură, căci tot ce mi-ai spus este întrutotul adevărat! Dar ca să mă duc acum la această grațioasă doamnă şi să-i fac complimente în timp ce ea este cufundată într-o discuție cu soțul ei ar însemna să fiu cam necuviincios! Dar cu cât

o privesc mai mult, cu atât mai cunoscut îmi devine chipul ei, ca şi chipul lui. Căci există o asemănare extraordinară cu vestiţii... - hm, nu-mi vine numele lor! Pe scurt, seamănă cu nişte căpetenii democrate, pe care le-am văzut adesea cu câţiva ani în urmă în Viena”.

22. Pavel: „Această asemănare nu este deocamdată prea importantă. Avem lucruri mult mai importante de făcut decât să ne încăieram acum pentru nişte nume. Numai că acum îţi voi da un alt sfat. Urmează-l şi nu va fi deloc în dauna ta! Du-te şi cazi în genunchi în faţa celui mai înalt şi mai bun prieten al meu, şi spune-i: «O, Doamne, milostiveşte-te de mine, păcătosul! Primeşte-mă în harul Tău ca pe o oaie demult pierdută şi îngăduie-mi să gust din revărsarea iubirii şi a milei Tale!» Dar spune-o cu toată căldura inimii tale, şi va fi spre mântuirea ta!”

23. Umoristul: „Prietene, ceri prea mult de la mine! Gândeşte-te cât de imbecil mă vor considera toţi cunoscuţii mei! Şi dacă cineva mă va întreba apoi: Cine este cel în faţa căruia ai căzut în genunchi ca în faţa altarului celui mai sfânt sacrament al Transfigurării, ca şi cum ar fi fost însuşi Dumnezeu? - ce răspuns i-aş putea da?” - Pavel: „Nimic altceva decât: «Fă şi tu la fel, şi va fi mai bine pentru tine, decât să pui asemenea întrebări goale! Căci cel în faţa căruia am căzut în genunchi este Iisus Hristos, Domnul Cerului şi al tuturor lumilor!»”

24. La aceste cuvinte, umoristul cade la pământ şi se tăvăleşte pe jos de râs: „Nu, că asta e prea mult, e prea mult! Sau eşti temporar nebun, sau îţi place să ne consideri pe toţi aşa şi să te distrezi pe seama slăbiciunilor noastre! Este suficient să te venerăm pe tine în numele unui vechi Apostol renumit, pentru că prin învăţătura ta ai devenit pentru noi un adevărat Apostol. Dar ca să mi-l dai acum pe prietenul tău, care arată şi mai modest decât tine, drept Hristos-Dumnezeu, iar pe ceilalţi doi cu cea mai mare probabilitate drept alţi Apostoli, iar pe tânăra doamnă drept preafericita Fecioară alături de Sfântul Iosif, asta înseamnă să treci de-a dreptul de la albastrul cerului la roşul cireşii!

25. Îţi spun, prietene, şi asta cu toată seriozitatea: nu te distra în felul ăsta cu noi, căci s-ar putea să te coste al naibii de scump! - Căci află, prietene al meu, pe care altfel îl preţuiesc foarte mult, că deşi nu sunt un fariseu al Bisericii romano-catolice, eu îl venerez totuşi cu adevărat pe Hristos şi mărturisesc pe deplin Divinitatea Sa incontestabilă. Din acest motiv, El este pentru mine prea sublim şi prea sfânt ca să îl atrag în mizeria celei mai obişnuite străzi vieneze! - Crede-mă că deşi în unele aspecte, şi în special în privinţa sexului frumos, nu sunt nici călugăr, nici Platon şi nici Socrate, cu toate acestea sunt un mare prieten admirator şi adorator al lui Hristos! De aceea, te rog să fii mai grijuliu în folosirea acestui nume, care este mai presus de toate numele!”

26. Cei şapte care s-au raliat primii lui Pavel spun şi ei: „Da, Pepi are dreptate! Lui Hristos-Dumnezeu i se cuvine toată veneraţia! Şi nu este frumos din partea prietenului nostru - altminteri cât se poate de venerabil - ca el să-l dea pe un om absolut obişnuit drept Fiul Iui Dumnezeu!” - Pavel: „Liniştiţi-vă, în curând se va vedea dacă am sau nu dreptate! Să mergem acum mai departe, căci aici am terminat cu toate! Domnul merge, să mergem deci şi noi cu El!”

Capitolul 205

Presupunerile fantastice ale celor raliaţi.
Noi întâlniri ciudate. Strămoşii demult morţi ai Casei de Habsburg-Lothringen

1. Umoristul rosteşte în mers: „Oare ce să însemne aceasta: Domnul merge, aşadar să mergem şi noi? Căci cine este domnul şi de ce este el un domn? Doar omul nu vrea să afirme cu seriozitate că acest comerciant polonez ar fi în final chiar Hristos-Dumnezeu!” - Un altul de lângă umorist spune: „Măi Seppl, acum mi-a devenit limpede ce este cu acest grup!” - Seppl întreabă: „Ce este cu el? Vorbeşte! Sunt curios să-ţi aflu părerea!”

2. Celălalt spune în continuare: „Atunci ascultă! Aceştia sunt spioni ruşi care poartă masca unei anumite pioşenii transcendentale, cu care orbesc omenirea! Este adevărat că aşa-numitul Pavel vorbea ca din carte, şi cele două istorii cu schimbarea banilor au fost în aşa fel încât în ele nu se poate ascunde nici o înşelăciune. Dar o mască grosolană este mai bună decât nici una, şi de aceea au ales aceşti ruşi o mască subtilă. Hristos, Pavel, desigur şi Petru, Iacov sau Ioan, şi eventual chiar Iosif şi Maria! Iată un sextet cu adevărat rar! - Hristos trebuie să apară ca magician principal, care va vorbi foarte hieroglific în cazul în care va spune ceva, pentru că în mod obişnuit asemenea magi principali sunt muţi. Aşa-numitul Pavel trebuie că este cel mai apropiat ajutor al său, care nu este un începător

nici în ale magiei, dar mai ales se simte la el acasă în arta vorbirii. Ceilalți doi îmi par mai degrabă adjutanți în prestidigitație. Iar cel din față, însoțit de frumoasa circaziană, este precis un şmecher care se descurcă peste tot. Iar grațioasa pasăre ademenitoare de alături poate deveni uneori - desigur în schimbul multor bani - un minunat plasture în cazul anumitelor umflări din partea de jos a trupului. E drept că totul este omenesc, însă chiar şi pentru marea noastră Vienă e ceva destul de rar! Ei, Seppl, începi acum să pricepi şi tu?"

3. Umoristul: „Da, povestea prezintă câteva aspecte care ar putea fi crezute! Dar cu toate acestea, eu nu vreau să o accept în întregime. Căci Pavel este într-adevăr un înțelept cum nu se mai află un al doilea în întreaga Vienă, iar aşa-numitul Hristos, deşi arată ca un evreu polonez, pare totuşi un om deosebit de bun şi fără cea mai mică perfidie negustorească. Ceilalți patru, inclusiv circaziana, par foarte oneşti şi nu poți descoperi trăsături obişnuite la ei. Să mergem aşadar împreună cu ei, ca şi cum am fi plătiți pentru asta. Lucrurile încep să dobândească o altă înfățişare, cu mult mai semnificativă pentru mine decât era la început: priveşte firmamentul! Cerul este curat, dar nu există nici un Soare, deşi este lumină ca ziua! Sau priveşte această uliță binecunoscută nouă! Mai vezi mergând pe ea vreun suflet în afară de noi? Totul este pustiu, iar în case parcă nu ar locui nimeni. Şi pe stradă creşte - în modul cel mai incredibil - cea mai frumoasă iarbă! Pe tine nu te frapează acest lucru?"

4. Celălalt răspunde: „Ba da, cum să nu! Dar cel mai ciudat mi se pare într-adevăr firmamentul ceresc. Căci cerul este de un albastru-indigo luminos, şi totul este iluminat ca şi cum Soarele ar fi la amiază. Dar nicăieri nu poți descoperi ceva care să se asemene cu un Soare şi nici un obiect nu are umbră! Peste tot e aceeaşi lumină şi nu se vede nici un corp luminos, nici Soare, nici Lună, şi nici măcar o stea! Da, ai dreptate, toate acestea sunt întrutotul ciudate!"

5. Umoristul: „Acum cred şi eu că lucrurile sunt puțin ciudate. Oraşul, casele, ulițele şi piețele sunt întrutotul cele vieneze. Chiar şi starea de asediu cu bastioanele cu palisade şi tunuri durează de o veşnicie, în aceeaşi configurație. Numai că militarii de gardă nu sunt atât de severi cu vizitatorii bastioanelor şi îi lasă să meargă pe drumul lor. Însă priveşte-i pe oamenii pe care îi întâlnim, în majoritate mi se par străini, sălbatici şi proşti ca nişte chinezi, sau trişti şi melancolici ca şi cum ar avea holeră. Iată acolo, în fața porții unei case, se află câțiva țigani. Uită-te la ei, ce fețe de broaşte fac şi cum se cercetează din când în când unul pe altul, ca şi cum ar vrea să vadă dacă nu pot scoate la iveală din ei înşişi argint sau aur! Ai văzut vreodată aşa ceva în iubita noastră Vienă?"

6. Celălalt: „Da, într-adevăr, e foarte ciudat! Dar hei! Ce vine în întâmpinarea noastră, de acolo, acel ceva întrutotul străin de Viena!? La naiba, aceştia sunt nişte struți negri uriaşi! Au nişte gâturi infinit de lungi şi nişte picioare şi mai lungi! Sunt o grămadă şi se apropie de noi! Pe cinstea mea că nu mi-aş dori să încep o luptă de stradă cu ei! - Prietene Seppl, trage-l puțin de mânecă pe domnul Pavel, poate ne dă vreo informație în privința lor!" - Umoristul Seppl: „De ce să o fac tocmai eu? Păsările trebuie că au ieşit dintr-o mare menajerie! Domnul văr nu trebuie să se teamă de asemenea claponi africani!"

7. Vărul Holzbaumer: „Nu, nu mă tem. Dar de ştiut aş vrea totuşi să ştiu de unde vin aceste animale. Şi oare nu sunt ele cumva nişte spirite rele? De vreme ce ne aflăm totuşi în lumea spiritelor, acest lucru ar fi cu uşurință posibil!" - Umoristul Seppl: „Precis sunt spirite, dar nu unele rele! Căci tot ceea ce trăieşte aici trebuie că are un spirit, însă acum stârvurile astea formează un anumit front în fața noastră şi pe chipurile lor ciudate nu poți să nu recunoşti o anumită poftă de luptă. Hm, la urma urmelor domnul văr ar putea să aibă cât de cât dreptate, când vorbea de spiritele lui rele! Acum trebuie să-l trag cu adevărat puțin de mânecă pe bunul Pavel!"

8. După aceste cuvinte, umoristul îl trage de mânecă pe Pavel şi îi spune: „Ascultă, nobile prieten, ce-i cu aceşti struți negri? Vor să ne mănânce, sau ce vor?" - Pavel îi răspunde: „O, nu, nu vă faceți griji, căci aceştia nu ne pot face nici un rău. Ei vin numai ca la paradă înaintea noastră, ca să ne roage să-i vizităm în palatul lor. În această privință, fiți întrutotul liniştiți şi în scurt timp veți afla ce este cu aceşti fanfaroni".

9. Umoristul Seppl s-a liniştit acum, şi la fel şi vărul său. Îi liniştesc şi pe ceilalți, care erau mai mult sau mai puțin mirați de această apariție. Dar pe măsură ce ne apropiam de aceste păsări, ele îşi pierd tot mai mult înfățişarea de struți şi devin nişte oameni extrem de slabi. O parte din ei păşesc în față şi îl roagă pe Robert să conducă întregul grup în vechiul şi preanobilul lor palat.

10. Robert le răspunde că nu el este Domnul, şi îi trimite pe cei doi la Mine. Dar cei doi spun: „Dacă nu eşti tu Domnul, atunci de ce mergi în faţă?” - Robert le răspunde: „Pentru că aceasta este voia Domnului! Şi tot aşa, voia Lui este ca voi să vă adresaţi Lui dacă e să vă ajute cu adevărat într-o anumită privinţă. Noi toţi ceilalţi nu vă putem ajuta decât prin învăţătură şi sfat, dar fapta aparţine numai Domnului! De aceea, adresaţi-vă Lui, iar ceea ce va dispune El se va înfăptui!”

11. Auzind aceste cuvinte ale lui Robert, cei doi se îndreaptă către Mine şi îmi spun: „Dacă Tu eşti într-adevăr Domnul, atunci vino cu noi, împreună cu întreaga Ta societate! Te rugăm să o faci!” - Eu le răspund: „Ce să facem noi la voi şi cine sunteţi voi, căci Eu nu vă cunosc?! Care au fost faptele voastre? Căci eu cunosc spiritele numai după faptele lor, şi niciodată după înfăţişarea lor!”

12. Cei doi răspund: „Noi nu suntem spirite, suntem duci şi arhiduci, şi regi, şi mai mult! Şi locuim cu toţii într-un preanobil palat. Vino cu noi în acest palat, căci acolo ne vom înţelege mai bine”. - Eu îi spun lui Robert: „Condu-ne aşadar într-acolo şi vom vedea ce ni se va revela acolo!”

13. Robert le spune acum celor doi: „De vreme ce aţi auzit ce a spus Domnul, treceţi în faţa mea şi conduceţi-ne pe toţi în casa voastră!” - Cei doi răspund: „Noi nu locuim într-o casă, ci într-un preanobil palat, pentru că suntem nişte preaînalţi nobili!”

14. Helena, care s-a plictisit deja într-o anumită măsură din cauza modului preţios de a vorbi al acestor „preaînalţi” nobili, spune: „Păi, fiţi atenţi ca acest preanobil palat să nu se dovedească a fi la sfârşit o prea-murdară cocină pentru porci! Auzi, oamenii aceştia pretind că au un palat! Asta chiar că e de râs! Nişte indivizi atât de grunţuroşi şi de zdrenţăroşi şi un preanobil palat!” Unul dintre preaînalţii nobili spune: „Don'şoară, ţine-ţi gura, căci altfel am să-ţi pun un lacăt la ea! Ai înţeles ce ţi-am spus?”

15. Helena: „Spuneţi-mi numai cât de mult timp a trecut de când aţi murit. După limbajul vostru trebuie că aţi trăit cu mult timp înaintea lui Adam! Căci din limbajul vostru se poate înţelege orice! Hm, după cum observ, drumul duce către capucini! Acolo să fie oare preanobilul palat?” - Unul dintre preaînalţii nobili îi răspunde: „Închide-ţi gura aia! Tu nu ne înţelegi, căci eşti atât de tânără. De aceea, ţine-ţi gura! Ce-i drept, locuim la capucini, dar nu pe pământ, ci sub pământ, înţelegi, domnişoară?”

16. Helena îi răspunde: „Da, da, aşa mi se părea şi mie, că sub pământ aţi fi mai degrabă acasă la voi decât deasupra lui! Şi probabil că acum e prima oară când aţi ieşit de sub pământ şi vă aflaţi deasupra lui!” - Unul din grup îi răspunde cu mânie: „Ţi-am spus deja să îţi ţii gura! Dacă nu vei fi dispusă să faci acest lucru, s-ar putea să îţi trag una peste ea! M-ai înţeles?”

17. Robert îi spune Helenei: „Preaiubita mea! Nu trebuie să vorbeşti prea mult cu aceste fiinţe, căci sunt extrem de grosolane, şi ţi-ar putea face cu adevărat rău! Eu văd încotro ne conduc şi altceva nu este nevoie să întrebăm. Iată, aceştia sunt regenţi demult morţi ai caselor Habsburg şi Lothringen! Acum odihnesc în cripta domnitorilor aflată la capucini, unii la augustini, iar alţii în catacombele domului lui Ştefan - acesta este preanobilul lor palat! În curând ne vom afla la mormintele lor. De aceea, linişteşte-te, te rog!”

Capitolul 206

În cripta imperială a capucinilor.
În sicrie se află multă moarte! Problema principală este Iisus!
Păreri diferite asupra Romei.

1. Între timp, ajungem cu adevărat la cripta capucinilor, ceea ce nu-i tentează prea mult pe unii dintre noii noştri însoţitori. Căci umoristul nostru face imediat remarca: „Acum vă întreb pe fiecare dintre voi: Ce am câştigat cu această poveste? Absolut nimic! Bunul Pavel ne-a scos dintr-o hrubă, ca să ne bage acum într-alta şi mai rea. O, viaţa este totuşi frumoasă! Viaţa reprezintă o mişcare încapsulată, constituită din foame, sete, şi tot felul de nenorociri. Această viaţă de nenorociri încapsulată este mereu transpusă dintr-o grotă într-alta, căci în asta pare să zacă determinarea ei. - Călătoria îşi are începutul odată cu concepţia şi nu se termină niciodată. Şi uite-aşa, mergem de la un loc întunecat la altul, pe veci, amin!

2. Aici, în vechiul cavou al domnitorilor, putem să-i ajutăm puţin pe vechii Habsburgi să facă puţină gălăgie, căci ei singuri nu mai sunt în stare de aşa ceva! Şi o asemenea bântuire de fantome, cu

nume precum Carol, Rudolf, sau Leopold, ar fi desigur o delectare pentru stomacurile flămânde ale unor capucini, ale căror slujbe, în ciuda zgomotului pe care-l fac la amvon, nu le mai aduc nici un venit. Şi dacă această gălăgie a fantomelor ar putea fi observată de mai mulţi în cavoul domnitorilor, ce credinţă în slujbele lor şi în deplina anulare a datoriilor nu ar aduce aceasta cu sine? Aşadar, vivat! Haideţi, prieteni, să-i ajutăm pe capucini!"

3. Spune un altul: „Dar, prietene, unde stă scris că trebuie să rămânem în cavoul capucinilor, pe lângă sicriele domnitorilor, numai pentru că am venit aici cu prietenii care ne-au eliberat din primul nostru arest? Acesta este un mod şubred de a vedea lucrurile, iubite prieten Seppl! Eu cred că şi aceşti domnitori au dorinţa să fie treziţi odată din lungul lor somn. Şi în acest scop s-au adresat, pe cât le-a fost posibil, acestor prieteni făcători de minuni ai lui Dumnezeu. Faptul că ne-am târât şi noi până aici este problema noastră, pentru că noi am fi putut rămâne la fel de bine şi afară. Dar de vreme ce suntem aici, să aşteptăm în linişte şi să vedem ce anume vor face aceşti prieteni minunaţi ai lui Dumnezeu cu spiritele vechilor domnitori!"

4. Preceptorul: „Da, acestea sunt cuvinte care merită ascultate în acest loc plin de gravitate! Fiecare dintre aceste sicrie constituie o istorie a popoarelor care au trăit şi au acţionat sub domniile unuia dintre aceşti regi. Şi dacă însuşi Dumnezeu în carne şi oase a venit într-un asemenea loc, atunci nişte prăpădiţi ca noi ar trebui să-şi ţină gura, căci altfel s-ar putea ca la sfârşit să nu ne meargă foarte bine. Priveşte numai cu câtă melancolie contemplă Pavel, Domnul Iisus şi ceilalţi doi, probabil tot Apostoli, vechile sicrie! Şi auzi-l pe Pavel cum spune: «O, Doamne, iubirea, harul şi îndurarea Ta sunt fără de margini, dar aici există încă multă moarte în sicrie!» - Ai auzit Seppl? Există încă foarte multă moarte în aceste sicrie!"

5. Seppl: „Păi, orice om ar trebui să ştie că într-un asemenea sicriu nu există nici un chef de dans. Iar faptul că aceşti vechi domnitori au înscris o istorie tristă prin domnia lor tiranică asupra bietelor popoare, îl ştiu la fel de bine ca şi tine! Şi mai ştiu şi în ce măsură aceste sicrie sunt demne de a fi venerate sau nu! - Iar dacă evreul cel modest care se conversează cu aşa-numitul Pavel, Iisus, este cunoscutul Fiu al lui Dumnezeu sau nu, aceasta este o altă întrebare! Orice este posibil. Dar nouă ne lipseşte certitudinea în privinţa a ceea ce ar trebui să considerăm adevărat, respectiv neadevărat. Crezi cumva că eu aş fi duşmanul lui Hristos, sau că nu cred în El? O, te înşeli amarnic! Eu îl venerez infinit de mult, şi tocmai de aceea, ezit încă în privinţa acestui evreu. Eu sunt atent la toate! Şi dacă voi vedea că este El într-adevăr, atunci să vezi tu minuni în comportarea mea faţă de El! Căci trebuie să ştii că îl iubesc la nesfârşit!"

6. Preceptorul: „Foarte frumos din partea ta, dar din discursurile tale anterioare nu s-ar fi putut desprinde cu uşurinţă acest lucru!" - Seppl: „Da, da, pentru că nu am vorbit despre popii romani prea favorabil, ai crezut că sunt şi eu un zdrenţăros de Anticrist! Dar, iubitul meu prieten, abia atunci poate deveni cineva cu adevărat un adorator al lui Hristos când el este din toată inima sa un duşman al papalităţii, căci creştinismul şi papalitatea se raportează unul la celălalt ca „da"-ul la „nu". Şi dacă nu crezi ceea ce spun eu, du-te la Pavel să ţi-o spună în ebraică, de vreme ce germana nu o poţi înţelege!"

7. Preceptorul: „Mie religia romană nu mi s-a părut deloc rea, şi eu pot deveni fericit şi în cadrul ei". - Seppl: „O, da, atunci când eşti mulţumit cu Cerul zugrăvit în calendarele ţăranilor. Dar mulţi bani, timp şi răbdare mai costă acesta! - Dar iată că Pavel ne spune să tăcem, deci să-l ascultăm!"

Capitolul 207

Dorinţele spiritelor domnitorilor. Povestirea lor despre călăreţul de foc şi profeţia acestuia în privinţa sfârşitului lumii, şi a revenirii Domnului.

Domnitorii solicită ajutor pământesc, Pavel le promite ajutor spiritual.

1. Pavel se îndreaptă şi le spune locuitorilor criptei: „Ne-aţi solicitat oarecum imperios să vă urmăm în acest loc. Ce aţi vrea să facem noi aici? Ce fel de fapte aşteptaţi de la noi? Şi de ce aţi fost nevoiţi să veniţi la noi? Vorbiţi, ca să vă putem fi de ajutor în nevoile voastre şi pe măsura mişcării firilor voastre!"

2. Unul dintre ei păşeşte înainte şi spune: „Eu sunt un germano-roman (observaţie: în împărăţia spiritului, demnitatea anumitor persoane sus-puse din punct de vedere pământesc nu este menţionată cu uşurinţă, după cum uneori nu este menţionat nici numele), fiind în privinţa numelui şi a demnităţii cel dintâi, şi mă numesc Rudolf. - Am văzut de curând o mare mişcare în aer şi un călăreţ de foc a venit la mine şi mi-a spus: «*Această casă a voastră va fi pustiită şi nici o piatră nu va rămâne, peste alta! Pământul va fi curăţat prin foc şi sânge! O mare nenorocire va răsuna din gura celui mare, iar focul şi ciuma vor smulge milioane dintre cei sărmani! Şi va veni sfârşitul Pământului!*» - Acestea au fost cuvintele înspăimântătoare ale călăreţului de foc. Şi după ce a vorbit el, ne-a cuprins pe toţi o mare groază, încât am început să strigăm.

3. Însă călăreţul de foc ne-a spus atunci: «Dar mai întâi va fi chemat Dumnezeu, Domnul tuturor, chiar şi al celor mai infami. Şi Domnul însuşi va veni în lumea spiritelor şi se va face cunoscut tuturor celor pe care noaptea îi ţine prizonieri. Şi dacă vă veţi întoarce atunci spre El, El vă va susţine. Iar înaintea Lui vor merge slujitorii Săi, Petru, Pavel şi Ioan, şi vor vesti celor captivi lumina, care provine din numele lui Dumnezeu cel atotputernic. Iar cei care vor prelua numele acesta în inima lor vor primi ei înşişi un nume nou, iar Domnul le va înălţa din nou fortăreţele căzute şi cetăţile distruse.

4. Şi tot aşa, va veni Domnul pe Pământ, şi anume mai întâi numai prin cuvintele, din inimile şi din gurile celor înţelepţi, pe care El i-a trezit şi pe care El îi va trezi în continuare. Însă după ce Pământul va fi purificat, El va veni în preasfânta Sa persoană la toţi aceia care îl iubesc şi au o inimă curată şi miloasă!» - După aceasta, călăreţul de foc ne-a părăsit plecând ca fulgerul de aici, şi nu l-am mai revăzut niciodată.

5. Apoi a ajuns însă la noi vestea că în vechiul nostru oraş rezidenţial Viena au sosit nişte oameni pe la «Torcătoarea de la cruce», care se dau drept mesagerii lui Dumnezeu şi care înfăptuiesc minuni pentru a-i convinge pe cei orbi de adevărul misiunii lor. În momentul în care această veste a sosit la noi, ne-am părăsit de îndată palatul nostru de nobili preaînalţi şi ne-am grăbit în cea mai bună ordine să-i întâlnim noi înşine pe aceşti mesageri, dacă era cu putinţă. Şi ne-am întâlnit cu adevărat cu ei şi i-am condus încoace. Iar voi sunteţi în mod incontestabil acei mesageri!

6. De aceea, noi, conducătorii, punem aceste dorinţe la picioarele voastre, pentru ca voi să reînălţaţi fortăreţele şi cetăţile noastre distruse şi să le consolidaţi în aşa fel încât să nu mai poată fi niciodată cucerite sau distruse de vreun duşman. Şi am dori să consolidaţi şi acest preanobil palat al nostru, pentru ca nimeni să nu-l poată pustii vreodată! - Acestea sunt toate dorinţele noastre şi din cauza lor am venit în întâmpinarea voastră şi v-am condus aici. Căci dacă acestui palat al preaînalţilor nobili i s-ar face vreun rău, acesta ar constitui un mare nenoroc pentru înalta dinastie de Habsburg-Lothringer, iar dăinuirea ei ar fi în curând în pericol.

7. În anul pământesc 1848, o singură piatră din palatul nostru de preaînalţi nobili s-a clătinat puţin, şi dinastia a avut mult de lucru pentru a-şi afirma străvechiul ei prestigiu! Ea s-a consolidat acum din nou şi are sensul onorabil de a-şi conduce şi îndruma în modul cel mai bun supuşii, de a-i răsplăti pe cei buni şi de a-i pedepsi în mod dur pe cei răi, după măsura păcatului lor. Şi asta, desigur, în conformitate cu voinţa lui Dumnezeu, pentru că El însuşi procedează la fel, şi aşa vrea să fie lucrurile. De aceea, ar fi într-adevăr un rău incomensurabil pentru toate popoarele supuse dacă dinastia ar fi periclitată chiar şi într-o măsură foarte mică, sau dacă, în final, ar trebui să abdice de la vechiul ei tron!”

8. Pavel spune: „Prietene, profeţia călăreţului de foc este într-adevăr corectă, dar ea nu este încă împlinită. - Însă rugămintea voastră şi grija care v-a determinat să o faceţi este zadarnică şi de-a dreptul prostească! La ce v-ar mai putea folosi vechile fortăreţe şi cetăţi de pe Pământ, dintre care zeci de mii au fost deja transformate în ruine şi dărâmături de-a lungul timpului? Este drept că acel călăreţ de foc v-a vorbit despre înălţarea fortăreţelor şi cetăţilor voastre. Dar prin aceasta nu trebuia să înţelegeţi vechile voastre fortăreţe şi cetăţi pământeşti, ci credinţa şi speranţa voastră în puterea iubirii lui Iisus, Domnul-Dumnezeu! Acestea constituie fortăreţele şi cetăţile! Asta vrea Domnul, deja de multă vreme, să reclădească şi să trezească în voi, cei de aici, cei care tânjiţi la noaptea adâncă a spiritului, în urma voinţei voastre de a urca cât mai sus. Şi dacă vă doriţi cu adevărat acest lucru, vă spun în numele Domnului, care se află şi El aici, dar pe care nu Îl recunoaşteţi şi nu L-aţi recunoscut niciodată: pe acestea Domnul le va înfăptui cu siguranţă, dacă Îl veţi ruga!

9. Şi El va menţine inclusiv dinastia pământească, atâta timp cât o găseşte bună şi atâta timp cât aceasta va acţiona în aşa fel încât popoarele să nu ajungă la nevoi prea mari. Căci dacă popoarele vor începe să se plângă prea tare în inimile lor, atunci Domnul va înţelege să aducă în curând acea dinastie la sfârşitul ei. O dinastie nu înseamnă nimic în faţa lui Dumnezeu, şi nici tronul acesteia nu înseamnă nimic, căci dinastia nu există de dragul tronului, după cum nici tronul nu există de dragul dinastiei, ci ele există de dragul unui păstor înţelept pentru copiii lui Dumnezeu! Iar dacă acesta nu poate sau nu vrea să păzească turma Domnului de tot felul de rele şi să-i dea lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu, atunci Acesta nu o va mai putea folosi. Şi Domnul va şti atunci să pregătească un sfârşit deplin acestei dinastii domnitoare!”

Capitolul 208

Continuarea învăţăturii despre dinastii. Pilda cu păstorul cel leneş. Dinastiile există numai din cauza popoarelor. Avertizare spre smerenie şi îndreptarea spre Domnul.

1. Pavel continuă: „Eu, Pavel, un adevărat slujitor al Domnului Iisus, vă spun ţie şi vouă tuturor: înaintea Domnului Dumnezeu, toate tronurile şi dinastiile sunt o oroare. Dar dacă dinastia înfăptuieşte voinţa Domnului şi acţionează în conformitate cu legile ce rezultă din cuvintele lui Dumnezeu şi din iubirea şi îndurarea Lui, atunci dinastia se înalţă deasupra tronului şi este bine plăcută înaintea Domnului. Şi alături de o astfel de dinastie vor fi atunci îndurarea, puterea şi tăria Domnului. Vai de duşmanul care o atacă, pentru că el va fi cu adevărat strivit şi fărâmiţat, până când va deveni praf şi cenuşă! Reţineţi cu toţii, voi, cei vechi, care sunteţi nişte reprezentanţi ai dinastiei profund ancoraţi în carne chiar şi în spiritele voastre, că nici o dinastie nu este ceva în şi pentru sine, şi nici un tron nu are valoare şi dăinuire în sine, atunci când pe el nu stă cineva numit cu adevărat prin harul lui Dumnezeu.

2. Dar o dinastie ca aceea a Habsburgilor, pe care Domnul a lăsat-o atât de îndelung pe tron, trebuie să fi fost în general plăcută Domnului, căci altfel nu s-ar mai afla demult pe nici un tron, aşa cum s-a întâmplat cu multe alte dinastii. De aceea vă aflaţi aici de atâta timp în întuneric şi orbire, pentru că voi consideraţi în inimile voastre că dinastia ar fi, atât pe Pământ cât şi în lumea spirituală, ceva preaînalt pentru a cărei menţinere Domnul ar trebui să-şi folosească atotputerea. O, iată, aceasta este o mare greşeală, pătrunsă până în măduva oaselor voastre! Domnul este singura putere şi tărie a oricărei dinastii şi a oricărui tron, dar asta numai din cauza popoarelor, pentru că doar acestea contează pentru El!

3. Căci Domnul Dumnezeu procedează cu o dinastie aşa cum procedează un moşier care are multe câmpii şi multe turme. Atunci când una sau mai multe oi din turmele lui sunt bolnave, posesorul lor le va acorda toată îngrijirea, pentru ca acestea să se însănătoşească. Dar dacă *pastorul* devine leneş şi rău, el va avea de a face cu stăpânul turmelor. Şi dacă el nu se corectează, Domnul îl va alunga din slujbă şi nu-i va mai încredinţa nici o altă turmă spre pază. Dar chiar dacă Domnul îndepărtează din slujba lor o sută de păstori pentru că nu erau păstori buni, nu va îndepărta nici măcar o oaie din cauză că aceasta nu mai este bună, ci o va păstra şi o va îngriji; însă pe păstorul cel rău îl îndepărtează din slujba sa.

4. Priviţi întreg Pământul! Popoarele sunt aceleaşi; dar unde sunt dinastiile care au domnit cândva peste aceste popoare? Ele au devenit păstori răi, şi de aceea şi-au pierdut slujbele! Scoateţi aşadar din inimile voastre ceea ce este nebunie şi nu are nici o valoare înaintea lui Dumnezeu! Dezbrăcaţi-vă de orgoliul vostru dinastic ca de o haină veche şi îmbrăcaţi noul veşmânt al smereniei şi al adevăratei cunoaşteri, ca să puteţi fi număraţi în felul acesta printre mieii lui Dumnezeu, care sunt adevăraţii Lui copii!

5. Aţi ascultat cuvintele pe care vi le-a adresat călăreţul de foc. Iar el v-a spus că la scurtă vreme după ce îi veţi întâlni pe mesagerii în întâmpinarea cărora aţi ieşit, va veni Domnul însuşi şi vă va înălţa din nou fortăreţele şi cetăţile distruse! - Dar eu, Pavel, vă spun mai mult decât acel profet de foc:

6. Iată că Domnul, care trebuia să vină după noi, a venit odată cu noi! Cel care se află în partea inimii mele este El! Înspre Acesta mergeţi şi prezentaţi dorinţele inimilor voastre în faţa Lui!

El singur deţine izvorul apei vii. Şi dacă veţi bea din aceasta, nu veţi mai înseta niciodată! Şi pentru că El însuşi se află personal aici, mergeţi în faţa Lui, căci El este singurul care poate să vă ajute şi o va face! Noi ceilalţi nu vă putem ajuta cu puterile noastre, căci avem numai însuşirea să-i pregătim pe fraţii noştri orbi pentru ajutorul lui Dumnezeu".

7. Primul membru al dinastiei, R., răspunde la aceste cuvinte: „De la început discursul tău a fost bun, şi tu ne-ai arătat într-adevăr cum stau lucrurile! Dar este o prostie să afirmi că cel ce se află în partea inimii tale este Hristos, aşadar însuşi Domnul Dumnezeu cel veşnic! Căci atunci când un domnitor de pe Pământ nu poartă nici un însemn, cum ar fi de exemplu o emblemă a Casei Domnitoare sau ceva asemănător, şi merge încoace şi încolo ca cel mai umil slujitor al unei cetăţi obişnuite, atunci se poate prea-bine ca el să depună mărturie pentru calitatea sa, însă va fi acoperit cu noroi. Şi aşa cum un rege pământean trebuie să-şi arate prin strălucirea exterioară demnitatea, tot aşa trebuie să fie desigur cazul şi cu veşnicul Domnitor al tuturor domnitorilor! În plus, se mai spune: «Domnul-Dumnezeu locuieşte în lumina cea inaccesibilă.»"

8. Pavel: „O, da, cuvintele din urmă sunt corecte, dar nu pentru oricine! Priveşte numai! Căci tocmai lumina în care se află Domnul este inaccesibilă ţie şi alor tăi; pentru că lumina smereniei şi a lepădării de sine este cea mai tainică pentru fiinţele ca voi. Eu, Pavel, vă spun vouă că dacă Domnul ar fi venit la voi strălucind ca un Soare L-aţi fi recunoscut imediat, dar că în acest veşmânt El vă este inaccesibil! De aceea, vă va fi foarte greu să ajungeţi în apropierea Lui! Acum le ştiţi pe toate; deci faceţi ceea ce doriţi! Eu v-am spus tot ce am avut de spus".

Capitolul 209

Un vechi membru al dinastiei în faţa lui Dumnezeu. Dinastul solicită o adevărată minune dumnezeiască.

1. După aceste cuvinte, unul dintre reprezentanţii încă morţi din punct de vedere spiritual ai dinastiei păşeşte în faţa Mea şi spune: „Ai auzit ce au spus acest Pavel şi bătrânul R. în faţa ta. Lucrurile sună greu de crezut, dar eu nu vreau să mă las pradă prejudecăţilor. De aceea, mă îndrept înspre tine ca să constat dacă mărturia lui Pavel în privinţa ta conţine ceva adevărat. Eu nu vreau să-l privesc pe acest bun om ca pe un mincinos, pentru că pare mult prea onest. Dar s-ar putea ca el să fi fost prea cucerit de fiinţa ta, şi de aceea să te înalţe la nivelul unui Dumnezeu, din cauza prea-marii sale iubiri.

2. De aceea, nu vreau nici să-l laud şi nici să-l mustru pe acest om, însă vreau să verific această poveste, căci stă scris că trebuie să verificăm totul şi să reţinem ceea ce este bun. De aceea, spune-mi tu însuţi ce ar trebui să credem în privinţa ta? Se poate oare ca Domnul să apară creaturilor Sale sub înfăţişarea ta? Şi poate fi văzut Domnul cel nesfârşit de către creaturile Sale, şi se poate ca acestea să vorbească cu El?

3. Eu: „Tu nu ceri de la Mine cuvinte, ci fapte. Dar dacă voi înfăptui ceva în faţa ta la fel ca un om în neputinţa lui, vei spune: «Asta o poate face oricine şi fără să fie Dumnezeu!». Dar dacă voi face ceva neobişnuit în faţa ta, Mă vei considera fie mag, fie un învăţat în ştiinţele naturii, şi vei spune: «Desigur că lucrurile se petrec aşa dacă ai cunoaşterea lor şi tactica necesară. Iar pentru asta nu eşti Dumnezeu, chiar dacă aduci la lumina zilei aceste aparente minuni!» - Dacă aş înfăptui sub ochii tăi o faptă de care numai Dumnezeu este capabil, ea nu ţi-ar folosi la nimic, ci numai ţi-ar dăuna. Pentru că atunci ai fi judecat pentru a doua oară, şi anume cu uşurinţă, pentru moartea cea veşnică. Căci un înlănţuit nu poate intra în împărăţia Mea, rosteşte Domnul. Crede aşadar în cuvintele lui Pavel, şi vei trăi! Mai multe nu pot să-ţi spun, pentru că îţi lipseşte maturitatea necesară pentru a le înţelege".

4. Rosteşte membrul dinastiei: „Ai într-adevăr dreptate. Dar eu nu înţeleg de ce o minune adevărată, care să mărturisească despre Divinitatea ta, mi-ar fi dăunătoare, ba chiar mortală! Căci tot ceea ce privesc este o minune a atotputerniciei şi înţelepciunii lui Dumnezeu, iar eu însumi sunt cea mai mare dintre aceste minuni. Şi cu toate acestea, ele nu-mi periclitează viaţa! Şi dacă la nenumăratele minuni ale lui Dumnezeu se mai adaugă una, lui Dumnezeu ar trebui să-i fie totuna. Pentru mine nu contează sub ce înfăţişare se arată Divinitatea creaturilor Sale, şi pe mine nu mă mişcă deloc dacă această Divinitate va îndeplini o operă extraordinară. Căci eu voi rămâne nepărtinitor în

spiritul meu şi voi gândi şi voi acţiona la fel ca acum, când nu am încă o convingere fermă în privinţa Divinităţii tale.

5. Tu poţi face aşadar ceea ce vrei. Eu voi rămâne mereu acelaşi, cel care sunt şi am fost. Dacă eşti Dumnezeu, voi avea marea bucurie de a-mi cunoaşte personal creatorul. Dacă însă nu eşti Dumnezeu, nu te voi considera un om rău, dar te voi considera pe alocuri exagerat şi excentric, ceea ce sper că nu te va deranja.

6. De aceea, arată-mi te rog o minune! Creează o lume în faţa ochilor mei şi eu mă voi comporta la fel ca până acum, căci pentru mine nici o minune nu este mai mare sau mai mică. Dumnezeu este şi va rămâne Dumnezeu, indiferent că va crea un ţânţar sau un elefant, sau dacă se revelează creaturilor Sale în veşmântul de lumină nesfârşită al Soarelui sau în hainele unui cerşetor. Căci ce impresie a făcut Hristos asupra evreilor, cu toate minunile Sale? Aproape nici una, cu excepţia unor pescari consideraţi orbi şi a unor rude. Toţi ceilalţi l-au considerat un mag, un medic sau orice altceva, numai Dumnezeu nu. Şi cu toate acestea, El a fost însuşi Dumnezeu!”

Capitolul 210

Minunile şi efectul lor. Membrul dinastiei recunoaşte înţelepciunea Domnului. Convertirea sa la Hristos cu rezerve. Membrii dinastiei se sfătuiesc.

l. Eu: „Prietene, Eu ştiu cel mai bine ce impresie ar face o minune asupra ta, şi de aceea, nu voi face nici una. Faptul că întreaga creaţie materială a Universului este o minunată operă a puterii şi înţelepciunii divine, pe care oamenii o pot privi în fiecare zi, este adevărat şi corect. Dar pentru că atât locuitorii Pământului cât şi cei ai celorlalte corpuri cereşti privesc asemenea minuni, care sunt mărturiile cele mai grăitoare ale Divinităţii, ei trebuie să şi moară în privinţa cărnii în aceste minuni, ceea ce constituie la rândul său o minune.

2. Căci orice minune este o judecată pentru sufletul care o contemplă, judecată de care nu se poate elibera decât prin cea mai deplină negare de sine. Însă aceasta poate consta numai în aceea ca sufletului să i se ia tot ceea ce are nevoie, chiar şi cea mai uşoară adiere. Iar această preluare este ceea ce voi numiţi moarte a trupului, sau a materiei.

3. Din suflet trebuie să moară tot ceea ce nu aparţine spiritului. Atâta timp cât vreo nevoie exterioară oarecare mai ţine încă sufletul în propriile sale fibre vitale, spiritul liber al lui Dumnezeu nu se poate extinde pe deplin în el şi nu poate elibera sufletul de orice judecată.

4. Desigur că Divinitatea poate înfăptui minuni pentru a convinge un suflet, însă aceste minuni înlănţuie sufletul din afară în aşa fel încât acesta nici nu-şi mai poate aminti de vreo mişcare liberă, care constituie totuşi singura condiţie a vieţii în faţa lui Dumnezeu. De aceea, sufletul trebuie să ajungă într-o stare în care să se elibereze de tot ceea ce este exterior, pentru ca spiritul să se poată extinde în el, conferind durabilitate sufletului în faţa lui Dumnezeu. Căci în faţa lui Dumnezeu nu poate dura decât ceea ce este tot Dumnezeu.

5. Înţelegi acum de ce nu vreau să înfăptuiesc nici o minune? Dacă Dumnezeu nu ar fi depus deja spiritul în sufletul raţional, acesta nu ar putea dura nici măcar o singură clipă ca fiinţă liberă, ci ar pieri ca o picătură de apă pe un fier incandescent. Şi tocmai de aceea, animalele trebuie să rămână proaste şi aproape fără nici o cunoaştere, pentru că altfel durabilitatea lor ar fi imposibilă, înţelegi ceea ce spun?”

6. Membrul dinastiei răspunde: „Da, prietene, este ca şi cum aş înţelege, şi totuşi nu înţeleg. Căci pentru a înţelege astfel de lucruri este necesar mai mult decât să fi purtat câţiva ani pe Pământ coroana şi sceptrul, - însă înţeleg acum din ce motiv tu eşti de fapt cel dintâi din această mică societate, şi anume pentru că eşti cel mai înţelept dintre ei. Tu cunoşti natura spirituală şi materială în temeiurile ei, şi vezi cel mai bine relaţiile reciproce. Dacă eşti însă însuşi Hristos, Domnul - desigur că asta este o altă întrebare!

7. Oare nu ştii că un adevărat creştin trebuie să fie precaut în a accepta că orice om care este înţelept şi eventual înfăptuieşte şi unele minuni, ar fi *Hristos?* Căci se spune în Sfânta Scriptură: «Iar cu timpul se vor scula profeţi falşi şi vor înfăptui semne şi vor spune: «Iată, aici este Hristos», sau «Acolo este El!», dar să nu îi credeţi! Căci venirea Fiului omului va fi ca fulgerul de la început până

la sfârşit. Iar sosirea Domnului va fi ca aceea a unui hoţ în timpul nopţii!» - ceea ce sigur că ar putea fi fatal. Căci un hoţ care intră pe furiş în casă nu face nimic bun!

8. Aşadar, prietene, ar trebui să nu ne iei în nume de rău faptul că avem ezitări în a accepta că tu ai fi Hristos. În rest, nu avem nimic de reproşat în privinţa prea-marii înţelepciuni a spiritului tău. S-ar putea ca în privinţa minunilor, ca şi a materiei lumii exterioare, lucrurile să stea aşa cum ai spus tu. Dar să acceptăm că tu eşti Hristos pentru că ne-ai putut explica toate aceste lucruri mi se pare o îndrăzneală prea mare. Petru, Pavel, Ioan şi Iacov - mai treacă-meargă; dar Hristos? - Prietene, aici încetează orice glumă!"

9. Eu: „Eu nici nu cer acest lucru, pentru că este suficient ca voi să-L mărturisiţi pe Hristos drept Dumnezeu şi stăpân al tuturor lumilor şi Cerurilor. Dar voi va trebui să vă sfătuiţi între voi şi să vă hotărâţi dacă îl recunoaşteţi cu toţii *în inimile voastre* pe Hristos drept Dumnezeu, Domn şi Tată, şi dacă voi toţi cei din această criptă vreţi să ne urmaţi nouă de dragul lui Hristos-Dumnezeu! Toţi ceilalţi pe care îi vedeţi aici ne-au urmat din această cauză, şi de aceea, îşi vor afla mântuirea. Faceţi acelaşi lucru şi o veţi afla şi voi pe a voastră!"

10. Membrul dinastiei spune: „Bine, vom pune de îndată în aplicare aceasta! Dacă merge, e bine, şi dacă nu merge întrutotul, va merge şi aşa nedesăvârşită!"

11. După aceste cuvinte, membrul dinastiei se întoarce înspre toţi locuitorii criptei din familia sa şi li se adresează astfel: „Aţi ascultat cu toţii ce a spus aici acest prieten. Şi deoarece eu sunt de părere că noi, în această stare a noastră de aici, avem prea puţin de câştigat şi mai mult de pierdut, consider că ar trebui să acceptăm cu bunăcredinţă propunerea. - De aceea, sfătuiţi-vă între voi şi daţi-mi de ştire în privinţa voinţei şi hotărârii voastre. Apoi, fie vom părăsi pentru totdeauna acest loc, fie - ceea ce ar fi forate trist - vom rămâne Dumnezeu ştie câtă vreme încă în acest loc cu adevărat neplăcut.

12. Eu sunt un creştin statornic şi vorba mea dintotdeauna a fost: «Fie Hristos, fie totul este pierdut!». Şi aşa cred şi acum, că trebuie să ne străduim să ajungem la Hristos, chiar şi cu preţul vieţii. Şi dacă El ar fi - după cum sunt mulţi de părere - doar o fabulaţie, atunci suntem cu toţii fiinţele cele mai nefericite. Căci atunci cine este Dumnezeu, şi cum, şi când, şi unde? Dacă însă Hristos este Dumnezeu şi El este Domnul Cerului şi al tuturor lumilor, atunci îl avem în El în mod vizibil pe Tatăl cel veşnic plin de iubire, bunătate şi îndurare, Cel care nu îşi respinge copiii cu aceeaşi uşurinţă ca un Dumnezeu care este atotputernic şi atotdrept, în care desigur că domneşte cea mai înaltă înţelepciune dar nu şi iubirea paternă şi îndurarea.

13. Eu, cel dintâi dintre habsburgi însă, gândesc aşa: Cel care este plin de mândrie şi orgoliu îşi doreşte un Dumnezeu extrem de mândru şi de orgolios, un Dumnezeu inaccesibil - ceea ce este un păcat al mândriei, care s-a apropiat uneori pe furiş şi de sufletul meu. Însă acest prieten înţelept m-a făcut să înţeleg în ce constă insuficienţa luminii în care locuieşte Dumnezeu. Anume în smerenie şi în smerirea insondabil de adâncă a lui Dumnezeu, care este o oroare pentru cel mândru. De aceea, spun: *mea culpa, mea maxima culpa.* - Cândva, ca împărat, m-am ghidat şi în faptele mele după aceste criterii, deşi m-am gândit mereu că numai cel mândru şi orgolios şi-L poate imagina pe Dumnezeu în felul acesta. Dar acum acest gând a devenit adevăr în mine, şi de aceea, vă propun vouă, tuturor copiilor mei pământeşti, să-l urmăm pe acest bun prieten! El afirmă despre sine însuşi că ar fi Hristos. Să lăsăm deocamdată această afirmaţie deoparte. Orice este posibil, dar noi vrem să verificăm cu exactitate acest lucru. Aşadar ce gândiţi voi, iubiţii mei prieteni şi copii pământeşti? - Ce veţi face voi?"

14. Unul din mulţime spune: „Noi ştim cu toţii că tu, Rudolf von Habsburg, eşti cel dintâi în cea ce priveşte demnitatea. Însă preanobilul tău palat nu se află aici, ci în altă parte. Aici nu eşti decât un locuitor ca oricare altul, şi de aceea, nu îţi este îngăduit să ai ultimul cuvânt! Multora le place aici, deşi sunt şi ei creştini! De aceea, noi vom rămâne aici până când va răsuna trâmbiţa judecăţii de apoi, atunci când bunul Dumnezeu se va îndura de noi! - E drept că în conformitate cu conştiinţa noastră noi am fost foarte severi faţă de oricine a păcătuit faţă de noi, dar, cu toate acestea, am fost adesea şi milostivi, pe bună dreptate. De aceea, poate că va fi milostiv şi bunul Dumnezeu cu noi, pe bună dreptate, în ziua de apoi, iar până atunci vom rămâne cu toţii aici în bună pace!"

13. Rudolf: „Atunci de ce aţi venit cu noi când ne-am dus în întâmpinarea acestora?" - Unii dintre principalii membri ai dinastiei răspund: „Am făcut-o numai de dragul paradei şi întrucâtva şi de

teamă, datorită profeției călărețului de foc. Şi pentru că acum vedem că nu avem de ce să ne temem din această cauză, noi rămânem în palatul nostru de nobili preaînalți! S-a înțeles? Noi rămânem aici!”

Capitolul 211

Maria Theresa şi alți câțiva membri ai dinastiei sunt de acord cu părintele dinastiei Rudolf - Rugămintea adresată Domnului să-i scoată afară din criptă. Buna mărturie în privința lui Rudolf.

1. Auzind aceste cuvinte, Rudolf spune: „Sper ca printre mulții nebuni care sunteți voi să fie totuşi câțiva mai deştepți care să mă urmeze! În rest, este adevărat că în acest palat de nobili preaînalți nu se manifestă aproape nimic în afară de o anumită libertate a vieții şi o anumită plăcere a vieții. Dar eu m-am săturat de o asemenea viață de huzur! Şi aş prefera mai degrabă să fiu păstor la oi decât un locuitor mut al unui asemenea palat prostesc de nobili preaînalți! Voi, cei trei ultimi nobili Lothringer şi tu, fiica mea Theresa, ce este cu voi?! Veți rămâne şi voi aici până în acea zi a Judecății de apoi care probabil că nu va veni niciodată?”

2. Theresa răspunde: „Iubite străbunic, eu te voi urma, şi fiii mei la fel! Şi noi ne-am săturat de această viață de cârtițe. Să intervină odată o schimbare, căci altfel devenim statui!” - Joseph: „Sunt întrutotul de aceeaşi părere! Trebuie să folosim clipa. Cine o pierde, a pierdut coroana şi sceptrul şi nici un timp nu i le va mai aduce înapoi! De aceea, nu vreau să fiu cel din urmă care să beneficieze de această clipă favorabilă!” - Leopold: „Şi eu gândesc la fel! Cândva lucrurile trebuie să se schimbe, căci cu această şedere îndelungată de aici nu ajungem nicăieri. Pe Pământ un țap ispăşitor, iar aici, lipsit de orice! De aceea, mă eliberez şi eu de aici şi mă alătur celor care vor să plece!”

3. Franz adaugă şi el: „Aşa vom proceda şi noi, iar ceilalți n-au decât să râdă cât vor. Cât am trăit pe lume, mi-a mers prost; tinerețea mea a constat din războaie, urmăriri, supărare, teamă şi mânie, iar bătrânețea mea din nevoi de tot felul, din boli, şi în fine, dintr-o moarte trupească amară. Aici, în această lume spirituală, în acest Elysium de nobili preaînalți, ne distruge o plictiseală de moarte. De aceea, să ieşim din gaura asta, cu cât mai repede cu atât mai bine!”

4. După aceste cuvinte, Rudolf îmi spune: „Prietene, iată-ne împreună pe cei care vor să meargă împreună cu tine. Câteva alte rude - puține - ni se vor mai adăuga. Dacă binevoieşti, putem să pornim”.

5. Eu: „Îndată, prietene într-adevăr prețuit! Eu te-am îndrăgit întotdeauna, căci tu nu ai înfăptuit niciodată nici o nedreptate. Tu ai avut o mare iubire față de Domnul Iisus. De aceea ai şi fost uns drept conducător al popoarelor şi ai primit prin puterea lui Dumnezeu dreptul de moştenire pentru urmaşii tăi, astfel încât şi acum, după câteva sute de ani, tot urmaşii tăi - cel puțin pe linie maternă - se află pe tronul conferit ție de Dumnezeu, conducând popoarele într-un mod bun şi corect, sau într-unul prost, în funcție de popoare.

6. Dar pentru că tu ai fost întotdeauna pe placul Meu şi ai condus bine popoarele, îți voi da acum şi răsplata pe care ai aşteptat-o atât de mult. - Şi dacă această lungă aşteptare ți-a părut o nedreptate din partea lui Dumnezeu, te asigur că nu este aşa. Căci orice domnitor, chiar dacă este atât de just, nu poate coborî înălțimea situației sale în praful smereniei atâta timp cât se află în lume. El trebuie să se lase adorat ca un zeu, căci altfel nu ar fi un adevărat domnitor, însă împărăția Cerului nu poate intra decât în posesia aceluia care s-a smerit până la ultima şi cea mai mică fibră a vieții sale.

7. Celui care a avut în lume o situație modestă îi este mai uşor să coboare în adâncurile smereniei. Dar nu la fel de uşor îi este aceluia care s-a aflat pe culmea cea mai înaltă a demnităților şi măreției omeneşti. Cel care locuieşte lângă mare trebuie să facă doar câțiva paşi ca să ajungă la malul ei. Dar cel care se află pe vârful muntelui cel mai înalt va avea nevoie de un timp considerabil mai lung ca să coboare până la malul mării.

8. Domnitorii se află din punct de vedere spiritual pe o astfel de înălțime. De aceea, ei au nevoie de mai mult timp ca să ajungă la mare decât aceia care locuiesc deja pe malul mării. Iată, David a fost un rege întrutotul după inima lui Dumnezeu, căci el a fost bun şi drept. Şi cu toate acestea, el a trebuit să aştepte mai multe sute de ani în lumea spirituală până când şi-a aflat deplina mântuire. Acelaşi lucru trebuia să ți se întâmple şi ție. Sper că vei găsi în această explicație deplina justificare a dreptății, harului, iubirii şi înțelepciunii divine.

9. Ceea ce ți-am spus până acum este valabil pentru toți cei încoronați deasupra popoarelor Mele. Iar acela dintre voi care vrea să se regăsească în această descriere, să se ridice chiar acum şi să Mă urmeze! Iar cel care nu vrea, să rămână pe loc! - Din păcate, există aici unii care nu Mă vor urma încă vreme îndelungată. Dar Eu doresc încă o dată ca înainte de a părăsi acest loc să lăsăm să răsune prin Pavel al Meu o voce care să-i trezească pe cei orbi din somnul lor! Voința voastră este la fel de liberă ca şi spiritul vostru, şi de aceea, nu-mi este îngăduit nici măcar Mie însumi să hotărăsc şi să spun: «Aceştia şi aceştia, şi atât!», căci Eu nu vreau să prevăd lucrurile înainte ca ele să se deruleze, ci pur şi simplu să le trăiesc şi să fiu plin de îndurare. Căci față de aceia cărora Eu le-am dat multe de dus trebuie să dovedesc şi o mare indulgență, pentru că ei au ostenit şi au obosit mult cărându-şi marile lor poveri.

10. De aceea, ridică-te, Pavel, şi trezeşte-i pe cei care *vor* să se lase treziți!"

Capitolul 212

Cuvintele generatoare de trezire spirituala ale fui Pavel, adresate membrilor dinastiei. Apostolul le arată crimele comise în timpul domniei lor şi le promite mila Domnului.

1. După aceste cuvinte, Pavel se ridică şi le adresează următoarele cuvinte preaînalților nobili: „Iubiții mei prieteni şi frați în Iisus, Domnul-Dumnezeu!"

2. El este întrerupt însă imediat de tatăl Theresei, care îi spune batjocoritor: „Oare când om fi păzit noi porcii împreună, astfel încât el, un evreu obişnuit, să se obrăznicească în a mă numi pe mine frate? Oare nu ştie el cine suntem noi? Acest nimic ordinar este poftit să aibă mai multă distincție, căci altfel îi vom arăta noi cine este aici împărat!"

3. Pavel însă nu dă atenție acestor cuvinte şi îşi continuă discursul: „Stă scris că «Celor cărora li s-a încredințat puțin vor trebui să dea socoteală pentru puțin; însă celor cărora le-a fost încredințat mult vor trebui să dea socoteală pentru mult!», Însă voi faceți cu toții parte dintre aceia cărora Domnul le-a încredințat foarte mult. De aceea, aveți de dat şi o socoteală extrem de mare în fața Domnului! Căci eu, Pavel, vă spun vouă că voi sunteți încă plini de o veche încăpățânare ruginită de nobili preaînalți, şi că pentru voi toți a sosit acum într-adevăr o zi de apoi, în care vi se cere tuturor cea mai riguroasă socoteală, de vreme ce voi nu renunțați la încăpățânarea voastră. Căci cu Domnul Iisus, Părintele nostru, nu este de glumit, deşi El are cea mai înaltă iubire, blândețe şi răbdare, şi nu doreşte în tot timpul decât ceea ce este mai bun pentru copiii Săi. Şi acest Iisus, care ne-a smuls pe toți din puterea lui Satan prin moartea Lui pe cruce, se află aici în fața voastră; şi deşi este încă la fel de răbdător ca un miel, blândețea şi răbdarea sa nu sunt nemărginite. Şi vai vouă, dacă va începe să vă trateze după dreptatea Lui! Nu veți putea să răspundeți nici măcar la una din miile de întrebări, căci voi sunteți cu toții mari păcătoşi în fața Lui.

4. Câți oameni nu ați judecat voi din cauza orgoliului vostru nemărginit, nu rareori într-un mod cumplit? Cu câtă duritate nu ați urmărit câte un spirit iluminat? Câtă cruzime lipsită de menajamente nu ați folosit voi împotriva fraților voştri evanghelici? Câtă jale nesfârşită nu ați adus în de o mie de ori câte o mie de familii? Şi ce ravagii nu ați făcut în războiul religios de treizeci de ani împotriva adevăratei învățături a lui Iisus? Şi câte alte nedreptăți nu aveți voi pe conştiința voastră? Cât v-ați străduit voi să vă măriți strălucirea pe seama vieții şi a sângelui a milioane de oameni, care sunt, la fel ca şi voi, copii ai lui Dumnezeu? Câți nu au pierit fără vină în închisori datorită trândăviei judecătorilor voştri, cărora le-a mers atât de bine sub ocrotirea voastră? Asemenea păcate şi mii de altele şi mai mari aveți voi pe conştiința voastră. Fluvii de sânge vărsat pe nedrept strigă la Dumnezeu după răzbunare împotriva voastră. Astfel încât, dacă ar fi ca Domnul să vă judece exclusiv după dreptate, ar trebui să vă lase să ardeți o veşnicie în focul Iadului pentru toate nedreptățile şi cruzimile voastre.

5. Însă El s-a hotărât acum să lase să se reverse mila Lui în loc de dreptatea Lui, căci El nu se bucură de chinul păcătoşilor. El consideră că sunteți foarte bolnavi şi vrea să vă ajute. De aceea, a venit El însuşi ca mântuitor aici la voi. Ce anume vă opreşte pe voi, orbilor, să îi urmați chemarea? Ce aveți aici? Nimic, decât ceea ce vă creează imaginația voastră domnitoare! Şi cu toate acestea, nu vreți să urmați exemplul fraților voştri cu adevărat mai mari, care - ştiind că în fața lui Dumnezeu

orice mărire pământească este un nimic absolut - s-au raliat imediat Domnului, deşi încă nu îl recunosc pe deplin!

6. Priviţi-l pe Rudolf, care a domnit pe placul lui Dumnezeu! Priviţi-o pe Teresa, pe bunul Joseph, pe inimosul Leopold, pe condescendentul Franz şi pe ceilalţi câţiva fraţi şi surori - căci şi aceştia au făcut unele lucruri, la fel ca odinioară David - care nu s-au încadrat în iubirea lui Dumnezeu. Dar Domnul-Dumnezeu le-a cântărit povara pe care au avut-o de purtat şi le-a iertat lor - la fel ca şi lui David - orice vină, şi i-a preluat deja în împărăţia Sa. Căci cei care sunt lângă El se află deja în împărăţia Sa. Dar Domnul vrea să fie îndurător cu voi toţi. Iar voi de ce nu vreţi să primiţi marea Sa milă? Oare nu este mai bine să urmaţi chemarea harului Domnului-Dumnezeu, decât să vă pregătiţi pentru Iad, prin încăpăţânarea voastră de neclintit?"

7. După aceste cuvinte, toţi se simt zguduiţi până la ultimul, şi încep să reflecteze. Numai unul dintre ei spune: „Eu rămân împărat, un împărat veşnic chiar şi în faţa lui Dumnezeu!"

Capitolul 213

Cuvintele lui Pavel adresate împăratului încăpăţânat. Răspunsul la fel de încăpăţânat al acestuia.

1. Auzind aceste cuvinte, Pavel spune: „Prietene, spune-ţi ţie însuţi ce împărat este acela fără ţară, fără popor şi fără putere! Eu îţi spun că el nu este altceva decât un nebun. Oare a devenit vreodată cineva împărat prin propriul său har, şi nu din mila lui Dumnezeu? Cine îi dă omului puterea să domnească, iar popoarelor voinţa să îl asculte? Vezi, pe acestea le înfăptuieşte Domnul-Dumnezeu, singurul stăpân veşnic al puterii. Şi dacă Dumnezeu te-a făcut împărat, de ce te umfli în pene pentru această demnitate de împărat a ta, ca şi cum te-ai fi făcut tu însuţi împărat?

2. Dacă ar fi atât de uşor ca cineva să devină împărat fără puterea divină, atunci ar exista un mare număr de împăraţi pe Pământ; însă aceasta ar fi oroarea ororilor în faţa lui Dumnezeu. De aceea, El nu înscăunează decât un singur împărat peste mai multe ţări, pe care îl prevede cu putere şi cu o mare stimă din partea popoarelor, dar aceasta numai pe acea durată a vieţii sale cât este el capabil să domnească!

3. După moartea trupului său, cel care a fost împărat încetează pe veci să mai fie împărat şi devine egal cu cel mai mic dintre supuşii săi. Dar în împărăţia lui Dumnezeu el poate din nou să devină ceva, prin smerenie şi prin marea sa iubire, în primul rând faţă de Domnul-Dumnezeu şi în al doilea rând faţă de toţi fraţii săi şi faţă de toate surorile sale. Dar o asemenea stăruire încremenită în ceea ce a fost cineva pe Pământ nu aduce viaţă, ci moarte adevărată! De aceea, adevăr îţi spun: gândeşte-te bine ce vei face! Căci poarta harului şi îndurării deosebite a Domnului nu este veşnic deschisă, aşa cum nici pe Pământ nu este mereu zi şi vară. Aici nu poate nimeni să prevadă: «Iată că în curând vine primăvara harului şi apoi vara harului Dumnezeiesc!», ci acestea sunt tăinuite de Dumnezeu! Şi atunci când voieşte El, harul este aici. El singur închide şi deschide poarta harului atunci când vrea şi cum o vrea El.

4. Şi iată că acum poarta este deschisă pentru voi toţi! De aceea, folosiţi-o, înainte ca ea să se închidă din nou! Crezi oare că Domnul-Dumnezeu coboară în fiecare zi în carne şi oase pe Pământ din Cerul Său preaînalt ca să înveţe, să vindece şi să-şi dăruiască cu har creaturile, făcându-le astfel copiii Săi? Iată că Domnul nu procedează aşa şi numai El ştie pentru ce face sau nu face ceva. Desigur că El este de-a pururi iubire şi îndurare, dar harul Său deosebit nu îl oferă în toate timpurile în aceeaşi măsură, şi nici tuturor fiinţelor la fel!

5. Iată, eu am fost cândva cel mai mare şi mai înverşunat urmăritor al creştinilor pe care i-am persecutat, şi cu toate acestea El mi-a arătat harul Său cel preaînalt şi m-a întărit să devin Apostolul Lui în lume, în timp ce majoritatea celorlalţi Apostoli ai Săi şi-au avut misiunea numai printre evrei. Şi nici pe mulţi alţi oameni, chiar cu mult mai buni şi mai nobili, nu i-a învrednicit cu un har deosebit. Căci înţelepţii nu au avut parte de ceea ce a revelat El copiilor Săi ca fiind împărăţia Sa şi harul Său deosebit.

6. Din aceasta rezultă încă o dată că în înţelepciunea Lui, Domnul face ceea ce voieşte. Cel care se apără în modul cel mai singur este adesea înconjurat de mii de pericole. Dar pe cel temător, Domnul îl ocroteşte nu arareori în aşa fel, încât lui nu i s-ar întâmpla nimic chiar dacă întreg Pământul

s-ar face aşchii. Căci Domnul face ceea ce voieşte şi nu are nevoie de sfatul nici unui om. Însă faptul de a nu primi darul harului din propria Lui mână este o nebunie de neiertat, de vreme ce El a întins de bunăvoie acea mână.

7. Ia-ți aşadar gândul de la împăratul din tine şi primeşte în schimb harul Domnului, şi atunci vei trăi. În caz contrar, vei muri în iluziile tale!”

8. Cel încăpățânat răspunde: „Este drept că tu vorbeşti la fel de înțelept ca un ministru, dar câtă deosebire există totuşi între un ministru şi un împărat! Adu-mi-l pe Domnul însuşi; în mila mea doresc să-l ascult şi să-i acord în mod excepțional o audiență mai lungă!”

9. Pavel: „O, dar asta depăşeşte într-adevăr tot ceea ce puteam aştepta de la mila ta! Tu vrei să-i acorzi chiar Domnului o audiență şi-mi ceri să-L aduc înaintea ta! O, tu, cel mai nebun dintre nebuni! Nu, prietene, de data asta mergi prea departe! Eu, Pavel, mă cutremur de acest gând al tău, iar tu îl poți gândi şi cere înfăptuirea lui? Aceasta nu poate fi opera ta, ci trebuie să fie opera lui Satan! Învinge-te pe tine însuți şi leapădă-te de imensa ta nebunie! Te rog, devino un om - în fața lui Dumnezeu!”

10. Cel încăpățânat: „Un regent vorbeşte în modul său obişnuit, iar un Apostol în modul său obişnuit! Dar prin audiență eu nu înțeleg ceva atât de strigător la cer ca tine, şi cred că nu am greşit chiar atât de infinit de mult de vreme ce te-am rugat să-l aduci pe Domnul la mine! Doar şi pe Pământ trimitem după câte un preot care să vină cu Hristos atunci când suntem bolnavi şi nu putem merge noi la El. De aceea, nu mai face atâta gălăgie, ca şi cum din cauza spuselor mele s-ar fi prăbuşit deja cerul şi Pământul.

11. Gândeşte-te numai că între un împărat şi un om obişnuit va dăinui întotdeauna o diferență mare cât cerul. Oricare ar fi sfera în care trăieşte cineva, viața sa îi devine o a doua natură. Deci dacă eu vorbesc aici în fața ta din înalta mea natură sufletească, acest lucru nu poate fi atât de greşit ca atunci când ar îndrăzni să vorbească astfel un om obişnuit!

12. Eu am fost cândva împărat, ceea ce nu-mi poate fi luat de nici un Dumnezeu atâta timp cât îmi este lăsată amintirea. Şi astfel, eu rămân pe veşnicie împărat în amintirea mea, chiar şi în fața lui Dumnezeu. Cât despre faptul că aici nu mai am cui să poruncesc, ştiu de multă vreme acest lucru, la fel de bine ca şi tine, prieten zgomotos al meu! De aceea nici nu mai am nevoie de nimic de la El. Voi progresa prin mine însumi. Aşadar, dacă nu mi se impune nimic, voi prelua binele şi adevărul de la sine, acționând apoi în conformitate cu acestea. În rest, rămân aşa cum sunt, bun sau rău, ceea ce-mi este egal. Ai înțeles, domnule Zgomotos?”

13. Pavel: „O, da, foarte bine! Doresc să îți atrag însă atenția asupra următoarelor aspecte: atât timp cât eul tău este determinat în tine ca judecător, Eul veşnic al lui Dumnezeu nu va putea locui în inima ta! - Dacă e să luăm în considerare raporturile exterioare ale vieții, ai dreptate în tot ceea ce mi-ai spus. Dar raporturile interioare ale vieții sunt de o cu totul altă natură! Dar pentru că ele îți sunt ție întrutotul străine, tu trebuie să te laşi mai întâi pătruns de ele, căci altfel nu vei ajunge niciodată în lumea spirituală, al cărei locuitor eşti de aproape două sute de ani, într-un loc mai verde. Şi de ce mă tratezi ca şi cum aş fi duşmanul tău, de vreme ce eu îți revelez adevărul deplin, pentru că aşa mi-a cerut Domnul?”

14. Rosteşte cel neînduplecat: „Eu nu te tratez ca pe un duşman, dar tu nu îmi placi! De aceea, aş vrea să ascult pe un altul, ca să ştiu ce am de făcut!”

Capitolul 214

Cum se socoteşte durata vieții în lumea de dincolo - O cerință istorică. Pilda scamatorilor - Adevărata strălucire a unei curți împărăteşti.

1. Pavel spune: „Vei avea parte să asculți şi de un altul, dar nu acum, atâta timp cât în gândirea, simțirea şi purtarea ta eşti aproape ca o piatră materială. Iar eu, Pavel, de aceea, sunt cel mai mărunt dintre Apostoli, pentru că trebuie să răzuiesc mai întâi partea materială grosieră de pe copiii lui Dumnezeu şi să dau la o parte cel dintâi gunoi de pe ei. De aceea, atâta timp cât tu confunzi gândurile şi poftele tale materiale cu cele spirituale, nu vei scăpa de Pavel! Căci aceasta este sarcina lui Pavel, ca el să curețe mai întâi locul pe care vor putea înălța apoi adevărații constructori clădirea, care va dobândi apoi cea mai splendidă organizare lăuntrică chiar de la marii arhitecți constructori.

2. De aceea, la început va trebui să te mulţumeşti cu mine. Iar dacă cineva îl acceptă pe Pavel, poate beneficia apoi de cuvintele lui Petru, ale lui Ioan, şi în final de cele ale Domnului însuşi, însă oricine începe, trebuie să înceapă cu Pavel, căci altfel nu va ajunge niciodată la Petru, şi cu atât mai puţin la Ioan. Iar cine nu ajunge la Ioan, nu va ajunge nici la Domnul! Căci Ioan este asemenea iubirii lui Dumnezeu faţă de copiii Săi”.

3. Cel neînduplecat: „Foarte bine, dar tu nu eşti fidel în ceea ce priveşte datele tale, şi de aceea, eu nu pot conta pe tine! Spuneai că eu mă aflu de aproape două sute de ani „după socoteala pământească” aici, în lumea spirituală. Or aceasta este o minciună curată, pentru că eu mă aflu aici abia de 110 ani, deci mai lipsesc încă 90 de ani ca să se potrivească socoteala ta! Şi oare nu ar trebui ca spirite de talia ta să fie capabile să furnizeze date exacte, de exemplu în privinţa timpului în care locuieşte aici un spirit? Aş vrea să văd cum ieşi din această nepotriveală, şi atunci vom mai vedea!”

4. Pavel: „Această controversă îţi va cădea cam greu. Spune-mi tu, scormonitor găunos al materiei ce eşti, când ai învăţat tu să socoteşti în lumea spirituală, în aşa fel încât să mă acuzi pe mine de minciună? Căci iată, nebunule, cum socotim noi în lumea spirituală: din clipa în care spiritul a fost depus de Domnul în sufletul tău (ceea ce se întâmplă de îndată ce în sufletul unui copil este capabil de primul gând, ceea ce se întâmplă la unii copii deja în primul lor an de viaţă) - începând de atunci orice om este deja un locuitor al lumii spirituale, fapt pe care i-l revelează foarte limpede visele sale. Căci numai în acea parte din zi în care se află în stare de veghe se găseşte el cu cea mai mare parte a Fiinţei sale în materie, deşi chiar şi atunci unii oameni se pot afla pe deplin în lumea spirituală prin anumite gânduri şi consideraţii spirituale, rugăciuni, iubire faţă de Dumnezeu şi acţiuni nobile. Şi atunci începe socoteala pe care obişnuim să o facem noi aici. Şi dacă adaugi acest răstimp la cei 110 ani ai tăi, nu vei mai găsi atât de mincinoasă aproximarea de două sute de ani, aşa cum ai fost suficient de bădăran să mi-o spui în faţă”.

5. La aceste cuvinte, cel neînduplecat răspunde: „Asta nu am ştiut, că aici aşa se socoteşte. Dacă mi-ai fi dat mai înainte o indicaţie în acest sens, nu te-aş fi făcut mincinos, iar tu nu m-ai fi făcut pe mine scormonitor găunos în materie, ceea, ce la rândul său nu constituie un compliment. Cred aşadar că acum suntem chit şi că nu ne mai datorăm nimic unul altuia. În ceea ce mă priveşte, eu aşa consider; crezi şi tu la fel?”

6. Pavel: „Întrutotul! Dar acum va trebui să mai asculţi câteva cuvinte din partea mea!” – Cel întrucâtva mai înduplecat spune: „N-ai decât să vorbeşti cât vrei şi cât poţi, iar eu te voi asculta! Dar spune-mi şi ce mai e acum prin lume, ce fac urmaşii mei şi cum le merge? Am aflat că în Austria au avut loc mari mişcări”.

7. Pavel: „Aparent, noi suntem acum în Viena şi vom afla cu această ocazie cum arată lucrurile în lumea materială de afară. Deocamdată însă, va trebui să ne preocupăm de ceva care este cu mult mai aproape de noi decât lumea materială. Tu mai eşti încă întrutotul pătruns de acea *grandezza* specifică curţii spaniole, cultivată pe vremea ta de preoţii preaînalţi şi ultrabogaţi. Şi crezi că tot ceea ce este înalt constă numai într-o strălucire pe cât posibil de mare în aur şi în diverse ceremonii zadarnice, care pot impune lumii. Dar eu îţi spun că în întreaga lume nu există o idee mai greşită decât această abordare peste măsură de prostească a lucrurilor!

8. Iată, un scamator îşi poate întreţine spectatorii orbiţi numai atâta timp cât aceştia nu descoperă nimicul aflat dincolo de arta sa. Dacă însă cineva care se pricepe la aceste lucruri le explică despre ce este vorba, atunci falsul vrăjitor trebuie să vadă unde găseşte o gaură în care să se ascundă în cazul în care le-a vândut acelor oameni o vrăjitorie iluzorie drept una reală. Este cu totul altceva când un magician fals se şi vesteşte ca atare! Atunci orice spectator va şti că vrăjitoriile practicate de acesta sunt pur naturale şi fiecare va părăsi mulţumit locul spectacolului.

9. Tot aşa stau lucrurile şi cu strălucirea de la curte. Aceasta poate fi adevărată sau falsă. Dar vai de acel domnitor care a vrut să-şi amăgească supuşii printr-o falsă strălucire de la curte. Căci deîndată ce supuşii o descoperă, aşa cum a fost cazul în Franţa şi în alte state, acelui domnitor care a practicat falsa strălucire îi va merge rău.

10. Însă adevărata strălucire a unei curţi constă în înţelepciunea şi în bunătatea inimii domnitorului, în bunăstarea bine repartizată a supuşilor şi în tot felul de organizări statale faţă de care întreaga lume trebuie să aibă un respect profund. Şi abia apoi în faptul că domnitorul apare în reşedinţa sa în conformitate cu demnitatea sa, aşa cum este el de fapt, adică un domnitor înţelept al unui popor cu adevărat fericit.

11. Căci la ce-i foloseşte unui domnitor să se plimbe în caleaşca statală de aur, în timp ce poporul său lâncezeşte în zdrenţe? Şi la ce foloseşte să-i încarci pe cei slabi cu toate poverile de care aceştia vor fi striviţi, în timp ce tu te delectezi cu mizeria sărăciei strigătoare la cer? Căci aceasta se va răzbuna în mod cumplit în luptele ei împotriva unui astfel de domnitor, care ar merita să fie numit mai degrabă un vampir al poporului, decât un domnitor al său.

12. Priveşte, domnitorii cei mândri pe care i-au avut Spania, Franţa şi Anglia! În final, ei au căzut jertfă tragică mâniei dezlănţuite a popoarelor! - Tu eşti încă întrutotul stăpânit de această *grandezza* de curte, care nu are valoare nici în faţa oamenilor, şi cu atât mai puţin în faţa lui Dumnezeu. Desprinde-te de ea, căci ea nu-ţi va aduce niciodată în întreaga veşnicie vreo binecuvântare! Priveşte, dacă fiica ta Maria Tereza nu ar fi fost pătrunsă de un cu totul alt spirit decât al tău, demult n-ar mai fi existat nici o Austrie! Căci Austria ar fi fost atacată din toate părţile şi împărţită de toţi, aşa cum s-au petrecut lucrurile în timpul fiului fiicei tale, şi după cum s-au manifestat ele deja în parte pe vremea lui Leopold şi a lui Franz. Iar cel care a pus sămânţa tuturor acestor rele, ai fost tu! Şi atât timp cât regenţii care vă urmează vor continua să se plimbe în caleaşca ta de aur, ei nu vor fi eliberaţi de încercări de acest gen!

13. O, Carol, ai fost un domnitor dur! De aceea, înmoaie-te în faţa Domnului-Dumnezeu, pentru ca să poţi vindeca acele răni pe care le-ai făcut popoarelor în orgoliul tău nemăsurat. Mulţi dintre cei care au fost orbiţi sub domnia ta mai lâncezesc încă aici în împărăţia spiritului! De aceea, mergi înaintea Domnului, Dumnezeul şi Tatăl tău, şi pune marea povară de pe umerii tăi la picioarele Domnului Iisus, pentru ca El să te întărească şi să te însănătoşească în toate cele în care tu apari extrem de bolnav în faţa Lui! Căci la El toate sunt cu putinţă”.

Capitolul 215

Relatarea vieţii mândrului Carol. Pavel îl zguduie pe cel arogant. Convorbirea lui Carol cu Iisus. Rugămintea finală de acordare a milei şi a harului şi eliberarea.

1. Carol: „Unde este I-I-I; na, acum nu îmi mai vine în minte numele! Cum se mai cheamă el?” - Rosteşte Pavel: „Iisus Hristos, ceea ce înseamnă Mântuitorul, Unsul! De aceea nu poţi rosti acest nume, pentru că în inima ta nu se află nimic din El. Şi tu nu trebuie să spui cu mândrie: «Unde se află acest Iisus în faţa căruia trebuie să merg eu?», căci El se află aici lângă mine şi este cel mai apropiat de mine! Tu trebuie numai să te îndrepţi spre El, şi atunci eşti deja lângă El, pe cât îţi este ţie cu putinţă acest lucru, în starea în care te afli. Şi spune măcar în inima ta: «Doamne, fii milostiv şi îndurător cu mine, marele păcătos, căci nu sunt vrednic să-mi ridic ochii spre Tine!». Iar Domnul va face ceea ce este drept şi justificat, în blândeţea Lui”.

2. Carol: „Aşadar, zici că acest evreu absolut obişnuit este Domnul?” - Pavel: „Da, El este, şi numai El!”

3. După aceste cuvinte, Carol începe să se scarpine după ureche şi spune ca pentru sine: „Acesta să fie Domnul şi creatorul Cerului şi al Pământului! Nu-i rău, nu-i rău deloc! Iar eu, care i-aş fi dat ceva de pomană ca unui cerşetor obişnuit! Acesta să fie într-adevăr Domnul-Dumnezeu? E drept că uneori şi înalţii domnitori ai Pământului călătoresc în cel mai mare incognito. De ce i-ar fi imposibil aşa ceva lui Dumnezeu? Pe răspunderea acestui Pavel, voi accepta acest lucru, deşi această acceptare mi se pare extrem de îndoielnică, aşa cum şi pe lume orice individ obişnuit mi s-a părut nesfârşit de searbăd. De aceea am şi putut participa la o singură slujbă religioasă, atunci când în biserică nu au fost lăsaţi să intre cei din plebe. Şi tot de aceea, le acordam celor din popor cel mult patru audienţe, pentru că simţeam o antipatie faţă de aceşti oameni obişnuiţi. Am conferit curţii mele cea mai mare strălucire posibilă, ca să scap de plictiseala insuportabilă şi de tot ce era anost. Şi acum să mă azvârl iarăşi în ceva plictisitor şi anost? În numele lui Dumnezeu, fie deci aşa! - Iar acest evreu comun - şi în primul rând evreu - îmi este deja cel mai insuportabil! Ca împărat, puteam să-i judec pe toţi evreii, iar acum să-l recunosc pe acest evreu obişnuit drept Dumnezeu şi să mă rog lui? O, tu, anostitate cumplită!”

4. Pavel: „Vezi ca nu cumva la urmă să ţi se întâmple ţie ceva anost! Crezi cumva că Domnul este El însuşi un asemenea aristocrat ca tine, şi găseşte anost şi plictisitor tot ceea ce nu se poate legitima ca având o înaltă nobleţe? Adevăr îţi spun: ai grijă să nu devii tu insuportabil Domnului, căci

atunci ai fi cea mai nefericită ființă din lume! Căci cel care găsește fade rânduielile lui Dumnezeu este un copil al orgoliului şi al mândriei, şi astfel o oroare în fața lui Dumnezeu! Căci Domnul se îndreaptă întotdeauna către cei mici. Iar cel care nu va deveni precum copilul unui cerşetor obişnuit, nu va avea niciodată parte de împărăția lui Dumnezeu!

5. Crezi cumva că Domnul îi iubeşte pe stăpânitorii acestui Pământ? Atunci te înşeli amarnic! Iată, Domnul îi îngăduie ca pe un rău al popoarelor, care sunt rele la rândul lor, dar de iubit nu îi iubeşte! Căci nu din iubire, ci din mânie le-a dat Dumnezeu nechibzuiților evrei, care voiau să fie un popor mare prin strălucirea regelui lor, un asemenea rege care i-a dus în sclavie, făcând din ei nişte sclavi. Iar de aici rezultă că regii nu sunt pentru popoare o binecuvântare, ci mai degrabă o pedeapsă, pentru că oamenii iubesc mai mult lumea decât pe Dumnezeu.

6. De ce-ți imaginezi că înseamnă aşa de mult faptul că ai fost domnitor pe Pământ? Dumnezeu este singurul Domnitor, iar toți oamenii sunt frați şi surori! Aşadar mergi şi recunoaşte-ți greşeala în fața lui Dumnezeu, căci altfel va fi rău de tine!"

7. Carol: „De ce să fie rău de mine? Ca domnitor, eu am acționat în aşa fel încât întreaga istorie a lumii să depună mărturia gloriei mele în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor. Oare nu am beneficiat eu de iubirea popoarelor mele, într-o asemenea măsură încât am putut-o lua literalmente cu mine în mormânt? Şi oare poruncile mele nu au fost imediat îndeplinite? Ce rău am făcut eu atunci, încât să mă aştept la rău?"

8. Pavel: „Haide să nu mai formulez nici o critică în această privință. Căci aici se pune mai puțin problema a ceea ce ai fost tu față de supuşii tăi, cât ceea ce ai fost tu însuți în viața ta lăuntrică! Căci dacă spui: «Eu am domnit prin puterea mea!», atunci întreaga ta domnie a fost proastă. Dar dacă spui: «Puterea lui Dumnezeu m-a determinat să domnesc în felul acesta, şi nu într-altul!» - atunci lucrurile dobândesc imediat un alt aspect. Căci Dumnezeu nu priveşte niciodată numai acțiunea, ci inclusiv motivul şi intenția ei.

9. O acțiune poate fi justificată în sine, dar dacă cel care o înfăptuieşte o face spre onoarea lui, ea este rea pentru el. Căci Domnul spune: «Şi dacă voi ați făcut acestea, atunci mărturisiți că ați fost robi nefolositori şi leneşi!». Dacă tu spui: „Eu am fost domnitor!», acționezi deja împotriva lui Dumnezeu, ceea ce constituie un semn rău pentru tine. Dar dacă spui: „Eu nu am fost decât o unealtă proastă în mâna lui Dumnezeu şi Dumnezeu a domnit prin voința mea!», atunci eşti justificat în fața lui Dumnezeu.

10. Este adevărat că ai beneficiat de bunăvoința poporului tău, şi în special de cea a preaînalților nobili, dar ar fi fost mai bine dacă ai fi beneficiat de bunăvoința şi iubirea lui Dumnezeu! Aşadar, prietene, nu noi, ci Domnul singur este totul în toate! Primeşte-L pe El în inima ta, şi întoarce-te acum la Dumnezeu, ca să poți merge mai departe! Eu am terminat ce-am avut de spus. Domnul fie cu tine!"

11. Carol, care datorită acestor cuvinte a fost într-o mare măsură determinat să chibzuiască, se îndreaptă spre Mine şi spune: „După spusele acestui Pavel, tu ai fi aşadar într-adevăr Hristos, Domnul-Dumnezeu, cel care a fost cândva crucificat în Ierusalim de evreii cei răi, care îmi repugnă de aceea, într-o măsură atât de înaltă încât şi acum îmi pare rău că nu am eradicat acest soi rău, măcar în împărăția Mea!" - Eu: „Da, Eu sunt Acela! Dacă ai ceva de obiectat, spune-Mi, ca să ştiu ce-Mi lipseşte astfel încât să pot apărea într-adevăr drept Hristos în fața ta, mărit domnitor!"

12. Carol: „Aceasta este o întrebare ciudată! Dacă ar fi să judec după criteriile pământeşti, îți lipsesc chiar foarte multe pentru a fi recunoscut de mine drept Hristos. Dar de vreme ce aici şi acum nu mai sunt atât de delicat, şi în curând voi ajunge să iau un ciomag drept sceptru şi o bonetă de noapte drept coroană - de ce nu te-aş lua şi pe tine drept Hristos-Dumnezeu? Dacă-mi va apărea cândva un altul mai destoinic, lucrurile s-ar putea schimba cu uşurință; îl voi accepta pe cel bun şi-l voi da la o parte pe cel fals! În plus, te pricepi chiar bine la jucat rolul lui Hristos! Gravitatea ta prietenoasă şi frumosul tău cap maiestuos cu ochii mari albaştri fac prea bine din tine un reprezentant demn al celui pe care îl întruchipezi. De aceea, îmi asum toate riscurile şi în calitatea mea de cel mai mare împărat al Imperiului romano-german, cad la picioarele tale şi spun: «Doamne, fii milostiv şi îndurător cu mine, păcătosul!»"

13. Eu: „Prietene, sunt mulțumit că ai ajuns atât de departe şi că în sfârşit putem ieşi afară, la aer curat, din acest cavou al morților. Aici, unde morții sunt la ei acasă, nu se pot rosti multe cuvinte despre viață. Afară, unde lumina cea limpede străbate întregul nesfârşit al lumii spirituale, vei putea

vedea şi resimți mai bine cine este cel care vorbeşte acum cu tine! Să părăsim aşadar acest loc şi să ieşim la aer curat!”

14. Toți strigă în cor: „Slavă Ție, Doamne, Tu - cel care faci acestea pentru noi! Căci abia acum începem să înțelegem unde ne aflăm şi ce ni s-a întâmplat. Tu singur eşti Mântuitorul nostru! - De aceea, numai Ție Ți se cuvine întreaga noastră iubire, venerare şi adorare, căci Tu singur eşti demn să le primeşti pe toate acestea de la noi şi să le preiei în harul Tău!” - Carol spune, în timp ce se ridică de la pământ: „Doamne, cu aceste cuvinte sunt şi eu de acord, şi încă din toată inima! Dar unde vrei să ne duci acum?”

15. Eu: „Deocamdată afară, pe ulițele Vienei, şi acolo se va arăta îndată unde vom poposi. Robert, mergi iarăşi împreună cu Helena în fața noastră!”

Capitolul 216

Călugării cerşetori lacomi de la ieşirea din cavou.

1. Robert păşeşte în față. Dar la intrarea în cavou se află doi călugări cerşetori cu o cutie pentru bani şi îi cer lui Robert un bacşiş pentru sărmanele suflete aflate în focul purgatoriului. Robert se scuză, spunând că nu are bani. Călugării îşi spun, aparte: „Hm, încă un calic pe lume!” - apoi vin membrii dinastiei, cărora li se solicită, la rândul lor, bani; nici aceştia nu le dau călugărilor nimic, desigur din cauză că nu au nimic. - Unul dintre călugări spune: „Da, da! Ăstora trebuie să le adresezi cereri şi petiții, după care primeşti cel mult o preamilostivă amânare de câțiva ani! Cunoaştem deja această stratagemă! - Dar văd că mai vin patru străini, poate îi jumulim pe ei de ceva!”

2. Urmăm noi: Eu cu Pavel, Petru şi Ioan. Şi noi suntem imediat solicitați să contribuim cu ceva pentru sărmanele suflete aflate în purgatoriu. Pavel îi întreabă însă pe călugări unde se află purgatoriul pentru acele sărmane suflete. - Unul dintre călugări îi răspunde cu o mare gravitate: „La două sute de mile sub pământ! Şi la încă o sută de mile mai jos se află Iadul cu cei condamnați, care ard acolo în veşnicie, pentru că nu au vrut să facă niciodată nimic pentru sărmanele suflete din Purgatoriu!”

3. Auzind aceste cuvinte, Pavel răspunde: „Iar voi vă bucurați cu adevărat de aceasta?” - Cei doi călugări răspund: „O, da, desigur! Şi chiar dacă am putea ajuta aceste suflete, nu am face-o, pentru că aceste hoituri murdare trebuie să ardă veşnic! Nu vom spune nici măcar un «Tatăl nostru» pentru ele”. - Pavel: „Dar ştiu că nu sunteți prea miloşi, după câte văd! Şi cum ar fi dacă v-ați afla *voi* în Iadul de la patru sute de mile sub suprafața Pământului? V-ar plăcea dacă ar fi cineva la fel de necruțător cu voi? V-ar plăcea să vă vedeți aşa fierți şi prăjiți la nesfârşit?” - Răspunde unul dintre ei: „Dar, domnule, asta a fost o întrebare de-a dreptul prostească! Cum poți să întrebi aşa ceva, de vreme ce nu se poate întâmpla niciodată? Un călugăr nu ajunge atât de uşor în Iad, la fel ca ceilalți oameni, pentru că pe el îl ocrotesc nenumăratele slujbe sfinte pe care le-a citit pentru bietele suflete! Ați înțeles, înălțimea voastră?”

4. Pavel răspunde, întrucâtva în glumă: „O, dar asta este desigur cu totul altceva! Într-adevăr, la slujbele sfinte nu m-am gândit deloc! Desigur că acestea pot fi bune pentru orice! Ați citit într-adevăr voi doi atât de multe slujbe sfinte? Şi anume mai mult plătite, sau mai mult neplătite?”

5. Călugării răspund: „Iată încă o întrebare prostească! Cine citeşte la Viena vreo slujbă neplătită? Oare nu ştie milostivul domn că cei bogați trebuie să-şi cumpere Cerul, şi numai bieții săraci sunt lăsați gratis înăuntru?! Da, milostivul meu domn! Stârvurile bogate trebuie să plătească dacă vor să intre în Ceruri. Căci celui care are Cerul pe pământ i se cuvine pe lumea cealaltă Iadul, şi dacă el vrea să aibă şi acolo Cerul trebuie să plătească, şi anume cât mai scump posibil. Noi, preoții lui Dumnezeu, avem dreptul să descuiem şi să încuiem Cerul. Milostivul domn va înțelege, desigur, că noi nu vom descuia Cerul pe degeaba pentru cei bogați, nu-i aşa? Aceste stârvuri murdare trebuie să plătească până le sar ochii din cap înainte să fie lăsate să intre în Ceruri. Da, asta facem noi, şi avem dreptul să o facem!”

6. Pavel: „Şi cine v-a dat acest drept?” - Călugărul: „No, iar o întrebare năroadă! Păi cine să ni-l dea? Papa, reprezentantul lui Hristos pe pământ, care are acest drept de la Dumnezeu! Ar trebui să ştiți asta, dacă nu sunteți eretici!”

7. Pavel: „Bine, bine, asta înțelegem. Dar spune-mi numai, oare nu ştiți voi că nu vă mai aflați pe Pământ, ci în lumea spirituală?" - Călugării răspund râzând: „Ni se pare că domnului începe să îi lipsească o doagă! Căci dacă am fi în lumea spirituală, ne-am afla fie în Cer, fie în focul Purgatoriului, fie chiar în iad! Da înălțimea voastră trebuie să vadă că ne aflăm cu toții într-o biserică, iar aici nu se află nici o lume spirituală!"

8. Pavel: „Eu înțeleg un singur lucru: că voi nu puteți fi mântuiți încă o vreme îndelungată! De aceea, vă voi lăsa aşa cum v-am găsit. Eu sunt Pavel, cunoscutul Apostol al lui Dumnezeu; cei doi din spatele meu sunt Petru şi Ioan, iar în mijlocul lor se află Hristos, Domnul însuşi, care voia să vă ajute. Dar voi sunteți încă mult prea orbi pentru aceasta, şi pe voi nu vă va vindeca decât preziua Judecății de apoi, unde vor fi bocete şi scrâşnet de dinți. Rămâneți cu bine! În câteva sute de ani pământeşti ne vom vedea iarăşi!"

9. Pavel pleacă. Când ajungem, Eu cu Petru şi Ioan în dreptul călugărilor, aceştia îmi cer şi mie o pomană pentru sărmanele suflete din purgatoriu. Dar Eu nu le dau nici un răspuns şi nici o pomană, la fel ca şi însoțitorii Mei. Atunci, cei doi călugări încep să ne afurisească, să ne dorească să avem parte de Iad, numindu-ne stârvuri murdare şi aşa mai departe. Acum sosesc ceilalți vienezi, pe care i-am convins mai înainte să ne urmeze, îi prind pe cei doi călugări şi vor să le tragă o bătaie zdravănă. - Dar Eu le spun: „Lăsați-i, căci sunt deja suficient de bătuți! Toată strădania lor, atât pe Pământ cât şi în împărăția spiritelor le va fi de acum încolo zadarnică. Se vor usca treptat ca iarba cosită şi vor fi dați de mâncare la animale în preziua de apoi. Să mergem acum afară, întrucât mai văd câteva grădini în care trebuie să strângem recolta!"

Capitolul 217

În fața domului fui Ştefan. Rugămintea corectă a membrilor eliberați ai dinastiei. Dificila mântuire a orgoliului spiritual.

1. Mergem aşadar înainte şi ne găsim în scurtă vreme în fața aşa-numitului dom al lui Ştefan.

2. Câțiva membri ai dinastiei păşesc înaintea Mea şi-Mi spun: „Doamne, Tu ai binevoit să ne vizitezi oraşul rezidențial pentru a da viață nenumăratelor spirite oarbe care mai locuiesc încă aici, cu iubirea, harul şi îndurarea Ta, şi pentru a le elibera din noaptea morții. Gândeşte-te acum şi la săracii care zac înmormântați trupeşte şi spiritual în catacombe, sub această casă de rugăciuni! Noi vedem deja cu claritate că Tu ai o anumită preferință pentru cei care manifestă smerenie în această viață. Căci pieirea unor astfel de oameni se datorează de cele mai multe ori lipsei unei educații corespunzătoare. Dar în cazul celor sus-puşi, păcatele acestora nu se datorează în nici un caz unei educații neglijente, ci exclusiv orgoliului şi egoismului lor, şi de aceea, aceştia sunt precis mai încăpățânați decât cei din clasa de jos. Şi desigur că în asemenea cazuri este nevoie de un medic ca Tine, Doamne, care să poată ajuta unor asemenea bolnavi gravi. Binevoieşte şi vizitează-i aşadar şi pe aceşti sărmani din catacombe, şi poate că şi aici se vor lăsa treziți unii dintre ei!"

3. Eu le răspund: „Iubiții Mei prieteni, cei care ați trăit şi ați acționat de multe ori pe lume după inima Mea! Mă bucură nespus că vă amintiți de aceşti morți şi voi da imediat urmare acestei dorințe a inimii voastre. Dar vă spun dinainte că recolta din această grădină va fi foarte săracă! Căci nimic nu este mai greu de scos dintr-un suflet fără a-i dăuna şi fără a-l distruge decât aşa-numitul orgoliu teologic.

4. Un rege, un împărat sau un conducător se gândeşte desigur că este primul printre semenii săi; însă aceasta este o stare în mod firesc apropiată de cea care trebuie să fie a lui, şi care trebuie cultivată ca atare. Dar cu totul altfel stau lucrurile în cazul celor de aici, de jos! Căci aceştia sunt în majoritatea lor vechi *ierarhi,* întrupați din vremurile întunecate. Aceştia se consideră încă a fi nişte ființe de care însăşi Divinitatea trebuie să asculte. La această idee nebunească au ajuns în cea mai mare parte datorită învățăturii greşite primite de la Roma, care-l consideră pe fiecare preot de două ori mai sus decât pe Fecioara Maria, iar pe aceasta o consideră la rândul ei ca având de două ori mai multă putere decât Mine, ca şi cum Eu nu aş putea face ceva decât datorită ei. La aceasta se adaugă slujbele lor în care pot face din Mine tot ceea ce vor, putând de exemplu să strige ca Papa Alexandru: «Cine poate îndrăzni să mi se opună? Pământul pe care calc se cutremură sub talpa mea! Iar pe Dumnezeu îl țin în mâna dreaptă!»

5. Puteți înțelege cu uşurință din aceste cuvinte cât de greu este să aduci la smerenia adevărată spirite care nu numai că se consideră Dumnezei, ci cred chiar că au dreptul de a-i porunci lui Dumnezeu. Şi tocmai astfel de spirite sunt multe aici, dedesubt. De aceea, va fi într-adevăr dificil să rezolvăm ceva la ei. S-ar putea ca unii dintre ei să fie mai blânzi; dar în cazul celorlalți veți vedea un munte de încăpățânare! Nu trebuie să vă mâniați însă, şi nici să vă temeți când vor face diferite semne prin concentrarea fanteziei lor. Însă va trebui să priviți totul ca pe o amăgire şi o iluzie, care nu conține de fapt nimic şi nu are nici o realitate. Iar acum, că ştiți toate acestea, putem coborî liniştiți. Amin!”

6. Coborâm acum în catacombele întunecate, păstrând doar atâta lumină câtă este necesară pentru ca nou-veniții în grupul nostru, respectiv membrii dinastiei împărăteşti, să-i poată vedea pe locuitorii acestei bolți subterane.

7. Ajunşi în centrul bolții, Robert şi Helena vin la mine şi-mi spun: „Doamne, Părinte preaplin de iubire! Îngăduie-ne să rămânem foarte aproape de Tine, căci trebuie să mărturisesc că nici pe Pământ şi nici în lumea spirituală nu ne-a cuprins o astfel de teamă ca aici, în aceste catacombe! Încă nu văd pe nimeni; doar pe ici si colo rânjeşte câte un craniu pe jumătate putrezit din sicriul său, iar un miros extrem de neplăcut de putregai ne astupă nările. - Şi cu toate acestea, o teamă ciudată ne străbate întreaga ființă. Iar aceasta este într-adevăr ciudată! (Robert): Nici chiar atunci când, cu câțiva ani pământeşti în urmă, am fost condamnat la moarte de prințul Windischgrätz nu am resimțit o asemenea teamă ca acum. Ne îngădui aşadar, iubite Părinte, ca la această expediție să ne aflăm în imediata Ta apropiere?”

8. Eu: „În ordine, iubitul meu fiu Robert! Căci Eu vreau mereu să vină la Mine cineva care este împovărat ca să afle înviorare! Rămâi aşadar aici, căci balul va începe curând!”

Capitolul 218

Experiențele cu clericii ale împăratului Joseph.
Motivul morții timpurii a acestui împărat, desemnat acum ca înger de judecată asupra Romei.

1. Împăratul Joseph[1] păşeşte acum înaintea Mea şi îmi spune: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul! E drept că nu ar trebui să vorbesc despre alții atâta timp cât eu însumi sunt plin de tot felul de păcate, dar pentru că aici este vorba de clerul roman cel mai înalt, îmi este cu neputință să mai tac! Eu am cunoscut această cloacă mai bine ca nimeni dinaintea mea, şi probabil ca puțini de după mine. Dar eu am tratat-o într-un asemenea fel încât să-i rămână pe veci în amintire. O, Doamne, îmi este aproape imposibil să-ți descriu tot ceea ce am trăit eu ca împărat cu aceste ființe! Infamia şi lipsa de conştiință ating la această castă un asemenea grad, încât într-adevăr nu pot găsi cuvinte pentru a le descrie.

2. Deoarece mie, în calitate de cunoscător al învățăturii Tale, mi-a fost extrem de limpede ce diferență există între învățătura provenită de la Roma şi învățătura Ta, ca adevăr ceresc pur - i-aş fi dat învățăturii false de la Roma lovitura de grație pentru toate timpurile următoare. Dacă mi-ar fi fost îngăduit să mai trăiesc încă zece ani pe Pământ - în numele Tău cel sfânt, aş fi făcut-o! Dar tocmai aceste stârvuri, pentru care eu am devenit cea mai rea piatră de poticnire, au ştiut să se strecoare ca un vierme malefic al cancerului pe firul vieții mele pământeşti, şi să-l roadă înainte de vreme. Şi în felul acesta, intenția mea a rămas neînfăptuită.

3. Dar mă bucur totuşi că cel puțin am croit calea spre decăderea lor şi că acest început a avut urmări bune. Căci de câte ori am aflat veşti de pe Pământ, mi s-a spus de fiecare dată că acea mare curvă a Babilonului suferă de o istovire nevindecabilă. Iar acest fapt constituie pentru mine un deliciu, o bucurie cu adevărat cerească. O, Doamne, binecuvântează munca mea pentru ca ea să aducă roade bune pe Pământul Tău! Ar fi cea mai mare bucurie a mea dacă mi-ai spune că nu am fost un rob întrutotul nefolositor pentru Tine pe acest Pământ!”

4. Eu: „Iubitul Meu frate Joseph! Deocamdată nu-ți pot spune altceva decât că Mi-ai fost un slujitor cum prea puțini au fost înaintea ta, şi până acum nici unul după tine! Căci tu ai acționat după inima Mea, şi ai fost credincios în munca de gospodărire încredințată ție. Faptul că Eu am îngăduit ca tu să-Mi slujeşti doar o vreme scurtă pe acest Pământ şi-a avut temeiul în faptul că omenirea nu era

vrednică de tine. De aceea, am cercetat-o apoi cu tot felul de războaie şi necazuri, prin care s-au smerit deopotrivă cei sus-puşi şi cei mai prejos de ei, ca aproape niciodată înainte. Şi această smerenie va dura în continuare până când sămânța cea rea va fi ştearsă de pe suprafața Pământului.

5. Însă ție îți voi da abia acum o sabie grea, cu care vei putea călca peste curva din Babilon cu totul altfel decât ai fi putut-o face pe Pământ; deoarece tu eşti pentru Mine un adevărat luptător în această treabă deosebit de importantă! Cât despre ororile săvârşite de Babilon şi de aceşti slujitori îmbrăcați în negru, roşu sau roşu-purpuriu, nu este nevoie să-Mi povesteşti Mie. Căci Eu le ştiu cel mai bine, şi de aceea, a şi venit ziua judecății lor.

[1] Josef al II-lea, născut la 13 martie 1741, decedat pe 20 februarie 1790, împărat romano-german din casa de Habsburg-Lothringen, fiu al Mariei Theresa von Habsburg şi al lui Franz Stephan von Lothringen, a domnit între 1780 şi 1790, realizând în această perioadă multe înnoiri importante în sensul iluminării spirituale în țările sale (aşa-numitele reforme josefinice).

6. Însă acum fii atent, căci de acolo, de sub bolta cea întunecată, se îndreaptă în grabă spre noi un arhiepiscop din vremea ta. Îl vei recunoaşte deîndată, după cum te va recunoaşte şi el pe tine. Dă-i aşadar răspunsurile cuvenite, aşa cum le voi pune Eu în gura ta".

Capitolul 219

Adevărata ființă a arhiepiscopului Migatzi
Convorbirea dintre acesta şi Joseph. Privire aruncată în noaptea întunecată a preoților.

1. Joseph spune: „Da, îl recunosc după mers, el este. O, Doamne, cum mai arată, e o adevărată stafie a spaimei! Peste un schelet formal atârnă o aşa-numită mantie de vecernie, iar pe craniul său de mort zăngăne o tiară episcopală, murdară. Iar această făptură vine încet şi cu paşi şchiopătânzi înspre noi. Acum sunt curios ce va face acest monstru!"

2. Eu îi răspund: „Îți va da destul de lucru. Numai că nu trebuie să te superi de nimic, pentru că toate aceste ființe trebuie văzute ca fiind mai mult sau mai puțin nebune".

3. Joseph: „Ceea ce mă miră la acest om este faptul că pe lume a avut unul dintre capetele cele mai luminate şi a fost de acord cu mine mai mult decât toți ceilalți episcopi din împărăția mea pământească. Arhiepiscopii din Salzburg, Praga, Olmutz, Erlau, Agram, Triest, Veneția, Torino şi Milano mi-au dat cu mult mai multă bătaie de cap decât arhiepiscopul meu din Viena. Da, trebuie să recunosc deschis că mi-a furnizat cele mai bune servicii în anumite privințe în activitatea mea de curățire. Tocmai de aceea, nu pot înțelege decât cu mare greutate cum de a ajuns acest om într-o stare atât de jalnică".

4. Eu: „Iubitul Meu frate, acest arhiepiscop Migatzi a fost unul dintre cei care au înțeles cel mai bine să se aplece după cum bate vântul. El a analizat cu atenție ciomegele şi a judecat cu pătrundere dacă acestea puteau fi rupte pe genunchi sau nu. Şi dacă unul i se părea prea masiv şi prea puternic, nu îl proba pe genunchi, ci punea să fie aurit, pentru ca la privirea unui asemenea ciomag aurit oricine să poată recunoaşte noua putere din mâinile sale. Căci atunci când cineva merge pe Pământ mână în mână cu un împărat preaputernic, acela se bucură de aproape la fel de mult respect ca şi împăratul însuşi.

5. Arhiepiscopul Migatzi a întrezărit cu claritate că sub domnia ta nu s-ar face decât de râs dacă ar merge mână în mână cu Papa, care depindea pe atunci foarte mult de Austria. De aceea, ți s-a raliat mai degrabă ție, devenind în taină un dătător de legi pentru Papă. Căci el coresponda cu hărnicie cu înaltul Scaun şi-i spunea Papei ce are de făcut pentru a se menține în fața puterii şi a cunoaşterii tale. Iar pentru că Papa trebuia să se ghideze în funcție de indicațiile primite, pentru arhiepiscopul Migatzi era un mare triumf faptul că devenise oarecum un Papă mai presus de Papa.

6. Iată, acesta era motivul pentru care arhiepiscopul Vienei Migatzi ținea cu tine! Dar dacă tu crezi că aceasta era dispoziția lui lăuntrică, te înşeli amarnic. Căci în interiorul său el era mai Papă decât Papa însuşi, şi mai roman decât toți colegii săi. Iar Eu îți spun ție că în taină el te ura mai rău decât ura moartea. Dar pentru că prin tine devenise oarecum un dătător de legi pentru Papă, ținea cu tine şi te sprijinea în toate cele pe care le întreprindeai. Îl cunoşti oare acum mai bine pe omul care a mers mână în mână cu tine pe Pământ?"

7. Joseph: „O, făptură vicleană! Mi-aş fi imaginat orice altceva decât aceasta în privința acestui om! Da, da, cine vrea să învețe politica şi să devină maestru în aceasta să meargă la cei îmbrăcați în mantii negre, roşii sau purpurii, şi acolo va găsi această capacitate configurată într-o măsură în care nici măcar în capul lui Satana nu se găseşte. Aşteaptă numai, politician negru ce eşti, că-ți dau eu acum un os tare de ros!"

8. Eu: „Fii atent să nu devină el cu mult mai dur decât tine în multe privințe! Căci Eu îți spun că acest om a fost uns cu toate alifiile, astfel încât nici pentru un spirit iluminat nu este o sarcină măruntă să readucă un astfel de uns pe calea cea dreaptă. Dar acum adună-te, căci se apropie foarte mult de noi. În curând te va vedea şi ne va vedea şi pe noi".

9. Arhiepiscopul Migatzi îl zăreşte pe Joseph, se îndreaptă rapid spre el şi-i spune cu o voce stridentă: „Te salut, frate Joseph! Dar cum de ai venit în gaura asta pustie?" - Joseph îi răspunde: „Am venit să te vizitez, frate!" - Arhiepiscopul Migatzi: „Foarte frumos din partea ta, dar dacă mai eşti încă atât de eretic pe cât erai pe Pământ, vei avea parte de o primire a naibii de proastă!"

10. Joseph: „Nu face nimic. Ştii bine că Joseph a ştiut să-şi creeze un nume bun şi să beneficieze peste tot de o primire bună. Poți să-mi spui orice vrei, iar eu îți voi da acel răspuns pe care i l-am dat patriarhului din Veneția atunci când mi-a arătat o pictură în care Papa trecea călare peste spatele unui împărat ce-şi pierduse puterea, privindu-l disprețuitor şi cu un chip mândru pe acela". - Arhiepiscopul Migatzi întreabă: „Şi cum sună acel răspuns?" - Joseph: *„«Tempi passati!»,* ceea ce înseamnă: «Timpuri trecute!», adică «Acum discutăm altfel!» - Tot un astfel de răspuns vei primi şi tu de la mine dacă vei veni cu ceva ce nu se cuvine. Căci ştii, eu nu am încetat să fiu împăratul tău. Spune-mi însă acum cum îți merge şi ce faci aici?"

11. Arhiepiscopul Migatzi: „Iată o întrebare nebunească! Priveşte-mi fața, care a slăbit de nu mi se mai văd decât oasele, şi vei citi pe ea răspunsul! Iar ceea ce fac poți vedea pe hainele mele! Dacă lumea vrea să fie mințită, atunci să o mințim! Aceasta a fost munca noastră dintotdeauna, şi la fel este şi acum. Omenirea nu vrea să facă uz de cea mai mare minune cu care este înzestrată, rațiunea dumnezeiască şi înțelepciunea divină. Ea vrea o credință produsă de minuni realizate prin farmece, pentru ca să se poată lipsi de gândirea ce cere o osteneală mai mare. Aşadar este limpede că vrea să fie mințită, deci să o mințim!

12. Orice minune este o iluzie, fapt care însă nu contează pentru proşti, de vreme ce aceştia nu vor decât să se zgâiască la ceva asemănător minunii. Adevăratele creații ale lui Dumnezeu nu fac asupra oamenilor aproape nici o impresie. Soarele, Luna, stelele, minunatul Pământ cu nenumăratele sale minuni nu constituie nimic pentru omul îndobitocit. Dar dacă arunci o bilă într-un pahar aparent gol şi scoți apoi printr-un hocus-pocus trei - aceasta constituie pentru el minunea-minunilor! Şi aşa a fost întotdeauna omenirea, aşa este şi acum şi tot aşa va fi atâta timp cât vor exista oameni pe Pământ. De aceea, principiul *iezuit* este cel mai bun din câte se pot găsi în rațiunea umană, care este de fapt preluată din natura propriu-zisă a omenirii.

13. Egiptenii cei înțelepți au alcătuit una dintre cele mai bune religii, întemeiată pe mistere şi vrăjitorii de tot felul. De aceea, aceasta s-a menținut timp de mai bine de două mii de ani. Dar atunci când s-au ridicat anumiți prieteni ai poporului şi au început să le explice acestora înşelătoriile din cadrul religiei lor considerate sfinte, s-a constituit în curând o masă de adversari ai preoților şi ai religiei lor. Templele au fost distruse, iar preoții ucişi sau alungați din țară. Şi ce a câştigat poporul în felul acesta? Nimic altceva decât nenorociri, pustiire, neconsolare, şi la sfârşit decăderea deplină a națiunii sale şi a străvechii sale celebrități, aproape divine! Oare nu ar fi fost mai bine ca aceşti oameni care au vrut să-şi fericească poporul cu ascuțimea inteligenței lor să nu se fi născut niciodată în poporul egiptean? Căci atunci poporul ar fi rămas fericit în prostia lui. Iar preoțimea, singura care ştie că omul nu este nimic şi nu are nimic de aşteptat pe vecie, şi-ar fi putut încasa liniştită veniturile pentru faptul că s-a străduit neobosit să mențină credința poporului orb într-un Dumnezeu fals şi în nemurire, asigurându-i în felul acesta o existență plină de speranță. Aceste încasări au provenit ca răsplată pentru faptul că i-a luat poporului de pe umeri cea mai mare povară, punând-o pe umerii săi şi privind cu fiecare minut cum se apropie veşnica nimicire.

14. Dacă faci ca în popor să apară înțelegerea vie a faptului că după moarte nu mai există viață, vei vedea că poporul va degenera curând în toate modurile imaginabile! Pe când preoțimea ia toate acestea pe umerii săi. Ea singură priveşte plină de curaj înspre veşnica nimicire, pentru că vede cu claritate avantajul nonexistenței față de acela al existenței. Şi este cea mai mare nerecunoştința față

de aceşti mari binefăcători ai omenirii atunci când sunt acuzaţi ca înşelători în faţa poporului. Ei sunt într-adevăr înşelători, dar nu în dezavantajul, ci spre binele popoarelor!

15. De ce sunt chinezii şi japonezii popoarele cele mai fericite de pe Pământ? Deoarece ei nu au fost niciodată tulburaţi în prostia lor, pentru că înţelepţii lor conducători au grijă ca popoarele lor să nu ajungă niciodată la iluminare. Cei câţiva puţini care au îndrăznit să aprindă o luminiţă în aceste popoare au sfârşit-o rău. Şi de aceea, nu s-au prea găsit cu uşurinţă alţii care să o mai facă.

16. Iar tu însuţi, prietenul meu, altfel demn de preţuit, ca domnitor, i-ai făcut preoţimii o rană ce se vindecă cu greu în timp, în loc să mergi mână în mână cu ea. Cum să te judece un adevărat arhiepiscop? Ce crezi că a făcut omenirea devenită mai raţională? I-ai luat totul şi nu i-ai dat ceva mai bun în schimb!

17. Dacă un om este fericit în prostia lui, de ce să îl trezeşti ca să fie nefericit? Toţi oamenii sunt delincvenţi în privinţa morţii. Atât timp cât delincventul doarme, el este fericit în somnul său. Dar când se trezeşte, ce se întâmplă? Atunci îl cuprinde gândul morţii şi el devine inexprimabil de nefericit! Spune-mi, i-ai făcut vreun bine unui astfel de delincvent prin faptul că l-ai trezit din somnul său?

18. Nu degeaba este numită Biserica, mamă. Căci ea este pentru popoare ceea ce este o mamă pentru copiii ei. Ea oferă popoarelor mâncăruri şi băuturi adormitoare, pentru ca ele să nu guste niciodată din jalea îngrozitoare a lumii. Şi cel care ţine strâns de Biserică şi îi foloseşte mijloacele cu adevărat nu va resimţi niciodată durerile propriu-zise ale morţii. La ce te gândeşti acum? Vei putea să-mi aduci şi acum vreo obiecţie absurdă de-a ta?”

19. Joseph răspunde scurt şi laconic: „Prietene, prin cuvintele tale lipsite de conţinut de fapt nu ai spus nimic altceva decât că tocmai preoţimea se află în cea mai crasă necunoaştere cu care se străduieşte să împovăreze toate popoarele, în schimbul unor sume mari de bani. Atât eu cât şi miile de oameni care gândeau ca şi mine nu ne-am îndoit niciodată de nemurirea sufletelor noastre, deşi, slavă Domnului, am fost foarte iluminaţi. Dar credinţa noastră nu a fost o credinţă oarbă, ci una clarvăzătoare. Noi am intuit însă că *toţi* oamenii pot vedea acest lucru, în cazul în care nu sunt împiedicaţi de către preoţimea oarbă. Şi acesta a fost motivul opoziţiei noastre, prietene!”

Capitolul 220

Joseph Î-l arată pe Domnul arhiepiscopului Migatzi. Migatzi declară lumea de dincolo ca fiind o iluzie şi pe Joseph ca fiind nebun.
Joseph referitor la cauzele morţii sale.

1. Joseph spune în continuare: „Ascultă, prietene, cât de prosteşti şi de lipsite de conţinut sunt temeiurile prin care vrei să prezinţi Biserica într-o lumină favorabilă rezultă cu prisosinţă chiar şi numai din faptul că deşi noi doi am murit trupeşte de şaizeci de ani pământeşti, trăim acum aici perfect sănătoşi! - Dacă poporul ar fi instruit în *adevărata* credinţă, s-ar lăsa mai uşor condus şi ar fi mai harnic în tot ce este bine, adevărat şi frumos. Dar pentru că în loc să vadă toate lucrurile în realitatea lor, el doarme şi trece sforăind dintr-un vis într-altul, nu ne putem gândi la un progres spiritual în cazul lui. Ce a ieşit la iveală în Austria în timpul domniei mamei mele? Nimic, de o mie de ori nimic!

2. Cândva am aflat că un capucin a propovăduit cu mult zel de la amvon şi sub ameninţarea flăcărilor Iadului împotriva folosirii acelor cu gămălie deoarece vedea în asta o pură vrăjitorie. El afirma că a venit la el Ucide-l Toaca în carne şi oase, şi i-a spus: «Dacă faci un pact cu mine să îmi dai sufletul tău, eu te voi învăţa arta de a face mii de ace cu gămălie!». Iar el s-ar fi speriat - chipurile - atât de tare, încât ar fi căzut la pământ de frică. Şi dacă preafericita «Maria de pe scară», pe care el a venerat-o întotdeauna cel mai mult, nu i-ar fi venit într-ajutor, ar fi fost fără îndoială pierdut.

3. Iar dacă bietul popor ar fi lăsat în seama unor astfel de cretini ecleziaşti, te întreb: ce roade poţi aştepta de la un astfel de popor? Şi iată că zeci de mii de cazuri asemănătoare au ajuns la urechile mele, aşa că m-am hotărât să pun capăt pentru totdeauna acestei indiscipline crase. Slavă Domnului că mi-a binecuvântat osteneala şi nu mi-a considerat-o un păcat! Papa primeşte acum o palmă după alta de la lumea cea iubită, şi şi-a pierdut deja stima în faţa a milioane de oameni. Iar în această direcţie eu am pus prima piatră fundamentală, pe care au cioplit-o anterior alte suflete, precum

Luther, Calvin, Hus şi Melanchthon. Desigur că pentru aceasta am fost condamnat de Roma să ajung până în Iadul cel mai de jos, ceea ce, slavă Domnului, nu mi-a dăunat cu nimic. Căci iată acum, aici lângă mine, se află însuşi Hristos, Domnul Cerului şi al Pământului! Şi eu cred că cel ce se află atât de aproape de El, cum sunt eu acum, trebuie să fie cel puțin fericit!”

4. Arhiepiscopul spune, extrem de agitat: „Tu ai fost deja din pântecele mamei tale un eretic, şi vei rămâne ca atare inclusiv în Iad, pentru veşnicie! Crezi că noi am murit deja? O, nebunule! Pentru lume şi din punct de vedere politic, noi am murit desigur, dar asta numai pentru că ne-am retras la pensie; dar nu şi în realitate, de vreme ce mai trăim cu toții în Viena cea vizibilă, mergând încoace şi încolo ori de câte ori ni se oferă ocazia. Or aşa ceva nu se poate petrece în *lumea spirituală!* Nu te face de râs! Doar eu, în calitate de arhiepiscop, trebuie să ştiu mai bine ce structură ar avea lumea spirituală, în cazul în care ar exista vreuna! Dar cum după moarte nu mai poate exista viață, întreaga lume spirituală dispare de la sine în ceață. - Iar în privința *Divinității* lui Hristos, zău că ai un fir zdravăn în mână! Cât de departe trebuie că ai ajuns în nebunia ta, dacă tu crezi că un nesuferit de evreu polonez este nazarineanul care a murit demult pe cruce şi care nu va învia niciodată în toată veşnicia! Bine că nu te consideri pe tine însuți Hristos, căci eşti suficient de nebun în această privință.

5. Oare starea ta de boală ți-a distrus întrutotul capacitatea memoriei încât nu-ți mai poți aduce aminte că ai ajuns ca nebun în aşezământul tainic de boli mintale cezaro-crăiesc? Probabil că acest eveniment ți-a creat sentimentul că ai murit! Dar lucrurile nu stau aşa: tu ai înnebunit doar, şi acest fapt creează în tine sentimentul de a fi murit deja. Dar dacă ai vrea, eu te-aş putea vindeca în curând, astfel încât să poți gusta din nou libertatea de aur a vieții. Tu ştii că eu nu am fost niciodată un fanatic religios, cel mai puțin față de tine. Vino aşadar, prietene cumsecade, şi lasă-te vindecat!”

6. Joseph: „Prietene, am mai auzit destule minciuni în privința mea, dar aşa ceva chiar că n-am mai auzit. Faptul că nu crezi în nemurire şi în Hristos, şi nici n-ai crezut vreodată, mă deranjează de fapt prea puțin. Şi nici nu-mi voi da osteneala să te aduc la această credință. Dar faptul că afirmi că aş fi înnebunit mă deranjează, pentru că ştiu precis în ce mod a trebuit să părăsesc lumea temporală, schimbând-o cu cea veşnică.

7. Căci iată, prin grija voastră bisericească, după mirosirea unui buchet de flori am perceput un rău în capul meu, care a început să se manifeste în afară ca o gripă severă. Nu am dat atenție acestui lucru şi am crezut că acest guturai va trece de la sine, dar nu a fost aşa. Şi când am văzut că din zi în zi este mai rău în loc să fie mai bine, mi-am chemat medicul de la curte, care însă nu a văzut nici el nimic altceva decât o gripă foarte rebelă, însă eu simțeam o anumită apăsare asupra creierului în partea de sus, apăsare care devenea din zi în zi tot mai clară, chiar dacă la început nu i-am dat atenție. Până când, în locul respectiv a început să se dezvolte în afară un Tuberculum malum[2], care devenea tot mai rău, în ciuda tuturor tratamentelor medicale.

8. În fine, s-a convocat un consiliu medical care nu a constatat nimic periculos la abcesul de la capul meu, cu excepția unui medic simplu şi modest pe numele Quarin. L-am întrebat pe acesta dacă răul poate fi vindecat, iar Quarin a rostit foarte hotărât: „Nu!”, răspuns pentru care a fost înnobilat de mine şi dotat cât se poate de bine. De atunci încolo, trupului meu i-a mers din ce în ce mai rău, şi am murit în curând pe deplin conştient şi fără nici cea mai mică teamă de moarte. Când am murit, mi s-a părut că adorm într-un somn dulce. Curând după aceea m-am trezit, numai că - slavă Domnului - nu în lumea materială, ci în cea spirituală.

9. Vreau să spun ceea ce sper că ți-a devenit limpede, că nu mi s-a stins câtuşi de puțin capacitatea memoriei, aşa cum ai afirmat tu. Ce părere ai? Vorbeşte acum!”

[2] Tumoare malignă.

Capitolul 221

Migatzi dă o altă explicație morții lui Joseph. El cere dovezi în privința lui Iisus. Cuvântarea lui Joseph despre spiritul iubirii ca singurul semn al lui Dumnezeu.

1. Arhiepiscopul Migatzi: „Iubite prieten, bunul meu prieten! Tu poți să spui ce vrei, căci mie nu-mi pasă! Nimic din ce ai spus tu nu mă ofensează cu ceva. Dar faptul că mă învinovățești de un atentat asupra persoanei tale mă supără! Căci cred că am fost prietenul tău cel mai intim, iar incognito am fost tot francmason ca şi tine, şi de aceea, am şi fost de acord cu înnoirile aduse de tine. De aceea, îți explic acum, ca om de onoare întotdeauna limpede-gânditor, că în privința acestei presupuneri te afli pe un drum greşit!

2. Iată, întreaga esență a răului tău provenea dintr-o deficiență organică congenitală, constând dintr-un fel de scrofulă care nu ți-a făcut probleme deosebite atât timp cât ai fost reținut în privința lui Venus. Dar de când ai început să o omagiezi prea mult, iar în ultima vreme te-ai contaminat de o veritabilă excitare, răul de la cap a absorbit ceva din această otravă. Tu ai dat prea puțină atenție acestui lucru, iar medicii, ca de obicei, nu au recunoscut răul şi te-au tratat greşit. Aşa cum nici nu se putea altfel, în final ai devenit jertfa răului tău. Aşadar, tu însuți şi nimeni altcineva nu a fost vinovat de nebunia ta, sau, în cazul în care ții morțiş să fi murit, de moartea trupului tău! De aceea, nu mai învinovăți biserica, pentru că ea nu este vinovată de răul tău, care oricum te-ar fi dus la moarte.

3. Căci mie mi-ar fi plăcut cel mai mult dacă am fi putut conduce împreună încă vreo câțiva ani popoarele Austriei. Dar soarta nemiloasă a vrut ca tu şi cu mine să părăsim scena acțiunilor noastre. Şi aşa, fie că am fi murit amândoi, după cum afirmi tu, fie că ne-am pensionat, după cum consider eu, şi am fost aduşi într-un aşezământ tainic de nebuni, de unde avem voie să ieşim în fiecare an de câteva ori afară ca să facem o plimbare şi să ne bucurăm de câte ceva. - Joseph, fii deştept şi nu-i considera pe aceşti evrei ca fiind mai mult decât sunt! Căci dacă aceasta ar fi într-adevăr lumea spirituală, iar acesta într-adevăr Hristos, El s-ar prezenta altfel unui împărat şi unui cardinal decât un evreu nesuferit obişnuit! Ce fel de dovezi ai în sprijinul afirmațiilor tale? Hristos - un evreu nesuferit!! Te rog!!!"

4. Joseph: „Şi eu te rog să te porți măcar puțin altfel în prezența lui Iisus, Domnul-Dumnezeul nostru, căci altfel se va termina în scurt timp cu funcția ta de cardinal! Răbdarea Domnului trebuie să fie într-adevăr infinit de mare pentru ca El să asculte atât de calm o prostie atât de mare. Chiar şi aşa, mă îndoiesc că răbdarea Lui nu are nici o limită. Dat fiind că oamenii şi spiritele păcătuiesc o vreme prea îndelungată şi cu prea multă încăpățânare şi nu vor să se întoarcă niciodată de la răutățile lor, desigur că nu va rămâne nici El prea multă vreme în această atitudine. Dacă, de exemplu, nu aş fi dat ascultare pe când mă aflam pe Pământ ademenirilor lui Venus, aşa cum m-a avertizat adesea în mod limpede bunul Tată ceresc prin tot felul de întâmplări ale vieții mele, probabil că în ciuda urmăririi mele de către duşman, aş mai fi putut trăi cu zece sau douăzeci de ani mai mult şi aş fi putut conduce popoarele în numele lui Dumnezeu. Deoarece însă nu am băgat în seamă avertizările salutare ale Domnului, trebuie că răbdarea Lui va fi scăzut puțin, iar eu a trebuit să muşc trupeşte din iarbă, fără milă şi iertare, ceea ce a fost nespus de dureros şi de amar. Aşadar, prietene, nu pune prea mult la încercare răbdarea Domnului!"

5. Arhiepiscopul Migatzi: „Dar, iubite prietene, înainte ca eu să mă pot aduna aşa cum se cuvine în fața lui Hristos-Dumnezeu, ar trebui să văd mai întâi dacă este cu adevărat El! Dovedeşte-mi mai întâi acest lucru şi atunci voi începe să gândesc şi să vorbesc altfel. Eu nu te-am rugat să-mi spui cât de mică sau de mare este răbdarea Domnului. Adu-mi dovezi, şi atunci vei vedea dacă voi mai vorbi aşa, prost ca noaptea, în plină zi".

6. Joseph: „Atâta timp cât *inima* ta nu îți spune, prin Spiritul Iubirii: «Acesta este!» - nici o dovadă din lume nu-ți va folosi la nimic. Dar dacă inima ți-o va spune, atunci nu mai ai nevoie de nici o altă dovadă. Cine vrea să-L recunoască pe Iisus trebuie să-L iubească. Căci cine îl iubeşte pe Iisus îl descoperă *în sine.* Şi aceasta este singura dovadă prin care cineva îl poate recunoaşte pe Hristos într-un mod indubitabil. Iubeşte-L pe Hristos în acest evreu care îți pare atât de neînsemnat din toate puterile vieții tale, şi atunci se va arăta dacă în spatele acestui evreu nu se află ceva mai mult".

7. Arhiepiscopul Migatzi: „Hm, eşti un nebun curios! Cum să-l pot iubi pe Hristos în acest evreu, înainte de a şti dacă este El cu adevărat? N-ar însemna asta să cobor foarte jos Divinitatea lui Hristos dacă încep să-L venerez pe Hristos-Dumnezeu fără nici o altă cercetare în fiecare evreu mai de doamne-ajută care îmi iese în cale? Să-L iubesc pe Hristos, să-L venerez şi să mă rog Lui sub înfățişarea pâinii şi a vinului, se înțelege de la sine, de vreme ce El însuşi a stabilit aceste simboluri ca având aceeaşi valoare cu El însuşi. Dar să-L ador pe Hristos într-un om absolut obişnuit, ba încă într-un evreu, aceasta, dragă prietene, mi se pare să mă port într-adevăr în mod ruşinos cu iubirea față de

Hristos. Iar eu nu voi face asta! În cazul în care Hristos nu este decât o fabulație populară, atunci şi una şi alta sunt o prostie. Dar în cazul în care Hristos este cu adevărat ceea ce ne transmit miturile despre El, împlinirea solicitării tale față de un om obişnuit ar fi cea mai oribilă blasfemie a lui Dumnezeu, care se pedepseşte cu Iadul cel mai de jos".

8. Joseph: „Adu-ți aminte ce i-a învățat Hristos însuşi pe oameni! Ascultă, adevărat fariseu al Romei ce eşti, El a spus: «Dar atunci când cineva primeşte un frate sărman în numele Meu, Mă primeşte pe Mine. Iar cel care Mă primeşte pe Mine, îl primeşte şi pe Cel care M-a trimis!» - Aşadar dacă Domnul însuşi se consideră egal cu frații noştri, cum putem fi noi de altă părere? Eu îți spun că numai orgoliul nostru este cel care îşi imaginează un Dumnezeu strălucitor şi sublim în măreția Lui, lăsându-L pe Hristos să-şi vadă de drum în veşmântul Său modest, pentru că sufletul orgolios al omului nu poate suporta să contemple smerenia! Cel orgolios îşi doreşte un Dumnezeu cu coroană şi sceptru. Cel smerit îşi doreşte însă să poată îndrăzni să ridice ochii înspre un Dumnezeu prietenos, care arată mai mult sau mai puțin asemenea Lui, şi să-i spună: «O, Doamne, deşi vii la mine, păcătosul, în veşmântul smereniei inimii Tale, totuşi nu sunt vrednic să-mi ridic ochii spre Tine». Ce crezi, pe care dintre cei doi l-ar îndrăgi mai mult Domnul Hristos?"

Capitolul 222

Convorbirea lui Migatzi cu sine însuşi. El ar dori să-L mărturisească pe Domnul, dar se teme de tovarăşii săi de breaslă.
Joseph îl ajută să iasă din încurcătură.

1. Arhiepiscopul Migatzi: „Aşteaptă, căci trebuie să reflectez puțin, ca să-ți pot da un răspuns demn!" - După aceste cuvinte, arhiepiscopul îşi sprijină fruntea în trei degete de la mâna dreaptă şi-şi spune sieşi: „Pe sufletul meu prăpădit, acest Joseph este mai ortodox decât mine, care sunt totodată arhiepiscop şi cardinal! Dacă nu mi-ar fi jenă, aş fi aproape constrâns să accept ceea ce mi-a spus el despre acest evreu. Dacă aş fi singur, aş fi făcut-o deja. Dar nenumărații mei colegi, care locuiesc împreună cu mine în acest Vatican, ar chema asupra mea toți demonii din Iad, întărind prin jurământ chemarea, dacă aş face aşa ceva. Dacă aş şti măcar ce este drept să fac! Colegii mei mă veghează cu ochi de Argus şi mă ascultă cu urechi de Midas. Dacă aş schița chiar şi numai gestul de a mă alătura acestei societăți, aceşti indivizi s-ar azvârli asupra mea ca nişte câini flămânzi. O, Joseph, ai dreptate în toate cele pe care le-ai spus despre Roma! Aşa stau lucrurile cum ai afirmat tu şi nu altfel, iar eu ştiu cel mai bine aceasta. Dar ce pot să fac de vreme ce fac parte din grupul lor?

2. Trebuie să amăgim poporul, să organizăm acțiuni care sunt atât de fade şi de stupide încât îți vine să vomiți, pentru ca să-l facem pe popor să creadă lucruri pe care noi înşine nu le-am putea crede pentru nimic în lume. Trebuie să ne învăluim cu un nimb aproape dumnezeiesc, în timp ce în fond ne aflăm cu mult sub nivelul unui porcar. Dar ce este un episcop şi un cardinal? Nimic, absolut nimic! Căci nu poți face nimic, iar în demnitatea de arhiepiscop înveți cel mult să-ți ții finanțele în ordine, să-ți prevezi regimentul bisericesc cu o demnitate strivitoare şi să ții deschis mai degrabă Iadul decât Cerul. La aceasta foloseşte înalta demnitate de arhiepiscop! Însă trebuie să-ți şopteşti zilnic la ureche, oricare ar fi conştiința ta: «Ceea ce-ți imaginezi tu nu este nimic în sine sau pentru sine! Fără cizmari şi croitori, oamenii ar putea trăi cu greu, dar fără un arhiepiscop, ar putea trăi infinit mai uşor!». Acesta este un adevăr incontestabil. Dar cine ar îndrăzni să-l rostească deschis?! E cu adevărat o afacere frumoasă pentru un om de onoare!

3. O, Joseph, tu ai dreptate! Dar dacă aş recunoaşte deschis acest lucru, s-ar repezi asupra mea din toate părțile ca să-mi astupe gura. Dacă aş şti cum m-aş putea desprinde din înlănțuirea secăturilor mele de colegi, aş face-o cu cea mai mare satisfacție, dar cum mi-ar merge după aceea aici? - Ştiu la fel de bine ca şi tine, iubitul meu prieten Joseph, că am murit trupeşte şi că mă aflu de şaizeci de ani, sau chiar mai bine, în această lume spirituală, deşi nu am crezut în ea atâta timp cât am trăit pe Pământ. Dar va fi vai de mine dacă voi rosti aşa ceva în fața colegilor mei!

4. O, Joseph, ajută-mă să scap de colegii mei şi-l vei vedea de îndată pe Migatzi al tău într-o altă lumină! Eu ți-am întins mereu, pe cât a fost posibil, o mână de ajutor. Şi este foarte trist că trebuie să vorbesc cu tine altfel decât aş dori de fapt să vorbesc. E drept că tu cunoşti bine Roma, dar eu o

cunosc şi mai bine, căci cunosc temeiul pe care se întemeiază ea. Atâta timp cât asupra Romei nu va veni un Hercule care să o scurteze de capete, nu se va face niciodată zi pe iubitul nostru Pământ!”

5. După această convorbire cu sine, arhiepiscopul oftează şi-i spune lui Joseph: „Iubite prietene, ai aşteptat cu răbdare un răspuns vrednic din partea mea, dar în ciuda tuturor celor gândite de mine nu pot să-ți dau nici un răspuns. Căci între Lună şi Soare există lucruri la care înțelepciunea omenească nici măcar nu visează. Sper că mă vei înțelege!”

6. Joseph îi răspunde: „Da, te înțeleg, căci în aceste încăperi se află o mulțime de arhipopi față de care tu ai o teamă de nespus, care este însă la fel de neîntemeiată ca şi orgoliul tău arhiepiscopal. Iată că Domnul a deschis urechea inimii mele şi eu am perceput şirul gândurilor tale; de aceea, consider că am obținut deja răspunsul tău. De acum înainte tu eşti prietenul meu iubit, iar Domnul va îndrepta la tine ceea ce îți lipseşte încă. Renunță însă la nebuneasca ta spaimă față de colegii tăi întunecați. Eu îți garantez că ei nu-ți vor face nimic! Iar noi nu am venit aici pentru ei, ci pentru tine, pentru că eu te cunosc pe tine. Şi dacă tu ai trecut de partea noastră, noi ne-am încheiat misiunea aici. - Dar îndreaptă-te acum către Domnul, şi El te va face sănătos cu un cuvânt!”

7. Arhiepiscopul: „Iubitul meu prieten Joseph! Tu ştii că eu sunt întrutotul de acord cu tot ceea ce recunoşti tu drept corect, adevărat şi bun. Însă nu pot fi de acord că acest fiu al lui Avraam, care de altfel arată ca şi cum ar fi un om foarte de treabă, ar putea fi Iisus, Învățătorul divin din Nazaret! Căci Domnul Iisus ar trebui să lase să transpară ceva din măreția Tatălui Său ceresc. Dar din acesta răzbate la fel de puțină Divinitate în afară ca dintr-un om obişnuit!

8. Dar oricum ar fi El, Hristos, Unsul lui Dumnezeu, adevăratul Mare Preot în veşnicie este iubirea lui Dumnezeu față de oameni. Şi dacă El va dovedi *iubire* față de mine, păcătosul, atunci va fi pentru mine Hristos şi Mântuitorul în veşnicie, chiar dacă mi-ar apărea în veşmântul unui ucenic de cizmar! Dar dacă nu va dovedi nici o iubire față de mine şi va proceda ca un popă roman, atunci nu voi da doi bani pe el.

9. Din păcate, eu însumi am fost un preaînalt popă roman, şi a trebuit să predic despre Biserică, afirmând că aceasta ar fi singura care-i mântuieşte pe oameni, şi să-i condamn pe toți aceia care nu-şi plecau genunchii în fața tiarei episcopale. Cu toate acestea, eu am luat prea puțin în serios această condamnare. Căci nu am crezut toată viața mea nici în focul purificator, şi cu atât mai puțin într-un Iad, pentru că nu puteam aduce nici una dintre acestea două în acord cu iubirea şi înțelepciunea divină. Şi în al doilea rând, i-am iubit pe oameni prea mult ca să pot condamna într-adevăr pe veşnicie chiar şi pe cel mai rău dintre ei.

10. Nici chiar cel mai rău dintre oameni nu poate fi rău decât un anumit răstimp, căci el a avut cu cea mai mare probabilitate la început o asemenea natură încât să nu poată acționa altfel. Dacă un asemenea om rău este condamnat - după verificarea exactă a naturii şi educației sale, a motivelor care au stat la baza acțiunilor sale, a circumstanțelor în care s-a aflat - fie pe Pământ, fie aici, în împărăția spiritelor, el ar trebui să ispăşească o pedeapsă oarecare doar atât timp cât nu s-a corectat încă cu desăvârşire. În acest caz, pedeapsa sa ar fi bună şi justificată. Dar a prescrie o pedeapsă veşnică pentru o abatere temporară mi se pare imposibil din partea înaltei înțelepciuni şi iubiri a lui Dumnezeu! Căci astfel procedează mai degrabă un arhi-tiran, dar nu un Dumnezeu al iubirii!

11. Vezi deci că în interiorul meu nu am fost deloc un prelat, pentru că am fost ferit de principiile mele umane. Dacă îl voi afla acum pe Hristos aşa cum este El şi nu aşa cum este propovăduit de către Roma, atunci este bine-venit pentru mine, chiar dacă se află în veşmintele unui ucenic de cizmar. Dacă însă Hristos este aşa cum îl descrie Roma, Domnul să ne aibă în paza Lui şi să aibă îndurare de noi! Căci atunci soarta noastră este Iadul veşnic arzător, din care nu mai există cale de scăpare!”

12. Joseph: „Sunt întrutotul de părerea ta! Iar la acest Hristos de aici vei găsi ceea ce vrei să afli: un Dumnezeu după inima ta, ca şi după inima noastră a tuturor. Un Hristos mai înțelept şi mai bun decât acesta nu-ți poți imagina în toată veşnicia, căci acesta este singurul adevărat! Iar faptul că nici eu nu m-am putut gândi vreodată la un Dumnezeu tiranic şi care caută răzbunare, ci numai la un Tată blând, înțelept şi plin de iubire, o dovedeşte legea blândă a pedepsei care a anulat întrutotul îngrozitoarea pedeapsă cu moartea, alocând chiar şi celor mai mari criminali numai pedepse prin care ei pot redeveni oameni. Şi asta o ştiu pentru că, în această privință, nu am avut nici eu o fire rea sau răzbunătoare. Poți vedea multe din aceasta”. -

13. Aici, arhiepiscopul îl întrerupe pe Joseph şi spune: „Da, văd că ai fost un domnitor nobil şi un om care a acţionat după voinţa lui Dumnezeu! De aceea, îl accept şi pe prietenul tău ca fiind Hristos. Întâmplă-se ce mi s-o întâmpla! Colegii mei se vor repezi în curând asupra mea ca nişte demoni, dar Migatzi va rămâne la hotărârea pe care a luat-o! Iată că-i aud venind!"

Capitolul 223

Tovarăşii de breaslă ai lui Migatzi. Preşedintele cu chip de măgar. Recunoaşterea lui Dumnezeu de către Migatzi. Judecata acestuia asupra Romei. Răspunsul episcopilor

1. Dintr-o dată, circa o sută de fiinţe scheletice în mantii de vecernie zdrenţuite şi cu mitre episcopale pe cap se reped din toate colţurile asupra celor doi, într-o mare agitaţie şi scoţând urlete stridente. Unul dintre ei, care are un chip mai degrabă asemănător unui măgar decât unui om şi care este preşedintele lor, se remarcă în mod deosebit. E drept că este cel mai prost dintre ei, dar asta nu contează, pentru că acest gen de oameni îl numesc întotdeauna pe cel mai prost dintre ei preşedinte, pentru a putea face cu atât mai neîngrădit ceea ce voiesc. Deci un astfel de preşedinte se repede la Migatzi cu o faţă foarte serioasă, care însă în această postură începe să arate cu adevărat prostească, astfel încât întreaga societate aflată împreună cu Domnul izbucneşte în hohote de râs. Când preşedintele noilor veniţi observă acest lucru, chipul său devine şi mai grav, dar nu reuşeşte decât să pară încă şi mai prost şi mai ridicol.

2. Acum deschide larg botul, străduindu-se să scoată din el un adevărat blestem puternic, romano-apostolic. - Dar Eu îi încurc puţin socotelile, în aşa fel încât domnul preşedinte nu reuşeşte să scoată decât un mormăit răguşit: „I-ha, i-ha, i-ha". Helena şi Robert aproape că se înăbuşe de râs. Şi nici chiar Petru, Pavel şi Ioan nu-şi pot reţine întrutotul râsul. Monarhii râd din toată inima, iar Joseph constată că în toată viaţa lui nu a întâlnit un chip mai ridicol decât cel al acestui preşedinte plin de mânie.

3. Robert îmi spune: „Doamne, nu înţeleg cum de m-am putut teme aşa la intrarea în acest cavou! Iar acum aproape că-mi vine să mor de râs din cauza acestei fizionomii prosteşti şi acestei adevărate sclifoseli de măgar! Însă aceasta este atât de corespunzătoare cu interiorul acestui om, încât nici nu-ţi poţi imagina ceva mai potrivit. Cât de tare a strigat Roma de mânie şi de furie pe vremea lui Luther, şi cât de tare strigă ea acum împotriva neo-catolicilor! Dar aceste strigăte nu reprezintă decât un răget modificat de măgar, iar acest preşedinte nu este decât o imagine reuşită şi fidelă a papalităţii!"

4. Eu îi răspund: „Şi tot aşa va fi şi rezultatul actualei strădanii a papalităţii. Căci oamenii vor începe să râdă în mare măsură de slujitorii acesteia. Şi cu cât aceştia se vor mânia mai tare, cu atât mai mult vor fi ridiculizaţi, până când, la sfârşit, vor fi consumaţi de propria lor furie. Ceea ce vezi tu aici desfăşurându-se în mic, se va întâmpla în mare pe Pământ! Slujitorii lui Bileam vor face tot ce le va sta în puteri, vor înfăptui scamatorii, vor striga şi se vor sclifosi, la fel ca acesta de aici. Însă poporul se va edifica în privinţa lor aşa cum s-a edificat societatea noastră acum în privinţa acestui măgar care nu scoate decât <i-ha>-uri pe gură. Iar această smerire este cel mai bun remediu pentru aceşti nebuni.

5. Dar în curând vei vedea de ce ţi-a fost atât de teamă, în curând vei vedea ieşind în afară interiorul acestor popi şi vei fi de-a dreptul uluit de arta iluziei pe care o produc aceste fiinţe, însă Eu voi întări grupul nostru astfel încât să se poarte ca un public curajos în faţa unei comedii nereuşite. Şi atunci, rezultatul va fi bun".

6. Acum, Migatzi păşeşte în faţa Mea şi spune: „Doamne Iisuse, Tu eşti, într-adevăr! Acum Te recunosc întrutotul! Slavă Ţie, în veşnicie!!" - Eu însă îl iau de mână şi îi spun: „Frate, devino desăvârşit!". Iar Migatzi dobândeşte imediat o înfăţişare sănătoasă.

7. Migatzi se simte acum uşor şi întărit, iar privirea sa devine tot mai limpede. Doar veşmântul rămâne acelaşi veşmânt episcopal zdrenţuit, fapt care îl stânjeneşte vizibil. El se priveşte şi după un timp îmi spune, plin de iubire şi de încredere neclintită: „Doamne Iisuse, Tu, cel cu adevărat Dumnezeu şi Fiu al Tatălui cel veşnic! Dat fiind că m-ai eliberat din această mlaştină a putrezirii fără să fac nimic în schimb pentru numele Tău preasfânt, te rog să mă eliberezi şi de acest rest ce

reprezintă o privelişte respingătoare pentru ochii mei şi un miros dezgustător pentru nările mele! Priveşte acest veşmânt dizgraţios al orgoliului şi amăgirii, şi eliberează-mă de el! Şi dă-mi în schimb chiar şi un obişnuit veşmânt de cerşetor, căci mă voi simţi mai fericit în el!”

8. Eu îi răspund: „Iubitul Meu frate, acest veşmânt a fost un veşmânt al orgoliului şi al amăgirii pentru cei care l-au purtat orgolioşi şi cu trufie, însă tu l-ai purtat numai din cauza ritului prescris şi pentru că aşa prescriau regulile romano-catolice. Şi datorită acestui fapt el *a fost* pentru tine un adevărat veşmânt venerabil, şi nu unul de dispreţuit, aşa cum consideri tu acum.

9. Căci nu este totul rău în ritul roman. Numai mijloacele pe care le abordează acesta din cauza pământescului Mamon constituie o oroare, căci aceste mijloace sunt pur diabolice: minuni false, remedii false, anularea datoriilor, relicve, iconolatria, amuletele, cuvintele magice cu răsunet evlavios, ceremoniile oarbe, locurile de pelerinaj, comorile bisericeşti alocate luxului parohial lipsit de conţinut, funcţiile înalte şi posturile de onoare, tendinţa exagerată de a domni şi pretenţia încăpăţânată de a fi singura care are dreptate. Nu vreau să spun nimic despre slujbele ei, nici despre spovedaniile ei, nici despre temple, clopote şi orgi, nici despre venerabilele opere de artă sau despre sfinţenia caselor lor de rugăciune, şi nici despre ceremoniile de înmormântare a celor morţi. Căci dacă li se acordă o veneraţie deosebită, toate acestea sunt improprii ca să înalţe şi să înnobileze firea omenească. - însă faptul că Roma foloseşte toate aceste lucruri pentru a prosti inimile omeneşti şi pentru a le face să creadă orbeşte că prin folosirea lor se poate ajunge la viaţa în Ceruri şi la mila Mea - asta este o greşeală! Căci în felul acesta, în loc să apar ca un Părinte pentru copiii Mei, Eu apar ca un tiran de care prostimea într-adevăr se teme, dar pe care nu-l va iubi niciodată, însă cei care înţeleg şi sunt la curent cu adevărul încep să se ruşineze de Mine. Şi adesea nu vor să mai audă nimic despre un astfel de Mântuitor, cum îl descrie Biserica romană, şi atunci aruncă şi copilul împreună cu apa murdară în care a fost spălat. Şi acest lucru a fost într-adevăr determinat de Biserica romană prin învăţăturile, legile, regulamentele şi privilegiile ei, pe care pretinde că le-a primit de la Mine, şi prin tot felul de superstiţii, pe care nu numai că le îngăduie, ci le şi predică, însă în felul acesta se îndreaptă singură spre pieire, şi de fapt s-a îndreptat deja spre pieire.

10. Însă toate acestea nu sunt legate de veşminte, ci de folosirea greşită a puterii. De aceea, păstrează-ţi deocamdată acest veşmânt! Dar curând, de îndată ce vom ieşi din această Vienă şi vom mai vizita încă un loc spiritual, veşmântul tău se va transforma într-un altul!” - Migatzi se declară de acord şi îmi mulţumeşte mult pentru această învăţătură consolatoare.

11. În tot acest timp răsună strigăte stridente, venite din toate colţurile întunecate: „Afară cu aceşti eretici, cu aceşti denigratori ai lui Dumnezeu, cu aceşti afurisiţi în vecii-vecilor!” - Migatzi aproape că leşină şi rosteşte cutremurat: „Dar, Doamne, cum poţi să asculţi toate acestea fără să-i nimiceşti pe toţi cu foc şi pucioasă? Pentru numele Tău preasfânt - ce se va întâmpla acum?”

12. Eu: „Absolut nimic! Pentru că Eu nu sunt ca un om care vrea imediat să pustiască totul prin foc şi pucioasă! Câte feluri de oameni şi spirite nu poartă acest Pământ, şi cu toate acestea, Eu las Soarele să se înalţe şi să apună în fiecare zi, şi să ilumineze şi să încălzească Pământul în toate punctele sale şi după măsura necesităţii naturale. Ascultă, puterea supremă rezidă în răbdare şi iubire! Cel care nu le pierde niciodată pe acestea din vedere va înfăptui lucruri mari! De aceea, trebuie să avem şi noi răbdare şi iubire faţă de toţi cei care sunt slabi, şi atunci strădania noastră va fi răsplătită cu succesul cel mai bun. Să-i lăsăm să strige! Căci după ce vor fi strigat destul, se vor opri. - Aşadar să nu mai ai nici o teamă şi nici o mânie!”

13. În această clipă, începe în fundal să fulgere şi să tune cu putere. Şerpi uriaşi arzători încep să se târască înspre noi din diverse colţuri, arcuindu-se cu furie. Schelete de foc dârdâie din toate încheieturile, şi nu lipsesc nici bufniţele şi liliecii. Iar în fundal se poate vedea un balaur uriaş înspăimântător, cu nişte colţi uriaşi aproape incandescenţi. Din gâtlejul acestuia ies necontenit fum şi flăcări. Iar pe fruntea acestui balaur al Iadului stă scris cu litere incandescente: „Eu sunt balaurul veşnic al Iadului, care îi înghite pe toţi ereticii! Toţi aceia care nu ascultă de Biserica romană şi care iau în derâdere poruncile ei sfinte, vor fi mâncaţi de mine pe vecie!”

14. La vederea acestei inscripţii, societatea noastră izbucneşte într-un alt hohot de râs. Chiar şi Helena, la început foarte speriată, spune: „Această scenă ar stârni mare vâlvă la un teatru pentru maimuţe. Dar domul lui Ştefan are un alt fond! Dacă aş fi avut o cât de mică presimţire în acest sens pe când mă aflam încă în lume, aş fi fost prima care să vizitez acest templu cu o faclă aprinsă, pentru a-i da foc! Uitaţi-vă numai ce practică aceşti indivizi pentru a împinge sărmanele spirite slabe în

pânzele lor lacome şi dornice de stăpânire! O, iată că acum se îndreaptă spre noi o mare ceată de indivizi cu ornamente arhiepiscopale, având şi o întreagă ceată de slujitori cu ei. Oare ce vor face acum?” - Eu îi răspund: „Fii liniştită, fiica Mea, priveşte şi ascultă!”

Capitolul 224

Furia neputincioasă a reprezentanților Bisericii romane, necruțători, lacomi şi mincinoşi. Cuvintele de tunet ale „împăratului ereticilor”

1. Acum, mult-luatul în râs strigător de „i-ha”-uri se îndepărtează de noi. - Cu toții îi fac o reverență adâncă şi îi spun: „Preaînalte şi vrednice nunțiu apostolic al sfântului părinte de la Roma! Cum de mai eziți atâta cu aceşti eretici? Afuriseşte-i pe toți şi trimite-i în Iad fără nici o milă sau îndurare!”

2. Acesta răspunde cu o voce stridentă: „Am făcut-o deja, dar demonii sunt cumplit de încăpățânați şi nu vor să facă ceea ce le poruncesc, şi în plus mai şi râd de mine! Nici de fulgerele şi tunetele noastre, şi nici măcar de Iadul nostru nu le este teamă, ci privesc cu atâta indiferență aceste lucruri înspăimântătoare, de parcă nici nu ar exista! O, aceştia sunt nişte demoni cumpliți şi incorigibili!

3. Şi iată că pe unul dintre noi ni l-au suflat de sub nas! O, tu, sărmane, eşti pe veşnicie pierdut! Şi chiar dacă acum te mai aperi pentru o vreme, cu timpul va trebui să intri pe veşnicie în Iad, împreună cu tovarăşii tăi! Da, vor trebui să intre cu toții, căci pentru aceasta nu există nici milă şi nici îndurare!”

4. La aceste cuvinte, împăratul Joseph păşeşte în față şi spune: „Ascultați, prea-venerabililor! Oare nu ar fi suficient dacă ne-ați arunca doar pentru câteva zile pământeşti în focul Purgatoriului? Căci faptul de a ne condamna să mergem în Iad, de unde nu mai există întoarcere în veşnicie, este totuşi prea dur din partea voastră. De aceea, aveți milă şi îndurare pentru noi! Gândiți-vă numai ce dureri indescriptibile provoacă focul din Iad unui biet om! E drept că nici unui sărman suflet aflat în Purgatoriu nu-i merge prea bine, dar de acolo, totuşi, mai există speranța de a scăpa, pe când din Iad nu există nici una, în veci. De aceea, fie-vă milă de noi şi eliberați-ne de Iad!”

5. La aceste cuvinte strigă cu toții: „Nici vorbă de aşa ceva, afurisiților! În Iadul cel mai de jos cu voi, acolo unde, în focul cel veşnic, se topeşte până şi diamantul. Noi nu avem îndurare față de demoni. Vă vom învăța ce înseamnă să luați în derâdere sfânta Biserică romană, singura mântuitoare! Deci, în Iad cu voi toți!” - Joseph: „Dar dacă am plăti zece mii de slujbe din acelea foarte puternice, aşa-numite slujbe a o sută de ducați, oare nu s-ar putea rezolva cu eliberarea de Iad?” - Strigă cu toții: „Este prea puțin, ca să fiți eliberați de Iad! Pentru asta ar trebui să plătiți de zece ori mai multe astfel de slujbe papale, şi atunci probabil că s-ar mai putea face ceva! Căci noi ştim ce înseamnă să eliberezi un demon din Iad!”

6. Joseph: „Şi ce ar trebui să facem noi până ce se vor citi aceste slujbe? Putem rămâne aici?” - Strigă din nou cu toții: „Demon prost ce eşti! Dacă rămâneți aici, cum să vă eliberăm din Iad? Dacă vreți să fiți eliberați din Iad trebuie să vă aflați mai întâi în el! Plătiți aşadar mai întâi cele o sută de mii de slujbe papale puternice, şi apoi duceți-vă rapid în Iad, căci altfel nu puteți fi eliberați de acolo!”

7. Joseph: „Dar cât timp va trebui să stăm acolo până când se citesc cele o sută de mii de slujbe?” - Strigă toți popii: „Din aceste slujbe preasfinte pot fi citite doar trei pe an, şi anume de către Sfântul Părinte însuşi. Numai el are dreptul şi puterea să o facă. Acum calculați singuri cât o să dureze! Nici vorbă de mai puțin de treizeci de mii de ani! Iadul este şi rămâne Iad, şi cine ajunge înăuntru nu mai iese aşa de uşor afară!”

8. Joseph: „Acum m-am lămurit în privința voastră. Numai că aş vrea să ştiu de ce au acele trei slujbe papale o forță atât de imensă? Căci s-ar putea la fel de bine crede că în ceea ce priveşte valoarea unei liturghii o slujbă este la fel de bună ca şi alta”. - Cel care fusese anterior în fruntea lor spune: „Când se citeşte slujba de către alți preoți, se jertfeşte numai Fiul lui Dumnezeu Tatălui Său ceresc pentru sărmanele suflete din Purgatoriu şi pentru păcătoşii de pe Pământ dispuşi să se pocăiască. Însă la slujba papală pătrunde întreaga Treime preasfântă în hostie! Şi în aceasta constă puterea imensă a unei slujbe papale, la care numai Arhanghelilor le este îngăduit să ajute la serviciul

divin, dacă sunt predestinați să o facă, de către Preafericita Fecioară Maria! Așa stau lucrurile! M-a înțeles domnul împărat?”

9. Joseph: „Încă nu întrutotul! De aceea, aş vrea să mai aflu de ce unui papă nu îi este îngăduit să citească mai mult de trei slujbe, pe care de fapt nu le citeşte el însuşi, ci asistă numai la acestea, care sunt citite fie de către un cardinal, fie de către un arhiepiscop devenit cardinal”. Răspunde nunțiul: „Aceasta este o blestemată de întrebare eretică! Domnul împărat să țină minte următoarele: Papa nu poate citi mai mult de trei slujbe, pentru că în felul acesta este expusă Preasfânta Treime în mod viu pentru toate timpurile pe Pământ în singura mântuitoare Biserică romană. Iar faptul că papa nu citeşte el însuşi aceste trei sfinte slujbe ale Sfintei Treimi, ci pontifică şi asistă doar la citirea lor, provine de acolo că el este reprezentantul lui Iisus Hristos pe Pământ, care slujeşte tuturor şi nu îngăduie să i se slujească. Acum veți fi priceput sper, nu?”

10. Joseph: „Da, acum mi-e totul limpede şi ştiu prea bine ce să cred despre papalitate!” - Nunțiul: „Ei, şi ce crezi tu despre papă?” - Joseph: „Nimic altceva decât că este un Antichrist desăvârşit, iar voi toți sunteți ajutoarele sale fidele! - Căci dacă ați fi creştini adevărați, L-ați fi recunoscut de îndată pe Domnul Hristos, care se află aici lângă mine. Dar pentru că voi sunteți ce mai desăvârşiți Antichrişti, ne condamnați să intrăm împreună cu Hristos în Iad, în timp ce voi înşivă vă aflați de fapt acolo, în întregime, până la ultimul fir de păr.

11. O, ticăloşi nenorociți! Hristosul vostru, pe care-l venerați şi după care tânjiți voi, este aurul şi argintul! Pe când adevăratul Hristos, cel care şi-a întins mâinile Sale divine pe cruce pentru toți oamenii, care şi-a iertat toți duşmanii şi care L-a rugat pe Tatăl cel veşnic să-i ierte - a devenit pentru voi o oroare, astfel încât voi, cei care cu obrăznicie vă numiți slujitorii Lui, îi ucideți fără ezitare pe cei care se ataşează de El şi nu de voi, iar la sfârşit îi condamnați să ajungă în Iadul cel mai de jos! O, neam de şerpi şi de vipere, ce demon v-a creat pe voi? Adevărat este că dacă Domnul nu ar avea o răbdare, o blândețe şi o iubire infinită, nu ştiu ce Iad suficient de îngrozitor ar putea exista, care să vă înghită!

12. Dar nu vreau să fiu eu judecătorul vostru; fie ca Domnul să vă dea după meritele voastre scandaloase! Însă dacă v-aş judeca eu, mărturisesc aici în fața lui Dumnezeu că aş pune pe spinările voastre o pedeapsă că întreaga nesfârşire s-ar minuna! În numele Tău atotputernic, Doamne, Tu mă cunoşti că am avut întotdeauna răbdare şi îngăduință cu slăbiciunile fraților supuşi mie. Dar față de această cloacă a Iadului mă cutremur, şi întreaga mea răbdare şi îngăduință au ajuns la capătul lor!

13. Deja de pe Pământ, unde aceşti lupi care sfâşie totul au intrat în blănuri de oaie practicându-şi fără nici un scrupul activitățile lor dăunătoare, i-am cunoscut sub un aspect care îi hotărăşte pe deplin Iadului cel mai de jos. Pe Pământ însă, după ce le făceam observație, se mai zărea ceva omenesc în câte un preot, şi atunci aveam față de acela răbdarea cuvenită, însă aici această cloacă îşi arată adevărata ei înfățişare oribilă, imposibil de privit şi de ascultat. - Doamne, facă-se voia Ta, căci răbdarea mea a ajuns la sfârşit!”

14. Eu: „Dragul Meu frate, linişteşte-te şi nu te supăra! Căci iată, toate acestea trebuiau să vină, căci altfel Daniel şi Isaia ar fi fost nişte mincinoşi. Or, aceştia au prezis toate aceste lucruri, iar profeția lor trebuia să se împlinească! În cele ce urmează vei înțelege de ce trebuia să se întâmple toate aceste lucruri! - Până atunci, fii atent în continuare, căci se va petrece în curând o altă scenă, din care vei avea multe de învățat! Însă nu ai voie să te superi!”

15. În timpul cuvintelor energice ale lui Joseph, preoții s-au retras în colțul lor pentru a se sfătui acolo cu ce răzbunare să ne răspundă la nelegiuirea comisă față de ei şi cum să ne trimită în mod eficient în presupusul Iad.

Capitolul 225

Masuri ale căpeteniilor Bisericii. Domnul vorbeşte despre trezirea credinței. Smerirea ca medicament împotriva orgoliului.

1. După un timp, percepem cu toții nişte sunete de orgă, care cântă melodia aşa-numitului *Tedeum Laudamus.* - Joseph mă întreabă: „Doamne, Tată preasfânt, ce să însemne aceasta? Pe ce Dumnezeu îl slăvesc aceşti evidenți adversari ai Tăi, căci despre Tine nu poate fi vorba în veşnicie?”

2. Eu îi răspund: „Iubite frate, crezi cumva că le-a păsat lor vreodată de vreun Dumnezeu? Acest cântec de slavă face parte dintre ceremoniile lor lipsite de conţinut şi nu are nici o valoare în sine, în afară de aceea că le aduce un anumit venit. Aici însă este folosit pur şi simplu ca mijloc de înspăimântare împotriva presupuşilor demoni din noi, pentru că ei sunt de părere că demonii cei proşti se lasă imediat îndepărtaţi prin astfel de lucruri aparent evlavioase. E drept că majoritatea preoţilor nu cred în aceasta, dar totuşi folosesc acest mijloc pentru a răspândi şi mai mult prostia. Acesta este motivul pentru care ei consideră că vom fugi de îndată de aici la auzul acestor sunete!"

3. Joseph: „Nu e rău deloc! Dar nu există nici o posibilitate să li se joace acestor indivizi o festă, astfel încât să tremure de frică? Poate că aşa ceva ar aduce aceste fiinţe la o altă stare interioară".

4. Eu: „Acest lucru nu trebuie să se întâmple din două motive principale: în primul rând pentru că nu ne este îngăduit să-i deranjăm în libertatea lor - pentru că altfel nici un spirit încătuşat nu ar mai putea realiza ceva pentru îmbunătăţirea sa, şi atunci este ca şi mort. În al doilea rând, aceste spirite care nu cred în nici o minune nu pot fi aduse prin nici un miracol la o credinţă oarecare. Ei ar privi cele mai mari minuni la fel cum au privit preoţii şi învăţaţii toate minunile înfăptuite de Mine pe vremea când mă aflam pe Pământ.

5. La moartea Mea s-a rupt catapeteasma din templu în două părţi, de sus până jos; chivotul legii a dispărut şi nu a mai putut fi găsit ulterior; Soarele şi Luna şi-au pierdut lumina; mormintele s-au deschis, iar morţii au ieşit din morminte vestind slava Mea*. Mulţi păgâni s-au bătut cu pumnii în piept şi au spus: «Acesta a fost cu adevărat Dumnezeu!» şi au crezut neabătut în numele Meu. Numai că preoţii şi învăţaţii au devenit şi mai duri şi i-au urmărit cu toată străşnicia atât pe discipolii Mei cât şi învăţătura Mea. Nu puteam face mai mult decât am făcut în cazul lui Lazăr, care se afla deja mort în groapă de patru zile, pe care l-am trezit din moartea lui corporală şi l-am redat alor săi renăscut şi sănătos. Şi care a fost consecinţa acestor fapte în ceea ce-i priveşte pe preoţi, farisei şi învăţaţii legii? Nimic altceva decât că după aceea au început să se sfătuiască cu atât mai mult cum să Mă îndepărteze din lume! - Din toate acestea poţi vedea ce efect ar avea o minune, oricum ar fi ea structurată, în cazul acestor fiinţe care sunt de zece ori mai rele decât preoţii evrei din Ierusalim. Câteva cuvinte bune şi pline de adevăr rămân întotdeauna mijlocul cel mai bun de a-i readuce pe calea cea bună, deşi deocamdată acestea nu vor ajuta prea mult în acest caz".

6. Joseph: „Da, este adevărat, se pare că în cazul lor va conta prea puţin. Sunt însă curios ce vor face acum indivizii?" - Eu: „Priveşte numai, spre locul în care răzbunarea Iadului se conturează în văpăi artificiale! Pornind de acolo, printr-o transformare bruscă a acestei scene de spectacol a Iadului, va începe noua procedură. Dar nu trebuie să te superi! Căci dacă ne-am supăra din această cauză, supărarea noastră ar fi un adevărat triumf pentru ei. Însă noi vrem să-i cruţăm de această bucurie, lăsând supărarea să se întoarcă înapoi la ei, ceea ce le va arăta deplina lor neputinţă.

7. Un spirit mândru nu poate fi adus la smerenie decât prin faptul că nici unul din planurile sale nu poate fi înfăptuit. Aşa vom proceda şi noi acum cu aceşti popi, ca şi cu toţi cei mândri de pe suprafaţa Pământului! Vei vedea că este cel mai bun tratament pentru ei. Deci nu te supăra defel, dragă prietene şi frate!"

8. Joseph: „Acum văd cu claritate că Tu singur ai dreptate în toate privinţele! Dar nesupărarea îşi parcurge căile ei. Dacă Tu, o, Stăpâne şi Tată, nu umpli în întregime inima cuiva cu blândeţea Ta, el poate face ce vrea el, dar nu se va putea abţine de la supărare dacă le vede pe aceste fiinţe îndeplinind asemenea lucruri mârşave. Căci am avut sute de ocazii pe suprafaţa Pământului în care preoţii prin cererile şi recursurile lor pline de egoism mi-au devenit atât de împovărători încât i-aş fi ucis pe toţi. Şi de câte ori am ajuns la aşa ceva, m-am supărat atât de mult de era să fac gălbinare! Iar în această lume lucrurile mi se par şi mai supărătoare, pentru că aici vezi imediat cu claritate ce intenţii joase unesc aceste zdrenţe spirituale cu fiecare dintre acţiunile lor.

9. Se prefac a fi evlavioşi pentru a trezi încrederea oilor păstorite de ei. Merg desculţi, cu paşi măsuraţi, pentru a le face pe oile păstorite să creadă că sunt smeriţi. Se roagă în public cu chipurile pline de evlavie pentru a pune în mişcare minele de aur ale credincioşilor lor. Fac nişte reverenţe atât de adânci şi-şi apleacă în timpul slujbelor capetele până la pământ, pentru a arăta de ce evlavie nelimitată sunt pătrunşi în faţa mesei lui Dumnezeu. Dar ei în sine nu cred nimic şi le fac pe toate numai ca să ademenească mai mulţi plătitori de slujbe. Pentru că oile oarbe cred că o slujbă citită cu o astfel de aparentă evlavie trebuie să fie bună împotriva tuturor relelor de pe Pământ.

10. O, Doamne, nenumărate astfel de lucruri se petrec în această castă de spirite, lucru pentru care îți vine să te superi şi să te mânii peste măsură! Ce se poate face aici? Nimic altceva decât să priveşti un timp, şi dacă la sfârşit lucrurile devin prea rele să intervii ca un fulger. Este adevărat că noi nu ar trebui să ne supărăm, ca să nu le asigurăm această victorie. Dar de îndată ce îl zăresc chiar numai pe unul dintre ei, începe să se învârtească totul în jurul meu. O, Doamne, Dumnezeule şi Părinte al meu, dacă nu mă vei susține Tu în mod deosebit, eu nu voi putea rezista.

11. Aha! Iată că a dispărut Iadul, şi acum ne aflăm în mijlocul domului lui Ştefan, aşa cum arăta el pe vremea când trăiam eu. Iată că sosesc slujitorii Bisericii învăluiți în mantii roşii, care aprind toate lumânările şi acoperă altarul. La sfârşit probabil că vor să ne dea afară prin celebrarea unei slujbe. Povestea devine de-a dreptul comică! - Prietene Migatzi, cum îți par aceste lucruri?"

12. Migatzi îi răspunde: „Cum să-mi apară altfel decât super-prosteşti? Dar de supărat nu pot să mă supăr deloc, ci doar să râd pe săturate. Căci nici un om nu se poate supăra văzând că aceste capete pătrate romane nu se pot vindeca nici măcar în lumea spiritelor. Să le lăsăm pe toate în seama iubitului nostru Dumnezeu şi Părinte şi a bunei Sale predispoziții! Să le lăsăm pe aceste ființe să facă ce vor, şi acesta va fi precis cel mai bun tratament pentru ele. Căci noi doi nu putem schimba nimic la ele".

13. Joseph: „Ai dreptate! Căci la aceştia, atât botezul cât şi mirul sunt total pervertite, şi de aceea, va fi greu de corectat ceva. Iar eu voi încerca să mă despovărez de o parte din supărarea mea chemând acum în amintire aici, în fața Domnului, câteva din principalele lor fapte. Căci şi față de ei trebuie să se împlinească ceea ce a promis Domnul lumilor: «Răul pe care l-ați înfăptuit voi în taină va fi vestit cu voce tare, de pe acoperişurile caselor!» - Căci ei vor ține acum o liturghie solemnă fantomatică. Până când o termină, pot să mă mai despovărezi de cele ce mă apasă".

(* - Vezi „Coborârea lui Hristos în iad" din „Evanghelia lui Nicodim", n.r.)

Capitolul 226

Domnul vorbeşte despre liturghie şi despre condamnarea veşnică.

l. Joseph continuă: „Doamne, preabunule părinte, spune-mi te rog dacă aşa-numita liturghie, despre care nu scrie nimic în sfânta Scriptură, are vreo valoare, în special atunci când, într-un loc liniştit, un preot bun şi inimos, credincios şi cu adevărat evlavios, despre care Tu, Doamne, ai o părere bună, înfăptuieşte o liturghie liniştită, şi anume, pe gratis, pentru că el consideră slujba preasfântă şi nu vrea să-L mai vândă pe iubitul său Mântuitor pentru câțiva arginți. Cred, Doamne, că o asemenea liturghie nu poate fi fără valoare în fața Ta!"

2. Eu: „Iubite prietene, ce poate fi lipsit valoare în fața Mea atunci când este realizat pentru un motiv corect? Aşa cum fiecare pahar cu apă proaspătă pe care îl întinzi unui om însetat va fi răsplătit de o sută de ori, cu atât mai mult voi răsplăti o liturghie evlavioasă a unui preot având o inimă cu adevărat nobilă şi plăcută Mie, şi îl voi binecuvânta atât pe preot cât şi jertfa adusă de el! Căci eu privesc întotdeauna inima omului, şi niciodată forma exterioară. Iar dacă inima este plină de iubire şi dreptate, forma exterioară, indiferent cum ar fi ea, devine bună şi pe placul Meu - deşi forma nu are nici o valoare, nici exterioară şi nici lăuntrică.

3. Eu M-am jertfit pe Mine o singură dată pentru toți oamenii, Tatălui cel sfânt al veşniciei, care se află în Mine. Iar o a doua asemenea jertfă nu va mai exista în veci, pentru că ea a fost unică. Prin liturghia însăşi nu se realizează nimic, dar prin inima nobilă a celui care o săvârşeşte se realizează foarte multe! Căci atunci ea este cu adevărat binecuvântată de mine, dar nu ca jertfă, ci ca scenă a vieții Mele pământeşti. O nouă jertfă nu mai poate exista însă, pentru că Eu am înfăptuit deja una valabilă pentru totdeauna, şi de aceea am strigat de pe cruce: «Săvârşitu-s-a!». Iar ceea ce s-a înfăptuit odată pentru totdeauna nu mai trebuie înfăptuit încă o dată.

4. Dar dacă un preot onest, în urma învățăturii primite, este totuşi de părere că poate înfăptui în cadrul slujbei sale o jertfă ca aceea pe care am înfăptuit-o Eu pe cruce, nu i-o vom socoti drept păcat, ci îi vom spune: «Fii iertat, căci nu ştii ce faci!», - însă li se va socoti acelora care râd de întreaga jertfă şi spun: «Lumea vrea să fie mințită, aşadar să fie mințită!». Căci atunci când cineva vrea să-i facă pe alții să creadă ceva pe care el îl ia în derâdere - pentru că este în avantajul lui -, acela

nu este un preot, ci cu adevărat un diavol. Iar răsplata aceluia va fi pe măsura falsului său zel! - Ai înțeles, iubitul meu frate Joseph?"

5. Joseph: „Da, iubite Doamne şi Părinte, cum să nu fi înțeles când mi-ai explicat lucrurile atât de limpede în adevărul lor. Aşa stau lucrurile şi ele nici nu pot sta altfel! Îți mulțumesc că ai stabilit ordinea Ta tocmai aşa cum mi-am imaginat eu adesea în timpul vieții mele pământeşti!

6. Numai un singur lucru îmi mai rămâne de neînțeles, şi aş dori o explicație a noțiunii care apare în aproape toate sectele religioase creştine, anume aceea a *pedepsei veşnice.* Există o asemenea pedeapsă, sau nu există? Căci aşa cum o viață pământească onestă şi dreaptă dobândeşte o răsplată veşnică, se poate presupune pe bună dreptate că ar trebui să existe şi o pedeapsă veşnică. Dacă unei fapte nobile de scurtă durată i se cuvine aici, în împărăția spiritelor, o răsplată veşnică, tot aşa i s-ar cuveni unei fapte rele de scurtă durată o stare de pedeapsă veşnică în Iad. Eu consider că această presupunere este întrutotul logică".

7. Eu: „Tu da, dar Eu nu - pentru că Eu nu pot avea un singur țel în fața ochilor în privința a ceea ce am creat! Şi pentru că Eu însumi sunt viața cea veşnică, nu puteam crea niciodată făpturi pentru o moarte veşnică! Iar o aşa-numită pedeapsă nu poate fi decât mijlocul atingerii unui țel principal, şi niciodată țelul duşmănos opus. De aceea, nu poate fi niciodată vorba de o pedeapsă veşnică".

8. Joseph: „O, Doamne, îți mulțumesc la nesfârşit. Ție ți se cuvine întreaga iubire şi venerație, căci acum înțeleg totul pe deplin! Dar, cu toate acestea, în Sfânta Scriptură se vorbeşte limpede despre un foc veşnic ce nu se stinge niciodată şi despre un balaur care nu moare niciodată. Şi mai stă scris: «Plecați de la Mine, blestemaților, şi duceți-vă în focul cel veşnic, pregătit diavolului şi slujitorilor săi!» - Da, Doamne, eu cunosc o mulțime de texte în care Iadul cu focul său veşnic sunt descrise foarte clar şi convingător. Dar de vreme ce nu există o pedeapsă veşnică şi depinde numai de cel pedepsit ca el să rămână în acest loc atâta timp cât nu se îndreaptă - eu nu pot înțelege cum poate fi vorba de un foc veşnic în Sfânta Scriptură!"

9. Eu: „Iubitul Meu prieten, este adevărat că stă scris despre o moarte veşnică, însă aceasta este o judecată ce durează veşnic, iar aceasta provine din ordinea Mea veşnică, însă aceasta este constituită din focul mâniei sau mai degrabă din focul zelului voinței Mele, care desigur că trebuie să rămână neschimbat în veşnicie, căci altfel s-ar distruge toate creaturile dintr-o dată.

10. Acela care se lasă implicat în lume şi în materie (care trebuie să existe şi să rămână ca atare, căci altfel nu ar putea exista «lumea»), acela trebuie considerat, desigur, pierdut şi mort, atâta timp cât nu vrea să se desprindă de ea. Aşadar, din cauza creaturilor trebuie să existe o judecată veşnică, un foc veşnic şi o moarte veşnică, însă de aici nu rezultă că un spirit cuprins în judecată trebuie să rămână captiv în aceasta atâta timp cât durează judecata în sine - la fel cum pe Pământ, într-o închisoare, nu trebuie ca cei închişi să fie condamnați să rămână în ea pe întregul răstimp cât durează această închisoare.

11. Căci oare nu sunt «închisoarea» şi «prizonieratul» două lucruri deosebite? Închisoarea există şi rămâne desigur veşnic, aşa cum focul zelului Meu nu trebuie să se stingă niciodată. Dar prizonierii rămân în închisoare numai până când s-au convertit şi s-au corectat.

12. În plus, nu stă scris nicăieri în Sfânta Scriptură ceva despre o condamnare veşnică a unui spirit, ci numai despre condamnarea veşnică a neîncadrării în ordinea Mea veşnică, ori aceasta este necesară, căci altfel nimic nu ar putea dura. Viciul, care contravine ordinii Mele, este într-adevăr condamnat pe vecie, dar viciosul este condamnat numai atâta timp cât înfăptuieşte viciul! Aşadar, există în realitate un Iad veşnic*, dar nu există nici un spirit care să fie condamnat pentru păcatele sale să rămână veşnic în Iad, ci numai până la corectarea sa! - De aceea le-am spus fariseilor: «Pentru aceasta, veți primi o condamnare cu atât mai îndelungată!», dar nu le-am spus niciodată: «Pentru aceasta, veți fi condamnați pe vecie!» - înțelegi acum aceste texte din Scriptură care par atât de periculoase?"

(* - Vezi şi „O revelație Divină despre Iad", n.r.)

Capitolul 227

Cuvintele explicative ale Domnului despre „prăpastia de netrecut" şi despre iertarea „păcatelor de moarte".

1. Joseph: „O, Doamne, am înțeles totul pe deplin. Dar mai există încă un mic pasaj din Scriptură pe care nu îl înțeleg întrutotul. Şi acesta este pasajul referitor la «prăpastia de netrecut» din pilda cu bogatul cel desfrânat pe care l-ai trimis în Iad în fața lumii. Căci dacă între cei care se află în Ceruri în sânul lui Avraam şi cei al căror destin înspăimântător este Iadul se află o prăpastie ce nu poate fi trecută niciodată, cum să fie atunci posibilă eliberarea din Iad? Iar faptul că poate avea cu greu loc o eliberare rezultă şi dintr-un alt text al Scripturii, anume acela în care se spune că pentru păcatul împotriva Duhului Sfânt nu există nici o iertare, sau se acordă cu greu o iertare, iar toate acestea, Doamne, le-ai rostit Tu însuți cu gura Ta! Deci, ce să înțeleg eu din toate acestea?"

2. Eu: „Ceea ce spun învățații acestei lumi: «Cel care vrea să înțeleagă nu face nici un rău!» - Prăpastia însă nu înseamnă altceva decât diferența de netrecut dintre ordinea mea liberă din Ceruri şi dezordinea din Iad ce i se opune. Aşadar, acest text desemnează numai caracterul ireconciliabil al acestor două ordini, şi nu o poartă veşnic încuiată pentru cei care se află înăuntru.

3. Însă se înțelege de la sine că cineva care se încadrează pe deplin în Iad din cauza păşirii prin propria sa voință liberă afară din ordinea mea liberă în ordinea contrară îndreptată cu necesitate împotriva acesteia - nu va putea ieşi curând şi cu uşurință din Iad. Se ştie prea bine cât de greu poate trece un om mândru şi cuprins întrutotul de orgoliu şi dorința de a domina, la blândețe şi smerenie față de Cer. Desigur că această trecere nu este imposibilă, dar ea este totuşi extrem de dificilă. În viitor vei vedea adesea cât de greu se poate să înalți pe cineva definitiv din Iad. Căci cel mândru se întoarce mereu înapoi la mândria sa, cel impudic la lipsa lui de pudoare, leneşul la lenevie, invidiosul la invidie, zgârcitul la zgârcenie, mincinosul la minciună, hoțul la hoție, ucigaşul la crimă, cel brutal la brutalitate, şi aşa mai departe. Chiar dacă îi dojeneşti de o mie de ori din cauza acestor caracteristici, ei cad mereu în aceleaşi pasiuni de îndată ce li se oferă libertatea stabilită pe veci pentru viețile lor. Şi cu cât decad mai des în obişnuințele anterioare, cu atât mai slabi devin în privința capacității de a li se opune şi cu atât mai greu le vine să se înalțe din păcatele lor ca să treacă - în calitate de spirite purificate - în libertatea Mea divină.

4. Trebuie să înțelegi de asemenea că multe din cele care Mie îmi sunt posibile, oamenilor (spiritelor) le sunt imposibile. Căci la Mine *toate* lucrurile sunt posibile!"

5. Joseph: „Da, preasfinte Părinte, acum îmi sunt limpezi acele texte în care am crezut pe Pământ. Dar, cu toate acestea, ele nu mi-au lăsat niciodată o impresie binefăcătoare, deşi în calitatea mea de împărat a trebuit să țin cont de dreptate şi nu mi-a fost îngăduit să iert acolo unde întâlneam un păcătos inveterat.

6. Ciudat este însă că nu puteam să-i sufăr pe judecătorii cei duri. Căci acela dintre judecătorii mei care îi judeca pe păcătoşi cu prea multă strictețe era departe de protecția mea. Dar cel care-i judeca în aşa fel încât să indice cu exactitate păcătosului mărimea şi greutatea păcatului său, iar atunci când acesta manifesta căința, exercita în numele meu iertarea dând păcătosului doar pedepse de îndreptare blânde şi uşoare, acela avea în mine un prieten sigur.

7. Şi aşa era când citeam Evanghelia. Când parcurgeam versetele despre fiul risipitor, despre bunul păstor, despre femeia prinsă în adulter şi adusă în fața Ta, când Te auzeam strigat de Zaheu cel aflat în copac, când îl percepeam pe vameşul pe cale de îndreptare din templu şi Te ascultam pe Tine schimbând vorbe simple cu femeia samarineană la fântâna lui Iacob, nu puteam niciodată să-mi opresc lacrimile. O, ce sentiment au trezit întotdeauna în mine cuvintele Tale de pe cruce: «Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!» Dar locurile în care Tu - pe bună dreptate - îi trimiteai pe păcătoşi în Iad, nu au făcut nici o impresie pozitivă asupra sufletului meu. Căci vedeam într-adevăr acționând în ele un Dumnezeu drept, dar nu vedeam în fața Lui decât nişte ființe neputincioase care trebuie să asculte de puterea Creatorului şi Judecătorului lor.

8. Mi-am constrâns inima să iubesc acest Dumnezeu atotputernic din toate puterile mele, dar trebuie să mărturisesc spre ruşinea mea că inima mea nu voia să se regăsească în această iubire. - Datorită acestor confruntări cu mine însumi am devenit francmason*, pentru a ajunge la o cunoaştere mai profundă a lui Dumnezeu. E drept că în felul acesta am dobândit într-adevăr multe, şi am citit multe despre iubirea cea pură față de Dumnezeu şi întru Dumnezeu, dar Judecătorul cel neînduplecat nu voia să dispară şi nici Iadul nu voia să se stingă.

9. Şi mi-am imaginat adesea într-un mod viu că Tu, Doamne, cel care ai suferit atât de mult din iubirea pentru oameni, ca să-i faci pe ei mai fericiți, ai fi avut o soartă mai bună dacă ai Fi fost

necruţător cu păcătoşii şi le-ai fi pedepsit nemilostiv păcatele. Dar inima mea proastă nu a vrut totuşi să fie cuprinsă de iubirea cea mare faţă de Tine”.

(* - Vezi „Secretele Vieţii” revelate prin Gottfried Mayerhofer, n.r.)

Capitolul 228

Marele „exorcism” şi ajutorul ratat al „Celei pline de durere”.

1. Joseph continuă: „Dar acum, o, Doamne, mă aflu pe calea cea bună! Acum înţeleg sfintele Tale cuvinte, şi Tu, Doamne, eşti acum pentru mine iubirea tuturor iubirilor! - Dar iată că se termină liturghia acestor popi. Ce se va întâmpla acum?”

2. Răspund Eu: „Iubitul Meu frate, vei vedea deîndată că vor dori să exercite un aşa-numit exorcism (izgonire de diavoli) asupra noastră. Dar noi vom proceda la un contra-exorcism, şi atunci să vezi tu minuni prin cele care se vor întâmpla! Dar să nu te superi de nimic! Aceasta este condiţia fundamentală, fără de care nu vom realiza nimic, sau vom realiza prea puţin”.

3. Iată că se încheie ultima binecuvântare a chivotului legii, iar noi, presupusele spirite rele, nu ne-am îndepărtat deloc. Acest fapt îi supără îngrozitor pe preoţi, iar nenumăraţii slujitori încep să-şi dea cu presupusul din ce cauză nu a reuşit această liturghie solemnă. Unii cred că vasele sfinte au fost atinse de mâini nesfinţite, şi de aceea slujba nu a putut dobândi putere de la Dumnezeu. Un altul spune că probabil o femeie adulteră, sau poate chiar o luterană, ar fi spălat lenjeria cea sfântă, impurificând în felul acesta arsenalul sfânt. Un altul este de părere că ar mai trebui făcută o liturghie, dar cu reverenţe mai adânci, pentru că acestea îi plac cel mai mult Preafericitei Regine a Cerului, şi că el se pune chezaş că după o asemenea slujbă demonii îşi vor lua imediat tălpăşiţa.

4. Un altul remarcă faptul că unul dintre preoţi s-a lovit prea puţin în piept la pronunţarea cuvintelor *„mea culpa”*. Că acesta şi-ar fi lovit mai degrabă burta din cauza unui purice diabolic aflat acolo, iar acest lucru a zdruncinat efectul slujbei. Căci nici nu-ţi vine să crezi datorită căror nimicuri se poate întâmpla ca slujba să nu aibă nici un efect. Lui îi expusese cândva amănunţit o mulţime de astfel de motive un bătrân capucin evlavios.

5. Unul dintre ei observă, întrucâtva amuzat, că perna de pe altar a fost inversată, şi atunci când se întâmplă aşa ceva slujba nu are putere; pentru că pe perna altarului îl pune Maica cea Glorioasă pe copilul Hristos atunci când sfânta carte de rugăciuni este purtată pe perna Evangheliei. Dar dacă perna este întoarsă invers, ea îl ia pe copilul Hristos şi slujba nu are efect.

6. Un participant la ceremonie întreabă dacă nu cumva ar fi legat cineva patrafirul cu centura invers, la trecerea peste cruce. Iar un superior al capucinilor spune: „Da, dacă la o slujbă atât de sfântă oamenii sunt atât de neglijenţi, îşi pot atrage chiar moartea. Auzi, să legi invers patrafirul! Păi aceasta este o faptă la vederea căreia toţi îngerii care participă invizibil la sfânta slujbă se îndepărtează de altar şi-şi întorc chipurile. Iar sfânta Maică a lui Dumnezeu nu se poate apropia deloc de altar, pentru că prin asemenea neprevedere şi lipsă de precauţie îşi va resimţi din nou cele şapte dureri ale ei”.

7. La aceste cuvinte, iubitul Meu Joseph devine evident neliniştit. Robert şi Helena abia reuşesc să se abţină să nu izbucnească într-un hohot de râs. Împăratul Franz păşeşte în fata Mea şi spune: „Doamne, eu nu am acordat niciodată prea multă consideraţie preoţilor, dar dacă aş fi auzit aceste aberaţii pe când mă aflam pe Pământ aş fi desăvârşit, cu siguranţă, ceea ce a început unchiul meu Joseph!

8. Eu îi răspund: „Şi asta nu e totul! Abia la exorcismul care va fi înfăptuit în curând asupra noastră veţi învăţa să cunoaşteţi cele mai mari culmi ale prostiei. Căci voi nu aveţi deloc habar despre procedura romano-catolică de izgonire a diavolilor. Şi toate aceste lucruri vor fi pline de învăţături pentru voi. Mai ales voi, împăraţii, trebuie să le vedeţi, pentru că voi aţi îngăduit asemenea prostii, ba chiar le-aţi sprijinit şi chiar favorizat, însă acum fiţi atenţi, căci faimosul exorcism va începe imediat!”

9. Un diacon se îndepărtează, împreună cu câţiva slujitori. Se înapoiază în câteva secunde aducând o carte neagră, împodobită pe ambele coperţi cu câte un cap de mort. Slujitorii aduc o mulţime de veşminte, aşa-numitele veşminte pentru Recviem şi Exequiem (înmormântare), în timp ce se murmură nişte cuvinte în latină, veşmintele sunt schimbate şi în câteva clipe întreaga preoţime se află înveşmântată în negru dinaintea noastră. Se înalţă şi un catafalc, şi o mulţime de lumânări negre sunt puse în sfeşnice negre. Nu lipseşte cădelniţa, şi nici vasul pentru apă sfinţită.

10. Acum păşeşte înainte preotul principal, murmurând ceva din cartea ce îi este ţinută cu evlavie dinainte, iar toţi ceilalţi rostesc în fiecare clipă Amin. După care se aprind jumătate din lumânări, sunt afumate cu cădelniţa şi stropite cu apă sfinţită. Această murmurare, afumare şi udare mai are loc încă de două ori. După care se pune pe jos o funie neagră. Cel mai înalt în funcţie păşeşte în numele Mariei pe funie, simbolizând faptul că striveşte capul şarpelui. După care se aduce un castron negru cu cărbuni aprinşi. Focul este blestemat de trei ori, funia este aruncată în foc şi scoasă afară împreună cu castronul din biserică. Apoi se aduc o mulţime de ciomege din sacristie, şi fiecare ia câte unul dintre ele în mână. Cu această ocazie se aprinde şi cealaltă jumătate a lumânărilor. După aceasta, ciomegele sunt sfinţite, afumate cu cădelniţa, stropite cu apă sfinţită şi atinse. După ce s-au încheiat toate acestea, preotul principal spune: *«Hiscum fustibus percutiantur omnia!»,* ceea ce înseamnă: Cu aceste ciomege se va zdrobi tot ceea ce a desacralizat demonul! După care sunt răsturnate mai întâi sfeşnicele, este distrus catafalcul, iar giulgiul este sfâşiat în bucăţele, în acelaşi timp, preotul principal îşi face o mică ruptură în veşmântul alb pe care-l poartă dedesubt. După care începe o larmă cumplită: fiecare strigă, afurisindu-ne pe noi, ca diavoli, să ieşim afară din biserică. Pe lângă toate acestea, se izbeşte cu ciomegele în bănci, iar acţiunea continuă până când s-au distrus toate ciomegele.

11. Dar pentru că, în ciuda tuturor acestora, noi rămânem pe loc şi nu vrem să plecăm de acolo, preotul principal îi cheamă pe toţi alungătorii de demoni la el şi le spune: „Ascultaţi! Am făcut tot ce am putut, dar osteneala noastră a fost zadarnică. Sunt de părere că ar trebui să mai spunem şi marea litanie lauretană, şi anume în prezenţa tabloului Preaîndureratei Maici a lui Dumnezeu. Aduceţi tabloul din camera secretă, cu comorile Mariei, şi puneţi-l în faţa tabernacolului! Aprindeţi toate lumânările, ca să putem începe imediat cu litania! Maria este şi va rămâne ocrotitoarea noastră şi ultimul nostru refugiu!"

12. Unul din mijlocul lor îi răspunde: „Dar dacă nici asta nu va folosi la nimic, atunci ce vom face? Căci dacă acest exorcism general, care se bazează întrutotul pe preasfântul nume al Fecioarei nu a dat roade, cum să dea roade imaginea moartă a Preaîndureratei şi marea litanie? Eu nu sunt deloc de părere să mai facem ceva! În plus, aceste fiinţe nu mi se par deloc a fi demoni. Şi dacă-i observaţi şi voi mai atent, veţi vedea că în spatele lor nu se află nimic demonic". - Înaltul preot răspunde: „Demonii pot prelua şi ipostaze îngereşti! De aceea, trebuie să încercăm totul. Mergeţi deci rapid şi aduceţi-o pe Preaîndurerata încoace! *Amen dico uobis!"*

13. În momentul în care câţiva slujitori aduc tabloul de lemn se poate constata că acesta este extrem de distrus. Lipsesc din tablou cele şapte dureri, exprimate în mod obişnuit prin cele şapte săbii înfipte în trupul Mariei. Apoi din tablou lipseşte coroana, jumătate de cap, o mână şi întregul Mântuitor mort, care se afla în poala ei. Nici vorbă de vreo culoare, sau de vreun auriu. În schimb, tot ceea ce a mai rămas din Preaîndurerata este mâncat de molii, şi nu este de imaginat că întreg ansamblul ar mai putea folosi la ceva.

14. Când marele preot zăreşte tabloul distrus, spune plin de supărare: „Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu acest tablou plin de har? Arată la fel de jalnic ca şi vremea pe care au petrecut-o evreii în Egipt. Dumnezeul meu şi Părinte ceresc! Cum ai putut îngădui să se distrugă în felul acesta sfântul tablou al Preafericitei Tale Maici? Ce este de făcut acum? Nu mai există pe nicăieri un alt tablou, iar cu acesta nu se poate face nimic".

15. Un slujitor spune: „Eminenţa voastră! Jos, în capela laterală, mai există un tablou expus venerării publice. Ce-ar fi să ne ducem acolo?" - Răspunde marele preot: „Asta nu se poate! Trebuie să fie unul transportabil, ca să-l putem pune în faţa tabernacolului. Luaţi tabloul ăsta de aici şi vedeţi să-mi aduceţi un altul! Ar fi bine dacă în aceste vaste încăperi s-ar mai găsi o Preaîndurerată, care să se fi păstrat mai bine! - Mergeţi şi căutaţi în toate colţurile!"

16. Slujitorii duc din nou afară tabloul distrus, dar se întorc după o vreme cu chipurile posomorâte şi raportează că au căutat în toate cotloanele şi n-au putut-o găsi nicăieri pe Preaîndurerata. - La aceste cuvinte, marele preot devine foarte nemulţumit şi-i insultă pe slujitori: „Aşa este când nu ai decât măgari drept slujitori bisericeşti! Merg ca boii şi nu găsesc nimic! Nătângilor! Să meargă altcineva să caute, pentru că trebuie să se găsească ceva!"

Capitolul 229

Cuvântare aducătoare de lumina a unui slujitor eretic al Bisericii

1. Un slujitor al bisericii spune: „Da, să ne ducem să căutăm, că poate găsim vreun rahat! Mi se pare o prostie curată ca Eminenţa Sa să se încăpăţâneze să aibă un asemenea tablou cu Maica Domnului, ca şi cum ar fi vreo deosebire între această Marie şi alta! Căci adevăratei Maici a lui Dumnezeu trebuie că-i este perfect egal prin ce fel de tablou este venerată. În ceea ce mă priveşte, trebuie să mărturisesc deschis că nu am găsit nimic niciodată, nici măcar la cele mai bune tablouri.

2. Un tablou este bun atunci când aminteşte ceva demn de a fi venerat în cadrul religiei; dar să atribui tablourilor puterea de a face minuni mi se pare o atitudine păgână! Şi chiar dacă Papa însuşi mi-ar spune în faţă că tablourile moarte pot înfăptui minuni, eu nu l-aş crede. Dacă oamenii vii nu pot înfăptui minuni, cum să le înfăptuiască tablourile moarte?

3. De fapt, o muscă* mi-e mai dragă decât cel mai frumos tablou! Căci ea are o viaţă în sine şi este într-adevăr o minune înfăptuită de iubirea şi înţelepciunea lui Dumnezeu. Pe când un tablou nu este altceva decât opera prostiei omeneşti care vrea să-L reprezinte pe Dumnezeu cel viu şi viaţa cea veşnică prin tablouri moarte. Aceasta este credinţa mea şi domnii nu au decât să facă cu mine ce vor ei! Dar eu jur că nu mă duc să mai caut nici un tablou vechi! Nu mă voi mai comporta de acum încolo niciodată ca un nebun".

4. Acum se reped cu toţii asupra acestui eretic şi îl ameninţă că-l vor supune la pedepsele cele mai îngrozitoare. Iar marele preot spune pe un ton patetic: „Dacă aşa ceva se întâmplă cu lemnul cel verde, ce să mai spunem de ramurile uscate? De aceea, trebuie să-l supunem pe acest eretic la cazne şi să-l predăm demonilor ca să-l chinuie şi să-l martirizeze în veşnicie! Căci el şi-a bătut joc de obiectele sfinte ale Bisericii lui Dumnezeu şi prin aceasta a păcătuit împotriva Duhului Sfânt, păcat la care nu trebuie să se aştepte iertare nici pe lumea aceasta, nici pe cealaltă. De aceea, la judecătorie cu el! Iar de acolo în camera secretă a morţilor, şi de acolo la toţi dracii cu el! *Fiat!*"

5. După aceste cuvinte, slujitorul bisericii devine extrem de violent, ridică un baston de pe jos şi-i spune marelui preot pe un ton care îi insuflă acestuia respect: „Hei! (ameninţând cu bastonul-măciucă) Dacă tu, popă afurisit, îndrăzneşti să mă atingi, mă va cunoaşte fiecare dintre voi în aşa fel încât să rămâneţi fără văz şi fără auz! O, voi, zdrenţăroşilor şi ticăloşilor de prim rang, voi, vechi profanatori ai lui Dumnezeu, ai împăratului şi ai poporului! Vreţi să mă daţi voi morţii şi Iadului pentru că v-am spus în faţă adevărul, dinaintea lui Dumnezeu şi a întregii lumi?

6. Cine sunteţi voi, de fapt? Pot exista demoni mai răi decât voi? Voi, lupi feroce în blănuri de oaie! Vreţi acum să-i alungaţi din biserică pe aceşti oameni venerabili, ca şi cum ar fi demoni, şi de fapt voi sunteţi cei mai răi demoni! Alungaţi-vă mai bine pe voi înşivă, şi nu pe aceşti bărbaţi venerabili, care merită de o mie de ori mai mult decât tablourile voastre cu idoli să fie aşezaţi ca sfinţi pe altarele voastre!

7. Oare asta înseamnă să-i slujeşti lui Dumnezeu, să-ţi pleci genunchii în faţa chipurilor cioplite pentru a determina poporul să creadă în lucruri în care voi, feţele bisericeşti, nu credeţi nici o iotă? Voi sunteţi cei despre care Hristos a spus în templu: «Voi puneţi asupra celor sărmani şi slabi poveri insuportabile, pe care nu vreţi să le atingeţi nici măcar cu un deget, îi ocrotiţi pe sărmanii orfani şi pe văduve prin lungile voastre rugăciuni pentru ca ei să poată ajunge în împărăţia Cerului - o împărăţie în care nu aţi crezut niciodată - confiscându-le în schimb casele şi averile! Voi sunteţi cei care alăptaţi ţânţarii, şi în schimb înghiţiţi cămilele nemestecate! Însă pentru aceasta veţi fi cu atât mai mult condamnaţi!»

8. Trebuie că serviciul vostru divin a fost întotdeauna o oroare în faţa lui Dumnezeu, căci Hristos însuşi a spus: «Ceea ce veţi face celor săraci, Mie îmi veţi face!». Iar dacă eu nu mă duceam duminica la slujbele voastre divine, ci îi vizitam în schimb pe cei săraci şi le făceam bine, acum vreţi să mă judecaţi! Ai cărui slujitori sunteţi voi, de vreme ce nu respectaţi slujba divină stabilită cu atâta claritate de Dumnezeu însuşi? - O, nebunilor! Oare ce este mai bun dinaintea lui Dumnezeu: să faceţi ceea ce v-a poruncit El însuşi, sau să-L veneraţi cu buzele, dar inimile să le ţineţi departe de El? Când i-aţi slujit voi lui Dumnezeu, de vreme ce încă nu aţi primit nici cuvântul, nici legea Lui?

9. Voi nu aţi crezut niciodată în Hristos, căci altfel aţi fi făcut ceea ce v-a învăţat El! Numai regulamentul vostru a fost pentru voi tabloul de valoare, iar lui Hristos i-aţi îngăduit numai să vă ofere rama pentru acest tablou. O, voi, înşelători ai poporului, vă consideraţi pe voi înşivă Dumnezei şi condamnaţi cuvântul lui Dumnezeu, care nu are pentru voi nici o valoare!

10. O, ipocriților! De ce împiedicați cuvintele lui Dumnezeu să ajungă la credincioşi? O faceți din cauza banilor şi de teamă că poporului i s-ar putea deschide ochii prin cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce v-ar demasca în fața lui! De aceea opriți voi cuvintele lui Dumnezeu, pentru că nici voi înşivă nu credeți în ele. Dar, cu toate acestea, cuvântul lui Dumnezeu ajunge totuşi în popor, iar acesta ştie acum prea bine de ce spirit sunteți mânați!

11. Îndrăzniți să vă apropiați! De ce ezitați? Eu voi spune Eminenței Voastre care este motivul acestei ezitări! Pentru că eu mi-am îngăduit să descopăr atât de liber ticăloşenia şi răutatea voastră în fața acestor oameni oneşti, Eminența Voastră resimte teama ticăloşilor şi nu mai îndrăzneşte să întreprindă nimic împotriva unui bărbat care se află deasupra ei prin putere şi rațiune!

12. Priviți, Eminența voastră! De ce ați întreprins de fapt această acțiune nereuşită împotriva acestor oameni de onoare, pe care i-ați declarat demoni? Mă simt atât de liber încât vă voi spune în față că dumneavoastră nu i-ați văzut deloc drept demoni pe aceşti oameni de onoare ce stau acolo şi privesc prostia noastră nelimitată, pentru că dumneavoastră înşivă nu ați crezut niciodată în demoni.

13. Prostia organizată de noi nu a avut succesul dorit de Eminența Voastră. Aceşti oameni de onoare au ascultat-o răbdători, schimbând între ei cu voce joasă scurte observații. Acest lucru a făcut-o pe Eminența Voastră aproape să turbeze de furie, iar apoi Eminența Voastră a căutat să acționeze printr-o supramăsură de prostie asupra acestei cete oneste, pentru că ea nu a putut obține nimic prin falsul spectacol al Iadului oferit anterior. După cum ştim cu toții, marea mesă nu a reuşit deloc. De aceea, ați trecut la exorcismul romano-catolic, care constituie în felul său încoronarea prostiei omeneşti şi care desigur că a făcut o impresie oribilă asupra acestor bărbați înțelepți. Dar aceşti oameni de onoare trebuie că şi-au făcut un principiu din a nu se îndepărta din acest loc chiar şi în fața celei mai mari prostii. Aşa că au rămas pe loc chiar şi în fața manifestării mâniei supreme a Eminenței Voastre. Şi atunci, ce i-a mai rămas Eminenței Voastre de făcut?

14. Eminența Voastră s-a gândit: desigur că exorcismul a fost încoronarea tuturor prostiilor. Dar pentru că s-a procedat atât de misterios, chiar şi omul cel mai savant putea privi cu interes acest spectacol, pentru că din această acțiune a lipsit elementul fad propriu-zis. Dar cea mai plictisitoare a fost şi rămâne pentru totdeauna o litanie lauretiană desfăşurată la nesfârşit, împreună cu un vechi tablou miraculos; cu siguranță, aceşti înțelepți nu vor rezista la aşa ceva şi vor trebui să plece dacă nu vor dori să moară de plictiseală! Dar iată că în acest proces a intervenit inclusiv întâmplarea! Căci vechiul tablou miraculos, distrus de dinții timpului, nu a mai putut fi pus în fața tabernacolului (al cărui nume protestanții l-au preluat de multă vreme de la denumirea închisorilor romano-catolice). Şi cu aceasta a fost dată deoparte şi cea mai fadă litanie din lume, cea lauretiană, singura care i-ar fi putut alunga pe aceşti oameni de onoare. Cum se simte acum Eminența Voastră? Mă veți trimite şi pe mine în Iad împreună cu ei?”

(* - Vezi „Musca” revelație prin Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 230

Slujitorul bisericesc continuă să răspândească lumină. Adevăruri dure în privința Eminenței Sale romane.

1. Unul dintre preoții aflați în imediata apropiere a cardinalului rosteşte: „Nenorocitule! Numai blândeții şi răbdării nesfârşite a singurei Biserici mântuitoare trebuie să-i fii recunoscător, pentru că aceasta s-a rugat în tăcere Domnului pentru tine, oaie pierdută, în timp ce tu te străduiai să-i dai lovitura mortală. Încetează însă acum s-o defăimezi pe mireasa cea frumos împodobită a lui Dumnezeu, căci altfel Biserica te va lăsa să cazi, renunțând să facă rugăciuni pentru mântuirea sufletului tău! Iar atunci se va deschide pământul sub picioarele tale şi te va înghiți pe vecie!”

2. Auzind aceste cuvinte, slujitorul bisericesc începe să râdă în hohote, după care spune laconic: „O, preasfântă Maică! Dacă nu se descurcă prin cruzimea diabolică şi prin cumulul de prostie, lupul intră din nou în blană de miel şi îşi arată un chip blând! O, această blândețe şi răbdare chiar că nu sunt depăşite de nimic!

3. Cât de blândă a fost Biserica la renumitele cruciade! Cât de bucuroasă a preluat în mănăstirile ei pe orfanii şi văduvele pe ai căror bărbați i-a lăsat să fie uciși în Orient de către sarazini, după ce mai întâi i-a determinat pe aceştia să dăruiască Bisericii bunurile şi comorile lor. O, blândețe

divină, care nu a lipsit niciodată sfintei Biserici în schimbul aurului curat! - Pe când trăiam încă în lume (căci probabil că domnii ştiu că noi toţi nu ne mai aflăm de multă vreme în carne şi oase pe Pământul material)..."

4. Aici îl întrerupe un preot, zicând: „Aceasta este o minciună, căci noi trăim cu toţi în lume, pentru că altfel ar fi trebuit să ne aflăm fie în Iad, fie în Purgatoriu, sau chiar în Rai!"

5. Rosteşte slujitorul bisericesc: „Noi ne aflăm în lumea spirituală, indiferent că o credeţi sau nu. Aşadar, spuneam că pe când mă aflam încă în lume am crezut şi eu în blândeţea Bisericii. Dar când au sosit ştirile despre sfânta inchiziţie spaniolă, despre blândeţea şi delicateţea cu care s-a purtat aceasta cu oile ei pierdute, am început să-mi fac altă părere. Cu ce s-au făcut vinovate sutele de mii de oameni încât au trebuit să fie arşi cu atâta cruzime spre înalta slavă a lui Dumnezeu? Am pus uluit această întrebare, iar răspunsul a fost: «Pentru că au citit Biblia şi au devenit în felul acesta nişte eretici condamnabili!». - O, Doamne! - am strigat eu în sinea mea. Este oare posibil ca oamenii care şi-au însuşit Cuvântul Tău sfânt să dobândească o asemenea răsplată din partea ucigaşilor romani? O, Doamne! - oare nu mai ai fulgere şi nici potopuri ca să nimiceşti pe veci Spania şi Roma?

6. Răspunsul lui Dumnezeu a venit încet, dar sigur, din înălţimile cereşti. E drept că eu nu mai vieţuiam pe Pământ, dar vieţuiam cu atât mai limpede în această lume spirituală. Ce a devenit acum mândra şi obraznica Romă? Ce este acum Papa? Cu excepţia câtorva măgari pe deplin orbi, care mai depind încă de el, acestui mândru reprezentant al lui Dumnezeu i se râde în faţă şi este dispreţuit peste tot.

7. Chiar şi în Italia, arhiepiscopii încep să se îndepărteze de el, şi asta pe bună dreptate! Căci acestor domnitori nu li se cuvine altceva, pentru că ei au fost întotdeauna cei mai mari duşmani ai omenirii, fiind în schimb cei mai mari prieteni ai aurului şi ai argintului.

8. Petru, al cărui urmaş se consideră fiecare Papă, a spus cândva unui biet sărman, care i-a cerut de pomană: «Aur şi argint nu am, dar ceea ce am îţi voi da!». Ar putea oare un Papă să spună acelaşi lucru unui sărman? Un astfel de urmaş al lui Petru ar putea spune doar: «E drept că eu am aur şi argint din belşug, dar nu ţi le dau ţie, ci îţi ofer numai binecuvântarea mea apostolică, pentru că asta nu costă nimic! Mergi deci în pace! Şi chiar dacă vei muri de foame pe drum, sufletul tău va ajunge în Rai, după ce va fi stat trei zile în Purgatoriu, şi atunci îţi va merge bine!»

9. Oare nu s-a ridicat marele Pavel, înfocat ca un leu, împotriva hainelor tivite cu blană şi înzorzonate şi împotriva oricărei demnităţi aparente cu care se împodobesc oamenii? - Oare a poruncit Hristos, cel care a spus că «Dumnezeu este spirit, şi de aceea, trebuie să vă rugaţi Lui în spirit şi în adevăr» - să se construiască temple şi case de rugăciune cu bani mulţi, lăsând în schimb mii de sărmani să flămânzească? - Care dintre apostoli a înălţat limba latină la rang de limbă divină? Ca şi cum pentru Domnul-Dumnezeu, care desigur că înţelege toate limbile, limba latină ar fi cea mai plăcută auzului! Dovediţi-mi acest lucru din Scriptură şi atunci îl voi crede! Dar dacă nu îl puteţi dovedi, atunci nu sunteţi decât nişte Antichrişti întrupaţi!"

10. La aceste cuvinte, un arhiepiscop foarte bătrân, care clocotea de furie, spune: „Oare nu a dat Domnul Hristos, înainte de învierea Sa, Bisericii Sale, adică lui Petru şi urmaşilor săi, puterea exclusivă de a lega şi a dezlega?! El a suflat asupra Apostolilor Săi şi a spus: «Luaţi Duh sfânt! Celor cărora le veţi ierta păcatele, să le fie iertate, iar celor cărora le veţi menţine, să le fie menţinute!» - Iar cu o altă ocazie, Iisus le-a spus Apostolilor Săi: «Ceea ce veţi lega pe Pământ să fie legat şi în Ceruri, iar ceea ce veţi dezlega pe Pământ să fie dezlegat şi în Ceruri!» - Cred că prin aceste cuvinte se dovedeşte suficient că Dumnezeu îi atribuie adevăratei Biserici dreptul de a da noi legi, în cazul în care consideră că acestea sunt necesare, sau de a anula alte legi, chiar dacă acestea sunt date de Dumnezeu însuşi, în cazul în care vede că acestea nu sunt priincioase mântuirii sufletelor în anumite circumstanţe.

11. Iar faptul că Biserica se serveşte de limba latină în cadrul riturilor slujbei divine are un motiv dublu, extrem de înţelept, în primul rând, această limbă nobilă este cea mai demnă pentru a-L venera în mod deosebit pe Dumnezeu şi pentru a ne ruga Lui, iar pe de altă parte, limba latină a constituit o armă de apărare faţă de plebe pentru ca tainele forţei deosebit de sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu să nu poată fi profanate. Acestea sunt cele două motive cardinale. Un al treilea motiv constă în puterea Bisericii care poate determina inclusiv din punct de vedere juridic ca limba latină să devină în mod irevocabil limbajul ritualic general. Consider că aceste lucruri se pot dovedi suficient din Sfânta Scriptură, preaînţelepte domn slujitor al Bisericii!"

12. Slujitorul bisericesc răspunde: „Cele două texte pe care le-aţi expus din Sfânta Scriptură au fost bune, numai că ele demonstrează cu totul altceva decât ar fi vrut Eminenţa Voastră să demonstreze. Căci dacă Domnul Hristos ar fi vrut să împuternicească Biserica în modul în care îl înţelege Eminenţa Voastră, nu ar fi considerat necesar să-i înveţe timp de trei ani pe Apostoli şi pe mulţi alţi ucenici legea iubirii, legea vieţii şi marile taine ale împărăţiei Cerului. În acest caz, El le-ar fi dat pur şi simplu Apostolilor Săi, fără nici o învăţătură pregătitoare, puterea de a face orice ar voi, pentru că Tatăl din Ceruri le-ar considera pe toate desăvârşite.

13. Dar după cum se vede prea bine, în Biserica romană nu se mai întâlneşte nimic din învăţătura Domnului, în afară de numele Lui şi ale ucenicilor Săi - nici o smerenie, nici o blândeţe, nici o scânteie de răbdare, şi cu atât mai puţin iubirea faţă de aproape! Cel puţin, în privinţa credinţei nu se mai rosteşte nici o silabă. Cât despre credinţa în puterea aurului şi argintului - da, aceasta este certă. Oare câte nu ar trebui să se întâmple pentru a aduce un Papă la credinţa că împărăţia lui Dumnezeu nu se află în marile comori ale Pământului, ci numai într-o inimă curată, smerită şi plină de iubire!

14. Împuternicirea pe care le-a conferit-o aparent Domnul ucenicilor Săi a fost şi este în continuare cea a Spiritului sfânt a lui Dumnezeu din om. Căci dacă cineva trăieşte după Cuvântul lui Dumnezeu, după care au fost făcute toate lucrurile şi fiinţele, asupra lui va coborî inclusiv Spiritul lui Dumnezeu. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este tocmai Spiritul sfânt, care trece din gura lui Dumnezeu în toate inimile omeneşti ce preiau în sine acest Cuvânt dumnezeiesc într-o manieră activă, adică în faptă. - Şi dacă am astfel în mine spiritul lui Dumnezeu, care face din inima mea un templu al înţelepciunii profunde a lui Dumnezeu, atunci pot spune unui frate păcătos care se căieşte şi vrea să se îndrepte: «Păcatul tău este iertat!». Dar dacă el este încăpăţânat şi nu vrea să renunţe la falsitatea şi la răutatea sa, cel plin de spiritul lui Dumnezeu poate spune pe bună dreptate: «Prietene, din cauza stăruinţei tale în rău, păcatul tău nu-ţi poate fi iertat!» - A crede însă că Sfântul Duh poate fi primit prin anumite ceremonii sacramentale, cum ar fi ineficientul botez cu apă, atingerea obrazului la confirmare şi chiar aşa-numita sfinţire preoţească - toate acestea nu au drept consecinţă decât formarea insuportabilă a unei caste de care Spiritul sfânt se află la fel de departe pe cât se află Cerul de Pământ.

15. Domnul-Dumnezeu spune: «Nu fiţi numai ascultători, ci înfăptuiţi învăţătura Mea, şi atunci veţi învăţa să recunoaşteţi în ea puterea Spiritului lui Dumnezeu!» - Dar cum să ajungă un elev nou iniţiat la această cunoaştere, de vreme ce nu îi este îngăduită citirea Bibliei? Căci în felul acesta, el nu poate deveni nici măcar un ascultător, darămite să transpună în fapt Cuvântul lui Dumnezeu? Or, dacă nu poate îndeplini această cerinţă a lui Hristos, cum ar putea avea el parte de măreţul Spirit al lui Dumnezeu?

16. Stimată Eminenţă! Gândiţi-vă cât de greu se potrivesc acele texte cu această castă păgână a Bisericii romane, şi spuneţi-vă: „Din păcate, şi eu am fost un asemenea uzurpator a spiritului sfânt! Doamne iartă-mă, căci am fost orbit de tot felul de ademeniri lumeşti şi ale Diavolului, şi nu am ştiut ce fac!" - Şi poate se îndură Domnul de tine, ca de un om sărman, căci de Eminenţa Ta cardinalică nu se va îndura niciodată. Căci Domnul Hristos nu a rânduit Eminenţe pe Pământ, iar Petru şi Pavel nici atât!"

Capitolul 231

Slujitorul Bisericesc despre egalitatea creştina şi despre inegalitatea Bisericească. Marele preot îl condamnă pe eretic.

1. Auzind aceste cuvinte, Eminenţa Sa se scarpină după ureche şi le spune după un timp colegilor săi: „Afurisit mai este acest slujitor al Bisericii! Pe sufletul meu sărman, dacă nu aş fi cardinal, aproape că i-aş da dreptate, însă fiind cardinal, nu mă pot lăsa învăţat de un paracliser!" - Paracliserul: „O, iubită Eminenţă! Pe cât de adevărat este că Dumnezeu este viu, noi nu ne mai aflăm aici pe Pământ, ci, după cum am menţionat deja o dată, ne aflăm cu toţii în lumea spiritelor, ceea ce Eminenţa Voastră ar fi putut observa cu uşurinţă din anumite fenomene, dacă ar fi vrut să le observe".

2. Eminenţa Sa: „Cum să le fi putut observa? Ar fi trebuit să simt că am murit - or acest fapt ar fi trebuit să preceadă intrarea noastră în lumea spirituală. Iar acolo ar trebui să ne simţim ca spirite,

şi nu ca oameni materiali, cu piele, păr şi oase! Or, acest aspect nu este valabil în cazul nici unuia dintre noi. Atunci, cum ne-am putea afla într-o lume spirituală? Iubitul meu paracliser preaînțelept! După cum îmi devine tot mai limpede, eşti un biet nebun, şi ar trebui să fii trimis la casa de nebuni!"

3. Paracliserul: „Nu este nevoie, căci atât timp cât mă aflu printre voi, mă aflu într-un colegiu desăvârşit de nebuni. Căci dacă dumneavoastră nu vreți să înțelegeți că vă aflați de atâta timp în lumea spirituală, trebuie că Eminențele Voastre sunt complet oarbe şi nebune!

4. Spuneți-mi: câți arhiepiscopi şi cardinali au fost angajați deodată la domul lui Ştefan din Viena pe vremea când trăiam în lumea exterioară? Căci aici, voi, ca înalte fețe bisericeşti, sunteți aproape o sută la un loc! Când au fost vreodată angajați pe Pământ la Viena atâția arhiepiscopi şi cardinali într-un singur loc? Întreaga istorie, deopotrivă cea papală şi cea a Bisericii romane, nu spune nici un cuvințel despre aşa ceva! Iar dacă eminențele Voastre se află aici împreună de mai bine de o sută de ani pământeşti, la fel ca broaştele în somnul lor de iarnă, desigur că aşa ceva nu poate avea loc în lumea obişnuită, ci numai în lumea spirituală!

5. Aşadar eu, ca nebun declarat de Eminența Voastră, vă spun că aici suntem cu toții egali, chiar dacă nebunia din lume ne-a separat pe pământul întunecat în funcție de stările noastre - ceea ce desigur că nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată, dacă învățătura lui Iisus ar fi fost respectată. Căci atunci când ucenicii L-au întrebat pe Domnul Iisus care dintre ei să fie cel dintâi, El le-a răspuns: «Acela dintre voi care este cel mai neînsemnat şi vă slujeşte pe toți, este cel dintâi înaintea Mea. Unul singur este Domnul! Iar voi sunteți cu toții egali şi frați întrutotul asemenea! Şi oamenii vă vor recunoaşte că sunteți ucenicii Mei prin faptul că vă iubiți unii pe alții ca frații. Şi fiecare om care-şi iubeşte semenul ca pe un frate, şi nu se înalță cu nimic asupra acestuia decât prin iubirea față de el este ucenicul Meu, şi are deja împărăția Cerului în sine!»

6. Eminențele voastre, acestea sunt cuvintele lui Hristos, din care rezultă suficient de clar că pe Pământ nu trebuie să existe diferențe de stare, în special în problemele spirituale. Domnul Hristos nu a vorbit niciodată despre vreo Eminență clericală, şi cu atât mai puțin despre vreun Papă! Toți şi toate urmau să fie egali în fața Lui, pentru că El singur este Domnul şi Stăpânul material şi spiritual al întregii nesfârşiri.

7. De unde au apărut deci diferențe de stare atât de incomensurabile în aşa-numita singură Biserică adevărată, diferențe cum nu se mai găsesc în toată lumea - în timp ce porunca evidentă a Domnului interzicea orice diferență de stare între ucenicii Săi? - Vedeți dumneavoastră, Eminențele Voastre, această diferență a fost determinată de Iad! - Căci Cel care a venit de sus le-a slujit tuturor şi s-a jertfit pentru toți, iar Acela a fost Iisus-Dumnezeu, Domnul veşniciei însuşi, însă cel care a venit de jos, ca adversar declarat al sfântului dintâi, vrea să fie slujit de toți şi face diferență între stări, pentru ca starea sa să apară cu atât mai înaltă şi mai inaccesibilă.

8. Puterea pe care şi-a dat-o papalitatea sieşi nu provine de sus, ci de jos! Căci papii sunt cei dintâi care încalcă sfintele legi fraternale. Cui îi este îngăduit să se considere egal cu un Papă şi să-i spună acestuia «Iubite frate»? Oare nu trebuie să rostească orice catolic numele Papei cu cel mai mare respect şi venerație, ca pe numele lui Dumnezeu, iar dacă ajunge la Roma oare nu trebuie să considere faptul de a fi primit în audiență ca fiind harul cel mai înalt? Şi unde se respectă poruncile lui Hristos?

9. Eminențele voastre ar trebui să îşi dea seama că pe Pământ au fost cuprinse de cea mai mare nebunie anticreştină şi că ele au devenit apoi cetățeni ai lumii spirituale, rămânând în această nebunie. Căci această nebunie, care se lipseşte strâns de om, este motivul principal pentru care ele mai trăiesc încă în iluzia că nu ar fi murit. Dar eu vă spun vouă: eliberați-vă de această iluzie, care este de-a dreptul opusă sfintelor intenții ale lui Dumnezeu!

10. Şi veți vedea atunci cu uşurință că un paracliser modest poate învăța o Eminență la fel de bine cum îl poate învăța Eminența pe paracliser. Şi aş putea afirma că în conformitate cu sfânta învățătură, un paracliser are chiar un drept mai mare de a-l învăța pe un Cardinal, care rămâne orb şi prost atâta timp cât se ataşează de înalta sa demnitate, pe care a reprezentat-o de fapt împotriva lui Hristos în această lume. În schimb, paracliserul se află suficient de jos sub demnitatea unui Cardinal, şi de aceea, el este cu mult mai aproape de cerințele creştine decât o Eminență orgolioasă".

11. Eminența Sa: „Cine se înalță pe sine va fi smerit! Şi asta stă scris! Chiar nu înțelege asta acest paracliser impertinent?" - Paracliserul: „O, da, am înțeles-o demult, practic, pe mine însumi, pentru că la mine nu a fost niciodată vorba de vreo înălțare. Căci dacă îl preamăresc în fața Eminențelor voastre necreştine pe Hristos şi Cuvântul Său cel sfânt, aceasta nu este cu siguranță o

înălțare a mea. Căci voi lăsați să vi se spună în continuare «Eminență», deşi ştiți că Domnul Hristos nu a instaurat niciodată vreo Eminență. Or, aceasta este o înălțare de sine prin propria putere, şi implicit o oroare în fața lui Dumnezeu, înțelegeți acest lucru?"

12. Marele preot: „Eu vă rog pe voi, iubiții mei frați, care ați stat deja împreună cu mine pe Pământ, pe tronul de aur al Cerului, să încetați de a vă mai certa cu acest eretic! Doar ştiți ce putere aveți. La ce-i foloseşte evreului dacă ne batjocoreşte şi ne defăimează? Îl condamnăm în conclav şi el devine pe veci al diavolului. Cu ce le foloseşte tuturor protestanților faptul că sunt împotriva noastră? Ce a câştigat Martin Luther prin faptul că s-a desprins de noi şi a întemeiat eretismul? Căci milioane de oameni care au căzut din cauza învățăturii sale strigă neîntrerupt după răzbunare împotriva lui, iar el se află în Iadul cel mai de jos şi blestemă încontinuu ziua în care a fost adus pe lume. De ce se află el în Iad? Pentru că noi l-am condamnat pe vecie în sfântul nostru conclav. Pe scurt, la ce le foloseşte tuturor potrivnicilor noştri faptul că sunt împotriva noastră? Ei sunt cu toții condamnați de noi, şi de aceea nu pot ajunge niciodată în împărăția Cerurilor!

13. Să-1 condamnăm aşadar şi pe acest eretic blestemat şi atunci va vedea el cum ajunge în Cerul lui Dumnezeu! Rostesc aşadar în mijlocul vostru: «Eretic blestemat! Fii condamnat pe veşnicie!» Iar dacă voi rostiți Amin, şi-a primit partea sa de Iad! - Vedeți aşadar că noi trebuie să acționăm, şi nu să ne certăm ca oamenii pământeni, ci să facem imediat uz deplin, fără să mai stăm pe gânduri, de arma spirituală pe care ne-a acordat-o Dumnezeu!. Iar pe lumea cealaltă, în societatea demonilor, astfel de oameni vor începe să simtă cât de mult le-ar fi putut folosi această singură mântuitoare Biserică în cazul în care i-ar fi rămas credincioşi. Iar atunci, îşi vor întinde mâinile către noi, ca să-i ajutăm, însă noi le vom spune: «Nici vorbă! Cât ați fost în lume nu ați vrut să ne auziți; de aceea, nu vă auzim nici noi pe voi acum! Ocoliți-ne pe veci, blestemaților!» - Şi atunci vor striga: «Abia acum vedem câtă sfințenie aveți voi în fața lui Dumnezeu şi ce nimic suntem noi în fața voastră. Mai bine acordați-ne o sută de mii de ani în cel mai rău foc al Purgatoriului, numai izbăviți-ne de acest Iad înspăimântător!»

14. Dar noi le vom spune: «Noi v-am avertizat suficient pe Pământ! V-am trimis o scrisoare pastorală după alta, v-am dat o mulțime de indulgențe în schimbul unor mici jertfe şi v-am indicat de atâtea ori scaunul confesional pentru spovedanie şi pocăință! Dar voi n-ați făcut altceva decât să râdeți de noi şi să faceți ce ați vrut! Însă aici, în lumea spirituală, noi am devenit Domni atotputernici şi am putea să vă ajutăm dacă am vrea. Dar nu vrem, aşa că nici Dumnezeu nu o va voi. Îndepărtați-vă aşadar de noi în focul cel veşnic, pregătit demonilor şi tuturor slujitorilor lor eretici!» - Şi atunci se va deschide Pământul sub picioarele lor, iar abisul veşnic îi va înghiți împreună cu demonii, iar numele lor nu va mai fi rostit sau gândit niciodată. Vedeți, asta facem noi şi asta am făcut deja cu acest blestemat eretic. Acum să vadă el cum va scăpa de Iad!"

15. La aceste cuvinte, paracliserul răspunde: „Dar ceva tratative putem totuşi purta, nu? Căci prefer un foc purificator de o sută de mii de ani în Purgatoriu în locul marelui Iad! Dați-mi aşadar Purgatoriul în locul Iadului! Căci ce contează dacă e în plus sau în minus unul dintre ai noştri care să se prăjească în focul Iadului?" - Marele preot răcneşte: „Aha, focul Iadului începe să se apropie de sufletul său, el îl simte şi ar dori acum să-i acordăm mântuirea. Dar nici vorbă! In Iad cu el, împreună cu toți demonii!"

Capitolul 232

Domnul îi oferă paracliserului mântuirea. Flăcări puternice pentru condamnați. Încheierea scenei din domul lui Ştefan.

1. În această clipă, Eu mă îndrept înspre paracliser, care Mă recunoaşte imediat, şi îi spun: „Iubitul Meu frate Ioan! Ajunge! Le-ai spus destule acestora, dar ei rămân aşa cum au fost întotdeauna. - De aceea, vino cu Mine în împărăția Mea! Iar aceştia să-şi caute cerul lor şi Dumnezeul lor, aşa cum le place lor. La Mine vor ajunge cu greu! Dar mai întâi urmează să guste un timp din ceea ce ți-au pregătit ție, ca să afle cum este binele pe care îl au în vedere pentru frații lor".

2. După aceste cuvinte, Mă arăt preoților cei duri, după cum Mă imaginează ei ca stăpân al Cerului şi al Pământului, şi le spun cu un ton intenționat sever: „Acum mă recunoaşteți?!!"

3. Răspund cu toţii, cutremuraţi: „Da, abia acum Te recunoaştem, o, Judecător înspăimântător! Fii milostiv şi îngăduitor cu noi, slujitorii Tăi!!”

4. Însă Eu le spun, cu o foarte mare gravitate: „Oare nu aţi citit niciodată: Fiţi îndurători, şi atunci veţi avea parte de îndurare? - Şi cum este cu îndurarea voastră? I-aţi hrănit pe cei flămânzi, aţi dat de băut celor însetaţi, i-aţi îmbrăcat pe cei goi, i-aţi eliberat pe cei întemniţaţi şi i-aţi consolat pe cei descurajaţi? Nu, nu aţi făcut niciodată aşa ceva! Aţi fost întotdeauna din toată inima împotriva Mea, şi aţi călcat cu picioarele peste învăţătura Mea! Şi pentru că aţi fost atât de răi şi de neînduplecaţi, facă-se vouă ceea ce aţi hotărât în nelimitata duritate a inimii voastre pentru acest adevărat frate al Meu!”

5. După aceste cuvinte, podeaua bisericii se desface dintr-o dată, iar din prăpastia adâncă răzbat în sus flăcări şi apar mai multe spirite care îi împing imediat pe preoţii cei duri înspre prăpastia plină de flăcări. Aceştia încep să geamă jalnic şi să-i implore pe paracliserul Ioan pentru îndurare şi intervenţie în favoarea lor.

6. Însă paracliserul le spune: „Voi aţi cerut întotdeauna tuturor oamenilor să creadă că în privinţa veşnicei condamnări sunteţi singurii care au cheile împărăţiei Cerurilor şi ale Iadului! Descuiaţi aşadar acum porţile Cerului şi încuiaţi poarta Iadului, pe care a deschis-o în faţa voastră Hristos-Dumnezeu, Domnul cel veşnic, pentru ca Cerul vostru să vă preia în sânul său blând, romano-catolic. Doar m-aţi condamnat pe veci cu câteva minute înainte să merg în Iad! Şi atunci, cum aş putea interveni pentru voi în faţa lui Dumnezeu? Facă Domnul cu voi după voia Lui, după iubirea şi dreptatea Lui! - Nu vă invidiez pentru soarta voastră, dar ceva mai bun decât vă oferă Domnul să nu aşteptaţi de la mine. Singur Dumnezeu este bun. De aceea, îndreptaţi-vă înspre El, căci El singur vă poate ajuta!”

7. Acum, popii împinşi înspre prăpastia plină de flăcări urlă: „Dragă Ioane, la Dumnezeu nu mai există îndurare faţă de cei pe care i-a condamnat deja! Cum să ne îndreptăm către El?” - Ioan le răspunde: „Nebunilor! Dacă voi nu aşteptaţi îndurare de la Domnul-Dumnezeu, eu de unde să o iau, de vreme ce Dumnezeu este în mine într-o măsură absolut infimă?” - Popii urlă: „Nu, Dumnezeu nu poate revărsa nici o îndurare asupra vreunui suflet dincolo de mormânt! Iubirea lui Dumnezeu durează numai până la groapă, după care locul iubirii este luat de cea mai strictă justiţie!”

8. Ioan: „O, nebuni proşti ce sunteţi! Oare are Domnul Dumnezeu două inimi - una mică, plină de cea mai mare iubire şi îndurare, şi una mare, plină de mânie şi de poftă implacabilă de a pedepsi? Cum ar putea lăsa Dumnezeu, cea mai desăvârşită dintre fiinţe, să se reverse din una şi aceeaşi inimă atât mânia cea mai inconciliabilă, cât şi blândeţea şi iubirea cele mai înalte? Şi cum ar putea iubi Dumnezeu un spirit numai atâta timp cât acesta trăieşte în carnea cea păcătoasă, iar după aceea să-l urască veşnic din cauza celor câteva greşeli la care l-a ispitit carnea sa, în proba libertăţii?

9. Eu însă vă spun vouă că Domnul Iisus Hristos cel veşnic, pe care îl vedem acum în trup, este - acum şi întotdeauna - cea mai curată iubire şi cea mai înaltă îndurare! Numai Dumnezeul vostru romano-catolic, alcătuit din trei persoane, este aşa cum sunteţi voi: nici la el şi nici la voi nu există milă şi îndurare. - Ferice de mine şi de toţi ceilalţi că un asemenea Dumnezeu nu există nicăieri, decât în inimile voastre rele şi încremenite!”

10. După aceste cuvinte, spiritele îi împing pe popi ceva mai aproape de prăpastia plină cu flăcări. Iar Eu îngădui acest lucru, pentru ca popii, care se împotrivesc şi urlă, să înceapă să simtă fierbinţeala cea mare a flăcărilor. Şi atunci, ei strigă: „Iisuse, Maria şi Iosif! Voi, sfinţi şi martiri ai lui Dumnezeu, veniţi-ne în ajutor! Ajutaţi-ne pe noi, sărmane suflete! Ce înspăimântător de fierbinte este focul Iadului; iar noi să ardem veşnic acolo înăuntru? O, Iisuse, Maria şi Iosif! O, Iisuse Hristoase! Îndură-te de noi! O, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi!”

11. La aceste cuvinte, Eu le fac spiritelor un semn să nu-i mai împingă pe popi. Acum, păşeşte înainte Petru şi le spune popilor: „Uitaţi-vă la mine! Eu sunt adevăratul Petru în carne şi oase, pilonul credinţei pe care l-a ales Domnul Cerului şi al tuturor lumilor. Voi şi cu Papa al vostru vă numiţi urmaşii mei. Cum aş fi putut eu să vă predau funcţia de judecător atât timp cât eu nu am primit-o niciodată de la Domnul? Oare nu ne-a interzis nouă, tuturor, Domnul să-i judecăm pe ceilalţi - ca să nu se răsfrângă înapoi asupra noastră - atunci când a spus: «Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi!». - Şi dacă Domnul însuşi ne-a învăţat aşa, cum să ne fi făcut El pe noi judecătorii fraţilor noştri? Şi dacă noi nu am exercitat niciodată, nici măcar în vis, funcţia de judecător, cum să o fi trecut

asupra voastră? Şi dacă voi vreți să fiți urmaşii mei, cum vreți să moşteniți mai mult decât am lăsat eu în urmă?

12. Iar dacă Domnul însuşi spune că El nu a venit să judece lumea, ci să îi facă fericiți pe toți care vor să fie fericiți prin credința în El - de unde v-ați luat voi dreptul să-i judecați pe frați voştri mai slabi şi să-i condamnați pentru vecie să meargă în Iad? Iată, aceasta ați născocit-o voi înşivă din cauza setei voastre de a domina şi a lăcomiei voastre nelimitate! Iar acum, Domnul vă face vouă ceea ce ați făcut voi fraților voştri sărmani. Căci cu ce măsură ați măsurat, cu aceeaşi vi se va măsura".

13. Fostul mare preot de odinioară spune, tremurând de frică: „O, preasfinte Apostol Petru, tu, stâncă a lui Dumnezeu! Roagă-te Domnului pentru noi, sărmanii păcătoşi, ca să nu ajungem în Iad, ci mai bine să fim azvârliți pentru un milion de ani în Purgatoriu. Vedem acum cu toții cât de cumplit am păcătuit şi resimțim cea mai profundă căință față de orbirea noastră de pe Pământ! Acum ştim inclusiv că am murit într-adevăr din punct de vedere trupesc. Dacă am fi înțeles acest lucru mai demult, desigur că ne-am fi supus întregul timp pe care l-am petrecut în această lume unei căințe puternice şi unei pocăințe severe. Dar noi nu am ştiut, şi de aceea, am rămas vechii păcătoşi împietriți. Acum vezi că suntem cu toții plini de căință. Fii, de aceea, milos şi îndurător! Vrem să facem orice cere Domnul de la noi, numai să ne cruțe de Iad".

14. Petru îi răspunde: „Este bine că resimțiți o căință arzătoare. Căci, în conformitate cu dogmele voastre, căința veşnic arzătoare face parte din chinurile Iadului. Ea apare în fața porților Iadului şi nu vă va părăsi niciodată, însă căința izvorâtă din teama de pedeapsă nu are nici o valoare în fața noastră. Căci singura căință valabilă trebuie să se nască din iubirea pentru Dumnezeu, şi nu din teama de Iad.

15. Tot aşa stau lucrurile şi cu pocăința. Căci în fața noastră are valoare doar pocăința liberă născută din credința vie şi din adevărata iubire față de Dumnezeu şi față de toți oamenii. Pocăința născută prin constrângere şi de teama Iadului este complet lipsită de valoare - chiar dacă ar fi mai neplăcută decât toate chinurile Iadului, pe care dacă va voi Domnul Dumnezeu, le veți gusta în curând".

16. Datorită acestor cuvinte prea puțin consolatoare ale lui Petru, cvasi-aspiranții la Iad sunt transpuşi într-o asemenea teamă încât cad cu toți la Pământ şi reuşesc doar să îngaime cuvintele: «Ii-sus, Ma-ri-a şi Io-sif! În-du-ra-re! În-du-ra-re!»

17. În timp ce ei zac aşa fără cunoştință la pământ, Eu fac să dispară aparența prăpăstiei în flăcări şi pun în locul ei un mare pahar cu vin şi şapte bucăți mari din pâinea cea mai bună. Alături se află o indicație scrisă că ei trebuie să se bucure de acestea fără să facă diferențe între ei, şi apoi să părăsească pentru totdeauna această Biserică, a cărei măreție pământească a servit exclusiv pentru amplificarea nemăsurată a orgoliului preoților care au slujit în ea. Şi de îndată ce se vor afla afară, se va apropia cineva de ei, care le va spune ce au de făcut ca să scape de pedeapsa Iadului.

18. După ce am realizat toate acestea, ne îndepărtăm de această trupă de popi aproape morți de teamă şi ieşim afară, împreună cu paracliserul Ioan - devenit unul dintre frații Mei înflăcărați de iubirea şi de înțelepciunea Mea.

Capitolul 233

Soarta preoților Domnului.
Esența spiritelor înțelepciunii şi dificila lor convertire la iubire.
Patrula de militari din lumea cealaltă.

1. Ajunşi în piața din fața domului lui Ştefan, vedem trecând prin fața noastră o trupă de militari.

2. Robert păşeşte spre Mine şi spune: „Iubite Părinte, aceşti militari arată tare ciudat! Oare sunt ei dintr-o vreme anterioară, sau din vremea actuală? Din timpul vieții mele pământeşti nu prea îmi vine să cred că sunt, căci pe atunci îmbrăcămintea era cu totul alta. Din vremuri mai vechi nu par de asemenea să fie, căci îmbrăcămintea din vechime îmi este cunoscută din multe picturi şi desene. Trebuie să fie totuşi din vremea actuală, probabil după gustul tânărului împărat care conduce acum în Austria".

3. Eu îi răspund: „Da, aşa este! În aceşti ani, mulți soldați au fost eliberați din trupurile lor datorită tifosului şi holerei, sau altor boli. Şi pentru că ei îşi exercitau pe atunci serviciul militar, au rămas fideli acestei stări inclusiv după renunțarea la trupul lor, motiv pentru care apar aici ca soldați. Ei nu ştiu că au murit, ci doar că au fost internați în spital. Mai mult, ei cred că datorită unui medicament bun au căzut într-un somn întăritor din care s-au sculat a doua zi dimineață refăcuți şi sănătoşi.

4. Şi este foarte bine că nu ştiu că au murit, pentru că aceasta ar reprezenta pentru ei o judecată. Acest lucru nu trebuie să le fie dezvăluit decât treptat, la început prin aparențe, care au anumite particularități prin care lumea în care trăiesc acum le apare din ce în ce mai străină. Acest lucru îi va nelinişti din ce în ce mai mult. Vor ajunge apoi în tot felul de situații neplăcute şi pericole aparente, şi atunci vor căuta ocrotire şi ajutor şi vor încerca să se salveze de aparenții lor urmăritori. Dar cum nu vor găsi un loc real de refugiu, nu arareori vor fi constrânşi să se predea urmăritorilor. Unii dintre ei vor fugi în nişte pustiuri foarte mari, al căror capăt nu-l vor afla. Şi dacă totuşi ajung la un capăt, acesta va fi de obicei mai rău decât pustiul însuşi. Pe scurt, aceste suflete, care se află încă într-o stare naturală, trebuie să parcurgă din nou procesul morții formale, până când spiritul lor se va elibera.

5. Ai văzut acelaşi lucru la aceşti preoți. Teama față de aparența flăcărilor Iadului i-a adus într-o stare apropiată de moarte. După un timp se vor trezi, şi deşi se vor mai afla încă în biserică, cele petrecute le vor apărea ca un vis înspăimântător. Vor găsi acolo pâinea şi vinul. Şi pentru că vor fi foarte înfometați şi însetați (fapt care se petrece întotdeauna când spiritul devine mai liber şi mai treaz sufleteşte), le vor lua cu lăcomie şi le vor consuma. Ceea ce le-am scris alături de pâini le va indica modul în care pot scăpa de Iadul de care au acum o teamă îngrozitoare. Căci deşi unii dintre ei nu au crezut în Iad în timpul vieții lor pământeşti, acum le-a rămas întipărită imaginea acestuia. - Ei au văzut acum prăpastia deschisă cu flăcările care le veneau în întâmpinare, considerând-o o imagine a Iadului. În felul acesta, lipsa lor de credință în Iad a devenit o credință deplină. Şi de aceea, vor proceda în conformitate cu dispoziția scrisă şi vor ieşi în grabă la aer curat.

6. Când vor ieşi afară din Biserică, nu vor mai vedea nici un oraş, ci un ținut pustiu. În drumul lor, vor întâlni anumiți călători, care îi vor îndruma în continuare în numele Meu, înspre eliberarea lor. Noi nu trebuie să ne mai preocupăm în mod deosebit de aceştia. În aproximativ treizeci de ani vor parcurge o transformare care îi va face întrutotul capabili să pătrundă în Cerul cel mai de jos al înțelepciunii*. Mai sus vor putea răzbate cu greu, pentru că organul iubirii este la ei prea nedezvoltat (întrucât nu a fost niciodată utilizat şi fortificat), în schimb, organul înțelepciunii abile este mult prea extins în cazul lor, motiv pentru care nu a putut fi niciodată covârşit de slaba lor iubire. De aceea, nu va putea fi niciodată stabilit acel raport dintre iubire şi înțelepciune care este necesar pentru urcarea într-un Cer superior.

7. Desigur că nu este o imposibilitate absolută ca un spirit aflat în cel mai de jos Cer al înțelepciunii să poată trece într-un Cer superior. Dar procesul merge întotdeauna foarte greu, deoarece înțelepciunea se complace mai mult în contemplare decât în adevărata faptă. Înțeleptul are doar plăcerea să le expună celorlalți vederile sale profunde, pe când un spirit propriu-zis al iubirii vrea să acționeze în conformitate cu Adevărul şi cu Binele. Dat fiind însă că reflectarea, contemplarea şi rațiunea sunt mult mai uşoare decât acțiunea, spiritele din Cerul cel mai de jos vor putea trece numai cu greu într-un Cer superior. Căci comoditatea lipsei de fapte este mai îndrăgită de către majoritatea lor decât cea mai frumoasă şi mai bună acțiune. Asemenea spirite pot fi îmboldite la faptă numai de o anumită uniformitate a fenomenelor expuse înaintea ochilor lor, sau prin exemple de acțiune îmbucurătoare. Dacă au trecut la acțiune, lucrurile se desfăşoară bine, doar începutul este cumplit de greu.

8. Şi uite-aşa, iubitul Meu Robert, se vor petrece lucrurile şi cu aceşti preoți, însă va fi aşa cum ți-am spus Eu ție. Şi până vor ajunge în Cerul cel mai de jos al înțelepciunii, vor mai primi câteva firimituri de înghițit.

9. Însă cu această trupă de militari lucrurile vor merge mai uşor. Iată-i că s-au oprit în fața noastră, pentru că ne-au observat. Ei se consideră un fel de patrulă şi intenționează să ne întrebe ce facem aici. Cu primul prilej, îi vom informa cu fidelitate în privința adevărului, spunându-le cine suntem şi ce vrem, după care îi vom invita să ne urmeze în împărăția vieții. - Dar, iubitul Meu Robert,

acum vine din nou rândul tău. Va trebui să fii faţă de ei purtătorul nostru de cuvânt. Aşadar, concentrează-te!”

(* - Despre Ceruri şi configurația Raiului vezi „Raiul şi Iadul” de Emanuel Swedenborg, n.r.)

Capitolul 234

O nouă sarcină a lui Robert. Domnul vorbeşte despre starea de soldat.

1. Robert spune: „O, Doamne, nu cred că voi realiza o treabă foarte bună, căci starea de soldat nu a fost niciodată preferința mea. De câte ori am văzut soldaţi, o înverşunare ciudată mi-a cuprins inima, şi aceeaşi înverşunare o resimt şi acum, deşi prin mila Ta îmi este îngăduit să mă socotesc măcar printre spiritele pe jumătate desăvârşite. - Iar dacă ar fi să-i convertesc pe aceşti soldaţi, ar trebui să dobândesc într-un fel încrederea şi iubirea lor. Însă acest fapt mi se pare o pură imposibilitate. Căci acest soi de oameni nu sunt decât nişte simple maşinării care se mişcă la comandă, la fel ca nişte animale, şi care înfăptuiesc ceea ce li se porunceşte, fără să se întrebe dacă este bine sau nu.

2. Ştiu prea bine că un soldat este constrâns să acţioneze în felul acesta, dar asta nu îl scuză în ochii mei. Căci este rău ca oamenii să ajungă în stadiul de câine şi este la fel de rău că oamenii se lasă folosiţi drept câini şi lupi. Din păcate însă, milioane de oameni merg pe acest drum şi până acum nu a intervenit nici o schimbare.

3. Vezi aşadar că îmi este imposibil să devin un prieten al soldaţilor. De aceea, te rog, Doamne, transferă această sarcină cuiva mai destoinic! Căci întreaga mea fire se încrâncenează cu putere împotriva acestei fapte, în special în acest oraş în care ar trebui să cunosc starea de soldat sub un aspect nenorocit şi ruşinos”.

4. Eu: „Ţi-am trasat această sarcină tocmai pentru că această stare mai este încă un spin în ochii tăi. Şi îţi spun, iubitul Meu fiu, că nu vei putea intra cu adevărat în împărăţia Mea până nu vei îndepărta acest spin din ochii tăi. Căci în împărăţia Mea nu domneşte decât iubirea cea mai pură, care trebuie să fie complet eliberată de orice mai are, chiar şi cea mai uşoară aparenţă a neconcilierii. Tu trebuie să înapoiezi lumii tot ceea ce îi aparţine acesteia, până la ultimul creiţar, înainte ca să poţi deveni într-adevăr cetăţean al împărăţiei Mele!

5. Dă la o parte aşadar tot ceea ce mai are încă vreo adiere de neconciliere! În fiecare moment trebuie să poţi cuprinde în braţele tale milioane de oameni, şi aceasta din toată inima ta! Şi trebuie să poţi adresa sărutul tău fratern tuturor creaturilor, fie că îţi place, fie că nu! Trebuie să-ţi devină perfect egal dacă un om ţi-e prieten sau duşman! Căci dacă în împărăţia iubirii Mele ar exista asemenea considerente îndoielnice, cum ar sta atunci lucrurile cu domnia asupra lumii?

6. Pe Pământ ai putut vedea deja că eu las Soarele Meu să strălucească în egală măsură atât asupra celui bun cât şi a celui rău, iar ploaia Mea udă atât câmpurile celor care Mă dispreţuiesc cât şi pe ale celor care sunt cei mai mari credincioşi ai Mei. Şi de ce am făcut asta? Pentru că Eu însumi sunt iubirea cea mai pură, iar în Mine nu poate exista niciodată vreun sentiment de răzbunare, ori o aparenţă cât de mică a unei neconcilieri. Dorinţa Mea cea mai intimă, ca şi voinţa Mea, sunt neclintite, în sensul de a face ca toate fiinţele să devină pe cât posibil libere şi fericite, chiar dacă aceasta s-ar petrece în dauna propriei Mele fericiri.

7. Pentru Mine, ca fiinţă primordială desăvârşită, nu este deloc o fericire atât de mare să trăiesc printre fiinţe nedesăvârşite şi să le îndrum cu toată răbdarea şi blândeţea, pe cât aş fi de fericit dacă M-aş afla printre fiii şi fraţii Mei desăvârşiţi, în împărăţia Iubirii pure. Dar cu toate acestea o fac, deoarece propria Mea iubire îmi trasează această sarcină. De aceea, trebuie ca şi tu să accepţi unele lucruri şi să tinzi mereu să devii cât mai asemănător Mie!

8. Iată, un soldat este într-adevăr ca un fel de foc care pustieşte, distruge şi ucide. Dar dacă într-un mare stat nu ar exista o armată, unde ar fi siguranţa bunurilor şi a vieţii, precum şi menţinerea legilor şi a ordinii? Ceea ce poate fi periculos pentru viaţă atunci când este peste măsură, poate menţine viaţa atunci când este cu măsură! În acest context, starea de soldat nu este chiar atât de rea cum ţi se pare ţie. De aceea, nu trebuie să-i priveşti pe soldaţi cu ochi duşmănoşi, ci să te gândeşti: chiar şi aceştia sunt fraţii mei! Faptul că ei sunt nişte maşinării ale legii nu trebuie să te privească pe

tine. Căci trebuie să existe şi astfel de oameni pentru ca sub lege să poată creşte o adevărată libertate durabilă.

9. Oare nu trebuie să fie fiecare corp ceresc o maşinărie care să respecte legea, pentru ca pe acel corp să poată creşte nestingherite ființe libere, care să se poată îndrepta către viața adevărată? Gândeşte-te numai că ar exista un Pământ care să plutească liber, după voia lui neîngrădită - ce crezi că s-ar întâmpla cu locuitorii săi în cazul în care el ar începe să-i resimtă ca împovărători? Aşadar, prietene, reflectează la toate acestea şi atunci vei aborda cu mai multă uşurință ceea ce ți-am propus şi care îți este absolut necesar pentru desăvârşirea ta. Căci iată, acesta este unul dintre motivele principale pentru care a trebuit să vii încă o dată la Viena împreună cu Mine. Purcede aşadar la treabă şi vei vedea că lucrurile vor merge mai uşor decât crezi! Căci cei care aplică maşinal legile sunt mai uşor de condus decât cei care dau legile".

Capitolul 235

Discursul lui Robert adresat trupei de soldați. El încearcă să le aducă limpezime în privința împărăției spirituale.

1. Robert îmi mulțumeşte într-adevăr din toată inima, dar totuşi nu are curajul să înnoade o convorbire cu soldații înainte ca aceştia să-i ofere un prilej în acest sens. Soldații observă acest lucru, căci ei au auzit cuvintele Mele, care le-au plăcut. De aceea, stau liniştiți şi aşteaptă ca Robert să le adreseze cuvântul. Astfel că acum Robert îi priveşte pe soldați, iar soldații îl privesc pe Robert; dar nici una dintre părți nu vrea să treacă la ofensivă.

2. După un timp, frumoasa Helena păşeşte în față şi spune: „Dar, iubitul meu Robert, cum poți să aştepți chiar şi numai o secundă, în loc să treci imediat la înfăptuirea voinței Domnului! Dacă Domnul mi-ar fi dat mie o asemenea însărcinare, aş fi dus-o de mult la capăt. Tu însă vii cu o mulțime de scuze, deşi ştii că Domnul nu se lasă influențat de acestea. Căci cuvântul Său porneşte întotdeauna din ordinea Sa plină de iubire şi înțelepciune şi trebuie înfăptuit, întrucât fără înfăptuirea lui nu ne putem gândi la mântuire. Şi de vreme ce percepi cuvântul din gura lui Dumnezeu, cum poți ezita să-l îndeplineşti? Mişcă-te odată, astfel încât această trupă atentă să observe că ai viață! Gândeşte-te la curajosul Cado, care şi-a manifestat curajul chiar în fața lui Satan. Pe vremea aceea ai jucat rolul spiritului protector, iar acum tremuri în fața acestei trupe care abia dacă numără o sută de bărbați! O, dar aceasta nu înfrumusețează cu nimic marele nume de Robert Blum!"

3. În momentul în care trupa percepe numele de Blum, ea se apropie şi întreabă direct: „Care Blum? Doar nu este vorba de marele delincvent politic pe care generalul von Windischgrätz a ordonat să fie împuşcat?"

4. La această întrebare, Robert se aprinde şi păşeşte imediat cu îndrăzneală în fața trupei, spunând cu voce tare: „Ba da, tocmai acel Blum se află în fața voastră, dar de data asta nu în calitate de muritor, ci de spirit veşnic nemuritor! Însă Robert Blum nu a fost niciodată un delincvent politic. Mărturia în acest sens o constituie Domnul însăşi şi întreaga situație mai bună a Germaniei! Dar generalul care a ordonat să fiu împuşcat aici, la Viena, din cauza zelului său orgolios, a devenit nu cu mult mai târziu un adevărat delincvent politic. Şi numai înalta sa noblețe, precum şi unele fapte patriotice anterioare l-au scăpat de la temniță. Mii de oameni de aici din Viena pot aduce mărturie că la sfârşit, când Viena era aproape pierdută, i-am sfătuit pe toți să se ridice de acum înainte deasupra superiorității vizibile. Iar ei m-au considerat un laş. Atunci am apucat din nou sabia şi am spus: «Cei care nu se tem de o moarte sigură, să vină cu mine!» Or, este acesta pentru voi un delict politic?"

5. Auzind aceste cuvinte ale lui Blum, ofițerul păşeşte în fața lui şi-i spune: „Prietene, în 1848 s-a răspândit legenda că Blum nu a fost ucis, ci a fost pus în taină în libertate de către conducători, şi că un alt delincvent a fost ucis sub numele de Robert Blum. Iar el a fost transportat sub un nume străin prin Berlin şi Hamburg, în America. Reapariția sa în acest oraş ne facem să credem că acest mit conținea o anumită doză de adevăr. Spune-mi aşadar, cu sinceritate şi onestitate, cum poți explica inconfundabila ta apariție în contextul acestui zvon?"

6. Robert îi răspunde: „Prietene, acest mit nu este decât o vorbărie goală a unor femei bătrâne. Eu am fost împuşcat în prezența multor oameni, care mă cunoşteau foarte bine. Însă cel pe care-l vezi acum în fața ta nu mai este Robert Blum în carne şi oase, ci este spiritul veşnic viu al lui Robert

Blum, chemat de Domnul-Dumnezeu să vă învețe că şi voi sunteți cu toții ceea ce sunt eu acum - anume spirite nemuritoare din marea împărăție a veşniciei!

7. Nici eu însumi nu am putut să-mi dau multă vreme seama după ce mi-a fost smulsă viața din trup dacă am murit sau nu. Multă vreme m-a înconjurat un întuneric de nepătruns de care îmi amintesc mereu cu groază. Numai mila şi îndurarea lui Dumnezeu m-au condus din acea noapte înspre sfânta lumină a vieții. Şi atunci, am devenit conştient în această lumină că de fapt am murit. -

8. Iar Domnul-Dumnezeu este de atunci mereu aproape de mine. Mai multe mii de spirite despărțite de Pământ au găsit cu acest prilej cea mai deplină libertate a vieții veşnice. Mulți dintre ei locuiesc deja în cele mai libere state ale Cerului lui Dumnezeu. Doar câțiva au venit acum, înaintea intrării lor depline în Cer, pentru a-i aduce pe toți cei buni către mântuire, în prezența lui Dumnezeu.

9. Societatea pe care o vedeți aici este alcătuită din spirite eliberate care au locuit în acest oraş, dintre care unele, stăpânite încă de o vanitate terestră, au petrecut câteva sute de ani în tristețe şi suferință. Dar prin puterea Cuvântului divin au devenit ele conştiente de nebunia lor, au recunoscut adevărata Lumină a vieții şi L-au urmat apoi, pătrunse de propria lor convingere, pe Cel care este singurul Stăpân al vieții din veşnicie.

10. Faceți acelaşi lucru, căci pe Pământul pe care vă mai aflați încă nu veți afla niciodată o altfel de mântuire. Fiți convinşi că nu v-aş spune aceste lucruri dacă ele nu ar fi aşa. Depuneți armele, pentru că nu veți mai avea nevoie de ele! Căci, în viitor, singur Numele lui Dumnezeu va fi cea mai puternică armă pentru voi. Fraților, reflectați repede şi urmați-mă! Căci eu v-am spus adevărul deplin!”

Capitolul 236

Răspunsul ofițerului neîncrezător. Helena se amestecă în convorbire.

1. Ofițerul îi spune lui Robert: „Este drept că eşti un om bun, dar cu toate acestea eşti un nebun ciudat. Spuneai că am fi murit demult, şi că acum nu facem decât să bântuim pe aici în calitate de spirite. Dar, priveşte: aici se află splendidul dom al lui Ştefan, cu înalta sa turlă gotică, care arată aşa cum a arătat întotdeauna! Şi nici măcar un cuib de rândunică nu lipseşte dintre multele sale cornişe şi decorațiuni. Iar de jur-împrejur se află din vechime binecunoscutele case. Or, toate acestea ar trebui în acest caz să aibă şi ele suflet şi spirit şi să fi murit, şi să nu mai existe deloc pe lume, pentru a putea continua să existe aici în lumea ta spirituală! - Ştii ce? N-ar trebui să ne crezi atât de proşti încât să ne ceri să credem aşa ceva.

2. Vorbeai mai devreme despre un Dumnezeu care s-ar afla aici printre voi şi ar elibera în această Vienă spiritele încătuşate din noaptea lor, pentru a le conduce la Cer. Dar asemenea afirmații burleşti țin de casa de nebuni!

3. Dumnezeu, Ființa Supremă care nu poate fi înțeleasă de nici o creatură finită, sfânta Putere primordială care pătrunde întreaga nesfârşire, să se afle aici, ascuns în statura mărginită a unui om, într-un înveliş muritor? Dar, prietene, ca să cred aşa ceva ar trebui ceva mai mult decât un pelerinaj al Mariei! Dacă eşti cu adevărat celebrul Blum, tu nu ai fost adept al Bisericii romano-catolice şi nici un credul al superstițiilor răspândite de ea, pentru că ai fost catolic german. Cum ai putut deveni - probabil în America sau Anglia - un asemenea zelot? Ha-ha, ar fi o adevărată nebunie să credem aşa ceva!

4. Iată, prietene, eu aş putea să te arestez împreună cu iubitul tău Domn-Dumnezeu; dar nu voi face acest lucru, pentru că tu nu prezinți nici un pericol pentru vreun om, cu ideile tale. Iar Domnul tău Dumnezeu pare de asemenea să fie un miel nevinovat, la fel ca şi tot restul societății voastre, pregătit de pelerinaj. Cea mai bună din toată societatea pare preaiubita ta femeiuşcă. De dragul ei aş fi în stare să parcurg şi eu un asemenea pelerinaj al Mariei împreună cu voi. Spune-mi, te rog, de unde este ea originară? Este englezoaică sau ce este?”

5. Îi răspunde Helena: „Mă numesc Helena şi m-am născut aici, în Oberlerchenfelder. Aceasta este ‚Irlanda' mea, în care nu trăiesc decât bieții păcătoşi vienezi! Mă înțelegi?” - Ofițerul: „O, sfântă cruce, bombe şi grenade! Ia te uită, aşadar o circaziană din Lerchenfelder! O, ce poveste blestemată! - Dar cum se face că acum eşti soția lui, pe când după ştiința mea el avea deja o soție, şi chiar mai mulți copii în Saxonia?”

6. Helena îi răspunde într-un dialect cu adevărat vienez: „No, apoi nu ştii, domnule ofițer, că atât timp cât omul se află pe pământ el are o femeie, şi pe bună dreptate nu are voie să mai aibă o a doua soție pe lângă aceasta? Dar după ce omul a murit şi a ajuns prin mila şi îndurarea lui Dumnezeu în Cer, el primeşte imediat o altă femeie, care vine tot de pe pământ. Căci în Ceruri nu creşte nici o fată, dacă nu s-a născut mai întâi pe pământ! Iar dacă tu vei intra în curând în Ceruri, probabil că se va găsi şi pentru tine o fată la fel de frumoasă! Dar noi trebuie să îl iubim pe Domnul Dumnezeu mai presus de orice, că altfel nu am făcut nimic, dragă domnule ofițer[1]!"

[1] N. tr. În original, textul apare într-un dialect vienez vulgar.

7. Ofițerul: „Ce păcat de copila asta, aşa de frumoasă, că vorbeşte un limbaj atât de comun! Acesta este un dialect foarte prost al limbii germane! Spune-mi, adevărată doamnă a grădinii cu sticleți, toate doamnele cameriste din ceruri vorbesc la fel ca tine? Dacă aşa stau lucrurile, prefer să rămân mai degrabă pe pământ, în cercurile mai evoluate. Căci acesta este nici mai mult nici mai puțin decât un fel de lătrat de câini".

8. Helena îi răspunde: „N-apăi, ce crezi dumneata, că vorbeşti o limbă foarte stilată?! Că doar fiecare limbă este la fel de bună şi de frumoasă dacă iese dintr-o inimă şi dintr-o gură onestă! Dar dacă o limbă este frumoasă şi poleită, dar iese din gura unui ticălos, ce folos mai are? Ce ți-ar plăcea mai mult: să vorbesc într-un limbaj elevat şi să te amăgesc, sau să vorbesc aşa, din topor, dar în schimb să fiu de o cinste absolută? De obicei, aici, în Viena, o limbă germană elevată nu este decât o prefăcătorie. Unul vorbeşte elevat pentru că doreşte ca oamenii să creadă că este un savant. Altul vorbeşte o germană elevată ca să cucerească sexul frumos, dar de obicei nu are decât intenții dintre cele mai murdare, după cum am constatat adeseori pe propria mea piele. Şi la fel stau lucrurile cu funcționarii din cancelarii. Funcționarii care vorbesc o germană foarte elevată sunt de obicei oamenii cei mai brutali, mai mândri şi mai proşti totodată, şi nu vor decât să-şi ascundă greşelile sub masca înaltului lor limbaj. Spune-mi, nu sunt toți aceştia nişte ticăloşi veritabili? Iar dumneata numeşti un limbaj elevat nişte minciuni prin care oamenii se păcălesc unii pe ceilalți? - Te rog să încetezi, căci altfel mi se va face rău!"

9. Ofițerul: „Nu, iubita mea copilă, nu vreau să-ți fac nici un rău şi nu în sensul ăsta gândeam eu lucrurile! Mă gândeam numai că într-o lume aleasă, educată, ar trebui să scriem măcar aşa cum citim, şi nu într-un mod atât de provincial. Iată, tu eşti o copilă atât de frumoasă, cum nu am mai văzut niciodată în viața mea. Dacă ai avea şi un limbaj mai elevat, ai fii o adevărată zeiță. Dar atunci când vorbeşti, alungi orice nimb de frumusețe şi transpui omul din poezia cea mai înaltă în proza cea mai anostă. Iată, tu te-ai dat drept locuitoare a cerurilor, ceea ce nici nu aş putea contesta în ceea ce priveşte înfățişarea ta. Dar dacă vrei să fii într-adevăr o făptură cerească, ar trebui să ai şi un limbaj ceresc, altfel nu te crede nici naiba că eşti locuitoare a eterului".

10. Helena: „Te rog să nu te umfli atât de tare în pene atunci când vorbeşti cu mine! Cu astfel de complimente ai putea alunga pe oricine din preajma ta! Ai impresia că sunt o femeie care se lasă prinsă în capcana complimentelor? Adevăr îți spun: bunul Dumnezeu se uită pe fereastră, dar din asta nu iese nimic! Mă înțelegi? În grădina cu sticleți trebuie să vorbeşti în acest fel dacă vrei să prinzi măcar o gâscă! Crezi că eu nu văd dincolo de aceste cuvinte? Ție îți place numai chipul meu, dar inima mea nu contează deloc pentru tine! Sigur că te deranjează că nu vorbesc la fel de elegant ca o domnişoară de la oraş, dar este foarte bine aşa, pentru că în felul acesta scap de tine! - Nu ai decât să vorbeşti cu soțul meu, care cunoaşte o germană mai elevată decât mine! Dar să crezi ce îți spune, pentru că altfel nu vei ajunge să vezi prea curând Cerul!"

11. Ofițerul îi răspunde, astupându-şi urechile: „Slavă Domnului că a terminat de vorbit! Asta îl poate aduce pe un om elevat la disperare cu această limbă lătrătoare! O, sfântă friptură cu usturoi şi salată de Boemia din grădina cu sticleți! O, Doamne, o, Doamne! Omule! Robert! Prietene! Eşti surd? Ce spun urechile tale în fața unei asemenea estetici? Tu, un saxon elevat, un om de Curte, poți fi fericit alături de o asemenea friptură? Pe mine, o asemenea jumătate m-ar aduce în câteva ore la disperare! Vai de mine, ce limbaj! Şi cu cât vorbeşte mai mult, cu atât tonul îi devine mai lătrător! Adevărul este că dacă această frumusețe suprapământeană ar vorbi numai prin semne şi gesturi, ar fi cu mult mai interesantă decât atât timp cât foloseşte acest limbaj de câini! Ascultă, prietene, dinspre

partea mea să n-ai nici o teamă în privința ei! Şi nu cred că trebuie să te temi că cineva o va determina să îți fie infidelă, pentru că este cu mult prea proastă!”

12. Robert îi răspunde: „O, aici te înşeli amarnic! Este extrem de deşteaptă şi are un curaj mai mare decât zece regimente de husari la un loc! Şi nici nu vorbeşte mereu aşa, ci numai când vrea. O, te asigur că poate să vorbească inclusiv minunat de frumos, dar numai atunci când consideră că e cazul. Dacă are vreo ocazie supărătoare, devine dintr-o dată vechea locatară a grădinii cu sticleți. - Împlineşte deci ceea ce ți-a spus. Du-te şi vorbeşte cu Domnul-Dumnezeu, Iisus Hristos însuşi! Convinge-te mai întâi singur de toate, şi abia după aceea vorbeşte şi acționează”.

13. Ofițerul: „Vezi tu, sună bine, deşi pare o nebunie! Condu-mă totuşi la el. Dacă este aşa cum ai spus, veți găsi în mine un tovarăş de nădejde, în caz contrar, voi accepta chiar şi nebunia voastră”.

Capitolul 237

Drumul inimii ofițerului. Dumnezeu Tatăl se revelează celui iubitor.

1. Robert îl conduce pe ofițer la Mine şi îi spune: „Acesta este Cel despre care depun mărturie toate făpturile create, toți profeții, ca şi propriul Său Cuvânt sfânt, marele Cuvânt al Tatălui, despre veşnica iubire pură!”

2. Ofițerul spune: „Oare toate acestea să fie reprezentate de acest om? Dar acesta este cel care a vorbit atât de frumos adineauri despre starea de soldat! Ah, omul acesta îmi place foarte mult şi nici nu trebuie să fie un Dumnezeu pentru asta. Căci dacă din pieptul unui bărbat izvorăşte dreptatea, o atitudine bună, iubirea pentru ordine şi justețe şi adevărata iubire față de semeni, atât prin cuvintele cât şi prin faptele sale, chiar dacă omul acesta nu este de-a dreptul Dumnezeu, el este cu siguranță plin cu spiritul lui Dumnezeu. De aceea, el merită cel mai mare respect şi iubirea oricărui om gânditor şi de treabă. Iar eu îi acord acest respect şi această iubire, din toată inima mea, acestui bărbat, la care am descoperit cu bucurie asemenea calități.

3. Hei, soldați, atenție! Prezentați arm’ în fața acestui bărbat! E drept că nu are nici un dragon aurit pe mânerul sabiei, dar în schimb îl are de zece ori în inima sa. Asemenea oameni au devenit tare rari în prezent. - Vino încoace, om de onoare şi cumsecade! S-ar putea ca pieptul unui războinic să fie cam dur, căci el este o adevărată maşină împlinitoare de legi. Dar dincolo de maşină bate adesea o inimă caldă pentru Dumnezeu, împărat, patrie, dreptate şi ordine. Şi la o astfel de inimă din pieptul meu te strâng eu pe tine, tu, cel mai nobil dintre cei nobili!”

4. După aceste cuvinte, Mă îmbrățişează, Mă sărută şi spune: „Adevăr este că există multe lucruri frumoase care pot să umple o inimă cu desfătare. Dar cel mai minunat lucru de pe lume este totuşi primul sărut prietenesc dintre doi oameni cumsecade! De aceea, îți aduc din toată inima mea cel mai cald salut posibil! Cuvintele tale anterioare pe care i le-ai adresat lui Robert mi te-au revelat ca un bărbat care are în acelaşi timp şi cap şi inimă. - Hei! Soldați, încă o dată, de trei ori «Prezentați arm'»! «Pas de defilare şi prezentați arm'»!”

5. Datorită gălăgiei create cu acest prilej, mai mulți oameni au fost ademeniți să iasă din case, curiozitatea împingându-i să vadă ce anume se petrece. Văzându-ne înconjurați de spectatori de tot felul, ofițerul vrea să dea un ordin de izgonire a acestei mulțimi de gură-cască. - Dar Eu îi spun: „Prietene, lasă-i! Căci şi aceşti oameni trebuie să vadă cum arată mântuirea lumii! Acestea sunt ființe pe jumătate moarte, care nu pot nici folosi şi nici dăuna cuiva. Să-i lăsăm aşadar să privească!”

6. Ofițerul urmează sfatul meu şi spune: „Minunate prieten al meu, îmi pare rău că trebuie să te părăsesc! Dar tu ştii că timpul soldatului este calculat la minut, iar eu trebuie să merg mai departe cu trupa mea înspre locul unde suntem încartiruiți ca militari. De aceea, rămâi cu bine! Va fi cea mai mare bucurie pentru mine să te mai reîntâlnesc vreodată pe undeva!” - După aceste cuvinte, ofițerul Mă mai îmbrățişează o dată, Mă sărută cu ochii umezi de lacrimi şi vrea să se îndepărteze, cu o părere de rău evidentă.

7. Însă Eu îi spun, cu brațele deschise: „Fiule, rămâi aici! Tu nu ai simțit în zadar acea iubire față de Mine, care te-a atras la pieptul Meu. Căci Eu sunt adevăratul tău Tată din veşnicie. Legătura pusă peste ochii tăi şi care te-a împiedicat să Mă recunoşti imediat să-ți fie luată pentru totdeauna! Acum, Tatăl se bucură să poată strânge la pieptul Său un fiu atât de îndrăgit ca tine! Însă fiul trebuie

să fie liber, căci altfel nu va suporta atotputernicia Tatălui. Iar tu ai devenit acum liber. De aceea, vino la pieptul plin de dor al adevăratului, veşnicului şi atotputernicului tău Tată!"

8. Auzind aceste cuvinte, ofițerul Mă recunoaşte, scoate un strigăt ce exprimă cea mai mare bucurie şi cade la pământ în fața Mea, zicând: „O, Tu, Dumnezeul meu! Eu sunt un păcătos, cum să vin la pieptul Tău sfânt?"

9. Însă Eu îi răspund: „Ridică-te fiule! Căci dacă Eu te numesc «Fiu», eşti fără de păcate. Căci cel care poartă - la fel ca tine - iubirea în inima sa nu mai are nici un păcat! Chiar dacă ar fi avut păcate la fel de multe câte sunt firele de nisip din mare şi firele de iarbă de pe Pământ, toate îi sunt iertate, pentru că are *iubirea în* inima sa!"

10. După aceste cuvinte, ofițerul se ridică de la pământ, Mă priveşte ca beat şi spune plin de entuziasm: „De ce să mă tem de Tine, de vreme ce eu Te cunosc? Căci Tu eşti Tatăl meu iubit, bun şi preasfânt!". După aceste cuvinte, cade din nou la pieptul Meu şi strigă: „O, ce noroc, ce fericire să-L aflu pe adevăratul Tată! O, iubire paternă, tu, Cuvânt sfânt, câte ascunzi Tu în adâncurile Tale insondabile!" - După care începe să plângă de iubire, dar Eu îl întăresc, ca să-Mi poată suporta iubirea.

11. După un timp, ofițerul se desprinde din nou de Mine şi spune, cu ochii umezi de lacrimi: „O, Tată preaiubit! Tu, sfântă şi veşnică bunătate! Iată, sunt atât de fericit pe cât poate fi de fericită o ființă, însă priveşte cu milă şi asupra trupei mele! Primeşte-o şi pe ea şi nu te gândi la defectele lor! Fii inclusiv cu ei bun şi îndurător!"

12. Eu: „Rugămintea ta a venit prea târziu, pentru că Eu i-am primit deja pe toți. Însă tu vei fi şi în împărăția Mea conducătorul şi învățătorul lor, şi te vei bucura veşnic de frații tăi de arme. Ei au multe comori în interiorul lor, pe care le vei cunoaşte abia pe măsură ce le vei înălța din treaptă în treaptă. Căci Eu îți spun că fiecare cuprinde în interiorul său mai mult decât tot ceea ce au văzut vreodată ochii tăi pământeşti!"

13. Ofițerul observă că mulțimea adunată a contemplat mişcată scena dintre fiu şi Tatăl regăsit. Căci mulțimea crede că ofițerul şi-a regăsit tatăl natural, pe care nu îl mai văzuse de multă vreme. De aceea, ofițerul îmi spune: „Tată, priveşte numai! Cei pe jumătate morți par să fi devenit mai vii! Ce-ar fi să le spunem şi lor să rămână cu noi? O doresc din toată inima, şi aş vrea să-i iau pe toți cu mine. Şi chiar dacă se află vreo oiță răpănoasă printre ei, desigur că ea va putea fi purificată prin mijloacele potrivite".

14. Eu îi răspund: „Preaiubitul Meu fiu, şi acest lucru s-a întâmplat deja, iar tu îi vei primi pe toți în regimentul tău şi vei fi conducătorul şi învățătorul lor! De aceea, nu te-am lăsat să-i alungi adineauri. Du-te şi spune-le ce ai aflat, iar ei te vor urma".

Capitolul 238

Ofițerul ca vestitor al mântuirii. El alungă îndoielile mulțimii şi o conduce la Domnul.

1. Ofițerul se înclină adânc în fața Mea, după care merge în mulțime şi îi vesteşte mântuirea într-un mod atât de energic, încât cu toții sunt profund impresionați, iar femeile încep să ofteze şi să plângă. Căci unii mai slabi de înger cred că a venit Ziua de Apoi, pentru care au fost treziți şi în care vor fi judecați.

2. Însă ofițerul îi domină cu putere şi spune (adresându-se îndeosebi femeilor): „O, voi, femei stupide şi bigote! Cum de vă trece aşa ceva prin cap? Credeți oare că Ziua de Apoi trebuie să arate aşa cum v-au descris-o popii? Aceasta este o Zi de Apoi pentru noi toți, pentru că până acum am trăit în noaptea cea mai întunecată. Dar Domnul-Dumnezeu însuşi ne-a trezit în această zi, iar aceasta este o Zi de Apoi în care vom afla mântuire pe vecie. Există desigur şi o judecată a morții în care ne aflăm cufundați, dar aceasta este o judecată provenită din noi înşine şi nu de la Dumnezeu. Căci însuşi Cuvântul lui Dumnezeu şi libertatea de voință care ne-a fost conferită ne înalță; în caz contrar, nu am fi decât nişte pietre fără viață. Dar dacă ne-am dedat din liberă voință impulsului morții de care nu mai putem scăpa, soseşte Tatăl împreună cu îngerii Săi, şi îi cheamă pe morți din nou la viață. Iar atunci când „morții întru spirit" se trezesc din nou la viața cea veşnică întru Dumnezeu, pentru fiecare spirit trezit este cu adevărat o Zi de Apoi. De aceea, nu vă mai temeți de o asemenea zi de spaimă, căci ea nu va apărea niciodată în această lume spirituală. Oare nu se spune în Scriptură, dacă-mi

amintesc bine: «Iar Eu îl voi trezi în Ziua de Apoi»! - rosteşte Domnul, şi nu «iar Eu îl voi condamna şi omorî în Ziua de Apoi»?

3. Căci pe noi, oamenii, Dumnezeu ne-a creat pentru lumină, şi nu pentru noaptea cea veşnică a morţii şi a chinurilor. Şi El îi trezeşte El însuşi pe toţi cei care se mai află încă în moarte. De aceea, fiţi înţelepţi şi lăsaţi-vă învăţaţi! Căci Domnul a dat tuturor oamenilor ce era mai bun prin învăţătura Sa divină. Or, faptul că oamenii au răstălmăcit complet greşit învăţătura Lui, în nebunia şi lăcomia lor, nu vine de la Domnul. Aşadar, lăsaţi la o parte orice îndoială şi urmaţi-mă la Domnul! El vă va face pe toţi fericiţi după măsura capacităţii fiecăruia dintre voi".

4. Femeile spun: „Dar, iubite prietene, în Sfânta Scriptură stă scris că după înviere toţi oamenii vor fi conduşi în valea Iosafat - începând cu Adam şi până la ultimul om. Acolo îl vor vedea pe Fiul lui Dumnezeu venind în mijlocul sfinţilor Săi Apostoli, al tuturor sfinţilor şi martirilor, şi însoţit de nenumărate cete îngereşti. Şi atunci, înspăimântătorul Judecător va sta pe scaunul judecăţii şi va judeca viii şi morţii. Iată că şi acestea sunt scrise în Sfânta Scriptură! Cum îţi explici tu aceste cuvinte înspăimântătoare?"

5. Ofiţerul le răspunde: „Dragele mele! Puteţi oare crede că Dumnezeu şi Tatăl nostru poate face ca o rochiţă de copil să încapă pe trupul unui uriaş fără să fie deloc mărită? Aşa ceva nu este posibil decât dacă ar face din uriaş o fiinţă mică precum un copil, sau din haina micuţă o haină mai mare! Ce părere aveţi?" - „Da, da, spun bărbaţii şi femeile, desigur că aşa ceva nu se poate!"

6. „Bine, spune ofiţerul în continuare, iată, noi suntem deja spirite în lumea spirituală. Vi se pare că sunteţi mai mari sau mai mici decât eraţi în lume?" - Răspund cu toţii: „Nu ni se pare că ar exista vreo diferenţă, asta în cazul în care am murit într-adevăr în numele lui Dumnezeu". - Ofiţerul: „Bine, în acest caz, vom înţelege în curând mai bine ce înseamnă această vale Iosafat! - Faptul că ne aflăm cu toţii în lumea spirituală este acum limpede, şi nu mai are nevoie să fie dovedit. Şi dacă suntem într-adevăr la fel de mari pe cât eram în lume, putem afla printr-o comparaţie.

7. Iată aici, domul lui Ştefan cu turla şi toate casele, aşa cum le-am văzut de o mie de ori pe Pământ. În privinţa mărimii ne aflăm în acelaşi raport cu ele în care ne aflam pe Pământ. Tot aşa, eu constat şi la voi aceeaşi mărime absolut firească pe care o aveaţi inclusiv pe când eraţi în lume. Pe scurt, în ceea ce priveşte statura, noi nu am devenit nici mai mari, nici mai mici. Dar cea mai bună dovadă constă în aceea că însuşi Domnul-Dumnezeu, a cărui statură precis nu este o amăgire sau o iluzie, şi care se află acolo, este la fel de mare pe cât suntem şi noi. Acum fiţi însă atenţi, căci va trebui să facem nişte socoteli!

8. Eu am fost cândva într-o expediţie în Asia şi am văzut acolo valea Iosafat. Ea se află nu departe de Ierusalim. Văile ţării mult lăudate sunt înguste, relativ pietroase şi deloc lungi. Acolo, o vale care să aibă mai multe mile în lungime şi circa o jumătate de milă în lăţime este una dintre cele mai mari rarităţi. Chiar şi valea Iordanului, una dintre cele mai impozante, nu este atât de lungă şi de lată, şi cu atât mai puţin această vale Iosafat.

9. Or, dacă voi pune în această vale două mii de oameni, aceştia vor trebui să-şi cam caute un loc. Dar dacă voi pune o întreagă armată de şase sute de mii de oameni, soldaţii vor umple valea înghesuiţi ca nişte sardele, astfel încât din cauza înghesuielii abia dacă s-ar mai putea răsuci vreunul. Unui milion de oameni aduşi în valea Iosafat ar trebui să-i ţâşnească sângele din cauza îmbulzelii şi presiunii. Şi atunci, gândiţi-vă unde ar găsi loc în această vale o sută de milioane de oameni. Or, noi socotim acum pe puţin cinci mii de ani, interval în care pe Pământ au trăit cel puţin două sau trei sute de mii de milioane de oameni - şi câţi vor mai trăi încă de acum încolo, lucru pe care îl ştie cel mai bine bunul Dumnezeu - cum credeţi că va putea să încapă această masă enormă de oameni în micuţa vale Iosafat în Ziua de Apoi?

10. Oameni buni, reflectaţi cât de puţin şi această mare nepotrivire vă va frapa cu siguranţă! Căci pentru ca să fie posibil aşa ceva, ar trebui ca oamenii să ajungă la mărimea unor infuzoare, ca să poată încăpea cu toţii în valea Iosafat. Şi atunci, îngerii lui Dumnezeu ar trebui să fie sfătuiţi să se doteze cu cele mai bune microscoape din Cer, pentru a putea purcede la separarea celor buni de cei răi în urma judecăţii. Or, aceasta ar fi într-adevăr o treabă curioasă pentru bunii îngeri ai lui Dumnezeu! Dar dacă întreg Pământul ar fi transformat într-o vale Iosafat, atunci oameni nu ar putea să-l zărească cu toţi deodată pe Judecătorul cel sever şi să audă judecăţile formulate de El. Iar Domnul ar trebui să repete judecata după câteva secunde cu o voce infinit de puternică, căci Pământul face în fiecare

secundă o rotație de aproximativ cinci mile germane. Şi dacă e să înțelegem lucrurile dintr-o perspectivă pur materială, i-ar trebui o voce de tun ca să fie perceput măcar pe distanța de trei mile.

11. Vedeți aşadar la ce absurdități se ajunge dacă luăm Cuvântul lui Dumnezeu într-un sens literal şi material? Dacă vrem să ajungem la adevăr, singurul care poate elibera firea omenească de prostia lipsită de sens, noi trebuie să abordăm dintr-o perspectivă spirituală Cuvântul lui Dumnezeu, care este el însuşi pur spiritual.

12. Valea Iosafat, din cauza specificului său, a fost folosită adeseori pentru înmormântări de către familiile cu stare. Şi aşa cum la noi se spune: «La sfârşit vor ajunge cu toții împreună la cimitir, mari şi mici, bogați şi săraci, prieteni şi duşmani!», tot aşa se spunea şi despre valea Iosafat. Şi mai semnifica această vale, într-un sens restrâns, din cauza îngustimii şi lipsei sale de ospitalitate, mormântul însuşi. Dintr-o perspectivă spirituală, ea semnifică lumea spirituală în sensul în care ne-am aflat noi în ea până acum. Căci şi lumea spirituală este un mormânt pentru spiritul omului, până când Domnul-Dumnezeu îl trezeşte (aşa cum face cu noi acum) prin sfânta Sa voință atotputernică plină de iubire.

13. Aşadar, până acum ne-am aflat în valea Iosafat. Însă acum a venit Domnul cu iubirea şi îndurarea Sa nemărginită şi ne-a indicat prin harul Său o direcție vie. De aceea, ar trebui să ne gândim acum cum să-i mulțumim pentru acest har nesfârşit. Veniți aşadar cu mine şi dați slavă lui Dumnezeu pentru că v-a eliberat din valea morții şi a judecății!”

Capitolul 239

Întrebări şi probleme puse de popor. Răbdarea ofițerului este pusă la încercare.

l. Un om din popor, în aparență destul de bătrân şi deloc un geniu, păşeşte spre ofițer şi îi spune într-un dialect țărănesc şi bâlbâindu-se: „He, he, deştept mai sunteți! Ați spus că bunul Dumnezeu ar fi aici! He, he, spuneți-mi atunci, cine este El? Vă rog să mă scuzați, înălțimea voastră!” - Ofițerul îşi înăbuşe râsul, stârnit de modul comic de a întreba al acestui țăran, şi răspunde: „Iubite prieten, iată-L acolo! Este cel care stă de vorbă în colțul casei cu un anume Robert Blum şi cu răposatul împărat Joseph, şi care are părul acela blond şi frumos, cum nu mai are nimeni în preajma Lui!

2. Țăranul: „He, he, ce spuneți dumneavoastră, că acela ar fi iubitul nostru Dumnezeu? O, Doamne, Dumnezeul meu! Eu mi L-am imaginat cu totul altfel! Să nu fie mai mare decât noi, şi totuşi, să fie atât de puternic!? Într-adevăr, aşa ceva este foarte rar! Un Dumnezeu atât de mic, şi totuşi, atât de puternic! Dumneavoastră cum vi se pare?! Nu mi-o luați în nume de rău, înălțimea voastră, că am vorbit şi eu aşa cum m-am priceput!”

3. Ofițerul: „Da, iubite prietene, aşa stau lucrurile! Într-adevăr, nu se vede că El ar fi Dumnezeu, dar totuşi aşa stau lucrurile. - Însă acum vino împreună cu ceilalți să mergem la El! Eu vă voi prezenta Lui, şi El însuşi vă va învăța cel mai bine şi vă va conduce cel mai repede către mântuirea voastră. Dar nu-L lăsați să aştepte prea mult, căci s-ar putea ca răbdarea Lui să se termine, şi atunci nu ar fi deloc bine pentru noi. Vă rog să înțelegeți bine acest lucru, prieteni!”

4. Se apropie câțiva oameni, care spun: „Ne-am părăsit casele adineauri, când am auzit gălăgie pe stradă şi am lăsat totul în dezordine; iar ai noştri nu ştiu unde am plecat. Ar fi bine dacă am putea să mai tragem o fugă până acasă ca să le spunem alor noştri ce se întâmplă, căci altfel vor fi foarte îngrijorați în privința noastră!”

5. Ofițerul: „Nebunilor, de vreme ce puteți ajunge la Domnul-Dumnezeu, ce dorință mai mare ați putea avea? Oricum, casa voastră nu este altceva decât o himeră închipuită. Adevărul şi realitatea încep abia aici şi acum, iar tot ceea ce a fost până acum nu a fost decât un vis! Vreți aşadar să cultivați în continuare visul şi să renunțați în schimb la realitate? Atunci când ne cheamă Domnul-Dumnezeu, noi trebuie să părăsim totul chiar în clipa aceea şi să-L urmăm, altfel nu suntem vrednici de El.

6. Căci acum ne cheamă însuşi Domnul şi Dumnezeul vieții, şi El are în vedere pentru noi lucruri care nici nu pot fi exprimate în cuvinte. Oare nu puteți părăsi ceva de dragul lui Dumnezeu, ceva pe care El este în stare să vi-l înlocuiască înmiit? Înțelegeți, deci, ordinea lui Dumnezeu, şi deosebiți ceea ce este fals de ceea ce este adevărat! Umpleți-vă inimile de iubire față de Dumnezeu şi

nu mai veniți cu asemenea nebunii la mine, ci urmați-mă la Domnul şi Dumnezeul nostru, căci altfel vă voi lăsa aici, în această vale Iosafat a voastră!”

7. O bătrână doamnă, care ține în mâini o carte de rugăciuni şi nişte mătănii, spune: „Dar, îngăduitorule domn ofițer! Oare nu credeți că pe drum ar fi bine măcar să ne rugăm la preasfânta Fecioară Maria, sau măcar să rostim o jumătate de rozariu despre patimile cele amare?”

8. Ofițerul îşi spune în sinea lui: „O, Doamne, dă-mi răbdare! Iată că acum vine bigota asta cu dogmatismul ei!” - (Către bătrână): „Şi nu ați vrea să vă şi spovediți şi să luați cuminecătură mai înainte? Atunci când adevăratul Dumnezeu stă în fața voastră, nu mai aveți nevoie de pâine şi de vin! Ascultă-mă, bătrână bonetă de noapte! Pretenția ta mi se pare prostească şi fadă. Mă întreb, cât de prostească poate ea să-i apară preaiubitului şi înțeleptului Dumnezeu?

9. Aruncați de la voi instrumentele preoțeşti distrugătoare de suflet şi spirit, şi veniți împreună cu noi la Acela care singur este Viața. El vă va spune ce să faceți de acum înainte. Dumnezeu are toată răbdarea şi indulgența față de nebunia oamenilor celor orbi, dar despre bucurie şi plăcere încă nu poate fi vorba. A răbda înseamnă a suferi din iubire, aşa cum a făcut-o Domnul însuşi; şi în aceasta, Dumnezeu nu va putea găsi vreo plăcere în toată veşnicia! Dar acum vă spun pentru ultima oară că dacă mai vine cineva cu vreo prostie la mine, în acest moment de o importanță şi de o sfințenie supremă pentru întreaga veşnicie, acela va fi exclus din această societate, şi nu are decât să se întoarcă la locuința sa, existentă în fantezia sa, şi să-şi coacă acolo, pentru tot restul veşniciei, cartofii din imaginația sa!”

10. Bătrâna îi răspunde: „No, no, te rog să mă ierți, domnule ofițer! Căci n-am ştiut deloc că faptul de a te ruga este atât de greşit. Ştiu desigur că nu e nimic plăcut în rugăciune, dar tocmai pentru că rugăciunea este neplăcută m-am gândit că e bine să ne lepădăm de noi, să luăm crucea rugăciunii asupra noastră şi să-L urmăm pe Domnul Hristos. Şi mă gândeam de asemenea că dacă tot am purtat pe o porțiune cât de mică de drum o asemenea cruce în spate, poate că avem un cât de mic merit. Dar eu văd acum că domnul ofițer se pricepe mai bine la lucrurile sfinte. Să facem aşadar ceea ce vrea domnul ofițer!”

11. Ofițerul: „Numai să nu îmi mai spuneți <domn>! Numai Dumnezeu singur este Domnul, iar noi toți ceilalți suntem frați şi surori. - O, Doamne, cât de îngrozitor de proşti au devenit oamenii Tăi! Căci ei consideră rugăciunea, cea mai minunată înălțare a inimii către Tine, sfinte Părinte, drept un fel de ispăşire a păcatelor, drept o cruce apăsătoare! O, dar asta e prea mult! - Din păcate, modul lor de a se ruga, lipsit de spirit şi de sens, şi prin care spiritul este mai degrabă ucis decât trezit, nu constituie în fond altceva. Măcar oamenii judecă întrutotul corect după rugăciunea lor, şi atunci trebuie să avem răbdare cu ei. Însă sunt câțiva care ar trebui totuşi scuturați, căci altfel vor mucegai de prostie. Doamne, ai răbdare cu prostia săracilor! Căci ei nu sunt răi, în schimb sunt proşti ca noaptea! Însă asta nu contează, pentru că se lasă învățați. Numai că trebuie să-i mai zgâlțâi din când în când, desigur împotriva voinței lor, ca să se trezească din prostie. - Oare mai vin şi alte bătrâne?”

12. Abia i-a trecut ofițerului acest gând prin minte că iată că se apropie o altă bătrână, cu un crucifix argintiu, şi-i spune: „Vă rog să-mi iertați întrebarea! Crucea aceasta, pe care a sfințit-o Papa însuşi de trei ori, mi-a fost dăruită de către un preavenerabil părintele capucin, datorită faptului că am plătit o datorie față de mănăstire. În interiorul acestei cruci se află relicve ale Domnului Hristos. Ce credeți, oare nu ar fi potrivit să-i facem cadou Domnului Hristos această bijuterie?” - Ofițerul aproape că sare în sus de mânie, şi strigă: „Gluma s-a îngroşat prea tare! O, Doamne, Doamne! Aceşti oameni sunt incredibil de proşti; nu cred că îți poți imagina oameni mai proşti pe lume!” - (Adresându-se femeii): „Ia-ți cadoul de aici, pentru numele lui Dumnezeu!”

Capitolul 240

Alte câteva istorisiri de vieți. Alte probe de răbdare pentru ofițer.

1. Soseşte imediat o a treia femeie, care îi spune ofițerului: „Hei, dumneavoastră, domnule ofițer!” - Răspunde ofițerul: „Ce mai este, pentru numele lui Dumnezeu?

2. Femeia: „Vedeți dumneavoastră, eu am murit pe lume pe când aveam douăzeci şi şapte de ani şi eram lăuză. Dar nu eram căsătorită, ci eram doar bucătăreasă şi cameristă la un văduv bătrân. Iar în timpul nopții trebuia să fiu femeia acelui văduv. Dar eu mai aveam şi un iubit tânăr, şi i-am dat

ceea ce el îşi dorea cu drag să aibă. Dar apoi am rămas însărcinată şi am dat vina pe bătrân, ca să se căsătorească cu mine. Bătrânul m-a crezut, dar bunul Dumnezeu a pus capăt acestei socoteli. Căci am murit pe când eram lăuză, şi precis că bătrânul şi-a luat alta.

3. Dar când am ajuns în această lume, o altă femeie mi-a spus: «Tu, adună-te! Căci tu ai murit şi acum îți merge prost în toate privințele. Dă-ți seama că eşti un biet suflet pe veşnicie, plin de păcate mari şi mici! Şi ce vei face acum?» - După această întrebare înspăimântătoare am leşinat, iar după un timp mi-am revenit în simțiri. Persoana care-mi vorbise în felul acesta dispăruse, iar eu m-am regăsit din nou pe Pământ, şi anume în această Vienă de aici. Interesant este însă faptul că n-am reuşit să-mi găsesc nici până acum cartierul, şi nici bătrânul în slujba căruia m-am aflat. Şi în această stare m-am aflat până acum: jumătate ici şi jumătate colo. Când ştiu că mă aflu în lumea spirituală, când nu ştiu! Căci unele lucruri mi se par foarte străine, pe când altele foarte fireşti, însă abia acum, preabunul meu domn ofițer, urmează adevărul!"

4. Ofițerul: „Ce, încă n-ai terminat? Atunci vorbeşte!" - Femeia: „Vedeți dumneavoastră, eu am fost o mare păcătoasă şi aş fi meritat mai degrabă Iadul, căci am disprețuit Cerul! Căci eu mi-am început meşteşugul iubirii celei rele deja la vârsta de 13 ani, în taină, cu un soldat de la artilerie. Dar când am murit, totul s-a terminat atât de repede, astfel încât nu am putut beneficia de sacramentele care se acordă unui mort. M-am dus prin toate bisericile din această Vienă şi am încercat să mă spovedesc şi să primesc cuminecătura, dar n-am întâlnit nicăieri vreun preot. Şi aşa, sunt încă plină de păcate, şi nu îndrăznesc să apar în fața bunului Dumnezeu. Deşi am trezit adeseori în mine cea mai vie căință şi părere de rău, la ce-mi ajută toate acestea, dacă nu m-am spovedit şi nu am primit cuminecătura, şi nu am putut obține ultima ungere? O, Doamne-Dumnezeule, ce se va întâmpla cu mine!?

5. Lucrul care mă apasă cel mai mult este faptul că a trebuit să îl înşel pe iubitul meu din cauza acelui hodorog! Vedeți, domnule ofițer, cum este tratată o biată fată, la fel ca o vită? O, sărmanul meu suflet, cine te va ajuta acum? Măcar dacă i-ar trimite bunul Dumnezeu porcului ăla bătrân şi lipsit de conştiință o pedeapsă pe măsură, pentru că nu i-a păsat câtuşi de puțin să nenorocească o biată fată cu banii lui afurisiți!

6. Oare nu putea scârțarul acela să se căsătorească cu mine, de teama păcatului de moarte? După ce am rămas însărcinată, nu a mai rostit nici un cuvânt despre căsătorie, iar când făceam presiuni asupra lui, invoca tot felul de pretexte, că ce-o să zică lumea, că nu se poate, din cauza poziției sale sociale, din cauza rudelor sale, sau că are un proces pe care trebuie să îl câştige mai întâi. Dar eu am murit înainte să vină ziua mult aşteptată.

7. Şi vă spun dumneavoastră, domnule ofițer, că m-au ucis mai degrabă amarul şi fierea în privința acelei bătrâne zdrențe, decât lăuzia. Credeți cumva că i-a părut rău după mine? Nici vorbă! S-a bucurat din toată inima că a scăpat de mine într-un mod atât de nevinovat pentru el! Sunt atât de otrăvită în privința acestui porc, încât l-aş sfâşia dacă aş da de el. Şi dacă aş putea merge împreună cu el în Iad, nu mi-ar păsa de întreg Iadul!"

8. Ofițerul, pe jumătate încremenit de nerăbdare, şi în acelaşi timp de mânie față de bătrânul care a tratat-o atât de urât pe această fată, spune: „Te rog, pentru bunul Dumnezeu, încetează odată! Că nu ți-a mers bine este limpede, dar nici tu nu ai fost întrutotul nevinovată în această poveste. Iar pentru partea rea din tine ai fost deja pedepsită cu voia lui Dumnezeu, şi nici bătrânul nu va rămâne dator Domnului, nici măcar cu un fir de păr. De aceea, iartă-l din toată inima ta şi vino împreună cu mine la Domnul, care va îndrepta toate lucrurile! Dar nu îți este îngăduit să porți mânie în inima ta, ci iubire, chiar şi față de cei mai mari duşmani! Şi atunci, vei găsi iubire deplină şi la Dumnezeu".

9. Fata: „Da, da, domnule ofițer, sunteți un om tare bun şi deştept! Este tare bine că am vorbit cu dumneavoastră şi v-am spus toate acestea, căci acum am inima mult mai uşoară şi parcă nu mai simt atâta mânie în privința acelui bătrân. Bunul Dumnezeu va şti prea bine ce să facă cu el. Eu vă mulțumesc respectuos pentru frumoasa învățătură pe care mi-ați dat-o!" - Ofițerul: „Bine, bine, aşa e bine! Acum să vedem cum ajungem la Domnul! Dacă sunteți cu toții pregătiți, atunci să mergem, căci eu stau deja ca pe ace de nerăbdare!"

10. Dar o a patra bătrână se apropie de ofițer şi spune: *„Monsieur! Je vous prie!"* - Ofițerul: „Nu vreau să aud decât germana, şi nici un cuvânt franțuzesc în plus! Aici suntem la Viena, nu la Paris!"

11. Bătrâna: „Deh, domnule ofițer, acesta este un vechi obicei al meu! De fapt, nici nu mai cunosc un alt cuvânt franțuzesc. Vedeți dumneavoastră, domnule ofițer, pe când trăiam în lume, am avut un cățeluş pe care l-am iubit atât de mult încât iarna îl lăsam chiar să doarmă cu mine în pat. Şi nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că aşa ceva ar fi un păcat. Dar odată a venit un *părinte* la mine şi l-a găsit pe cățeluş în pat. Şi cu asta s-a terminat! A trebuit să dau imediat cățelul afară, să mă spovedesc şi să primesc cuminecătura, ba chiar să plătesc zece slujbe din cele mari. Eu am făcut toate acestea şi m-am căit de păcatul meu, dar de multe ori tot mi-a părut rău după cățel. Iar acum cred că această părere de rău este şi ea un păcat. Spuneți-mi: ce să fac pentru a avea conştiința împăcată?”

12. Auzind aceste cuvinte, ofițerul sare în sus de nerăbdare şi spune: „O, Doamne, că mulți mai ai în grădina Ta! Este pur şi simplu prea mult pentru un biet om! Iată o comedie cu un câine şi la sfârşit precis apare şi o muzică pentru pisici! Eu plec! N-aveți decât să faceți ce vreți! Iată că această femeie îşi face mustrări de conştiință din cauza faptului că i-a părut rău de câine, în ciuda faptului că s-a spovedit, a primit cuminecătura şi desigur că a mormăit şi o jumătate de milion de rozarii!” - (Către femeie): „La naiba cu această conştiință în privința câinelui şi fii mai deşteaptă, că altfel ne apucă greața! Acum haideți să mergem, căci altfel precis ajungem la o poveste cu pisici. Zăresc deja o bătrână care se uită țintă la mine. Cine vrea să mă urmeze, să mă urmeze, căci eu nu mai rămân aici nici măcar o secundă!”

13. Ofițerul porneşte la drum, dar o a cincea bătrână îi taie calea şi-l roagă să fie atât de bun să o asculte şi pe ea, pentru că vrea să-i încredințeze un secret important.

Capitolul 241

O poveste de viață impresionantă, care-l interesează inclusiv pe ofițer.

1. Ofițerul rămâne pe loc şi o întreabă în grabă şi evident nerăbdător, ce problemă de nimic are, asemănătoare celorlalte patru dinainte. Bătrâna îi răspunde: „Preabunul meu domn ofițer! Viața mea pe Pământ a fost întotdeauna ceva deosebit de serios. În casa mea am aranjat totul în aşa fel încât toți cei care erau angajați în această casă trebuiau să accepte viața în cea mai mare ordine. Este drept că acest personal de serviciu bombănea la început, dar odată ce se obişnuia cu lucrurile nu putea de fapt să se descurce mai bine în altă parte decât la mine.

2. Mulți oameni mă considerau pedantă, dacă nu chiar pe jumătate nebună, însă pe mine nu mă impresiona acest lucru câtuşi de puțin. Căci în tinerețea mea am avut un *învățător* înțelept, care avea capacitatea ca în anumite momente să intre în relație cu spiritele bune. Deşi la început m-am sfiit nespus de mult de aceşti oaspeți neobişnuiți ai învățătorului meu, el a ştiut totuşi să-mi insufle treptat un adevărat entuziasm față de locuitorii sferelor pure ale luminii. El mi-a descris într-un mod atât de atrăgător frumusețea şi grația acestora, încât am pierdut în curând orice teamă față de spirite, şi în mine s-a trezit marele dor de a putea intra eu însămi în contact cu locuitorii sferelor de lumină ale lui Dumnezeu.

4. Învățătorul meu, un bărbat de vreo patruzeci de ani, a devenit pentru mine o asemenea necesitate încât nu puteam să-mi închipui viața fără el, deşi aveam pe atunci abia paisprezece ani. Pentru lume eu nu valoram nimic, aşa cum au început să-mi clarifice părinții mei de la o zi la alta. Însă mie îmi era indiferent, pentru că găseam în fiecare cuvânt rostit de frumoasa gură a preaiubitului meu învățător un înlocuitor înmiit pentru orice pierdere a lumii.

5. Însă aşa cum în lumea aceasta rea tot ceea ce este sublim, adevărat şi nobil, este duşmănit şi pe cât posibil ucis, tot aşa s-au petrecut lucrurile şi cu mine şi cu cel pe care-l consideram aproape sfântul meu învățător. Părinții mei - de altfel buni - au început să bănuiască faptul că între mine şi învățătorul meu se dezvoltă o iubire statornică. L-au chemat în taină pe bunul învățător în camera lor şi i-au pus cu toată gravitatea lucrurile dinaintea ochilor, în timp ce eu ascultam plină de teamă din camera alăturată.

6. Tatăl meu, care era un om destul de dur, i-a spus: „Prietene, este drept că eşti un bărbat deosebit de iscusit, învățat în toate artele şi ştiințele. Dar ceva pare că îți lipseşte: cunoaşterea lumii şi a ceea ce consideră ea că este justificat să ceară de la un om având o anumită poziție socială. Este drept că tu faci din buna şi frumoasa noastră copilă o adevărată savantă, dar din păcate o faci în modul cel mai nepotrivit pentru lumea înaltă căreia îi aparținem noi. Fetița noastră pluteşte acum

Dumnezeu ştie prin ce sfere, şi ne impune să renunţăm la o mulţime de lucruri pe care le consideră nedemne pentru un om nemuritor. Ba uneori chiar râde de noi atunci când îi vorbim despre trăsăturile recunoscute ca fiind ale nobililor. Prietene, de vreme ce îi bagi în cap copilei noastre asemenea idei, noi nu ne vom mai putea folosi de serviciile tale.

7. În plus, am ajuns şi la o altă taină, care la început ni s-a părut absolut imposibilă, de vreme ce tu eşti un bărbat de patruzeci de an, iar fiica noastră abia o copilă de paisprezece ani şi un sfert, frumoasă ca un înger. Dar observaţii îndelungate au pus această enigmă într-o lumină deplină, şi anume în sensul că biata copilă sedusă de tine este mai îndrăgostită de tine decât eşti tu de copilă. Dintr-o îndelungată experienţă, tu ştii foarte bine să îţi maschezi iubirea, ceea ce nu te scuză însă în faţa noastră. Căci trebuie că i-ai sucit de tot capul bietei copile, dat fiind că nu mai oftează decât după tine, iar lumea fără tine i se pare un nimic.

8. Vei înţelege aşadar că în aceste condiţii nu mai putem lăsa copila sub îndrumarea ta, ci trebuie să o încredinţăm altor mâini. Te rugăm aşadar să părăseşti chiar astăzi această casă, şi primeşte aici răsplata pentru osteneala pe care ţi-ai dat-o - într-alt sens decât ne aşteptam noi - cu copilul nostru. Dar fereşte-te să te mai apropii în continuare de copilul nostru, căci o asemenea îndrăzneală s-ar putea să te coste foarte scump! Iată, aici sunt banii. Acum fă după cum ţi-am spus!”

9. Aşa a fost gonit îngerul meu păzitor din casa părintească. Omul acela dumnezeiesc, la care un singur cuvânt cântărea mai mult în balanţa adevărului decât o mie de fanfaronade ce ieşeau din gurile preanobililor mei părinţi, a fost aşadar alungat din casă. Iar eu, sărmana, am primit apoi învăţători şi maeştri de care mi se făcea tot mai scârbă şi groază pe măsură ce îi cunoşteam mai bine!”

10. Ofiţerul: „Spuneţi-mi, scumpă doamnă, oare nu a reacţionat nicicum învăţătorul dumneavoastră la această poveste? Vă rugăm să ne spuneţi, căci lucrurile încep să mă intereseze”.

11. Femeia îi răspunde: „Venerate prieten, ce putea spune omul acela nobil în această privinţă? El ştia prea bine ce se poate discuta cu nişte aristocraţi în asemenea cazuri. Singurul lucru pe care l-am putut percepe cu inima mea zdrobită a fost că el le-a mulţumit plângând părinţilor mei pentru tot binele de care a beneficiat în casa noastră, iar la sfârşit a adăugat: «Venerabili părinţi ai celei mai nobile copile! Dumnezeu ştie că eu nu am căutat niciodată casa dumneavoastră. Mai degrabă dumneavoastră sunteţi cei care v-aţi străduit să mă aduceţi aici prin tot felul de promisiuni strălucite. Când am venit în casa dumneavoastră, v-am expus absolut limpede, ca un om onest ce sunt, principiile mele educaţionale. Aţi fost întrutotul de acord cu ele şi aţi spus atunci, strângându-mă la pieptul vostru: «Prietene, noi suntem bogaţi şi avem destule bunuri; veţi trăi fără griji toată viaţa aici, la noi!».

12. Am trăit trei ani în casa dumneavoastră şi am acţionat în calitate de om şi învăţător în conformitate cu conştiinţa mea nepătată şi fără să mă abat de la principiile mele nici măcar cu un milimetru. Iar acum sunt gonit din această casă sub o acuzaţie complet nedreaptă! Însă nu mă supăr din cauza asta, ci chiar mă bucur. Căci acest lucru îmi dă o nouă dovadă că Iisus Hristos, în care trăiesc şi mor, a găsit în mine un ucenic vrednic. Căci El însuşi, Domnul nesfârşirii, a avut parte de cea mai neagră nerecunoştinţa din partea oamenilor. Iar El i-a iertat pentru că vedea foarte bine că ei nu ştiu ce fac. Şi atunci de ce să vă iau eu, un om păcătos, în nume de rău această hotărâre a voastră, care este dezavantajoasă pentru mine pe această lume? Căci eu, care nu am căutat niciodată avantaje, pot renunţa cu uşurinţă la ceea ce nu am căutat niciodată.

13. Faptul că-mi interziceţi să vă mai calc pragul mă îndurerează cel mai mult, pentru că eu am educat-o pe fiica dumneavoastră ca pe o adevărată prietenă, în viaţa lăuntrică trăită întru Domnul Hristos, fapt greu de atins în lumea actuală. Dar nici asta nu contează. Căci atunci când cineva pierde ceva prin voinţa lui Dumnezeu, îl va putea redobândi înmiit la timpul său.

14. Păstraţi aşadar aceşti bani şi faceţi ce vreţi cu ei. Ceea ce i-am dat eu fiicei dumneavoastră prin harul lui Dumnezeu are mai multă valoare decât o lume întreagă plină cu aur. Şi chiar dacă ar pierde toate comorile acestei lumi, care şi aşa sunt o himeră zadarnică, ea va fi mai mulţumită cu comoara spiritului pe care a primit-o de la mine decât Cressus, cel care şi-a clădit palate de aur. O, voi, oameni, ce orbi şi slabi sunteţi totuşi. Căci voi căutaţi luminile amăgitoare ale nopţii, care orbesc şi nu încălzesc. Rămâneţi cu bine! Poate ne vom revedea pe lumea cealaltă».

15. Tatăl meu, întrucâtva mâniat de aceste cuvinte pur cereşti ale învăţătorului meu divin, a luat banii şi a vrut să i-i dea cu forţa bunului învăţător, însă acesta i-a refuzat hotărât şi a ieşit pe uşă

afară, părăsind pentru totdeauna casa. Aşa s-a terminat povestea cu învățătorul meu, pe care din păcate nu l-am mai văzut niciodată de atunci.

16. După cum am spus şi mai înainte, următorii mei învățători au fost într-adevăr atât de proşti, de înfumurați şi de neinteresanți, încât erau cu adevărat o ruşine. Se mişcau la fel de insensibili ca nişte maşini, iar eu eram pentru ei pur şi simplu mijlocul de a obține foarte mulți bani. Din păcate, a trebuit să învăț cu ei, pentru că aşa voiau părinții mei orbi. Dar tocmai de aceea, m-am străduit, pe măsură ce creşteam, să înfăptuiesc în mine toate principiile pe care mi le predase primul meu învățător şi maestru într-un mod cu adevărat ceresc.

17. Ulterior, am aflat că dumnezeiescul meu învățător a ajuns ofițer într-un comandament general, şi de acolo a devenit căpitan al unei armate. Nu am putut afla dacă mai trăieşte. Din păcate, eu însămi a trebuit să mă căsătoresc la vârsta de optsprezece ani, devenind deja văduvă la douăzeci şi patru de ani. Oh, dacă l-aş fi putut găsi atunci pe învățătorul meu, ce fericită aş fi fost! Dar Dumnezeu nu a vrut să fie aşa. - În continuare nu m-am mai recăsătorit, trăind împreună cu fiica mea, care era aproape în toate imaginea mea fidelă. Acum câțiva ani am păşit în această lume veşnică şi am întrebat în toate părțile de învățătorul meu, dacă nu se află şi el aici. Din păcate, nu am aflat absolut nimic în ceea ce îl priveşte. - Se numea Petre; orice alt nume nu ne-a fost posibil să aflăm de la el; nici măcar părinții mei nu au reuşit să afle un alt nume. - A fost singura ciudățenie pe care o avea acest învățător. Dumneavoastră sunteți un om înțelept; poate mi-ați putea da o veste despre el! O, de-aş putea ajunge iarăşi împreună cu acest spirit preanobil!”

18. Ofițerul se întoarce întrucâtva în sine şi-şi spune sieşi: „Să fie oare posibil? Această biată bătrână să fie cea care a fost minunata Mathilde pe lume? Fiica aproape cerească a unor aristocrați mărginiți să se afle aici, într-o stare atât de mizerabilă? - O, Doamne, Părinte preasfânt, cu ce a păcătuit acest înger încât să se afle aici într-o stare atât de jalnică? Vocea şi comportarea sunt ale ei, dar înfățişarea! O, sărmană Mathilde, fie ca Domnul să aibă îndurare de tine! Cu siguranță că nefericita ei căsătorie a adus-o aici. Supărarea, nemulțumirea față de prostia aristocrată, tratamentul lipsit de blândețe, infidelitatea şi brutalitatea soțului ei trebuie că au contribuit la aducerea acelui frumos suflet în această stare. Dar pentru Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile! Iar ea face parte dintre cei chemați la Domnul, şi El va şti să îndrepte lucrurile!

19. Dar de vreme ce aici se înfăptuiesc acele «căsnicii cereşti», o voi cere Domnului de soție, chiar dacă înfățişarea ei nu se va schimba deloc. Căci spiritul ei este încă plin de ideile mărețe pe care le avea pe când a fost eleva mea. O, ce vremuri minunate au fost atunci. Pe atunci mă aflam în legătură cu spiritele din Ceruri, şi chiar vorbeam cu îngerii. Pe atunci era şi ea un înger. O, Doamne, ce minunată iradiere şi răspândire a luminii din Ceruri au existat atunci! O, sfinte clipe ale vieții noastre pământeşti! Desigur că Cerurile lui Dumnezeu trebuie să fie de o frumusețe indescriptibilă. Dar şi Pământul este frumos pentru acela care îl recunoaşte pe Dumnezeu în inima sa, şi îl iubeşte cu adevărat, din toate puterile sale. - O, Mathilde, ce ai fost tu pe Pământ! Erai un Soare printre cele mai minunate ființe ale neamului tău. Şi ce ai ajuns acum? O umbră mizerabilă a unui tufiş uscat de scaieți, iluminat de slaba lumină a ultimului pătrar al Lunii. O, Doamne! Cred că nici ființele care au ieşit din mormânt după o sută de ani nu pot să arate mai rău”.

20. După aceste cuvinte, ofițerul se întoarce către Mathilde şi rosteşte cu voce tare: „M-am gândit la cererea ta şi am ajuns într-adevăr pe urma acelui bărbat, îl vom găsi cu siguranță. Numai că trebuie să dai dovadă de o mare răbdare şi să scoți din tine tot ceea ce aminteşte câtuşi de puțin de pasiune. Trebuie să-ți îndrepți toată iubirea către Domnul şi Dumnezeul nostru, şi să-l laşi pe Petru să fie Petru. Iar atunci, Domnul se va îngriji ca tu să fii fericită, căci pentru Dumnezeu toate sunt cu putință! - Tu te-ai temut cândva de Dumnezeu, şi este bine, căci teama de Dumnezeu este prima treaptă a înțelepciunii. Numai că acum trebuie să-L iubeşti pe Dumnezeu mai presus de toate, şi aceasta îți va da adevărata fericire şi o frumusețe cerească pentru veşnicie!”

Capitolul 242

Continuarea istoriei vieții Mathildei.
Dezvăluiri triste.

1. Mathilde îşi spune în sinea ei: „Acestea sunt întrutotul cuvintele învățătorului meu ceresc! «Pentru Dumnezeu, toate sunt cu putință!» era fraza lui favorită. Apoi, minunata expresie: «A-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice constituie desăvârşirea înțelepciunii, şi implicit cea mai înaltă fericire!» este tot învățătură a învățătorului meu! Acest om chiar seamănă cu el, numai că mi se pare prea tânăr. Cred că aşa arăta Petru pe când avea vreo douăzeci de ani. Aş putea paria pe orice că el este. Dar stai liniştită, biata mea inimă, căci nu trebuie să laşi să observe nimic! Urmează însă învățătura lui dumnezeiască, şi desigur că vei recolta roade de aur! O, Doamne, numai el poate fi! Numai în inima lui curată pot germina asemenea învățături care pot creşte şi se pot maturiza rapid, devenind fapte binecuvântate!"

2. Ofițerul, care percepe în sine aceste cuvinte, îşi spune: „O, ce spirit minunat se află în acest suflet oribil! Numai dacă aş putea afla cum a ajuns aici! Cum poate un spirit atât de minunat să-şi neglijeze într-atât sufletul? Căci în mod normal trebuie să acceptăm că o inimă plină de iubire, adevăr, răbdare şi smerenie, trebuie să aibă drept consecințe cea mai deplină desăvârşire a sufletului. Dar aşa cum atestă ochii acestei femei, aici nu este câtuşi de puțin cazul. Ciudat! Trebuie că s-a întâmplat ceva cu ea în perioada ulterioară, căci altfel nu-mi pot explica lucrurile. Dacă stau să mă gândesc, îmi amintesc cât de înfloritoare era această copilă pe când se afla în trupul ei! Iar acum, o, Doamne, este imaginea celei mai mari mizerii şi a celor mai mari nevoi! Abia câteva zdrențe îi mai acoperă forma scheletică, şi acelea aproape insuficiente să-i ascundă ruşinea. O, Doamne, Dumnezeul meu, fii milostiv şi îndurător cu această biată ființă!"

3. După aceste cuvinte, ofițerul se întoarce prietenos către Mathilde şi îi spune: „Ascultă, iubită prietenă! Oare nu vrei să-mi spui cu toată încrederea cum de s-a ajuns ca sufletul tău să se degradeze în aşa hal? Eu îmi amintesc că te-am văzut în floarea anilor tăi pământeşti cândva, undeva, aici la Viena. Pe atunci erai un model de frumusețe feminină; iar acum...! Dacă nu te deranjează, încredințează-mi motivul pentru care sufletul tău a decăzut atât de mult, deşi în el locuieşte un spirit atât de minunat!"

4. Mathilde îi răspunde: „Nobile prieten, tu, care pari să ai atâta compasiune față de mine! Nu am într-adevăr nici un motiv să vreau să mă cruț aici în lumea spirituală, unde se strigă de pe acoperişuri cum a trăit omul pe Pământ. Este adevărat că spiritul meu făcea şi continuă să facă parte dintr-o specie care nu este cea mai rea. Însă acestui spirit i-a fost dată o masă de carne care, pe măsură ce spiritul era mai cultivat, devenea tot mai poftitoare din punct de vedere senzual. - Starea mea nu-mi îngăduia să-mi satisfac poftele cărnii în modul firesc, în care şi-l pot satisface prostituatele. Aşa se face că am ajuns, pe de o parte prin raportul fatal cu tinerele de condiția mea socială, şi pe de altă parte prin natura mea devenită senzuală, la a mă autosatisface în mod artificial. Acest lucru mi-a dăunat atât de mult încât în scurt timp am ajuns să fac aşa-numita cloroză. Am chemat un medic după altul şi i-am întrebat. A plouat cu rețete şi medicamente, prin care natura mea a fost şi mai stârnită decât mai înainte, astfel încât a trebuit să mă folosesc în continuare de autosatisfacerea artificială, ca să nu ajung la disperare.

5. De două ori am fost pe cale să-mi iau viața! Deja la vârsta de şaptesprezece ani ajunsesem într-un asemenea grad de senzualitate încât mi-aş fi putut tăia eu însămi, cu o voluptate de nedescris, o bucată de carne după alta de pe trup. Dacă nu m-aş fi căsătorit în acelaşi an, în urma sfatului unui medic rațional, desigur că în anul următor nu s-ar mai fi găsit din mine decât un cadavru mutilat.

6. Este ciudat! Căci spiritul meu a rămas luminos în toate acestea, şi plin de cele mai bune intenții, însă acestea din păcate erau prea neputincioase pentru a opune rezistență furtunilor cărnii mele. Plângeam adesea ca un copil din cauza naturii mele degenerate, dar acest lucru nu îmi folosea la nimic, şi a trebuit să mă căsătoresc pentru că altfel nu aflam odihnă în carnea mea. Din fericire, am avut parte de un bărbat foarte senzual. El mi-a vindecat carnea prin faptul că am rămas însărcinată deja în primul an de căsnicie, extrăgând din trupul meu denaturat ultimul rod rămas - după care - la scurtă vreme - a murit.

7. Este drept că între timp devenisem mai lucidă, şi am început să arăt iarăşi foarte bine. Dar, cu toate acestea, păstram în sufletul meu o molimă neplăcută, care se manifesta în mod vizibil printr-o anumită neplăcere în privința a tot ceea ce era frumos, bun şi adevărat. Făceam parte din diferite societăți alese, mergeam la teatre, la concerte, călătoream verile de la o stațiune climaterică la alta şi reuneam iernile în jurul meu un cerc de femei şi bărbați spirituali. Dar toate erau în zadar, căci febra care consuma sufletul meu nu putea fi alungată.

8. Numai gândul la fostul meu învățător mă mai putea aduce într-o stare mai bună, dar nici aceasta nu dura, din păcate, decât câteva clipe. Este drept că spiritul meu era acelaşi, plin de cele mai bune intenții, dar carnea sufletului devenise cumplit de slabă. Şi în ciuda bunelor mele intenții şi a voinței mele, nu am putut să-mi mai revin nici pe Pământ şi nici aici, în lumea spirituală.

9. Acum ştii totul, şi vei înțelege cu uşurință motivul pentru care am dobândit această înfățişare nenorocită. Dacă învățătorul meu nu ar fi plecat niciodată de lângă mine, desigur că lucrurile ar fi stat altfel. Dar se pare că Domnului Dumnezeu nu i-a plăcut să lase ca un înger să fie nimicit într-o casă a orgoliului, şi de aceea, i-a luat acelei case îngerul păzitor, iar casa a decăzut apoi în tot felul de vicii ale celor mari, iar eu, singura lor fiică, am decăzut împreună cu ei. - Şi acum mă aflu aici, atât de nenorocită. Unde se vor afla părinții mei şi cum le merge lor şi soțului meu, asta nu poate şti decât Tatăl ceresc. Le doresc din toată inima să aibă o existență mai bună decât a mea, dar nu cred să le meargă mai bine decât mie. Măcar dacă nu ar fi pierduți întrutotul!"

10. Ofițerul: „Iubita mea, rău au mai mers lucrurile cu tine! Dar pentru aceasta nu trebuie să disperi, ci să vii deîndată împreună cu mine la Domnul. El este aici ca să îi ajute pe toți aceia care invocă Numele Său şi care se îndreaptă către El. Urmează-mă aşadar fără teamă, căci la El toate sunt cu putință!"

11. Ofițerul se grăbeşte să vină cu Mathilde la Mine şi spune: „Doamne, Dumnezeule şi Părinte atotputernic! Desigur că nu trebuie să-Ți spun ce îi lipseşte acestei ființe. Căci Tu, Cel căruia îi sunt cunoscute toate lucrurile dintotdeauna, ştii cel mai bine. De aceea, nu pot proceda în alt fel decât să Te rog din toată inima mea să fii milostiv şi îndurător cu această sărmană femeie! Facă-se voia Ta părintească şi sfântă!"

12. Eu: „Femeie, ce vrei să fac pentru tine? Vorbeşte!" - Mathilde: „O, Doamne! Tu, Dumnezeul cel veşnic şi atotputernic, Creatorul tuturor făpturilor şi Părintele preasfânt al tuturor oamenilor şi îngerilor! Tu ai acum în fața Ta o mare păcătoasă, şi ştii cel mai bine ce diavoli au lucrat în carnea mea, maltratând odată cu aceasta şi sufletul meu. Căci nu am fost eu vinovată! Voința mea a fost mereu împotriva acestor fapte, şi eu am avertizat pe toată lumea de marele rău al autosatisfacerii. Şi iată că tocmai eu am căzut pradă acestui rău îngrozitor! Eu - cea mai mare duşmană în spirit a acestor lucruri - a trebuit să devin jertfa balaurului cărnii!

13. O, Doamne, cât de dureroase sunt toate! Cine a implantat un asemenea imbold în carnea mea? Doar nu eu însămi, căci eu nu am fost decât sărmana jertfă a acestui imbold fatal. Am fost mânată de acest imbold ca de nişte vergi arzătoare! Şi tocmai când îmi propuneam în modul cel mai serios ca în numele Tău cel sfânt să nu mă mai dedau acestui rău, se trezea în mine pofta cu o violență înzecită şi eram supusă acestui imbold mai rău decât înainte. Desigur că după această autosatisfacere satanică, mă covârşea întotdeauna remuşcarea, anulând orice licărire de speranță din mine. O, Doamne, prea-sfinte Părinte, de ce a trebuit să devin atât de nefericită?

14. Până la vârsta de şaisprezece ani am avut o nevinovăție atât de pură, cum există prea puține pe lume. De ce a trebuit să-l pierd pe adevăratul meu spirit protector, întruchipat în profesorul meu? De ce i-a fost îngăduit apoi lui Satan să-mi trimită în locul îngerului spirite din Iad ca învățători? O, Doamne, preamilostivule Dumnezeu! De ce a trebuit să devin eu atât de nefericită în plan temporal, şi poate chiar veşnic?"

15. Eu: „Iubita Mea fiică, Eu am ştiut demult cum stau lucrurile cu tine, şi cum au stat. Şi am ştiut şi de ce stau aşa! De aceea, nu te-am întrebat nimic altceva decât ce anume voieşti să fac Eu pentru tine! Şi iată că tu nu mi-ai dat încă răspuns la această întrebare. Aşadar răspunde-mi mai întâi! Iar apoi se va găsi destul timp pentru a te lămuri în privința evenimentelor vieții tale pământeşti!" - Mathilde: „O, Doamne, Părinte preasfânt, Tu ştii prea bine ce anume îmi lipseşte! Şi dacă voia Ta este să mă ajuți, atunci ajută-mă acolo unde îmi lipseşte! Căci numai la Tine, toate sunt cu putință!"

16. Eu: „Dar crezi tu într-adevăr că Eu sunt adevăratul Dumnezeu veşnic, creatorul Cerului şi al Pământului? Căci iată, Eu sunt doar un om, asemănător multora din cei pe care-i vezi aici! Cum poate fi un om Dumnezeu, sau oare Dumnezeu nu este decât un om?"

17. Mathilde: „Tu eşti *Hristos-ul,* cel numit Iisus, Mântuitorul oamenilor, şi fiecare cuvânt ce iese din gura Ta are viață în sine. Iar cel căruia îi adresezi cuvintele Tale primeşte totodată de la Tine şi viața cea veşnică, deoarece cuvintele Tale nu sunt aşa cum sunt cuvintele unui om obişnuit. Şi dacă vorbele Tale îi conferă celui care le preia viața cea veşnică, cum ai putea să nu fii Tu acela căruia i se închină toți îngerii, toți Sorii şi toate lumile ca fiind adevăratul şi preasfântul Părinte în veşnicie,

Dumnezeul, creatorul şi judecătorul nostru? Căci Tu le conferi tuturor existenţă prin cuvântul Tău atotputernic!

18. Atunci când Tu, Doamne şi Părinte, Ţi-ai parcurs pe Pământ calea desăvârşirii, a înţelepciunii şi a iubirii, Tu le-ai spus oamenilor: «Cine Mă vede pe Mine, îl vede pe Tatăl, căci Eu şi Tatăl una suntem». - Şi aşa cum ai fost atunci, Doamne Iisuse Hristoase, una cu Tatăl pe când Te aflai în trup, cum să nu fii acum la fel? Tu singur eşti Hristos-Dumnezeu. Inima mea îmi spune că *Tu* eşti iubirea cea veşnică! Îndură-te aşadar, şi preia-mă în iubirea Ta, preasfinte Părinte!"

Capitolul 243

Harul şi îndurarea lui Dumnezeu. Celor doi despărţiţi li se îngăduie să se regăsească în faţa lui Dumnezeu. Sfântul deliciu al Cerului cel mai înalt.

1. Eu spun: „O, femeie, o, fiica Mea! Mare este credinţa ta, şi multă iubire se află în inima ta! Facă-se aşadar după credinţa ta şi după puterea iubirii tale! - Iubita Mea fiică, iată că stai dinaintea Mea înfometată, însetată şi fără veşminte. Căci cele cu care ţi-ai săturat sufletul pe Pământ constituie o hrană rea. Dacă nu ai fi fost hrănită în spirit în prima perioadă a vieţii tale pământeşti, atunci sufletul tău ar fi trecut în viaţa de cloacă a celor mai oribili viermi, spiritul tău ar fi amuţit, iar tu ai fi fost pierdută. Atunci ar fi fost aproape imposibil să mai fii salvată. Căci pe cât este de imposibil să menţii în viaţă un peşte în aer liber, pe atât este de imposibil să menţii în viaţă, în eterul ceresc al luminii, sufletele care s-au coborât în băltoacele de murdărie. Căci acolo unde balaurul te aduce la o viaţă moartă, acolo îşi manifestă şi moartea caracterul său respingător!

2. Dar pentru că tu ai fost hrănită mai înainte în spirit, cloaca ulterioară nu a putut să-ţi corupă în întregime sufletul. Căci hrana de care a beneficiat spiritul tău a condimentat după puterea ei hrana mizerabilă cu care ţi-ai hrănit sufletul, preluându-i otrava ucigătoare. Dar sper că înţelegi faptul că sufletul tău nu s-a putut sătura cu o asemenea hrană, însă pentru cerinţa şi iubirea ta, Eu îţi voi da hrană cerească şi un veşmânt mai bun, care te va ajuta să arăţi mai bine. - Robert, adu pâine, vin şi un veşmânt nou!

3. După ce am rostit Eu aceste cuvinte, Robert zăreşte în spatele său un fel de încăpere cu pâine şi vin, şi o legătură în care se află veşmântul cerut. El aduce pâinea şi vinul, iar soţia lui Helena aduce legătura cu veşmântul. Eu binecuvântez pâinea şi vinul, şi le întind Mathildei şi ofiţerului. - Aceasta primeşte, împreună cu ofiţerul, cu un sentiment inexprimabil de recunoştinţă, pâinea şi vinul, şi de îndată ce le consumă dobândeşte o înfăţişare tinerească şi frumoasă, neştiind ce să mai spună de recunoştinţă. Ea a primit şi o frumoasă rochie de un albastru intens, cu o bordură de un roşu purpuriu, care-i vine foarte bine.

4. Când Mathilde se vede în felul acesta, ea începe să plângă de recunoştinţă, iubire şi fericire. Cade la fel de frumos ca o floare din Ceruri în genunchi în faţa Mea, şi spune, printre hohote de plâns: „O, Părinte preasfânt, inima mea simte, dar limba nu poate exprima ceea ce resimt eu faţă de Tine! Căci iubirea şi îndurarea Ta sunt nesfârşite! În măsura în care mi-a fost dat acest nou sentiment şi am fost trezită la o nouă viaţă prin mila şi îndurarea Ta, eu Te percep pe Tine ca pe cea mai sfântă, pură şi veşnică iubire! O, Tată preaiubit! Fie ca sfântul Tău nume să fie în veci preamărit!" - După aceste cuvinte, iubirea faţă de Mine o cuprinde cu atâta putere încât cade la pământ cu faţa în jos.

5. La rândul lui, ofiţerul este cuprins într-atât de iubire încât începe şi el să plângă. - Dar Eu îl avertizez: „Prietene, îmbărbătează-te, căci această prea-fericită va avea în curând nevoie de puterea ta! Tu ai adus-o până aici şi vei fi cel care o va conduce şi în continuare! Dă atenţie spiritului ei!"

6. Ofiţerul îmi răspunde: „Da, Doamne-Dumnezeule şi Părinte al meu, cuvântul Tău să fie în veci viaţa din inima mea! Prea multă iubire şi îndurare au coborât de la Tine asupra noastră, Părinte preasfânt, şi prea slabi suntem noi în firile noastre pentru a suporta atâta fericire. Dar sfânta vreme petrecută în împărăţia Ta ne va familiariza cu iubirea Ta nemăsurată. Fie ca întreaga mea fiinţă să fie o veşnică recunoştinţă faţă de iubirea şi îndurarea pe care ai manifestat-o faţă de noi, sărmanii păcătoşi. Este drept că de o prea mare înţelepciune nu putem avea parte, de vreme ce Tu, Părinte preasfânt, ai creat îngerii din flăcările luminii Tale, pentru ca ei să laude în veşnicie nesfârşita măreţie a operelor Tale. Deci noi Te vom slăvi cu toată smerenia în inimile noastre, căci Tu singur eşti viaţa şi iubirea noastră!" - După aceasta se întoarce spre Mathilde şi îi spune: „Iubita mea soră Mathilde,

ridică-te şi priveşte cât de bun, de blând şi de plin de iubire este adevăratul şi preasfântul nostru Părinte!"

7. Mathilde se ridică puţin de la pământ, priveşte ca îmbătată de fericire în jurul său şi îl recunoaşte acum în ofiţer pe învăţătorul ei, Petre. Încă îngenunchiată la pământ, ea strigă: „O, Dumnezeule, o, Tată! Tu eşti într-adevăr preabun şi preaplin de iubire! Nu numai că ai făcut din mine - o păcătoasă nevrednică - o fiinţă fericită prin mila, îndurarea şi iubirea Ta fără sfârşit, ci mi-a fost îngăduit şi să-l întâlnesc pe învăţătorul meu, cel care mi-a arătat deja pe Pământ calea înspre Tine, aici, în faţa chipului Tău preasfânt. Acestui învăţător mă încredinţează pe mine acum, spre desăvârşire: câte lucruri minunate şi sublime voi afla eu de la el şi cum voi deveni tot mai pură, devenind astfel vrednică să-Ţi privesc chipul Tău dumnezeiesc! Este drept că mă mai aflu încă în oraşul în care am fost atât de nefericită pe când mă aflam în trup, dar nu locul reprezintă Cerul pentru mine, ci sfânta Ta prezenţă. Căci acolo unde Te afli Tu, Doamne, este şi Cerul cel mai înalt, îţi consacru întrutotul Ţie, Părinte adorat, inima şi întreaga mea fiinţă! Sfinţit fie de-a pururi numele Tău sacru!"

8. Din fundal păşeşte arhiepiscopul Migatzi spre Mine, rostind: „Preasfinte Doamne şi Părinte, această fiinţă, care a devenit la fel de frumoasă ca şi Cerul Tău, ne ruşinează cu adevărat pe toţi, prin sfânta curăţie a limbajului ei, prin nesfârşita ei iubire şi recunoştinţă! Pe scurt, în toate gesturile ei se află o demnitate cu adevărat magică, ce ne mişcă pe toţi. Ea ne învaţă pe toţi să Te recunoaştem pe Tine, Doamne, cu adevărat! O, Doamne, Tu - cea mai pură şi veşnică iubire! Câtă recunoştinţă îţi datorăm noi toţi pentru această iluminare!"

9. Eu îi răspund lui Migatzi: „Iubitul Meu prieten şi frate, pe aceasta nu o dă înţelepciunea, ci numai *iubirea!* De aceea, rămâneţi cu toţii în iubire, dacă doriţi să trăiţi în Ceruri, alături de Mine! Desigur că în fiecare dintre cele trei Ceruri principale veţi fi cu Mine şi vă veţi preumbla în faţa Mea - dar o apropiere ca aceasta de aici nu se poate realiza decât prin iubire. Această Mathilde are măsura cuvenită de iubire şi de aceea, se va afla cu Mine în Ceruri, unde vom ajunge curând. Du-te şi vesteşte aceasta tuturor celor care se află aici!"

10. Migatzi îmi mulţumeşte fierbinte pentru această învăţătură şi merge deîndată la mulţimea cea mare, vestindu-i totul.

11. Însă ofiţerul îmi spune, în marea sa iubire: „Doamne, noi suntem mai fericiţi ca niciodată, dar iată că acolo se află soldaţii mei! Ce se va întâmpla cu ei?" - Eu îi răspund: „Spune-le să-şi lase puştile, căci de acum încolo nu vor mai avea nevoie de aceste arme. În împărăţia Mea, luptele se poartă numai cu arma iubirii!"

Capitolul 244

Plutonierul evreu, un prieten înfocat al lui Mesia în spiritul lui David.

1. Ofiţerul se duce acum la războinicii săi aliniaţi şi le spune: „Ascultaţi, fraţilor! Până acum am fost căpitanul vostru şi voi aţi ascultat de mine, aşa cum se cuvine unor războinici de treabă şi adevăraţi. Dar pentru că voi aţi fost mari în virtutea ascultării, Domnul a binevoit să vă lase sub comanda mea şi după moartea trupurilor voastre, în lumea spirituală, până când voi veţi fi ajuns prin învăţăturile şi poveţele mele în acel punct în care veţi deveni capabili să vă formaţi o concepţie liberă despre lume.

2. Noi am fost prinşi cu toţii în însărcinările acestei lumi, deşi ştiam că ne aflăm de un timp îndelungat în lumea spirituală. Am continuat să slujim împăratului, deşi, de fapt, nu mai aveam nici o însărcinare faţă de el. Şi i-am adus chiar servicii bune, căci am descoperit conjuraţii tainice şi am acţionat asupra funcţionarilor ce trăiesc în lume, în aşa fel încât ei să se poată izbi cât mai curând de aceşti puternici duşmani tainici ai ordinii. Şi aşa am adus noi, în calitate de spirite, încă multe servicii statului până în acest moment.

3. Dar de acum încolo intervin pentru noi toţi cu totul alte raporturi ale lumii. Serviciul lumesc încetează acum, iar locul său este luat pe vecie de un serviciu pur spiritual în Numele lui Dumnezeu. Este drept că vom lupta şi de acum încolo în împărăţia lui Dumnezeu, dar nu vom mai lupta cu armele morţii, ci cu cele ale vieţii. Iar aceste minunate şi puternice arme se numesc: iubirea faţă de Dumnezeu şi iubirea faţă de fraţii şi surorile noastre, ce se mai află încă în sărăcia spiritului

lor. Puneți așadar jos aceste arme pe care le aveți acum! Căci oricum, ele nu sunt decât rezultatele puterii noastre de imaginație pe care am adus-o cu noi aici de pe Pământ, iar pierderea lor nu este de fapt decât aparentă.

4. Priviți însă într-acolo! Acel bărbat cu o înfățișare nobilă, care stă de vorbă cu o tânără cerească, preafericită să se afle dinaintea Lui: acela este *Iisus,* marele Mântuitor al lumii, fiind totodată Dumnezeu, cea mai înaltă ființă, Unicul Creator al tuturor spiritelor și al întregii lumi materiale! - Acest Domn veșnic al infinitului vă cheamă acum prin mine la El, ca să vă ofere Viața cea veșnică. Lăsați, așadar, aceste arme jos, și urmați-mă la Dumnezeu, Tatăl atotputernic și Creatorul nesfârșirii!"

5. La aceste cuvinte pline de forță și de spirit ale ofițerului, toți își depun armele jos, pe pământ, și vin împreună cu ofițerul la Mine. - După ce s-au aranjat într-un semicerc în jurul Meu, îi binecuvântez pe toți, iar ei îmi aduc slavă și laudă în cuvinte vii, mișcătoare - în special un plutonier, care dovedește cu acest prilej un adevărat talent oratoric.

6. Acest plutonier a fost pe Pământ - în privința apartenenței sale religioase - evreu, și a considerat cu tărie că Mesia încă nu a venit, ci urmează să vină. Și el credea că - în conformitate cu calculele mistice din Cabala evreiască, - acum este timpul în care trebuie să apară Mesia pe Pământ, pentru a reuni din nou poporul său, evreii, în țara cea lăudată și pentru a înălța poporul evreu la rangul de cel mai puternic popor de pe Pământ. Cu această credință a trecut așadar plutonierul nostru în lumea spirituală, unde aștepta, plin de dor, apariția lui Mesia. Iar atunci când ofițerul a adus oamenilor săi vestea chemării lor în împărăția Mea, el a crezut că Eu sunt marele Mesia cel așteptat de evrei; numai că a fost uluit văzând că îi chem la Mine și pe cei care nu sunt evrei.

7. Dar atunci când ofițerul a menționat Numele Meu în fața trupei, în plutonier s-a aprins o mare lumină, și el a spus unui camarad, care era tot evreu și care îl aștepta de asemenea pe Mesia: „Ascultă! Acum îmi apare foarte limpede faptul că, de fapt, El a venit și noi nu ne-am dat seama! Căci toate profețiile se potriveau cu Iisus! Însă prostia formulată astfel: „În Galileea nu se naște nici un profet!" a orbit milioane de oameni. După spusele lui David, Mesia este Iehova însuși, și de aceea, el nu are nevoie să vină la poporul său în mantia unui profet. De aceea, El poate alege tocmai Galileea, pentru ca oamenii cei proști să nu creadă că Domnul ar fi profetul tuturor profeților, pentru că El a provenit tocmai de acolo de unde nu poate ieși nici un profet Pe scurt, Iisus cel născut în Galileea a fost Mesia cel așteptat! Numai că noi nu ne-am dat seama, și am trecut ca orbi pe lângă El, dar de data aceasta noi doi nu vom mai trece așa! Așadar, lasă-mă pe mine să pășesc dinaintea Lui și să-i vorbesc! Am să-i descriu pur și simplu orbirea noastră, după care îi voi aduce laudă din partea noastră, a tuturor, în stilul lui David!"

8. După care plutonierul a vorbit și cu ceilalți soldați, devenind unul dintre cei mai înflăcărați credincioși ai Mei și reprezentantul tuturor în fața Mea, astfel că nu am putut decât să Mă minunez de stilul său oriental de a cuvânta.

9. După un timp, ofițerul spune: „Atât pe pământ, cât și aici, în lumea spirituală, eu am fost un înainte-mergător. Numai că omul acesta este un Serafim în ceea ce privește înțelepciunea, iar eu, cu toate cunoștințele mele teologice dobândite pe Pământ, apar în fața lui ca un simplu măgar! Priviți numai ce imagini mărețe a folosit în cuvântarea lui, astfel încât chiar dacă ai fi de piatră te-ai înmuia, devenind moale și serafic precum eterul! Dacă i-aș fi notat cuvântarea, aș putea-o citi de o mie de ori la rând, fără încetare și fără să mă plictisesc. Cât de minunată este, de exemplu, fraza:

10. „O, Tu, Tată veșnic! Într-acolo unde nenumăratele miriade de stele pătrunse de o sfântă sfială își învăluie chipul lor pur cu vălul întunecat al nopții, iar Vulturul cel luminos și strălucitoarea Lebădă stau de pază veșnic pe calea Domnului, privind cu o veșnică uimire la nenumăratele adâncuri ale operelor înfăptuite de Tine - într-acolo a fost îndreptată privirea mea, adesea umezită de lacrimile sfintei melancolii și așteptând împreună cu Vulturul și Lebăda venirea marelui Iehova, a Marelui Făgăduit!"

11. Eu am reținut această imagine și am aflat atâta înțelepciune și adevăr într-însa, încât m-am înfiorat! O, Doamne! Cum poate acest evreu să ajungă dintr-o dată la o asemenea înțelepciune și la o adevărată lirică cerească? Și imaginea vechilor cedri din Liban, și cea a crestelor muntelui Ararat, a Eufratului și Gangelui, a leagănului lui Iuda, a florii pustiului - o, Doamne, câte nu se află în aceste imagini! - O, Doamne, dăruiește-mi și mie măcar ceva din înțelepciunea fostului meu plutonier!"

Capitolul 245

Iubirea ca izvor al întregii înțelepciuni şi ca putere de expresie.
Arta poeziei creată raționat şi din simțire.
Rugămintea ofițerului dea i se acorda mai multă iubire şi răspunsul lui Dumnezeu.

1. Eu spun: „Prietene, oare nu ai observat niciodată că oamenii care se află într-adevăr în iubire sunt poeții cei mai delicați? Aşadar iubirea este aproape singura mamă a adevăratei lirici. Un om cum a fost psalmistul David ardea de iubire față de Mine, ca şi față de oameni, şi de aceea, el a fost cel mai mare poet al Meu. Atâta timp cât a iubit, fiul lui Solomon a fost şi el un înțelept în adevăratul sens al cuvântului. Dar de îndată ce şi-a coborât iubirea în carnea femeilor a devenit prost şi slab, atât în cuvânt cât şi în faptă.

2. Priveşte-l pe Ioan! Acest apostol a avut față de Mine cea mai mare iubire, şi de aceea a avut şi cea mai mare înflăcărare în a descrie Cuvântul Meu. Iar în cuvintele sale se află adevărul cel mai mare, ca la nici un alt apostol. De aceea, lui i s-a acordat cea mai mare revelație. Poți parcurge cu privirea întreaga istorie a Pământului şi vei afla adevăratul lirism şi adevărata înțelepciune la acei oameni care au fost cu adevărat inimoşi.

3. Este drept că şi oamenii raționali fac poezii lungi şi late, dar în acestea nu se află decât o căutare ostenitoare a unui bănuț pierdut în noaptea inimii lor. E drept că uneori ajung foarte aproape de bănuț, dar apoi alunecă din acel loc, pentru că locul pe care se află este foarte nesigur pentru ei.

4. De aceea, aşa-numita *înțelepciune a lumii* este o nebunie în fața Mea. Căci ceea ce abia atinge rațiunea omenească în sute de ani, cu multă osteneală, poate fi primit prin iubire adevărată într-o singură secundă. Căci Eu însumi sunt Iubirea din oameni! Şi cu cât mai desăvârşită este iubirea lor, cu atât se desfăşoară mai limpede imaginea Mea în ei.

5. Rațiunea nu este însă decât un dulap, în care iubirea îşi păstrează bunurile cucerite. Dar ce poate găsi acolo un suflet, decât ceea ce a depus cândva o iubire stinsă într-o vreme mai bună, ceva care este într-atât de risipit şi de ruginit, încât numai osteneala cea mai mare a sufletului îl poate reînvia, însă doar parțial, şi de aceea, mult prea puțin? - Du-te într-o pivniță întunecată, caută acolo un creițar pierdut şi nu-l vei găsi; dar dacă vei aprinde o lumină potrivită îl vei găsi în curând, dacă ai suficientă răbdare în căutare.

6. Iată, acest plutonier a avut întotdeauna o mare iubire față de Dumnezeu, pe care nu L-a cunoscut decât aşa cum era descris El în Scriptură. Aşadar el iubea Divinitatea fără să o cunoască, dar peste măsură de mult. Şi vezi cât de mare a devenit iubirea sa atunci când a putut face personal cunoştință cu Divinitatea, aşa cum este cazul acum! Şi tocmai această iubire îi conferă această înțelepciune lirică. Dacă doreşti să ai şi tu parte de aşa ceva, va trebui să îți însuşeşti aceeaşi iubire. Tu Mă iubeşti într-adevăr mult, dar plutonierul Mă iubeşte mai mult decât tine. Cum este posibil acest lucru îți va deveni limpede din cele ce urmează”.

7. Ofițerul: „Doamne, cu adevărat nu pot înțelege cum ar fi posibil să Te iubesc şi mai mult. Căci pentru Numele Tău cel sfânt, eu Te iubesc din toate puterile mele, aşa că mi-ar fi imposibil să Te iubesc mai mult, O Doamne, Părintele meu! De aceea, Te rog, Doamne, lărgeşte inima mea şi măreşte flacăra iubirii mele, şi atunci voi deveni şi eu în privința iubirii față de Tine un Atlas care să poarte întreg Cerul pe umeri!”

8. Eu îi răspund: „Iubitul Meu prieten! Ceea ce vrei tu de la Mine este lăsat deja în voia ta! Căci de acum înainte vei deveni singurul creator şi transformator al ființei tale şi al iubirii tale. Mai bine întreabă-l pe plutonier cum trebuie să procedezi, şi el îți va spune”.

Capitolul 246

Despre izvorul celei mai înalte înțelepciuni. Un îndemn către amplificarea iubirii divine.

1. Ofițerul se îndreaptă acum înspre fostul său plutonier şi îi spune: „Ascultă, prieten prea-prețuit! Ai fost câțiva ani buni în compania mea şi ți-ai îndeplinit întotdeauna slujba într-un fel care m-a mulțumit pe deplin. Dacă moartea nu ne-ar fi ajuns pe câmpul de luptă, fără îndoială că ai fi

devenit ofiţer. În această lume nu a fost însă posibilă o avansare a ta, până acum, când Domnul Cerului şi al Pământului ne-a chemat dinaintea Sa.

2. Iar noi am ajuns înaintea feţei preasfinte a Atotstăpânitorului nesfârşirii, datorită bunătăţii şi îndurării Sale. Noi L-am cunoscut sub un aspect sub care abia dacă le-a fost îngăduit câtorva să îl cunoască, şi am găsit îndurare la El fără să avem nici cel mai mic merit.

3. Dar după câte se pare, tu te afli cel mai aproape de El. Căci atunci când tu te-ai adresat Lui în acel mod extraordinar de impresionant, eu am zărit lacrimi în ochii Lui cei sfinţi. Şi, dragă prietene, acesta este un lucru pe care abia dacă îl va cuprinde vreodată toată eternitatea!

4. Spune-mi, te rog, cum ai ajuns să ai o asemenea înţelepciune? Ai avut-o deja de pe Pământ, sau ţi-ai însuşit-o abia în această lume, prin influenţa atotputernică a lui Iisus Hristos, Domnul veşniciei? Este drept că eu ştiu din însăşi gura lui Dumnezeu că marea ta iubire faţă de El te-a ajutat să dobândeşti această înţelepciune. Dar întrebarea pe care vreau să ţi-o pun este următoarea:

5. Cum ai ajuns la această iubire care face ca înţelepciunea să se reverse din inima ta, aşa cum nu se află poate nici în pieptul unui Heruvim? Domnul însuşi m-a pus să te întreb. Fii de aceea, bun şi dă-mi o îndrumare în acest sens! Căci eu îl iubesc pe Domnul Iisus din toate puterile mele, şi într-adevăr nu ştiu cum aş putea să-L iubesc şi mai mult. Dar pentru că tu ştii acest lucru, spune-mi şi mie cum să-mi devină cu putinţă ceea ce până acum mi-a fost cu neputinţă!”

6. Plutonierul îi răspunde: „Căpitane şi prieten al meu! Vorba ta preferată: «Pentru Dumnezeu toate sunt cu putinţă» ar fi trebuit să-ţi arate că iubirea faţă de Dumnezeu nu poate fi limitată, după cum şi cunoaşterea lui Dumnezeu este nelimitată. Cum poţi deci pune o asemenea întrebare? Poţi vedea oare mai mult decât îţi îngăduie lumina? Şi poate fi oare lumina produsă mai puternică decât lumina obiectului care o produce? Deci, dacă tu dispui de material ca să luminezi o încăpere mare, de care ai nevoie ca să lucrezi în ea, de ce te apuci să risipeşti materialul ca să iluminezi şi alte încăperi, cu care deocamdată nu ai nimic de a face?

7. Strânge-ţi, aşadar, materialul pentru iluminarea unei singure încăperi! Şi dacă aceasta va fi iluminată în aşa fel încât să poţi percepe tot ce se află înăuntru ca şi cum te-ai afla în cea mai limpede lumină a zilei, abia atunci deschide uşile şi ferestrele. Iar atunci, lumina din încăperea principală va pătrunde şi în încăperile alăturate, iluminându-le din belşug. Aşadar, tu nu aduni suficientă lumină, pentru că nici nu ai adunat-o bine şi o şi risipeşti. De aceea, trebuie să strângi şi să economiseşti, dacă vrei să ajungi la o mare bogăţie!

8. Iubirea este cea mai mare bogăţie a Cerului; pe ea trebuie să ne-o dorim cel mai mult. Şi dacă o avem, nu trebuie să o predăm de îndată lumii întregi. Este adevărat că iubirea aproapelui este la fel ca şi iubirea de Dumnezeu, dar ea trebuie să fie concretizată în fapte, şi nu în înflăcărarea inimii, şi să fie îndreptată spre aproapele nostru numai prin Dumnezeu, căci altfel îţi slăbeşti iubirea faţă de Dumnezeu. - Iat-o pe frumoasa ta Mathilde! Ea are în inima ei trei sferturi din ceea ce se cuvine numai Domnului! Observi acum motivul împuţinării iubirii tale?”

Capitolul 247

Iubirea lui Dumnezeu şi iubirea unei femei. Orice iubire trebuie să pornească din iubirea faţă de Dumnezeu.

1. Ofiţerul răspunde: „Îţi mulţumesc, fratele meu iubit, pentru această minunată explicaţie. Da, ai perfectă dreptate, iubirea faţă de creaturile lui Dumnezeu este în cazul meu cu mult mai puternică decât iubirea faţă de Domnul Dumnezeu, care este totuşi temelia oricărei iubiri! - Femeilor le este cu mult mai uşor să-l iubească pe Dumnezeu decât nouă, bărbaţilor, pentru că ele iubesc în acelaşi timp în Dumnezeu un bărbat infinit mai desăvârşit decât toţi bărbaţii, ceea ce este perfect compatibil cu natura lor feminină. Dar la noi, bărbaţii, lucrurile stau puţin altfel: noi nu ne putem îndrăgosti de o fiinţă masculină, oricât ar fi ea de desăvârşită, aşa cum o fac făpturile feminine, pentru că această situaţie este astfel întemeiată de la natură.

2. De aceea, sunt de părere că între iubirea faţă de o femeie şi iubirea faţă de Dumnezeu trebuie să existe o diferenţă considerabilă. Căci noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu, cea mai înaltă fiinţă primordială, altfel decât iubim o femeie. Dar eu cred, totuşi, că o iubire modestă faţă de o femeie demnă de a fi iubită poate totuşi exista alături de iubirea faţă de Dumnezeu. Iubirea faţă de

Dumnezeu trebuie să fie extrem de pură, pe când iubirea față de o femeie poate avea întotdeauna ceva senzorial. Iubirea față de o femeie depinde în mare parte de formă, pe când iubirea față de Dumnezeu este o contemplare pur lăuntrică a infinitei desăvârşiri a Divinității şi o laudă nesfârşită a iubirii şi bunătății Sale veşnice! Cred că de fapt, ar fi o adevărată ofensă să-L iubim pe Dumnezeu la fel cum iubim o femeie.

3. Cred, aşadar, că Mathilde cea salvată nu mă va împiedica cu nimic în iubirea mea față de Dumnezeu, ci, dimpotrivă, mă va ajuta să dezvolt o iubire şi mai mare față de El".

4. Plutonierul: „Este drept că şi credința te face fericit, dar eu consider că cel mai fericit te face iubirea față de Dumnezeu. Căci omul nu are decât o *singură* inimă şi de aceea, poate avea *o singură* iubire adevărată, din care apoi, după ce iubirea principală s-a maturizat suficient, pot proveni toate iubirile colaterale, rămânând în ordinea divină. De aceea, eu sunt de părere că trebuie mai întâi să ne consolidăm iubirea față de Dumnezeu, şi atunci toate celelalte pot fi cuprinse în cea mai desăvârşită armonie. Căci dacă mai oscilăm încă în privința iubirii față de Dumnezeu şi nu prea ştim cum îl putem iubi pe El mai mult decât pe o femeie frumoasă, - atunci, prietene, adevărata înțelepciune spirituală este încă departe!

5. Vezi tu, inima are o *singură* încăpere pentru *iubire,* şi aceasta trebuie să fie în acelaşi timp pentru Dumnezeu şi pentru semeni, şi viceversa. Căci dacă iubeşti cu adevărat, nu-L vei putea iubi pe Dumnezeu altfel decât iubeşti o femeie, şi nu vei putea iubi o femeie altfel decât ca pe Dumnezeu, pentru că inima omului nu este capabilă decât de *o singură* iubire adevărată. Ceea ce se mai află pe lângă aceasta face parte din iubirea de sine şi nu are ce căuta în împărăția lui Dumnezeu.

6. Oare cum L-au iubit pe Dumnezeu Ioan, Petru sau Pavel? Cum L-au iubit Magdalena şi mii de alte ființe asemenea ei? Iată, aceste ființe au fost întru totul îndrăgostite de Dumnezeu, chiar mai mult decât eşti tu îndrăgostit de Mathilde a ta. Şi tocmai această iubire a lor față de Dumnezeu a constituit motivul pentru care aceste ființe cu adevărat iubitoare de Dumnezeu au devenit prietenii Săi intimi şi nişte veritabili maeştri ai iubirii şi înțelepciunii. - Acolo, în spatele Domnului, se află Petru, Pavel şi Ioan. Du-te şi întreabă-i dacă a fost vreun neadevăr în spusele mele!"

7. Ofițerul: „Ce spui tu? Pavel, Petru şi Ioan, cel care a scris celebra Apocalipsă, se află aici? Şi anume, sunt cei trei bărbați din spatele Domnului? - Plutonierul: „Da, ei sunt, aşa cum au fost în trupurile lor şi aşa cum au trăit pe pământ". - Rosteşte ofițerul: „Atunci, trebuie desigur să mă duc la ei şi să le transmit complimentele mele! E drept că eu nu acord prea multă valoare complimentelor, dar atunci când acestea au un motiv, sunt în ordine şi nu trebuie să rămână neexprimate. Onoare celor ce li se cuvin!"

8. Plutonierul: „Prietene! Ai dreptate! Dar după cum îmi spune inima mea, aici este loc pentru un singur mare compliment, iar acela se cuvine iubirii adevărate! Căci dacă îl iubeşti cu adevărat pe Dumnezeu, îi cuprinzi în această iubire şi pe Petru, Pavel şi Ioan, ca şi întreg Cerul. Iar complimente de genul celor de pe Pământ nu îşi au locul aici. De aceea, sunt de părere că doar înaintea Domnului se cuvine să te pleci, şi toate celelalte vor veni de la sine".

9. Ofițerul: „Da, ai perfectă dreptate! Şi trebuie că ai dreptate în toate privințele, pentru că eşti atât de inițiat în adevărata înțelepciune. Dar nu poate fi ceva rău să ajungi la un acord prietenesc cu aceşti primi trei Apostoli ai lui Dumnezeu. Căci trebuie totuşi să acceptăm că după Domnul-Dumnezeu, aceştia sunt cele mai înalte spirite din întreaga veşnicie. De aceea, consider că s-ar cuveni măcar să ne prezentăm lor şi să-i salutăm ca pe primii prieteni ai Domnului!"

10. Plutonierul: „Fă ce vrei! Eu ți-am arătat care este singurul lucru necesar aici. Dar iată că-ți face semn Domnul însuşi. Mergi la El! Căci numai din gura Lui se revarsă cea mai înaltă înțelepciune. Primeşte-o în inima ta şi trăieşte în conformitate cu ea!"

Capitolul 248

Despre adevărata iubire față de Dumnezeu.
Pilda despre portița cea îngustă şi povara cea mare
Un „Tatăl nostru" ceresc.

1. Ofițerul vine repede la Mine şi îmi spune: „Părinte preasfânt, M-ai chemat, şi iată-mă dinaintea Ta cu toată iubirea mea, aşteptând să aflu preasfânta Ta voie din gura Ta".

2. Eu: „Iubitul meu Petre! Când vorbeşti cu Mine nu trebuie să spui mereu <sfânt> şi «preasfânt». Şi în plus, va trebui să te dezveţi complet de modul pământean de a vorbi făcând complimente. Căci aici, unde cu toţii sunt egali şi există un singur Domn, orice compliment este o nebunie. Plutonierul ţi-a dezvăluit într-un mod corect şi adevărat relaţiile vitale din cerurile Mele. Dar tu ai avut mereu ceva de obiectat - deşi foarte puţin - ori asta nu este bine. Căci dacă Eu însumi îţi recomand pe cineva care să te înveţe, trebuie să-l asculţi pur şi simplu şi să-ţi orânduieşti viaţa în funcţie de învăţăturile lui. Dar dacă vei obiecta mereu că altceva ar fi bun şi drept, ceva care nu poate fi niciodată pe deplin adevărat în conformitate cu ordinea Mea veşnică, nu vei reuşi niciodată să ajungi la claritate cu tine însuţi.

3. Plutonierul ţi-a spus, printre altele, ce însuşiri trebuie să aibă iubirea faţă de Mine pentru ca ea să dea rod. Dar şi atunci ai fost de altă părere. Şi cu toate acestea, lucrurile stau exact aşa cum ţi le-a explicat în mod clar şi simplu plutonierul.

4. Iată că tu o iubeşti pe graţioasa Mathilde cu atâta pasiune, încât abia dacă te poţi apăra de această iubire. Dar deocamdată tu trebuie să renunţi întrutotul la Mathilde, şi în ceea ce te priveşte trebuie să-Mi aparţii numai Mie, la fel ca şi Mathilde - în ceea ce o priveşte! În caz contrar nu vei putea intra împreună cu Mine în împărăţia Mea.

5. Căci dacă nu o vei primi pe Mathilde din mâinile Mele, ea nu va putea să fie pentru tine ajutor şi putere provenite din Mine, ci, dimpotrivă, va fi pentru tine un izvor de nenorocire şi de slăbire considerabilă.

6. De aceea, mergi la ea, adu-o la Mine şi încredinţează-Mi-o Mie! Căci abia atunci vei fi liber să primeşti iubirea pură din Mine".

7. Ofiţerul: „Părinte şi Doamne al meu, se înţelege de la sine că voi îndeplini întocmai cuvintele Tale. Însă vreau să Te rog totuşi să-mi explici în câteva cuvinte de ce trebuie să Ţi-o încredinţez mai întâi Ţie pe Mathilde, înainte ca ea să poată fi cu totul a mea din mâinile Tale. Eu ştiu că fără de asta nu pot să o iau de soţie aici, în împărăţia spiritelor, deoarece aici, după cuvintele Tale, nimeni nu poate elibera pe un altul şi nu se poate elibera pe sine. Tu însă mi-ai încredinţat-o singur, Doamne, spre educare în împărăţia Ta. Iar faptul că eu o iubesc ca pe un dar provenit din mâna Ta şi ca pe fiinţa cerească cea mai iubită, şi anume cu o iubire la fel de îndepărtată de orice gând senzorial pe cât este Cerul de Pământ, eu consider că aceasta este în concordanţă cu cea mai bună ordine.

8. O, Doamne, iartă-mi mie, păcătosul, o asemenea întrebare! Dar eu m-am obişnuit să vreau să văd motivul unei acţiuni înainte de a păşi la săvârşirea ei. Este adevărat că îmi este limpede că noi trebuie să urmăm necondiţionat voinţa Ta, pentru că Tu vrei întotdeauna ceea ce este mai bun pentru copiii Tăi. Dar cu toate acestea, eu găsesc în mine imboldul de a cerceta temeiul şi ţelul tuturor celor pe care trebuie să le înfăptuiesc. Aşadar dacă voinţa Ta este de acord să-mi împărtăşeşti şi mie aceste motive, aş fi extrem de bucuros!"

9. Eu: „Dar nu şi Eu, iubitul Meu prieten şi fiu! Căci dacă ar fi fost necesar să-ţi spun motivul acestei acţiuni, ţi l-aş fi spus din capul locului. Sper că mă consideri suficient de înţelept încât să văd prea bine ceea ce este necesar şi ceea ce nu este necesar. Însă Eu am cel mai bun motiv să nu-ţi dezvălui motivul pe care îl ceri. Mai ai ceva de obiectat?

10. Căci dacă ai purta o povară cu un volum considerabil şi ai ajunge la o poartă strâmtă prin care ar trebui să treci dacă vrei să atingi ţelul vieţii, ce ai face cu povara cea voluminoasă de pe umerii tăi, pentru a-ţi atinge ţelul cel înalt?"

11. Ofiţerul face ochii mari şi spune după un timp: „De vreme ce nu pot strecura povara prin poarta cea îngustă, o voi lăsa să zacă în faţa porţii şi voi încerca să mă strecor prin portiţă fără ea, căci ţelul vieţii este mai presus de orice povară, oricât de valoroasă ar părea ea". - Eu: „Foarte bine, fiule! Du-te şi fă cum ai spus, şi atunci vei trăi!"

12. După aceste cuvinte, ofiţerul se îndreaptă imediat spre Mathilde, şi îi spune: „Mathilde, Domnul te vrea! Vino aşadar cu mine, ca să te pot preda în mâinile Sale sfinte". - Mathilde răspunde: „Eu nu sunt decât o slujnică nevrednică a Domnului, deci facă-se voia Lui cea sfântă!"

13. După aceste cuvinte, ofiţerul o aduce pe Mathilde la mine şi spune: „Doamne, Dumnezeul meu şi preasfântul meu Părinte, iat-o pe cea pe care ai cerut-o! Ţi-o încredinţez cu cea mai mare bucurie a inimii mele, căci eu ştiu că Tu vei dispune ce este mai bun pentru fericirea ei veşnică. Facă-se sfânta Ta voie!"

14. Mathilde însă, plină de teamă şi de iubire faţă de Mine, spune: „Părinte preasfânt, Tu - cel care locuieşti în Ceruri, fie ca numele Tău să fie tot mai sfânt şi mai recunoscut! Împărăția iubirii Tale, a înțelepciunii şi a vieții celei veşnice să vină la noi toți! Fie ca voia Ta sfântă să fie înfăptuită întocmai de către toate spiritele libere, de către fiinţele şi oamenii din Ceruri şi de pe toate corpurile cereşti! Dăruieşte, Părinte preasfânt, tuturor copiilor Tăi să mănânce pâinea Ta cerească a vieții cu o gură purificată! Iartă-ne tuturor slăbiciunile şi păcatele noastre, aşa cum le iertăm şi noi celor care ne-au ofensat! Nu îngădui ca noi, copiii Tăi, care mai avem încă tot felul de slăbiciuni, să fim ispitiți peste puterile noastre! Astfel încât, dacă vreun rău amenință să vină peste copiii Tăi, întoarce-l şi eliberează-i de tot ceea ce le poate face rău! Căci numai a Ta este puterea pe veci! Ție Ți se cuvine toată slava, întreaga preamărire, venerare şi adorare! Ție Ți se cuvine întreaga noastră iubire şi slavă veşnică! Amin”.

Capitolul 249

Domnul vorbeşte despre „Tatăl nostru”. Cearta pentru un loc la pieptul Tatălui. Helena despre iubirea de Dumnezeu şi iubirea fraternă.

1. Eu le spun Mathildei şi ofițerului: „Este drept aşa, o astfel de rugăciune îmi place! Căci în ea este cuprins tot ceea ce îi este necesar unui om, ba chiar şi unui spirit şi unui înger desăvârşit. - Vino aşadar la pieptul Meu, Mathilde, şi fortifică-ți viața! Căci iată, din acest piept a izvorât tot ceea ce umple spațiul infinit. Vino aşadar, fiica Mea, şi adapă-te din viața cea veşnică plină de iubire, înțelepciune şi putere!

2. Vezi tu, fiul Meu Petre, Mathilde a ținut cea mai frumoasă cuvântare în fața Mea, şi de aceea, a ajuns departe. Tu însă voiai să devii înțelept mai înainte ca inima ta să fie capabilă să suporte adevărata înțelepciune. De aceea, te afli destul de departe în spatele Mathildei, deşi mai înainte te aflai în fața ei. Ai însă grijă ca iubirea ta față de Mine să devină la fel de puternică cu a ei, şi atunci vei ajunge şi tu acolo unde a ajuns Mathilde.

3. Iar tu, fiica Mea iubită, să nu ai nici o teamă de Mine pentru că sunt cea mai înaltă ființă divină. Căci Eu sunt totodată plin de blândețe, modestie, prietenie şi iubire față de oameni şi spirite deopotrivă. Vino deci, şi nu te teme!”

4. Mathilde tremură de o teamă sfântă şi de o iubire arzătoare, dar totuşi nu-şi poate face curajul să cadă la pieptul Meu, pe care ea îl consideră prea sfânt pentru ea. Atunci o chem pe Helena şi îi spun să-i arate Mathildei cum procedează cei aleşi în Cer.

5. Helena cade imediat cu brațele deschise la pieptul Meu şi spune: „O, preaiubite Părinte al meu, cât de mult mi-ai lipsit! O, Tată preaiubit, singura mea iubire! Ce dulce este să stau la pieptul Tău şi să sorb din el cele mai înalte puteri ale vieții!” - După aceste cuvinte, Helena mai cade o dată la pieptul Meu şi se cufundă, ca să spunem aşa, plină de iubire în brațele Mele.

6. Când Mathilde vede această scenă, spune: „Dar, Dumnezeule şi Părinte al meu, această femeie are un curaj pe care cred că nu-l are nici Arhanghelul Michael! Cu câtă frenezie se aruncă la pieptul Tău preasfânt, ca şi cum ar vrea să pătrundă înăuntru. O, mi se pare puțin prea mult! Desigur că aş vrea să fac şi eu la fel, dacă aş avea curajul. Numai că ceea ce face ea mi se pare prea mult!”

7. Îi răspund: „Acum, Mathilde, vino şi tu şi fă la fel ca ea!” - De data aceasta, Mathilde nu se mai lasă rugată încă o dată şi cade la pieptul Meu. Dar pentru că Helena s-a întins aproape peste tot pieptul Meu, Mathilde găseşte prea puțin loc şi-i spune cu blândețe Helenei: „Dar, iubita mea soră, fă-mi şi mie puțin loc! Căci am fost şi eu chemată aici, la fel ca şi tine”.

8. Helena îi răspunde: „Vezi tu, cine vine mai întâi macină primul! Atunci când eşti chemată la ceva bun nu trebuie să te oprească nimic, şi dacă-ți lipseşte curajul trebuie să-l împrumuți de undeva. Vino aşadar, şi vom găsi amândouă loc! Căci iată, la acest piept au loc chiar mai mulți deodată!”

9. Mathilde, care şi-a pus doar căpşorul pe partea stângă a pieptului Meu, îi răspunde: „Acum este bine! O, Doamne, Doamne, ce pace sfântă! Da, într-adevăr, cel care vrea să se bucure de pace cu adevărat, acela trebuie să se odihnească întru Dumnezeu! O, piept preasfânt! Ah, inima mea este prea strâmtă ca să cuprindă plenitudinea acestui sentiment sacru! Cine ar putea cuprinde adâncurile acestui har şi al iubirii dumnezeieşti?”

10. Helena: „Nici nu este necesar să o cuprindă, căci adevărata iubire nu se va epuiza niciodată. Dacă noi am vrea să ajungem la temelia sfinţeniei acestui piept, am avea de lucru veşnicii de-a rândul! Şi atunci, această treabă ar fi mai nebunească decât cea a filosofului care a vrut să-şi descompună pâinea în atomi mai înainte de a-şi astâmpăra foamea, drept care a flămânzit. Cine se află aici, dar se întreabă ce este iubirea, acela desigur că nu iubeşte cu adevărat. Căci adevărata iubire nu vorbeşte mult, ci îşi cuprinde obiectul său aşa cum îşi cuprinde un polip prada. Abia după aceea urmează filozofia. - De aceea, trebuie să guşti pur şi simplu acum iubirea, de vreme ce ţi-a fost oferită această ocazie, căci altfel vei beneficia prea puţin de ea".

11. Mathilde: „Nu te îngriji de asta, căci eu ştiu deja acum cum trebuie să iubim. Ai grijă ca nu cumva la sfârşit să fi beneficiat tu prea puţin de iubire! Căci eu am fost chinuită pe Pământ de iubire într-un mod foarte curios, atât într-o manieră pură cât şi într-una impură, şi nu m-am putut sătura niciodată, însă acum mă simt sătulă şi inima mea nu mai este înfometată. Şi de vreme ce mă aflu la masă, înţeleg să mănânc, şi în special la această masă din care nenumărate miriade îşi absorb nectarul cel viu!"

12. Helena: „Numai nu exagera cu poezia, iubita mea soră! Căci iată, prin naşterea mea pământeană eu sunt o persoană foarte obişnuită şi nu mă pricep la exprimări atât de alese. Şi nici Domnului nu îi plac. Cu cât omul se exprimă mai simplu, cu atât îl îndrăgeşte El mai mult, pentru că la baza limbajului elevat se află adeseori un fel de vanitate. De aceea, este bine să vorbeşti cât mai simplu, graţioasa mea soră, căci limbajul simplu este cel mai îndrăgit de Dumnezeu!"

13. Mathilde: „Da, ai întrutotul dreptate. Dar măcar un pic de loc lasă-mi şi mie!" - Helena: „Ei, dragă surioară, oare nu ai destul loc? Cred că vrei mai degrabă să rămâi singură la acest piept de o dulce sfinţenie! - Dar iată, pentru că eşti atât de frumoasă şi de inimoasă, îţi fac puţin loc. Dar după aceea, te rog să nu mă mai deranjezi în fericirea mea, dragă, iubită surioară!"

14. Mathilde: „Nu, nu, acuma am loc destul. Chiar îţi sunt foarte recunoscătoare, că mi-ai dat curaj şi mi-ai arătat calea. Eu nu mi-am putut face niciodată o reprezentare corectă despre modul în care îl putem iubi într-un mod vrednic pe Dumnezeu. De aceea am făcut ochii mari atunci când Dumnezeu şi Tatăl nostru mi-a spus să vin la pieptul Lui. Consideram că o asemenea apropriere este imposibilă, şi totuşi, acum văd limpede că pentru Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă. De aceea, Lui i se cuvine toată iubirea mea, în veci!"

15. Helena: „Şi cu Petre al tău cum rămâne? Lui cum i se vor părea lucrurile? Sau poate că şi în această privinţă toate sunt posibile pentru Dumnezeu?" Mathilde: „Dar, preafrumoasă surioară, de ce trebuie să mă înţepi mereu câte puţin? Îţi face plăcere să o faci? Sper că Petre va urma şi el exemplul meu. Căci el înţelege, desigur, că pe Dumnezeu, singurul Părinte adevărat, trebuie să-L iubim mai mult decât pe orice fiinţă creată, oricât ar fi ea de desăvârşită. Dacă am găsit adevăratul temei veşnic al iubirii, dacă am găsit însăşi iubirea cea mai pură şi cea adevărată, s-a terminat pentru totdeauna cu iubirea faţă de creaturi! Mă înţelegi?"

16. Helena: „Te înţeleg foarte bine! Dar chiar aşa, de tot, nu s-a terminat cu această iubire. Căci iubirea faţă de aproape, iubirea faţă de fraţii şi surorile noastre nu încetează, întrucât iubirea faţă de aproape este o condiţie a iubirii faţă de Dumnezeu. Pe cât de puţin îl putem iubi pe Dumnezeu dacă ne urâm fraţii, tot pe atât de puţin ne putem iubi cu adevărat fraţii, dacă îl iubim prea puţin pe Dumnezeu şi dacă iubirea noastră este imperfectă sau de-a dreptul stupidă, cum este cazul la atâţia zeloţi.

17. Şi eu am fost cândva atât de proastă încât am crezut că un preot ne poate ajuta să ajungem la Cer. Dar după ce m-am convins ce spirit poate trăi într-un preot, mi-am schimbat felul de a gândi. În anul 1848 m-am aflat, perfect înarmată, pe baricade, în faţa tuturor duşmanilor Adevărului şi Libertăţii, şi mi-am aflat acolo trupul mort.

18. Aşadar, iubită surioară, este adevărat că dacă îl iubeşti pe Domnul Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, nu te mai interesează iubirea faţă de celelalte creaturi. Dar trebuie să păstrezi atâta luciditate încât să nu uiţi - în această iubire a ta - de sărmanii tăi fraţi şi de bietele tale surori, care nu au fericirea - şi probabil că nu o vor avea încă o vreme îndelungată - de a gusta aceeaşi fericire vie ca tine din izvorul vieţii".

19. Mathilde: „Ai într-adevăr dreptate şi ai devenit deja foarte înţeleaptă. Sper că voi deveni şi eu curând la fel de înţeleaptă, dar acum inima mea este plină de iubirea faţă de Domnul, iar înţelepciunea poate să mai aştepte din partea mea".

Capitolul 250

Robert îl învață pe Petre despre adevărata maturitate a iubirii.
Pilda despre pasărea Phoenix şi cea despre teascul de struguri.

1. Ofițerul, care a privit această scenă, s-a minunat că Helena vorbeşte un limbaj atât de elevat. El se întoarce către Robert şi îi spune: „Dar trebuie că ai cizelat-o mult pe Helena între timp, ca să treacă de la limbajul ei proletar specific grădinii cu sticleți la un asemenea limbaj evoluat! Căci acum ea vorbeşte cu adevărat o limbă germană bună şi frumoasă!" Robert răspunde: „Prietene, o vorbea şi mai înainte! Ea vorbeşte în dialect numai atunci când vrea să descurajeze pe cineva de dragul lui Dumnezeu. Căci în rest este ființa cea mai blândă şi este educată de însuşi Dumnezeu, fiind frumoasă ca aurora dimineții şi blândă şi dulce ca o porumbiță!"

2. Ofițerul: „Da, se vede. Dar acum aş mai avea o întrebare! Eu îl iubesc pe Iisus atât de mult din cauza iubirii Sale insondabile pentru noi, creaturile Sale. Această iubire mă preocupă foarte mult. Ce pot eu face, ca inima mea să îşi afle pacea?" - Robert îi răspunde: „Lasă-ți inima să se scalde în iubire şi atunci spiritul tău se va elibera, căci el este strâmtorat doar în inima ta. Şi atunci vei deveni liber în toată ființa ta, de vreme ce vrei să te apropii în mod desăvârşit de Domnul.

3. Faptul de a-ți linişti inima înainte de vreme şi de a o face să fie împăcată înseamnă a-ți adormi spiritul. Dar un spirit adormit are prea puține afinități cu libertatea. Iar aici, în sfera harului, trebuie să lăsăm iubirea să domnească întru totul liberă. Căci ceea ce poate proveni aici din domnia ei nu poate fi decât bun, pentru că iubirea este o forță sfântă, provenită din Dumnezeu. Lasă-te aşadar străbătut de iubirea față de Dumnezeu, şi ea îți va reconfigura întreaga ființă!"

4. Ofițerul: „Prietene, mi-ai ținut o predică foarte bună, pentru că tu ai trecut deja prin această şcoală. Dar cineva ca noi, care tocmai a ajuns în cuptorul de foc al iubirii, află în această stare de răbdare un impuls absolut incomod şi nu poate suporta lucrurile cu atâta uşurință. Dacă vei reuşi să obții în favoarea mea grația de a-L îmbrățişa şi eu pe Domnul, vei fi făcut pentru mine mai mult decât cu cea mai frumoasă predică. Căci dacă rosteşti cuvintele cele mai frumoase într-o casă care arde, nu vei reuşi să stingi cu aceasta focul. Pe când dacă iei o găleată cu apă şi o arunci pe foc, îți vei atinge mai degrabă scopul!"

5. Robert: „Prietene, este adevărat că eu nu vreau să sting focul tău, ci să-l aprind şi mai mult. Căci tu trebuie să fii mai întâi consumat complet în acest foc, la fel ca o pasăre Phoenix, şi să te naşti apoi din nou din cenuşa smereniei tale, pentru a te putea apropia fără prejudicii de ființa ta şi pentru a te putea hrăni din plenitudinea lui Dumnezeu.

6. Oare nu ai văzut niciodată pe Pământ un *teasc pentru struguri* Strugurii ajung acolo să fie supuşi unei prese extrem de grele, datorită căreia sunt zdrobiți şi li se ia şi ultima picătură din sucul lor cel nobil. Despre faptul că strugurii trebuie să simtă şi ei ceva în acest proces, noi, spiritele libere, nu avem nici o îndoială, pentru că toate trebuie să aibă viață, şi nici o viață nu este fără de simțire*. Şi chiar dacă strugurele resimte o mare durere sub această presă, ea este absolut necesară pentru înmulțirea spiritului său dătător de viață. Căci fără această operație de apăsare, spiritul strugurelui nu ar fi niciodată pus în libertate şi el nu ar putea satura sucul ce se formează în aşa fel încât oricine bea apoi acel suc să simtă în întreaga sa ființă spiritul viu al acestuia.

7. Aşadar, dacă tu iubeşti vinul şi forța sa dătătoare de viață, te poți oare considera un duşman al teascului? Adevăr îți spun: fără apăsare şi presiune nu merge! Căci numai atunci când, datorită presiunii, spiritul este constrâns să treacă în seva sufletului, abia atunci va avea sufletul viață şi putere, înțelegi această parabolă?"

8. Ofițerul îi răspunde: „Da, acum înțeleg, şi mă voi purta în consecință, îți mulțumesc, iubite frate, pentru această învățătură înțeleaptă şi practică".

9. După aceasta, le îndrum pe Helena şi pe Mathilde înspre grupul femeilor cu care a vorbit ofițerul mai înainte şi dintre care una doreşte să-Mi facă un dar - o cruce de argint cu o relicvă. Cele două se îndreaptă imediat înspre munca de iubire ce le-a fost încredințată şi deja recoltează primele roade.

(* - Despre spiritele materiei vezi „Marea Evanghelie a lui Ioan" de Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 251

Avalanşa de iubire a lui Petre faţa de Tatăl. Rămas bun de la aparenta Vienă.

1. Între timp, îl chem pe ofițer la Mine şi îl întreb: „Cum te simți acum?” - Ofițerul îmi răspunde: „Părinte preasfânt, izvor primordial al gândirii pure! Simt o bunăstare cerească şi nu îmi mai pot reține iubirea față de Tine! De aceea, îngăduie-mi şi mie să Te îmbrățişez, căci simt o nevoie imperioasă să ajung şi eu la pieptul Tău! Fă ce vrei cu mine, Tată, dar nu-mi refuza, o, iubire a tuturor iubirilor, această îmbrățişare!”

2. După aceste cuvinte, Petre cade fără să se mai poată împotrivi la pieptul Meu şi plânge de iubire. Eu însă îl îmbrățişez la rândul Meu şi îi spun: „Frate al Meu, este adevărat că tu Mă iubeşti mult, dar Eu te iubesc şi mai mult! Iată răspunsul iubirii Mele! Spune-Mi, eşti mulțumit?”

3. Ofițerul îmi răspunde: „O, Părinte şi Dumnezeu al meu, este aşa cum m-am aşteptat! Tu eşti iubirea veşnică cea mai pură şi situată la o distanță infinită de orice constrângere. Ce altceva am putea aştepta de la tine, decât ceea ce creează iubirea cea pură în Tine şi din Tine în afară?

4. Tu eşti singura ancoră salvatoare pentru toți cei care sunt azvârliți de valurile furtunoase ale vieții de pe o stâncă pe alta. Şi la fel este şi strădania ta de a-l aduce înapoi la adevărata cunoaştere - în conformitate cu sfânta Ta ordine - chiar şi pe un om corupt, îndreptând astfel ceea ce a fost deja corupt. Tu cauți mereu oaia pierdută, găseşti în fiecare zi un număr nemăsurat de fii pierduți şi scoli o mulțime de Lazări morți la viață din mormintele lor!

5. De aceea se şi cuvine ca orice inimă să Te iubească mai presus decât orice. Căci Tu singur eşti bun şi preasfânt, pe când celelalte ființe se ridică la un anumit nivel în acest sens numai prin iubirea față de Tine. Dacă o ființă iubeşte orice altceva mai mult decât pe Tine, Părinte preasfânt, acest lucru este rău, căci întreaga iubire trebuie îndreptată către Tine. Iar dacă eu iubesc o creatură de dragul ei, iubirea mea este deja un păcat. Dacă o iubesc însă de dragul Tău, iubirea mea devine o virtute şi îi conferă inimii mele o fericire durabilă. Căci Tu singur eşti iubirea şi ne-ai creat din iubire şi pentru iubire. De aceea, numai Ție Ți se cuvinte întreaga noastră iubire, iar cel care Te iubeşte ştie şi cum să Ți se roage!

6. Căci nu în zadar ai vorbit deja prin gura profetului Isaia: „Acest popor mă venerează din vârful buzelor sale, dar inima sa se află departe de mine”. Nu degeaba ai manifestat o milă atât de mare față de păcătoasa Magdalena, căci ea şi-a îndreptat inima către Tine. - Şi nu degeaba l-ai chemat pe păcătosul Zaheu din dud, căci din iubire pentru Tine se urcase acolo. Căci Tu, o, Tată, ai fost întotdeauna iubirea, şi nici un păcătos care a chemat numele Tău în inima sa nu a fost ruşinat. Vai şi amar însă pentru toți aceia care şi-au întors inimile de la Tine şi nu vor să le îndrepte iar spre Tine, lucru pe care l-ar putea face atât de uşor!”

7. Eu: „Foarte bine, iubite frate! Văd că ai găsit calea cea dreaptă. Din păcate însă, în oraşul ăsta trăiesc foarte mulți cărora această cale le este străină şi le va rămâne străină încă vreme îndelungată. Căci roadele care erau mature le-am recoltat deja. Iar celelalte încă nu s-au copt, şi trebuie lăsate pe ogor.

8. De aceea, nu vom mai zăbovi multă vreme în acest loc, ci vom merge într-un alt oraş, al cărui nume vi-l voi dezvălui însă abia atunci când ne vom afla în apropierea lui”.

9. Ofițerul spune, întrucâtva melancolic: „O, preaiubitul meu Părinte! Acest oraş, Viena, numără mai multe sute de mii de locuitori, iar în grupul nostru de aici abia dacă sunt peste o mie de oameni. Şi dacă mă mai gândesc şi la aceia a căror cenuşă se află în curtea cimitirului - ce se va întâmpla cu toți aceştia? Desigur că unii dintre ei se află deja în lumina cea veşnică a vieții, dar aceia sunt numai câțiva, în timp ce milioane întregi nu se află cu siguranță în acest loc. Vor învia aceştia vreodată?”

10. Eu îi răspund: „Nu te îngriji de aceştia! Eu am destui slujitori care să pască aceste oi şi să le îndrume. Însă nu este necesar să-i îndrumăm pe toți, ci numai pe aceia care s-au interesat de numele Meu în timpul vieții lor de pe Pământ - indiferent că au făcut-o pe o cale corectă sau pe una incorectă, căci asta nu contează aici. Dacă a existat o credință, o putem îndrepta aici şi trezi în acel om iubirea. Dar acolo unde nu a existat nici o credință, sau aceasta a devenit o superstiție crasă, nu putem să-i conducem pe oameni şi să-i trezim. În acest scop, am milioane de slujitori cărora le-a fost pusă în mâini această sarcină. Dar cu toate acestea, există o diferență între cei pe care îi trezesc şi îi

îndrum Eu însumi şi cei care sunt treziți şi îndrumați de îngerii şi de slujitorii Mei. Iar aici se potriveşte cuvântul biblic: «Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleşi!»”

Capitolul 252

Pilda despre împăratul sever şi drept, pe care l-a învins iubirea.

1. Ofițerul spune: „O, Tată! Prea multă îndurare ai pentru noi, sărmanii păcătoşi! Cum vom putea noi să-Ți mulțumim îndeajuns pentru mila şi îndurarea Ta? Cum să facem să devenim mai vrednici de harul tău?” - Eu: „Prietene şi frate al Meu! O inimă plină de iubire este pentru Mine serviciul cel mai mare şi mai desăvârşit pe care Mi-l poate face un om. În acest scop: la sfârşit, totul se va reduce pentru Mine la iubire!

2. A existat cândva pe Pământ un rege foarte puternic, care era implacabil de sever şi de drept în toate faptele sale. Poporul îl asculta din teamă, dar de iubire față de un asemenea domnitor sever nu era deloc vorba. Îi lăudau desigur cu toții dreptatea incoruptibilă, dar cu toate acestea tremurau cu toții în fața lui atunci când se urca pe scaunul de judecată. După cum era împăratul, aşa erau şi slujitorii săi. Cu toții aplicau aceeaşi dreptate severă şi niciodată nu se punea problema să treacă cu vederea vreo pedeapsă.

3. Dar în oraşul acela se mai afla şi un om foarte simplu, care s-a ocupat cu tot felul de ştiințe utile şi a adus la lumina zilei unele lucruri care erau în folosul oamenilor. Exista însă o poruncă a împăratului care spunea că orice artist sau savant trebuie să-şi aducă operele spre examinare mai întâi în fața împăratului, pentru ca în rândurile poporului să nu ajungă ceva care să-i dăuneze, însă acel om nu ştia că există o asemenea lege, şi de aceea a răspândit fără avizul prealabil al împăratului mai multe din lucrările sale utile în rândurile poporului, care nu a ostenit în a-l lăuda pe artist peste măsură.

4. Atunci când această poveste a ajuns la urechile împăratului, el a poruncit ca artistul să fie prins şi adus în fața scaunului său de judecată. După ce s-a pronunțat pedeapsa, nenumărați oameni din popor aflați la fața locului au căzut în genunchi în fața regelui şi l-au rugat să acorde acestui om iertarea, pe bună dreptate, pentru că el adusese prin talentul său atâtea lucruri bune în viața lor. Însă rugămințile lor nu au folosit la nimic, deoarece împăratul era inflexibil ca o stâncă.

5. Dacă a văzut poporul că implorarea sa nu rezolvă nimic, a început să crâcnească împotriva durității împăratului şi să-l amenințe chiar, într-o anumită măsură.

6. Atunci, omul cel simplu s-a ridicat în picioare şi a rostit: «Preamărite şi drepte împărat! Înainte ca eu să am parte de binemeritata mea pedeapsă, îngăduie-mi să adresez câteva cuvinte poporului tău».

7. Împăratul a împlinit dorința celui ce urma să fie pedepsit, iar acesta s-a adresat poporului, zicând: «Iubiții mei prieteni şi frați! Să nu crâcniți în privința acestui părinte preabun al vostru! Dacă voi credeți că el este atât de sever şi de drept de dragul său, vă înşelați amarnic! Din prea marea iubire față de voi este el atât de sever în toate. Este drept că eu v-am făcut vouă bine, dar la fel de bine puteam să vă vând otravă drept balsam. Şi chiar dacă eu nu am încălcat voința salutară a împăratului din rea-voință, este totuşi o neglijență condamnabilă că m-am interesat atât de puțin de legi şi că în felul acesta nu am dat atenție iubirii şi grijii acestui înțelept părinte. De aceea, pedeapsa mă atinge pe bună dreptate. Slăviți-l şi iubiți-l aşadar pe cel mai înțelept împărat, părintele îngrijorat de binele vostru, şi atunci veți plăti cel mai bun tribut în inimile voastre!».

8. Apoi zise, întorcându-se către împărat: «Însă ție, preabun şi înțelept părinte al popoarelor tale, îți mulțumesc cu inima plină de iubire pentru această pedeapsă binemeritată. Îngăduie-mi însă, înainte de a mă întoarce în carceră şi de a simți biciul pe umerii mei, să ating cu buzele mele tivul veşmântului tău şi să îl ud cu lacrimile prea-marii mele iubiri față de tine!»

9. Auzind aceste cuvinte, împăratul se ridică în picioare, îşi deschide larg brațele şi spune: «Iubitul meu fiu! Limba din gura ta nu este o limbă de şarpe. Ochii şi privirea ta blândă sunt pentru mine o mărturie fidelă că mă iubeşti din toate puterile tale. Vino în brațele mele! Iubirea acoperă mulțimea păcatelor! Inima mea este plină de bucurie că am găsit printre mulții mei copii unul care să-l recunoască în mine pe tatăl iubitor. Şi pentru că tu m-ai întâmpinat cu iubire, vei fi întâmpinat la

rândul tău cu iubire! Şi în loc să suferi pedeapsa, vei fi îmbrăcat cu haine împărăteşti şi vei merge alături de mine!».

10. Vezi tu, iubitul meu frate, tot aşa stau lucrurile şi în cazul Meu. Fiecare din cuvintele Mele rămâne veşnic neschimbat în împărăția ordinii şi a înțelepciunii Mele. Dar cine vine la Mine prin iubire, aceluia i se iartă totul. Căci dacă în privința înțelepciunii Eu sunt ca un diamant, în privința iubirii sunt mai moale decât ceara, şi pot fi foarte uşor modelat!"

Capitolul 253

Ceea ce face iubirea este bine făcut. Lasă-te condus numai de ea!

1. Ofițerul spune: „O, ce minunat este să depinzi de un astfel de Domn, care se află la o înălțime inaccesibilă tuturor ființelor în privința înțelepciunii, dar care creează libertatea cea mai înaltă în privința iubirii şi face în aşa fel încât aceasta să nu lipsească deloc! Da, acest Dumnezeu este infinit de mare, de sublim şi de sfânt!

2. În Sfânta Scriptură se găsesc nenumărate exemple despre faptul că Tu, Doamne şi Părinte, ai fost de atâtea ori impresionat de iubire. Nu vreau deloc să mă gândesc la acele exemple din Vechiul Testament în care ai ascultat-o pe Sara, în care ai acordat lui Iacov cel iubitor privilegiul întâiului născut, sau ai făcut din Iosif un binefăcător al fraților săi. Sau despre Moise, care a fost dintotdeauna un fiu al iubirii şi care a ajuns la Tine, cel din rugul arzând, prin impulsul inimii sale, devenind apoi instrumentul desăvârşit al iubirii şi îndurării Tale.

3. Mă gândesc mai degrabă la Noul Testament, în care Tu însuți ai acționat de atâtea ori prin iubire încât uneori ucenicii şi Apostolii Tăi s-au supărat de-a dreptul. Cu cât drag şi-ar fi dorit ca în anumite ocazii să faci să cadă din Cer foc şi pucioasă pe Pământ! Dar Tu i-ai respins şi ai vindecat acolo unde se aşteptau să răneşti. O, Doamne, întreaga veşnicie este prea scurtă ca să enumerăm minunatele fapte ale iubirii Tale! Dar ce putem face? Nimic altceva decât să Te iubim şi iarăşi să Te iubim, pentru că Tu însuți eşti numai Iubire şi iarăşi Iubire, în toate!

4. Eu: „Bine, bine, frate şi fiu al Meu! Ceea ce face iubirea este bine făcut! De aceea, lasă-te întotdeauna îndrumat numai de iubire! Şi oriunde te-ar atrage aceasta, vei ajunge la locul potrivit; căci împărăția Mea este Iubire pură, şi acolo unde domneşte iubirea Mă aflu şi Eu. De aceea, nimeni nu poate ajunge fără iubire în împărăția Mea, şi cu atât mai puțin în imediata Mea apropiere. Este drept că lumina ochilor Mei străbate întregul infinit şi ea constituie diamantul veşnic strălucitor al înțelepciunii Mele. Dar iubirea se află numai acolo unde mă aflu Eu însumi în corpul Meu şi unde pot fi diferențiat ca entitate.

5. Lumina Soarelui răzbate până la depărtări aproape incomensurabile. Dar de căldura lui beneficiază numai acele corpuri cereşti care se află în apropierea lui; căci dincolo de cercurile planetare nu mai răzbate căldura. Corpurile care vor să fie încălzite de Soare trebuie să aibă mai întâi lumina în sine. Un bulgăre de viață nu preia căldura înainte de a se topi şi a deveni apă, care este capabilă să preia căldura în sine.

6. Aşadar cine are iubire va găsi iubirea în sine şi o va putea dobândi ca proprietate deplină. Dar cel care nu are iubire nici nu o va putea prelua în sine. Dacă un cărbune nu ar avea foc în sine, nu ar putea ajunge niciodată la incandescență.

7. Rămâi aşadar în iubire, de vreme ce ai iubirea în tine - şi mergi şi ia-o acum pe *Mathilde-Eljah,* pentru ca iubirea ta să aibă o hrană veşnică! Căci dacă magnetul ca simbol al puterii iubirii nu este hrănit spre a rămâne ca atare, el slăbeşte; dar dacă îi ataşezi ceea ce pentru el constituie o hrană, devine tot mai puternic. Aşa să fie şi Mathilde-Eljah, o hrană dătătoare de viață pentru tine! - Amin!"

Capitolul 254

Rugăciunea de binecuvântare dinainte de mâncare.
Despre Swedenborg.
Binecuvântarea Casei de Habsburg.
Influența spiritelor şi a îngerilor asupra oamenilor.

Legea fundamentală a libertății voinței.

1. Ofițerul face ceea ce l-am sfătuit Eu să facă, dar o aduce din nou pe Mathilde-Eljah la Mine, şi spune: „O, Tată, iat-o pe cea care Te iubeşte, la fel ca şi mine, mai presus de orice! Este drept că Tu mi-ai dăruit-o mie prin cuvântul Tău cel sfânt, şi eu aş fi putut deîndată să o strâng la pieptul meu. Însă inima mea îmi spune că ar trebui să Te rog mai întâi să ne binecuvântezi, şi abia atunci o voi putea considera pe Mathilde-Eljah ca fiind pe deplin a mea, după ce o voi fi primit din mâna Ta.

2. Ca hrană pentru inima mea mi-ai dăruit-o Tu, Părinte preaiubit, tot aşa cum le dăruieşti oamenilor de pe Pământ mâncare şi băutură. Cei care se îndreaptă spre Tine în inimile lor înainte de a prelua mâncarea în sine, şi-Ți mulțumesc şi Te roagă să le acorzi binecuvântarea Ta, sunt cu adevărat hrăniți de acele mâncăruri. Dar la cei care cred că nu este necesar aşa ceva nu ajunge nici o binecuvântare, nici corporală şi nici spirituală. Căci noi nu te putem iubi pe Tine îndeajuns şi nu-ți putem mulțumi îndeajuns pentru mulțimea binecuvântărilor Tale. De aceea, binecuvântează-ne încă o dată, o, Părinte preasfânt!”

3. Eu: „Fiule! Cele pentru care te rogi s-au împlinit deja! De aceea, fii întru totul liniştit, căci la tine toate sunt în ordine. În societatea noastră se mai află doar câțiva care nu sunt într-o ordine deplină, dar ei au iubire în inimile lor, ceea ce este bine. Căci nu mai au nevoie de multe pentru a ajunge şi ei la ordinea cea desăvârşită.

4. Ție ți-a folosit foarte mult citirea cărților înțeleptului *Emanuel Swedenborg,* pentru că tu ai pus imediat în practică cele citite. Însă aceştia nu au citit nici cuvintele Mele şi nici ceea ce i-am revelat Eu lui Swedenborg în privința cuvintelor Mele, şi de aceea, se află aici ca nişte începători. Dar, aşa cum spuneam mai devreme, vom reuşi să-i îndreptăm pe drum.

5. Este drept că am mai putea rămâne încă un timp în acest oraş, ca să vizităm şi Casa domnitoare şi s-o binecuvântăm pentru totdeauna, dar nu ne cere nimeni acest lucru. De aceea, fie ca ea să fie binecuvântată pur şi simplu prin prezența noastră în acest oraş, ceea ce înseamnă oricum că se află într-o poziție mult mai bună decât toate celelalte Case domnitoare din lume. Este drept că această Casă mai are de trecut o încercare, dar după aceea, spre binecuvântarea Europei, va trebui să-şi înceteze domnia! - Cu aceasta am terminat ce aveam de întreprins aici; de aceea, ne vom îndrepta către sud, aşa cum ne-am planificat”.

6. După aceste cuvinte, împărații Joseph, Leopold şi Franz se apropie de Mine şi Mă roagă arzător să binecuvântez în mod special Casa domnitoare a Austriei şi popoarele acestui stat. Eu împlinesc înțeleapta rugăminte a celor trei foşti domnitori şi spun:

7. „Tu, Casă încărunțită! Rămâi! Fie ca stindardul tău să fie iubirea, blândețea şi răbdarea! Devino şi rămâi statornică în credința ta, şi nu te teme de lumina spiritului, căci această lumină te va înălța deasupra tuturor conducătorilor Europei. Nu te mai lăsa condusă şi îngenunchiată de Roma! Căci Eu stabilesc ca tu să domneşti şi deasupra ta Mă aflu numai Eu, şi nimeni altcineva de pe Pământ! Eu nu recunosc nici o Romă poruncitoare şi întunecată, care să-i remorcheze pe toți conducătorii şi avidă să domnească peste toți. Eu aş putea recunoaşte doar o Romă smerită, care să nu fie încoronată cu trei coroane şi care să asculte de Cuvântul Meu. Dar o Romă care pofteşte nimicirea tuturor fraților săi, care nu se mai mulțumeşte decât cu povara celor trei coroane pe capul său şi nu vrea să gândească mai limpede decât o face stăpânul nopții de la Roma, este o oroare pentru Mine şi o pustiire a oricărui locaş sfânt al vieții provenit din Mine! - Casă a Mea! Tu ai făcut multe, dar dacă vei face şi în continuare tot ce se cuvine, puterea ta va creşte la fel ca şi cedrii din Liban! Binecuvântarea şi puterea Mea fie cu tine! Amin!”

8. După aceste cuvinte, cei trei domnitori cad în fața Mea, rostesc şi ei „Amin” şi Mă slăvesc şi Mă laudă din toate puterile lor.

9. Eu le răspund: „Ridicați-vă, prieteni! Fiecare să facă ce poate! Eu ştiu cel mai bine cum stau lucrurile. Dar ele nu vor mai rămâne în continuare aşa cum au fost până acum. Însă vouă vă dau puterea să puteți interveni asupra Casei voastre din lume în conformitate cu ordinea liberă, cu dreptul liber şi cu adevărata echitate, fără să influențați în vreun fel voința liberă a împăratului domnitor.

10. Aşa ceva se poate petrece la un om numai pe baza *capacității sale de cunoaştere* şi fără să se acționeze nici măcar pe departe asupra *voinței sale,* frânând-o sau favorizând-o; căci o voință sprijinită trebuie considerată în acelaşi timp ca fiind frânată sau direcționată. *Iadul* îl acaparează pe

om de voință, târându-l la judecată şi în moarte! Dar noi trebuie să avem în vedere cea mai deplină libertate a voinței. De aceea, chiar şi acolo unde ați primit împuternicire, nu trebuie să acționați asupra voinței, ci numai asupra cunoaşterii oamenilor. Omul îşi poate amplifica oricât de mult cunoaşterea, însă voința îi va rămâne aşa cum a fost. Şi aşa trebuie să stea lucrurile, pentru că ordinea Mea veşnică aşa vrea să le aibă.

11. Dacă însă omul ajunge la adevărata cunoaştere, aceasta îi va îndruma şi voința, aşa cum îşi îndrumă calul un călăreț bun. Iar voința sa va dori tot mai mult să abordeze acele lucruri pe care cunoaşterea sa le găseşte adevărate, bune, şi aşadar demne de a fi urmărite. În felul acesta, voința şi cunoaşterea se vor împrieteni tot mai mult, până când, în final, vor deveni una, ceea ce duce la desăvârşirea omului. Voința este viața *sufletului,* pe când cunoaşterea, dimpotrivă, se află în *spiritul* veşnic liber. Dacă spiritul şi sufletul devin una, atunci apare şi libertatea, stabilită pentru viața veşnică, prin această renaştere spirituală, şi omul trăieşte deja în împărăția Mea, care este adevărul şi libertatea veşnică.

12. Aşadar, *trei* sunt aspectele care mărturisesc aceasta: *cuvântul, cunoaşterea* şi *voința.* Şi acestea trei trebuie să devină *una,* aşa cum Eu însumi constitui unitatea dintre Tată, Fiu şi Spirit. Tatăl este Cuvântul veşnic în esența sa. Fiul este preluarea acestui Cuvânt, şi astfel însăşi înțelepciunea veşnică. Spiritul, Voința sau Puterea, provine din acestea două, şi este totodată una în modul cel mai desăvârşit cu Tatăl şi cu Fiul - respectiv în ființa care se află acum prin Mine în fața voastră şi vă învață.

13. De aceea, trebuie să rețineți acest lucru şi să cuprindeți corect ordinea Mea imuabilă. Căci altfel, dacă veți ajunge să aveți influență asupra unui om care mai trăieşte încă în lume, îi veți face acestuia mai mult rău decât bine. Orice voință îmblânzită printr-o putere exterioară, ca să nu mai vorbim de vreo putere interioară, este inutilă. Roma s-a folosit, la fel ca şi păgânismul, de tot felul de mijloace constrictive pentru a înlănțui voința oamenilor. Dar ce a dobândit în felul acesta? Viitoarea sa dizolvare şi disprețul profund din toate părțile. Şi orice ar face de acum încolo, ea nu se mai poate reface şi nici reînălța.

14. Aşadar, asemenea lucruri trebuie observate cu exactitate, în special din sfera noastră de putere lăuntrică, pustiitoare. Nouă nu ne este îngăduit să aplicăm cuiva vreo constrângere interioară, decât în cazul în care este necesar să punem un baraj Iadului. Sau, din punct de vedere exterior, pentru carnea senzorială, prin tot felul de rele, prin războaie, foame şi pestilentă, ori prin recolte proaste. Desigur că şi aceasta este deja o judecată ale cărei roade sunt rele, dar între două rele îl alegi întotdeauna pe cel mai mic. O judecată exterioară poate fi întotdeauna corectată, dar una interioară doar cu mare greutate, şi adesea deloc, în ceea ce priveşte adevărata libertate a Cerului Meu.

15. Primiți aşadar puterea de a trezi spiritele bune ale Casei voastre, dar rețineți cuvintele Mele şi folosiți această putere în conformitate cu indicațiile pe care vi le-am dat! Amin!"

16. Cei trei îmi mulțumesc pentru învățătura şi puterea pe care le-am împărtăşit-o şi făgăduiesc în fața tuturor celor prezenți că se vor folosi întotdeauna în modul cel mai înțelept cu putință de darurile primite.

Capitolul 255

Cuvântul de încheiere al Domnului: Rămâneți în spiritul iubirii. Din iubire provine înțelepciunea, şi din înțelepciune iubirea - ordinea veşnica a vieții întru Dumnezeu.

1. În continuare, Mathilde Eljah (însoțită de Petre al ei) vine din nou la Mine şi îmi mulțumeşte încă o dată cu înflăcărare pentru că i l-am dat pe fostul ei învățător pământesc spre a-i fi lider spiritual durabil, aici, în împărăția Cerurilor.

2. Eu însă îi spun: „Tu eşti o hrană bună pentru el, şi el pentru tine. Dar nu vă lăsați conduşi mai mult de forma exterioară decât de spiritul iubirii. Căci forma vi se poate modifica inclusiv în Ceruri, în funcție de creşterea iubirii sau în funcție de nevoia împlinirii unei fapte de iubire; însă iubirea rămâne veşnic neschimbată. Iar simțurile exterioare se obişnuiesc curând chiar şi cu cea mai frumoasă formă, care le devine apoi indiferentă, însă iubirea care creează o înțelepciune mereu nouă şi o minune după alta devine cu timpul tot mai atrăgătoare. De aceea, rămâneți mereu la spiritul

lăuntric al iubirii, care va fi pentru voi adevărata pâine cerească şi vă va întări mereu, necontenit; căci un astfel de spirit aflat în inimile voastre este spiritul Meu!”

3. Mathilde Eljah este mişcată până la lacrimi de învăţătura Mea. De aceea, ea îi spune lui Petre: „Nobile frate, ai auzit şi ai înţeles tu acest sfânt adevăr?” - Răspunde Petre: „De ce mă întrebi? Te temi cumva că aş vrea să fac vreodată ceva împotriva voinţei lui Dumnezeu? Nu-ţi fă griji în această privinţă! Căci eu am lăsat cuvintele sfinte ale Tatălui să pătrundă adânc în inima mea şi trăiesc numai ţinând cont de aceste cuvinte existente în mine. Mi-ar fi şi imposibil să gândesc şi să vreau altceva decât ceea ce vrea Domnul. Şi acolo unde mi-ar mai putea lipsi ceva, vei completa tu, desigur, ceea ce-mi lipseşte. Iar dacă tu te-ai afla în situaţia mea, aş proceda şi eu în acelaşi mod. Iar dacă s-ar întâmpla să ne lipsească amândurora acelaşi lucru, îl vom ruga împreună pe Tatăl să ne ajute. El ne va da din izvorul Său nesfârşit toate cele care ne sunt necesare. De aceea, nu-ţi fă griji, Mathilde dragă, căci Petre al tău a înţeles totul foarte bine”.

4. Mathilde: „Da, da, doar tu eşti Maestrul meu în toate, în înţelepciune ca şi în iubire! Este drept că pe Pământ ai aprins în mine - prin înţelepciunea ta - iubirea faţă de tine; dar acum mi se pare că marea iubire pură din inima ta vrea să aprindă în mine înţelepciunea. Ce părere ai în această privinţă?”

5. Petre îi răspunde: „Vezi tu, tocmai acesta este marele circuit în care se mişcă toate lucrurile: iubirea produce înţelepciune, iar înţelepciunea produce la rândul ei iubire. Temelia oricărei lumini este iubirea în calitatea ei de căldură veşnică a lui Dumnezeu. Dacă ni s-a dat însă căldura, aceasta produce în noi lumina, în măsura în care căldura sporeşte în noi. Însă căldura, la rândul ei, sporeşte prin lumina ce devine mai bogată. Şi aşa, cele două provin mereu una din cealaltă, iubirea din căldură şi căldura, la rândul ei, din iubire!

6. Şi aşa cum se produc, se generează, se hrănesc, se fortifică şi se menţin reciproc mereu aceste două elemente primordiale ale vieţii, tot aşa suntem chemaţi şi noi într-o măsură mai mică la a ne fortifica reciproc prin iubire şi înţelepciune. Aceasta este voinţa şi ordinea veşnică a lui Dumnezeu. Aşadar, să nu duci grijă de nimic, căci înţeleg şi eu să duc - prin harul Tatălui - o viaţă adevărată, trăită întru Dumnezeu”.

7. După aceste cuvinte, le spun celor doi: „Amin! Aşa este drept, aceasta este adevărata înţelegere a vieţii! Rămâneţi cu toţii întru aceasta! - Dar acum, iubiţii Mei prieteni, să mergem mai departe. Aranjaţi-vă într-o anumită ordine! - Robert! Ne aflăm încă în Casa ta, deci tu eşti stăpânul aici. De aceea, îţi revine din nou sarcina să conduci această mare societate. Numai să-l iei cu tine pe prietenul tău Petre, împreună cu Eljah a sa şi Helena ta, căci îţi vor aduce mari servicii pe drum”.

Capitolul 256

Sfânta societate părăseşte Viena şi trece Alpii la Am Semmering. Domnul vorbeşte despre pietrele de hotar şi despre ţinutul şi poporul din Steiermark.

1. După aceste cuvinte, grupul se ordonează şi purcede la drum pe calea care duce către Steiermark. În scurt timp, ajungem la picioarele muntelui Semmering. Întreaga societate, care acum are capacitatea să vadă pământul, se opreşte aici.

2. Împăratul Joseph păşeşte în faţa Mea şi spune: „Doamne, eu am trecut de câteva ori peste acest munte şi m-am îngrijit de nişte drumuri mai bine, căci înaintea mea nu se putea merge cu căruţa pe aceste drumuri fără să-ţi pui viaţa în pericol. Pe atunci, oamenii şi-au pus mâinile în cap şi au început să se certe în această privinţă. Cei care voiau să pară înţelepţi, spuneau: «Să facem drumurile late şi netede, ca diavolul să-şi dea mai puţină osteneală să parcurgă asemenea căi diabolice». Căci pe vremea aceea se considera că o cale largă trebuie neapărat să ducă la Iad. Au existat chiar oameni la Viena care nu şi-ar fi făcut locuinţă pe o stradă largă nici dacă ar fi fost plătiţi.

3. Este suficient că am menţionat această prostie a oamenilor pentru a arăta ce osteneală mi-am dat ca să înalţ omenirea astfel încât să accepte nişte concepte mai purificate. Voi trece peste faptul că preoţii nici n-au vrut să audă de propunerea mea, înainte de realizarea acestor drumuri mai comode şi mai largi, şi că m-au condamnat să ajung împreună cu drumurile în Iadul cel mai de jos. Dar oare ce spun acum preoţii şi oamenii faţă de aşa-numitele căi ferate, şi în special faţă de cea care trece aici

peste muntele Semmering? Adevărul este Doamne, că aşa ceva nici n-ar fi putut visa oamenii cu o sută de ani în urmă!”

4. Eu: „Este drept că pe vremea ta oamenii erau cu mult mai proşti, dar erau mai credincioşi decât astăzi. Ei concepeau totul într-un mod material grosier, ca să spunem aşa, şi nu ştiau nimic despre cele spirituale, însă cu cât au devenit oameni mai înțelepți, cu atât a decăzut credința lor. Mie însă, credința, oricât ar fi ea de oarbă, îmi este mai dragă decât aşa-numita ştiință savantă. Căci în credință omul pământean este liber şi nu şi-a îndreptat sufletul într-o direcție în care poate fi judecat; pe când în ştiința pământeană se află deja o judecare.

5. În ziua de azi, oamenii nu mai fac gălăgie în privința unor asemenea construcții, căci au înțeles care este natura lor. În schimb, ei se vaită cu atât mai mult de scumpiri şi de lipsa de bani, iar credința a devenit extrem de rară. Desigur că lumea ştie acum considerabil mai multe decât pe vremea ta, dar prin aceasta nu a devenit nici mai bună şi nici mai bogată, nici din punct de vedere natural, şi nici spiritual. De aceea, să lăsăm aceste drumuri aşa cum sunt şi să mergem mai departe!”

6. Aşadar, ne continuăm călătoria şi în scurt timp ajungem în vârful muntelui, unde se află binecunoscutul monument de la graniță. Aici, facem din nou o mică pauză. Iar împăratul Carol păşeşte înaintea Mea şi spune: „Doamne şi Părinte al meu, priveşte acest semn! El este o operă înfăptuită pe vremea mea pământeană. Motivul pentru care am înălțat-o au fost continuele frecuşuri de la graniță. Pentru a le pune capăt am făcut să se înalțe, în special în locurile în care au existat controverse deosebite, pietre de hotar. Şi pe ici şi pe colo, unele au fost înălțate inclusiv în onoarea mea. Spune-mi mie, sărmanul păcătos, dacă am acționat corect?”

7. Eu: „Prietene, pietrele de hotar nu sunt altceva decât expresia exterioară vizibilă a durității inimilor omeneşti! Şi este suficient de trist când un frate trebuie să-i spună altuia: «Până aici, şi nu mai departe!». Dar dacă oamenii sunt deja posedați de spiritul rău al egoismului, atunci pietrele de hotar constituie o necesitate, pentru că ele pun anumite limite lăcomiei nemăsurate. Chiar şi pietrele de hotar dintre provincii au devenit o necesitate. Acestea sunt bune dacă le considerăm din punctul de vedere al necesității, deşi în sine şi pentru sine sunt suficient de rele, deoarece motivul care le face să fie necesare este rău.

8. Dacă oamenii ar trăi după învățătura Mea, care este uşor de înțeles, şi în piepturile lor ar pulsa nişte inimi străbătute într-adevăr de iubire fraternă, atunci nu ar mai fi nicăieri nevoie de pietre de hotar, pe întreaga suprafață a Pământului. Căci lăcomia, pofta de a domina, zgârcenia, invidia şi orgoliul sunt lucruri fundamental rele. De aceea, trebuie să li se stabilească nişte granițe ca să nu se întindă tot mai mult ca un cancer. Din toate cele spuse, poți aprecia cu uşurință şi singur dacă marcajele de graniță puse de tine au fost bune sau rele. Ele au fost în acelaşi timp bune şi rele, aşa cum sunt judecata şi temeiul judecății, anume legea. Dar nici legea şi nici judecata nu sunt bune, pentru că amândouă sunt o consecință a răului din inima omenească.

9. Vezi tu, în împărăția Mea nu mai există nici o lege şi nici o judecată. Căci legea şi judecata nu sunt decât paznici care mențin răul în anumite limite. Însă în Ceruri nu mai există nici legi şi nici judecăți, cu excepția legii iubirii pure, care este însă de fapt cea mai înaltă libertate. - De aceea, Eu privesc fără nici o plăcere pietrele de hotar, pentru că ele nu reprezintă altceva decât marcaje ale împietririi şi lipsei de iubire din inimile oamenilor. Acum ştii tot ce trebuie, iubite prietene, în această privință, şi nu trebuie să te mai gândeşti la asemenea nimicuri.

10. Priveşte însă în schimb către sud - la frumosul ținut care se întinde aici, asemănător cu țara Canaanului. Acest ținut se numeşte Steiermark (Stiria)! Locuitorii acestui ținut sunt în marea lor majoritate încă foarte proşti. Căci acolo unde omul nu este prea tare încercat de nevoi, el devine ca un animal leneş şi nu-i pasă prea mult de aspectul trupesc, şi cu atât mai puțin de cel spiritual. Şi aşa stau lucrurile şi în acest frumos ținut: el îşi hrăneşte prea bine puținii săi locuitori, care au devenit astfel leneşi şi fac numai atât cât este strict necesar pentru satisfacerea burții lor. În oraşe se mai poate întâlni pe ici pe colo ceva mai multă viață, dar totodată şi mai multă răutate, şi păcate de tot felul. În oraşele de aici trăiesc doar câțiva oameni mai nobili, de dragul cărora vizităm acest ținut. Aşadar, să ne continuăm drumul!”

Capitolul 257

Convorbiri despre vremurile vechi şi cele noi. Lumea nu a fost niciodată bună, ci întotdeauna doar câțiva oameni - puțini - au fost buni în ea.

1. Ne deplasăm pe deal în jos şi atingem localitatea Spital, situată la poalele Semmeringului.

2. Împăratul Carol păşeşte din nou înaintea Mea şi spune: „O, Tată, o, Doamne şi Părinte preasfânt, pe vremea mea acest loc era cu adevărat un azil pentru sărmanii suferinzi. Eu însumi îi vizitam adeseori în călătoriile mele spre sud, făcându-le diferite daruri. Dar odată cu mine s-au pierdut curând toate, iar simțul binefacerii s-a transformat prea curând într-un simț al câştigului în aceşti locuitori stirieni. Oamenii au vrut să se îmbogățească şi au uitat prea curând că sărmanul nu are nimic, şi deci nu poate trăi. Iar acest lucru a adus prea puțină binecuvântare acestui ținut. Pe vremea mea era unul din ținuturile cele mai bogate din întregul regat, dar acum va deveni în curând unul dintre cele mai sărace”.

3. Eu: „Da, ai întrucâtva dreptate. Mai există totuşi unii care mai fac câte ceva, dar în curând aproape că nu vor mai exista în alt ținut atâția oameni egoişti câți se află aici. Partea de podiş este încă bine întreținută, dar partea de câmpie este rău administrată. Acolo întâlneşti mania câştigului, lipsa de civilizație şi necredința, pe de o parte, şi superstițiile cele mai crase pe de altă parte! Egoismul, propriul interes, adeseori lipsa încremenită de preocupare față de sărmana omenire, zgârcenia, invidia şi dispreţul constant față de aproape sunt trăsăturile principale ale oamenilor care trăiesc în acest ținut. De aceea vizităm noi acest mic popor bolnav, pentru a-l însănătoşi pe cât este cu putință. În oraşele acestui ținut nu vom fi primiți prea bine; de aceea, va trebui să ne căutăm un loc de popas pentru scurtul răstimp al zăbovirii noastre aici”.

4. Carol: „Doamne! Dar loveşte-i cu fulgere şi cu tunete! Căci aici trebuie să fie adevărați demoni în loc de oameni! Oare nu există funcționari, militari şi poliție?”

5. Eu: „O, sunt destui, dar sunt prea putini oameni printre ei! Funcționarii nu îşi doresc altceva decât să devină cât mai degrabă mari baroni locali, pentru a primi cât mai mulți bani. De aceea, inimile lor sunt în majoritate de piatră şi ei îşi exercită funcțiile cu o severitate atât de necruțătoare încât este greu de imaginat că vreunul dintre ei ar putea redeveni un om bun. Prea puțini sunt mulțumiți cu ceea ce sunt şi cu ceea ce au. Majoritatea vor doar să urce tot mai mult pe scara socială, iar acest lucru este foarte rău; pentru că el denotă cumplit de puțină iubire, şi încă şi mai puțină dreptate.

6. Dacă în acest oraş nu ar fi existat o putere militară, tagmei funcționăreşti i-ar fi mers mai rău, căci ea nu este deloc îndrăgită. Căci un funcționar nu poate fi binecuvântat în stat decât dacă dispune de foarte multă iubire! Dacă nu dispune, el seamănă doar scaieți şi buruieni acolo unde lucrează, generând ura şi dispreţul supuşilor”.

7. Rudolf von Habsburg: „Iată, Doamne, două străzi largi! Una este pentru căruțe, iar cealaltă pentru vehiculele de fier. Ce mult ocupă acestea din frumosul ținut, în timp ce pe vremea mea toate străzile erau foarte înguste şi treceau numai prin locuri inutilizabile ale ținutului. Eu nu am avut nici o datorie de stat, şi totuşi a trebuit să duc unele războaie. Iar aceşti oameni care merg pe nişte străzi atât de largi şi pot să-şi rezolve rapid lucrurile sunt datori lumii întregi. Zău dacă pricep acest lucru!”

8. Eu: „Acest lucru se datorează faptului că neavând iubire, nu pot avea nici o adevărată lumină. Dacă oamenii ar trăi strict în conformitate cu nevoile lor, ar avea cu toții de ajuns. Dar pentru că ei trăiesc în lux, la fel ca şi curțile împărăteşti, alții se află în mizerie şi peste tot se creează datorii, înțelegi acest adevăr fundamental simplu?”

9. Rudolf îmi răspunde: „O, da, Doamne, din păcate îl înțeleg prea bine! Desigur că acum a sosit pe Pământ timpul despre care spuneai cândva, în care iubirea oamenilor se va răci şi în care nu va mai exista credință. Din tot ce am văzut până acum, acest timp se petrece chiar acum. Oriunde te-ai uita, nu vezi decât o măreție vanitoasă, lux şi trufie! Fiecare vrea să fie înaintea celorlalți.

10. Dacă privesc în urmă, la vremea mea, pe atunci exista o ordine inclusiv în portul oamenilor. Fiecare trebuia să se îmbrace în conformitate cu starea sa, pentru a se limita astfel orgoliul şi luxul risipitor, însă acum, atenția reciprocă, iubirea, credința şi milostenia au încetat, iar rațiunea rece şi lipsită de simțire domină inimile oamenilor oriunde îți întorci privirile.

11 Pe vremea mea existau hanuri în care călătorii sărmani erau ospătați şi adăpostiți pe gratis. Orice hangiu trebuia să acorde ospitalitate fraților săi întru credință; numai evreii şi păgânii trebuiau să plătească un mic tribut. Stăpânul hanului avea dreptul să trimită oameni în ținuturile alăturate, care

îl aprovizionau din belşug cu cele necesare pentru călătorii ce nu puteau să plătească. Şi desigur că era o orânduire înțeleaptă. În ziua de azi nu mai există nici urmă de aşa ceva. Dacă un călător nu are bani, el este condamnat la moarte prin înfometare. O, omenire, cât de departe te afli de căile care duc spre împărăția lui Dumnezeu!

12. O, Doamne! Eu cred că nu vom putea salva prea mulți din aceşti oameni. Căci aici, aproape orice om poartă înscrisă pe fruntea sa judecata morții. Acolo unde nimeni nu mai vede nevoile aproapelui, unde gemetele puternice ale necazului sunt trecute cu vederea de fastul vanitos al lumii, omenirea se duce pe apa sâmbetei. De aceea, înclin să cred că cu aceşti oameni aproape morți din punct de vedere spiritual nu vom putea rezolva mare lucru, ci ar trebui mai degrabă să-i lăsăm să moară de tot, prin tot felul de molime. Doar acei câțiva buni, risipiți pe ici şi colo, ar trebui menținuți, pentru ca prin ei Pământul să poată ajunge din nou la o umanitate mai bună".

13. Eu: „Iubitul Meu prieten, ai într-adevăr dreptate, căci modul în care arată lumea acum este într-adevăr o nenorocire! Eu îți spun că e cu mult mai rău decât pe vremea lui Noe şi a lui Lot. Dar ce se poate face altceva decât să ai o răbdare nesfârşită? Dacă îngădui ca ei să moară cu toții astăzi, atunci nu vor deveni aici, în lumea spirituală, nici măcar cu un fir de păr mai buni decât erau pe Pământ. În schimb, dacă îi vei lăsa să se zbată o vreme pe Pământ şi să devină din ce în ce mai nenorociți din cauza nebuniei lor, mulți se vor întoarce către Mine şi vor face din nou apel la cruce.

14. Chiar şi aşa, pe ici si pe colo se mai află încă oameni cu adevărat binefăcători, care fac mult bine sărmanilor lor frați şi surori. Pe vremea ta, dragul Meu Rudolf, au existat într-adevăr multe orânduieli bune, însă au existat şi unele de-a dreptul rele. Şi la fel stau lucrurile şi acum.

15. Dar Eu îți spun că lumea nu a fost niciodată bună, ci numai câțiva oameni au fost buni în ea! Iar ceea ce este rău la un moment dat rămâne ca atare. Căci pe spini şi mărăcini nu cresc nici struguri şi nici smochini, însă din vița-de-vie şi din smochini vei recolta întotdeauna fructe nobile. De aceea, să nu ne mai îngrijim acum de lume! Căci cu cât îşi îndeplineşte mai abitir intențiile sale lipsite de sens, cu atât mai rău se va pedepsi pe sine însăşi la sfârşit. Căci aceluia care urcă sus, vârfurile stâncilor îi vor povesti în curând cât de înalte şi de periculoase sunt. - Haide mai bine să-i vizităm pe oamenii bolnavi. Să mergem aşadar mai departe!"

Capitolul 258

La Mürzzuschlag. Despre epoca tehnicii. Lipsesc credința şi iubirea, şi de aceea, lipseşte adevărata binecuvântare.

1. Ajungem acum în preajma localității Mürzzuschlag, şi cu toți admiră clădirile din această localitate înconjurată de munți din toate părțile.

2. Joseph, cel care merge imediat în spatele Meu, spune: „Doamne şi Părinte al meu! Am avut şi eu mari maeştri în arta maşinilor, în țara mea. Dar cum se face că nimănui nu i-a venit atunci în gând acest tip de maşini prin care vaporii de apă ajung să aibă un efect atât de puternic? În secolul meu au existat spirite mari, dar folosirea vaporilor în această manieră inspirată a rămas totuşi străină acestui secol. Sunt convins că dacă în timpul domniei mele s-ar fi înfăptuit şi această descoperire, altfel ar fi stat lucrurile şi cu adevăratul creştinism. Este foarte probabil că superstițiile mi-ar mai fi dat ceva de furcă, dar eu aş fi reuşit totuşi să le înving. Căci dacă superstițiile ar fi fost învinse, şi preoții cei întunecați odată cu ele, umanitatea ar fi putut avansa rapid în plan spiritual.

3. Iar pentru spirite nu ar fi deloc lipsit de interes să vadă cum frații lor pământeşti descoperă lucruri care nu sunt deloc o nimica toată. Îată că acolo, în depărtare, zăresc un vagon lung ce se deplasează ca o săgeată. Pe vremea mea ar fi fost nevoie de un drum de o zi întreagă pentru a parcurge o asemenea distanță. Şi acum, în timp ce vorbesc eu aici, a fost parcursă mai mult de jumătate din întreaga distanță. Tu trebuie să te bucuri desigur atunci când copilaşii Tăi de pe Pământ înfăptuiesc asemenea lucruri respectabile, chiar dacă rațiunea lor nu este întrutotul matură! Căci această socoteală exactă între cauză, forță şi efect, este ceva care se face întru onoarea Ta în spiritul omenesc".

4. Eu îi răspund: „Iubitul Meu prieten, ai într-adevăr dreptate şi m-aş fi bucurat şi Eu de aceste înfăptuiri dacă oamenii Mi-ar acorda onoarea cuvenită şi şi-ar clădi operele pe stâlpii iubirii. Dar dintre cei care înfăptuiesc asemenea lucruri abia dacă se gândeşte vreunul la Mine. Acest gen de

călătorii este limitat de nişte legi atât de severe, încât se pot folosi de ele numai aceia care li se supun cu stricteţe. Căci mai întâi trebuie plătiţi banii de călătorie la timpul potrivit; iar dacă lipseşte chiar şi un singur bănuţ, omul nu mai primeşte acordul să participe la această călătorie rapidă. Pe gratis nici un om nu este dus mai departe nici măcar un singur pas.

5. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă la acest tren s-ar fi adăugat un vagon în care să poată călători pe gratis oamenii sărmani? Dar oamenii de aici nici nu se gândesc la aşa ceva. Or, un astfel de vagon gratuit ar fi o binecuvântare pentru întreprinzători şi acţiunile lor ar deveni în curând foarte valoroase. Dar Eu îţi spun că atâta timp cât săracilor nu le este îngăduit să participe pe gratis la astfel de acţiuni, această instituţie nu va ajunge niciodată la procentul de câştig scontat. Căci acolo unde nu este iubire, nu există nici câştig! Numai iubirea reprezintă singurul câştig realmente abundent şi durabil.

7. Dar iată că odată cu acest tren vine şi un prieten de-al Meu din Graz, şi împreună cu el alţi doi prieteni! Pe aceştia trei trebuie să-i binecuvântăm. Desigur că ei nu ne vor vedea, dar vor simţi o agitaţie considerabilă în inimile lor. În acel tren se mai află şi alţi trei oameni care nu sunt chiar aşa de răi, dar nici nu sunt statorniciţi cu adevărat în credinţă sau iubire, însă, făcând abstracţie de acest lucru, nu trebuie să-i oprim de la binecuvântarea noastră. În acelaşi vagon se mai află o femeie care are capacitatea să vadă spirite. Ei îi va fi dat să ne vadă, de îndată ce-şi va îndreaptă privirea în direcţia noastră. Desigur că este vorba numai de ochii sufletului. Şi ei i se cuvine binecuvântarea noastră!

8. Iar acum, prieteni, să mergem mai departe! Iar vântul relativ cald pentru acest anotimp ce bate din est şi pe aripile căruia se leagănă miliarde de spirite în forma norilor le va arăta puţinilor noştri prieteni din Graz că ne apropiem de acest loc. Mai întâi vom poposi în nordul acestui loc, pe o colină. Când ne vom apropia de ea, o voi caracteriza mai îndeaproape.

9. Ne apropiem acum de *Bruck*, un mic orăşel, care pare însă mare. Aici nu vom face nici o oprire, şi vom merge imediat mai departe”.

10. În timp ce ne apropiem de *Frohnleiten,* un loc având într-adevăr câţiva oameni credincioşi, dar care a fost extrem de întunecat de liguorieni, Robert şi ofiţerul Petre, împreună cu soţiile lor, au luat-o înainte pentru a găsi un loc de popas în apropiere de Graz pentru Mine şi pentru întreaga societate.

11. Astăzi[1] de dimineaţă la ora şase, aceste patru persoane au ajuns în apropiere de Graz. Cele trei lovituri puternice de la uşa ta, slujitor al Meu, au fost semnalul sosirii acestor patru oaspeţi. Ei au dat, ca să spunem aşa, un tur de informare prin oraş şi în casa locuită de tine, şi te-au trezit prin cele trei lovituri puternice la uşă. De acolo vor pleca imediat la locul hotărât, care va fi descris mai îndeaproape abia la sosirea Mea.

[1] Redactarea acestui capitol a avut loc pe 4 octombrie 1850.

Capitolul 259

La Frohnleiten. Spiritele încuiate ale Bisericii.

1. Ne aflăm în ţinutul Frohnleiten, unde ne vin în întâmpinare o mulţime de spirite din biserica parohială de acolo, iscodindu-ne cu grijă de unde venim, unde mergem şi cine suntem.

2. Petru păşeşte înainte şi spune: „Venim de sus şi facem un scurt ocol pentru a vizita oile şi mieluşeii pierduţi, pentru a îmblânzi berbecii şi pentru a distruge lupii”. - Spiritele răspund: „Aha, sunteţi desigur, misionari de la Roma. Aşadar, Papa însuşi v-a consacrat pentru această prea-importantă sarcină!”

3. Petru: „O, dragii mei! Suntem, într-adevăr misionari, dar nu orbul vostru papă ne-a consacrat această misiune, ci însuşi Dumnezeu şi Domnul nostru Iisus Hristos. Acela dintre voi care va voi să ne urmeze, va fi imediat primit în adevărata împărăţie a lui Dumnezeu, însă acela care nu vrea să ne urmeze, va fi lăsat pe acest pământ pustiu. De aceea, nu ne mai întreba cine suntem sau cum ne numim! Căci acela care nu înfăptuieşte necondiţionat ceea ce i se cere, nu va fi preluat în rândurile noastre”.

4. Spiritele: „Dacă nu aţi fost consacraţi şi trimişi de însuşi Papa, nu vă putem urma, pentru că Domnul Dumnezeu i-a dat lui toată puterea pe mână. Ceea ce leagă el pe Pământ, este legat şi în Ceruri, şi ceea ce dezleagă el pe Pământ, este dezlegat şi în Ceruri. Aşadar, dacă nu sunteţi trimişi de Papă, puteţi fi trimişi doar de Iad, de unde vin toţi ereticii, care spun chiar - păcătuind - că sunt trimişi de Dumnezeu, care ar fi Tatăl lor - pe când ei sunt trimişi de Satana, care este părintele lor. Plecaţi de-aici!”

5. Petru: „Dar de unde ştiţi voi că Papa a primit o asemenea putere uriaşă de la Domnul Dumnezeu?” - Răspunde o femeie cu o carte de rugăciune de doi bani în mână: „Păi, asta ştie toată lumea! Dumnezeu i-a dat lui Petru toată puterea, iar Petru i-a dat-o Papei, şi fiecare Papă o transmite urmaşului său. Şi de aceea, fiecare Papă este la fel ca sfântul Petru! A înţeles domnul ce i-am spus?”

6. „Asta sună într-adevăr hilar pentru urechile mele, de vreme ce eu însumi sunt Petru, cel în mâinile căruia a pus Domnul însuşi cheile împărăţiei Cerurilor. Dar eu nu ştiu nimic despre o predare a puterii pe care mi-ar fi dăruit-o Domnul şi pe care aş fi transmis-o Papilor. De altfel, eu nu am stabilit niciodată sediul bisericii la Roma. Pavel, care a fost un apostol al păgânilor, s-a aflat mai multă vreme la Roma, pe când aceasta se afla sub conducerea tiranică a împăratului Nero; dar eu, adevăratul Petru, niciodată! Atunci, cum aş fi putut numi eu vreun papă urmaş al meu, predându-i întreaga putere pe care mi-a dat-o mie Dumnezeu?”

7. Femeia strigă isterizată: „În lături cu tine, Satano! Uitaţi-vă la individul ăsta! Acum ar vrea să fie chiar sfântul Petru în persoană! Nu este de-ajuns că respinge ca un eretic vrednic de Iad sfânta învăţătură a lui Hristos, pe care numai Papa o deţine, - probabil că la sfârşit va afirma că este chiar Dumnezeu! Vedeţi-vă de drum, căci altfel veţi fi izgoniţi cu forţa!”

8. Eu: „Frate Simon! Aici, orice osteneală este zadarnică; cei de aici au nevoie de încă două sute de ani ca să devină ceva mai luminoşi. De aceea, să mergem mai departe! Numai că voi face să strălucească în faţa lor timp de câteva secunde înfăţişarea ta cerească, pentru ca aceşti încuiaţi să te recunoască. După aceea însă vom dispărea brusc din faţa ochilor lor. Însă chipul tău le va rămâne în amintire ca o stea, la a cărei licărire să poată găsi adevărata cale a vieţii!”

9. În aceeaşi clipă, chipul lui Petru începe să strălucească la fel ca Soarele la amiază. Toate spiritele cad la pământ de spaimă, însă noi dispărem de acolo. Când se trezesc şi vor să cadă în genunchi în faţa noastră, nu se mai află nimeni dinaintea lor. Atunci, ele încep să plângă şi să urle, blestemându-şi orbirea.

10. Însă un mare grup de călugări se îndreaptă în grabă spre cei ce se vaită, dându-le învăţătură în maniera strict papală şi explicându-le că această apariţie nu este decât lucrarea Iadului. Dar spiritele îi atacă pe călugări şi vor să-i masacreze. Călugării îşi iau rapid tălpăşiţa din acel loc şi se refugiază pe deal.

11. Aşa se încheie această scenă din Frohnleiten. Însă noi mergem mai departe, cu intenţia ca la ora şase să ne aflăm în apropiere de Graz, la aşa-numitul Reinerkogel, unde cei patru, care au plecat înaintea noastră, şi-au stabilit deja locul de popas.

Capitolul 260

O altă scenă cu spirite. Domnul cu ai Săi la Reinerkogel. Spirite din înălţimile muntelui căutătoare de mântuire.

1. Însă pe drumul de la Frohnleiten până la Graz mai facem totuşi un mic popas, căci ne întâmpină o mulţime pestriţă de spirite, în majoritate funcţionari însărcinaţi cu controlul şi paza, paznici de la vamă, foşti supraveghetori, poliţişti şi slujitori de la judecătorie. Aceştia vin în calea noastră şi ne cer paşapoartele, menţionând că în cazul în care nu le avem trebuie să ne reţină. Dat fiind că în ziua de azi trebuie să fie foarte severi cu străinii şi pentru că aşa sunt legile, ei nu pot decât să le menţină cu stricteţe, pentru că altfel îşi pierd slujbele.

2. Auzind aceste cuvinte, păşesc înainte toţi *împăraţii,* începând cu Rudolf von Habsburg, îmbrăcaţi în veşminte împărăteşti. Ei se adresează echipei de pază: „Oare călătoresc la voi şi împăraţii cu paşapoarte?” - La aceste cuvinte, oamenii de pază se retrag speriaţi. Unul singur îndrăzneşte să întrebe foarte timid: „Dar câţi împăraţi domnesc acum deodată? Pentru numele lui Dumnezeu! Aici există aproape mai mulţi împăraţi decât supuşi. Desigur că în cazul acesta nu se pune problema

prezentării paşapoartelor. S-ar putea foarte bine ca aici să se afle acum şi împăratul Rusiei, şi atunci nu ne mai spală nici Dunărea!”

3. Spune un altul: „Dar mi se pare cam ciudat ca aceşti mari domni să vină pe jos”. - Răspunde cel dintâi: „Prostule! Vor să vadă calea ferată; de aceea merg pe jos”. - Spune un altul: „Da, aşa trebuie să fie! Dar cine sunt ceilalţi? Trebuie să fie în total cam trei mii de oameni”.

4. Răspunde cel dintâi: „Nu mai puneţi întrebări prosteşti! Desigur că undeva se ține un Congres, şi de aceea au venit toate mărimile, ca să se sfătuiască. Staţi liniştiţi şi nu vă mişcaţi, căci altfel mâine vom zbura cu toţii de aici, desigur cu mult deasupra pământului. Eu mă duc singur şi le spun Maiestăţilor Lor că pot să-şi continue deîndată călătoria, fără să le împiedice cineva”. - Ceilalți se retrag întrucâtva, iar cel dintâi vorbitor se apropie cu spinarea plecată şi formulează bâlbâindu-se cele afirmate anterior.

5. Împăratul Joseph însă îi spune: „Eşti atât de sever în funcția ta pentru că ea îţi procură pâinea! De lege în sine s-ar părea că-ţi pasă prea puţin. Dar eu îţi spun că eşti un rău slujitor al stăpânului tău. Căci cine nu face binele de dragul binelui nu este vrednic de o răsplată! Să nu uiţi asta! Pe viitor să împlineşti legea-legilor, dar nu de dragul pâinii obţinute prin această funcţie, şi atunci vei fi cu adevărat un slujitor al Aceluia care are într-adevăr dreptul să dea legi. Şi în rest, lasă-te în grija lui Dumnezeu! Va vedea El cum trebuie să mergi înainte!”

6. Supraveghetorul se îndepărtează, îşi cheamă ajutoarele şi le povesteşte ce i-a spus împăratul acela foarte sever. Ceilalţi îi răspund: „Să fim mulţumiţi că am scăpat cu atât! Slavă Domnului că merg mai departe”. - Dintre aceste spirite, nici măcar unul nu era matur pentru transformare, însă prin acest incident au primit măcar un imbold tainic care să-i facă mai maleabili. Ei se vor retrage în munţi, unde vor ajunge mai târziu la înţelegerea că se află în lumea spiritelor.

7. După această întâmplare mergem mai departe, timp în care între noi au loc nenumărate convorbiri, şi ajungem exact *la ora şase seara, în ziua de 4 octombrie* 1850, la locul predestinat, moment în care voi, prietenii Mei, vă aflaţi deja la dealul cetăţii. Acolo, voi aţi putut simţi limpede venirea Mea prin tot felul de semne în formă de steluţe, apoi printr-un sentiment ce se intensifica în voi, prin liniştea naturii, prin alăturarea plină de evlavie a norilor, ca şi printr-o iluminare prietenoasă a dealului.

8. Chiar la sosirea Mea, au început să se înghesuie tot felul de *spirite* pe colină. Multe dintre ele erau *rele,* dar pe acestea le-a alungat repede noaptea. Întunecarea dealului Pabutschberg prin aburi negri v-a înştiinţat şi pe voi în această privinţă. Chiar şi *Satana* se afla printre acestea. Mai aproape de poalele dealului s-au strâns fiinţe *mai bune,* care s-au rugat pentru îmbunătăţirea sorţii lor. În momentul în care aceasta le-a fost acordată, au plecat recunoscătoare de acolo.

9. Apoi a venit de la Schockelberg o întreagă legiune de spirite, care mai aparţineau încă într-o mare măsură *regnului natural.* Sosirea lor a putut fi percepută printr-un roşu ca focul în partea dreaptă a dealului, care s-a produs către ora şapte. Acestea au cerut foarte impetuos eliberarea de greul serviciu montan ce le fusese repartizat. Şi au fost satisfăcute în cererea lor, ceea ce aţi putut realiza din dispariţia acelei lumini.

10. După care au venit o mulţime de spirite din toate împrejurimile acestui loc, care s-au rugat pentru binecuvântarea ţinutului lor. Aceasta li s-a acordat încă înainte de ceasul al şaptelea. Aţi resimţit şi voi această binecuvântare, pe care aţi putut-o remarca foarte bine printr-o revărsare de lumină în formă de curcubeu deasupra câmpiei întinse.

11. Prietenul nostru And. H. W. a văzut şi el prezenţa monarhilor sub forma unor steluţe, care s-au concentrat în partea sudică a muntelui. Iar tu, slujitorul Meu, ai văzut în partea de răsărit, chiar în vârful muntelui, o licărire albă de lumină. Acela eram Eu, între cei patru înainte-mergători ai noştri care s-au îngrijit de locul de popas, şi cei trei Apostoli.

12. În timpul nopţii am mai liniştit şi rezolvat o mulţime de spirite nemulţumite. Liniştirea lor a avut pentru voi consecinţa vizibilă a unei nopţi senine, ca şi dimineaţa limpede de astăzi şi a zilei următoare. Este drept că vor mai apărea însă nori. Acestea sunt spirite care vor mereu mai mult decât au primit deja. Dar cum iubirea lor este încă slabă, nici câştigul nu le va fi mai bun.

13. Astăzi, 5 octombrie, la ora 9 şi jumătate, a venit o ceată de *spirite puternice* din văzduh, care Mi-a înălţat Mie laudă şi slavă şi a ridicat repede o locuinţă grandioasă. „Căci, a spus conducătorul lor, nu este frumos ca Stăpânul infinitului să poposească pe pământul murdar”.

14. Însă Eu le spun: „Mai reduceți-vă din zel! Căci Eu ştiu de ce acționez aşa şi de ce ating acum pământul cu picioarele Mele. Priviți acest cort! Dacă aş fi vrut o locuință, imediat s-ar fi aflat una vrednică de Mine aici. Clădiți mai bine o casă pentru Mine în inimile voastre, în care să pot locui, însă casa aceasta nu-Mi este deloc plăcută, aşa că distrugeți-o de îndată!”

15. Acele spirite au făcut cum li s-a poruncit şi au plecat mai departe întrucâtva nemulțumite. Tu, slujitorul Meu, ai văzut acea casă şi ai şi aşternut-o repede pe hârtie. Norişorii violeți aflați de o parte şi de alta a porumbarului erau tocmai aceste spirite, care s-au retras ulterior.

16. Robert remarcă faptul că i se pare ciudat că aici se înghesuie o mulțime de spirite, pe când la Viena au trebuit să le caute pentru a putea duce tratative. El Mă întreabă cum se explică acest lucru.

17. Eu îi răspund: „Vezi, aici este un ținut muntos. Spiritele aflate în vârful muntelui au deja o vedere mai limpede şi ştiu ce se întâmplă cu ele. De aceea, vin cu miile în cete şi se roagă pentru grabnica îmbunătățire a situației lor. Dar în multe dintre ele se mai află încă o doză masivă de egoism. De aceea, nu pot face mai mult pentru ele, decât ceea ce este strict necesar pentru mântuirea lor. Dacă le-aş acorda prea mult, ar deveni orgolioase şi ar începe să se dea în spectacol. Dar dacă le acord mai puțin, rămân lucide şi se maturizează mai rapid în vederea desăvârşirii lor. Însă tu vrei să afli foarte repede ceva care până acum ți-a fost întrutotul străin. Linişteşte-te, căci sosesc noi cete de spirite!”

Capitolul 261

Aflux de demoni şi de spirite ale naturii.
Despre esența spiriduşilor de munte. Jakob Lorber, căruia Domnul îi dictează prin îngerul său, se află împreună cu cei fideli lui în cercul sfintei societăți[1].

1. Robert întreabă: „De unde sunt aceştia şi ce vor ei? O, Doamne, Stăpâne şi Tată, iartă-mă că vin în permanență cu întrebări la Tine, dar efectiv nu pot proceda altfel! Căci făpturile de tot felul pe care le-am văzut aici fac parte din sfera incredibilului. Cu adevărat, aici se arată puterea, demnitatea şi măreția Ta, într-un mod încă nemaiîntâlnit de noi! Aproape pretutindeni până aici Te-ai comportat - cel puțin în ochii mei, pe cât de pasiv a fost posibil. Noi ceilalți a trebuit să îndeplinim totul, desigur după cuvântul Tău. Însă aici noi ne asemănăm acelui popor care priveşte uluit la creația unui artist fără să-l poată sprijini în vreun fel. O, Doamne, spune-mi cum de se întâmplă aşa lucrurile în acest ținut muntos?”

2. Eu îi răspund: „Iubitul Meu frate! Explicația este că spiritele din ținuturile muntoase* sunt - cu mici excepții - dotate cu o vedere mai limpede decât cele obtuze din ținuturile de câmpie. Aceste spirite, care roiesc cu sutele de mii în jurul nostru, ştiu cu exactitate că se află în lumea spirituală şi se folosesc de această cunoaştere. Desigur că ele mai au încă multe superstiții, însă acestea nu contează prea mult; pentru că, pe de altă parte, ele sunt capabile să înțeleagă mai multe şi înțeleg chiar foarte uşor.

3. Acolo unde au apărut spirite omeneşti grosier-materiale, a trebuit să-Mi croiți voi mai întâi calea, pentru că ordinea Mea spirituală nu poate veni nemijlocit în contact cu materia. Aşa se face că acolo a fost nevoie de voi, ca treaptă intermediară. Aici, unde spiritele ştiu prea bine ce este cu ele, pot intra Eu imediat în raport cu ele, fără să le dăunez. Şi la fel cum locuitorii din munți au trăit deja pe Pământ cu mult mai modest decât frații lor de la câmpie, care nu se satură niciodată, tot aşa sunt şi spiritele care locuiesc la munte. Iar dacă te roagă, trebuie să înfăptuieşti întotdeauna ceva pentru ele, şi atunci sunt imediat împăcate. Ar fi greşit dacă nu le-ai dărui nimic, căci acest lucru le-ar întrista foarte tare, şi în final le-ar face chiar violente, aducându-le în situația de a-şi pierde orice încredere.

4. Din acest motiv se întâmplă, pe ici şi pe colo, ca unor astfel de oameni să li se acorde pe Pământ, în diverse locuri de pelerinaj, harul pentru care s-au rugat. Desigur că admiterea acestui fapt nu este întrutotul favorabilă, pentru că el îi poate întări pe cei care se roagă în superstițiile lor. Dar dacă nu le acord deloc acest har, ei şi-ar pierde în final orice credință, ceea ce ar fi şi mai rău. Şi dacă ai de ales între un rău mare şi unul mic, este desigur mai bine să-l alegi pe cel mai mic. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere, dragul Meu frate Robert?

5. Robert îmi răspunde: „O, preaiubite Tată, lucrurile nici nu pot sta altfel. - Dar ce au vrut aseară cei doisprezece, care au venit pe la ora cinci şi jumătate din oraş, la noi? Pe unul dintre ei îl cunosc prea bine, pe acela care a adus cu sine pâine şi vin în numele Tău. Acela este un firav slujitor

pământean al Tău, care scrie ceea ce îi dictezi Tu printr-un înger în numele Tău. Dar ceilalți mi-au fost complet străini".

---

[1] înștiințarea și redactarea acestui capitol au avut loc pe 6 octombrie 1850.

6. Eu: „Au fost puținii prieteni din acest oraş de dragul cărora am făcut acest ocol venind de la Viena[2]. Vezi, aceştia Mă iubesc pe mine şi au o credință fermă, deşi nu mă văd. Dacă Eu M-aş fi arătat lor, şi-ar fi lăsat deîndată pentru Mine viețile trupurilor lor aici, pe munte. Dar acest lucru nu trebuie să se întâmple, căci ei mai au de rezolvat unele lucruri pe Pământ, în numele Meu! Iar Eu îi iubesc şi-i mai las încă un timp pe Pământ, spre desăvârşirea lor.

7. Ei vor vesti în scurtă vreme lumii faptele noastre, şi mulți îşi vor găsi mântuirea datorită acestui fapt. Însă mulți dintre copiii pur lumeşti se vor supăra foarte tare din această cauză, motiv pentru care se vor autodistruge din punct natural cât şi moral. Iar ei nu vor mai găsi ulterior nicăieri vreo lumină care să vină direct din Cer. - Le-ai observat însă şi pe cele două femei micuțe care au fost acolo? Le-ai văzut inimile pline de ardoare?"

8. Robert: „O, da, Dumnezeule şi Părinte al meu! A fost într-adevăr o pereche atât de frumoasă cum nu am mai văzut de pe vremea maicii Tale pământeşti, Maria. Pot spune cu adevărat că Helena a mea şi Mathilde a lui Petre nu se ridică la nivelul lor. Este drept că şi celelalte cinci erau de o frumusețe cerească, însă cele două erau neobişnuit de frumoase şi de cereşti. Dar pe una dintre cele nici nu am putut să o percep prea bine, căci şi-a întors mereu fața de la mine. Cine a fost aceea?"

9. Eu: „Aceea a fost mama pământeană[3] a celor patru fiice şi a celor doi fii ai lui Ans. H. W.[4] însă aceasta nu mai este o cetățeană a Pământului, ci o locuitoare a Cerului. De aceea şi-a întors mereu chipul de la tine, pentru că marea ei frumusețe ar fi putut deveni dăunătoare pentru tine, întrucât este un înger neobişnuit de frumos! Ea a vrut să participe cu această ocazie la bucuria familiei ei, şi s-a aflat în acest cerc cu acordul Meu".

10. Robert: „Dar ce a fost cu iezii aceia care au ajuns până sus pe culme şi au zburdat câteva minute în jurul nostru, ca şi cum toată lumea ar fi fost a lor?" - Eu: „Au fost câteva suflete imature ale naturii, care trebuie să mai străbată câteva stadii până când sufletul lor va ajunge la o formă umană deplină. Astfel de ființe nu au pentru noi altă însemnătate decât cea a plantelor parazite de pe crengile pomilor fructiferi. De aceea, să nu mai vorbim despre asemenea nimicuri ale existenței".

(* - Vezi şi „O evanghelie a munților" revelată prin Jakob Lorber, n.r.)

---

[2] Numele celor doisprezece sunt: Jakob Lorber, Andreas Huttenbrenner, Ansemäl Huttenbrenner şi cei şase copii ai lor Wilhelmine, Julie, Alexandrine, Angelika, Peter şi Felix. Apoi Celestine Huttenbrenner şi cele două femei: Mathilde E. şi Eleonore J.

[3] Elisabeth Huttenbrenner, decedată pe 29 noiembrie 1848.

[4] Ansen Huttenbrenner.

Capitolul 262

Spirite călătoare din constelația Iepurelui. Lumina şi iubirea, cu efectele lor diferite.

1. Eu continui: „Dar cum îți place marea mulțime de spirite mai bune care ne-au vizitat astăzi de dimineață, devreme, în cete mari? Acestea nu au cerut nimic de la noi, ci doar au vrut să ne servească în tăcere. După care s-au dus către apus, odihnindu-se un răstimp scurt pe muntele Plabutsch, deasupra Murstrom-ului".

2. Robert: „Acelea au fost pentru mine nişte ființe total străine. E drept că arătau ca nişte oameni, dar păreau reci şi aproape lipsite de orice sentiment. Ce erau de fapt şi ce anume le-a adus încoace?"

3. Eu: „Erau spirite de pe o altă planetă*, dar nu de pe o planetă a acestui sistem solar, ci de pe o planetă mult mai îndepărtată, care se găseşte în aşa-numita constelație a Iepurelui. Locul de naştere al acestor spirite îl constituie cea mai mare planetă a acelui sistem solar (care se află aproape la fel de departe de Soarele său pe cât se află Mercur de Soarele acestui Pământ). Cine vrea să

cunoască mai îndeaproape acest Soare să se lase îndrumat de constelația Iepurelui. În urechea stângă a acestuia va descoperi o stea foarte mică, aproape de mărimea cinci; acesta este Soarele acelui sistem planetar, iar acele spirite provin de pe planeta cea mai apropiată lui. Sunt *spirite călătoare,* a căror fericire supremă constă în a se afla mereu în călătorie. Dar dacă ajung pe acest Pământ - ceea ce desigur că nu se întâmplă decât arareori - se liniştesc şi încearcă să facă cunoştință cu copiii Mei.

4. Uneori se întâmplă ca unele dintre ele să se întrupeze din nou. Dar dorința lor de a deveni copiii Mei se aseamănă păsărilor prinse în colivie, care nu au nici o odihnă. Acestor spirite le este aproape cu neputință să se fixeze asupra unui singur lucru. Călătoria este marea lor plăcere. Dacă aceasta le este limitată, ele devin extrem de nefericite. De aceea, şi apariția lor pe acest Pământ poate avea arareori un alt motiv decât cel pe care ți l-am dezvăluit. Căci de data aceasta au fost mânate încoace de presimțirea confuză a faptului că Eu mă aflu aici. Cele mai înțelepte dintre ele au observat deja de la mare distanță prezența Mea aici, şi de aceea, s-au grăbit să Mă slujească. Căci în aceasta constă serviciul lor religios, ca din când în când să-i adreseze cuvinte de slavă Domnului-Dumnezeu, dând naştere cu aceste prilejuri unor cuvântări deosebit de ornamentate. În împărăția luminii, serviciul de mesager este cel care le tentează cel mai mult. Acum ştii ce fel de ființe sunt şi ce vor".

5. Robert: „Da, Doamne şi Părinte al meu! Dar coincidența dintre neliniştea acestor spirite şi nelinişte animalelor al căror nume îl poartă constelația lor mi se pare ciudată. Unele dintre aceste spirite nu arătau deloc rău, indiferent dacă erau feminine sau masculine, căci nu am putut face vreo diferență, pentru că semănau atât de mult între ele pe cât seamănă pe Pământ vrăbiile. Oare pe celelalte corpuri cereşti oamenii se aseamănă între ei la fel de mult ca aceste spirite, sau există între ei diferențe formale?"

6. Eu: „Spiritele din sferele înțelepciunii pure se aseamănă întotdeauna între ele ca două picături de apă. Căci elementul lor originar este lumina, care este pe deplin egală cu ea însăşi în toți, cu mici diferențe de nuanță. Aşa cum lumina pură este pretutindeni aceeaşi, tot aşa se aseamănă şi produsele ei între ele. Numai *iubirea* duce la diferențierea infinită a formelor; pe când *lumina* duce la cea mai înaltă uniformitate. Priveşte zăpada de pe Pământ! Aceasta este un produs al luminii pure. Un fulg se aseamănă cu celălalt, şi numai atunci când se lipesc unul de altul se formează fulgi mai mari. Acest lucru se petrece însă numai atunci când între astfel de produse reci ale luminii există ceva dintr-o căldură apropiată iubirii. Dacă aceasta lipseşte în întregime, fulgii de zăpadă cad câte unul, de aceeaşi mărime şi formă, pe pământ. În mod similar, gheața va prelua aceeaşi formă de bază, pentru că numai lumina rece este activă la crearea ei.

7. Şi la fel se petrec lucrurile cu toate ființele care sunt înrudite mai degrabă cu lumina pură: ele sunt uniforme în ceea ce priveşte structura şi forma lor. Numai ceea ce ascunde în sine *căldura* înrudită cu iubirea devine multiplu şi diferențiat în privința formei. - Desigur că şi lumina care se potențează foarte mult pe sine produce căldură, însă nu este o căldură bună, ci una rea, care nu dă viață, ci ucide. Numai lumina la a cărei bază se află căldura este bună; iar căldura ce izvorăşte dintr-o astfel de lumină este bună şi dătătoare de viață.

8. Toate animalele de pradă, ca şi animalele şi plantele otrăvitoare, sunt produse ale luminii pure şi ale căldurii acesteia ce se manifestă în *afară.* Or, aceasta este rea şi seamănă răul în tot ceea ce este produsul său şi nu al iubirii, a cărei lumină acționează spre *interior,* însă în cazul ființelor iubirii, această lumină rea este din nou transformată în bine, preluându-şi în felul acesta natura sa originară.

9. Din această explicație poți înțelege de ce seamănă aceste spirite între ele, la fel ca vrăbiile. Ele sunt însă foarte modeste şi dorința lor este doar să călătorească încontinuu, ceea ce corespunde progresului continuu al luminii pure. Căci, aşa cum lumina nu cunoaşte odihna, ci merge tot mai departe în spațiile infinite, la fel sunt şi creaturile ei. Însă Eu am pus granițe acestor strădanii, unde li se spune: «Până aici, şi nu mai departe!». Desigur că în astfel de situații au loc adeseori lupte uriaşe, până când aceste ființe pot fi liniştite. - Şi acum este suficient cât am vorbit despre acestea! Aceste spirite au plecat acum, şi iată că vin alte legiuni de spirite.

10. Astăzi, când este ziua de luni pe Pământ, nu vom întreprinde prea multe. Nici cu aceste spirite nu se poate face prea mult, pentru că sunt reci. Doar spre seară vom lăsa căldura să pătrundă în ele, şi atunci se vor întinde cu smerenie la pământ, ca rouă sub cerul senin, şi ne vor acorda onoarea cuvenită. - Mâine, marți, vor veni să ne viziteze trei episcopi din acest oraş, şi atunci atmosfera se va învăpăia puțin".

(* - Despre viața pe alte planete vezi „Marea Evanghelie a lui Ioan Vol.4" şi Vol.5, n.r.)

Capitolul 263

Trei episcopi din Graz sosesc pe nori. Un iezuit ca mesager.
Sebastian cel însetat de putere şi cei doi colegi ai lui mai Buni.
Judecata despre eradicarea orgoliului

1. Rosteşte acum împăratul Joseph: „O, Doamne! Trei episcopi dintr-o dată, şi încă din Graz! Biată colină! Această povară te va face să transpiri de teamă. O, Doamne, gândeşte-te la spectacolul din catacombele domului din Viena, unde toți gândeau la fel, cu excepția lui Migatzi. Episcopii din Graz aveau obiceiul ca fiecare urmaş să fie un duşman declarat al înaintaşului său. Şi acum, trei asemenea episcopi, cu gărzile lor de trup, dintr-o dată! O, Doamne şi Părinte, va trebui să faci acum apel din belşug la comorile milei şi îndurării Tale. Căci ele ne vor fi necesare în cea mai mare măsură, tuturor".

2. Eu îi răspund: „Da, iubite prietene, ai întrucâtva dreptate, însă printre cei trei doar unul este extrem de încăpățânat, pe când ceilalți doi sunt spirite foarte bune. Şi iată că ei vin într-un nor vizibil chiar şi pentru ochii pământeşti, nor a cărui culoare întunecată vesteşte limpede însuşirile pasagerilor săi. Cei doi care sunt mai buni au într-adevăr o gardă mai mică de corp, dar care este puternică şi hotărâtă.

3. Însă cel din spate, care aduce cu sine întunericul nopții, are o gardă de corp puternică, care simte, gândeşte şi vrea la unison cu el. Priveşte numai cât de mândru călătoreşte pe norul său întunecat, ca şi cum ar avea de poruncit Cerului şi Pământului! Se află doar de trei ani în lumea aceasta şi o ştie foarte bine, căci în caz contrar nu ar conduce un nor. Dar dispoziția lui lăuntrică nu s-a schimbat cu nimic, nici măcar cu un fir de păr. El continuă să fie un prelat papal, şi această demnitate nu-i poate fi luată uşor. Şi cu acest sentiment de valoare superioară vine încet înspre noi, aşteptând să fie primit cu cea mai înaltă considerație. Cum ți se pare acest spirit?"

4. Joseph: „Este cu adevărat un exemplar clar de prostie nemărginită! Un asemenea individ ar fi o raritate demnă de văzut în muzeul meu!"

5. Robert adaugă şi el: „Au ajuns până în Saxonia diverse istorisiri ciudate despre acest fanatic religios, şi mi-a părut foarte rău de acest oraş şi de ținutul frumos pe care îl domina o asemenea persoană întunecată din punct de vedere religios. Acest individ viclean a ştiut să se strecoare printre femeile de la curte şi să tragă toate sforile ca să devină treptat un adevărat tiran religios. El şi-a crescut puterea prin reintroducerea multor Ordine anulate anterior. Nu a contribuit cu nimic la revolta din 1848, şi este păcat că nu a cunoscut şi el declinul complet, căci nu i-ar fi stricat deloc o zgâlțâială.

6. Iată-l însă acum că pluteşte deasupra noastră şi are aerul că nici nu ne observă. Oare ce vrea cu acele cruci pe care le face în permanență? Şi ce-or fi însemnând ciorapii săi roşii, tiara albă de episcop, mantia aurie şi toiagul său argintiu de păstor? Pe Pământ acestea puteau desigur să-i orbească pe unii oameni, dar aici, în lumea spirituală, la ce-i mai pot folosi?"

7. Eu răspund: „Fiți liniştiți, copiii, prietenii şi frații Mei! În curând se va afla aici lângă noi şi ne va da mult de lucru. Dar iată că ne trimite deja un slujitor! Din întrebarea lui veți recunoaşte cu uşurință modul în care gândeşte despre noi cel care pluteşte acum deasupra pământului. Iată-l că se apropie, aşadar atenție!"

8. Un *iezuit* inconfundabil şi un ajutor al lui, însoțit de un slujitor, păşesc cu îndrăzneală în fața noastră, şi cel dintâi ne întreabă: „Ce fel de țigani mai sunteți şi voi, de vreme ce nu luați atitudinea cuvenită în fața unui conducător al Bisericii, pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu toată puterea şi care călătoreşte pe norii cerului, binecuvântând? De ce nu cădeți pe genunchii voştri nenorociți?"

9. Eu îi răspund: „Tu afirmi că acest episcop ar fi înzestrat cu toată puterea de către Dumnezeu! Dacă ar fi aşa, ar trebui să ştiu şi Eu câte ceva! Iar dacă norul pe care pluteşte este un nor ceresc, ar trebui să fiu primul care o ştie".

10. Iezuitul: „De ce tocmai tu, țigane? Oare nu ştii tu că toți țiganii au fost condamnați pentru totdeauna de Dumnezeu pe Pământ?" - Eu: „Nu, dragul Meu, nici despre asta nu ştiu nimic, şi tot Eu ar trebui să fiu primul care să o ştie. E ciudat că tu le ştii pe toate, iar Eu nu! Spune-mi, ai fost cumva

de față atunci când Dumnezeu i-a încredințat acestui episcop o asemenea putere nelimitată asupra Pământului?”

11. Iezuitul: „Dumnezeu împărtăşeşte întotdeauna o asemenea putere într-un mod invizibil. Poți recunoaşte prezența acestei puteri din nenumărate acțiuni, însă Dumnezeu locuieşte într-o lumină inaccesibilă, şi în afară de cei dintâi îngeri ai Săi, care se află mereu în jurul tronului Lui, aşteptând poruncile Sale, nimănui nu-i e îngăduit să se apropie de El. Înțelegi profunzimea acestei înțelepciuni?”

12. Eu: „Nu pare prea profundă înțelepciunea ta! Şi trebuie să mărturisesc din nou că Eu nu ştiu nimic de toate acestea. Ciudat! Însă ştiu prea bine că episcopul tău Sebastian este un bou, iar tu eşti un măgar! Animale care nu sunt rele în sine, dar în schimb sunt peste măsură de proaste. Pentru noi toți cei care suntem aici, Dumnezeu este foarte vizibil şi locuieşte într-o lumină întrutotul accesibilă. Numai aceluia care mai trăieşte încă puternic în carne trebuie să-i rămână Dumnezeu invizibil, din cauza libertății sale de voință, atâta timp cât el nu a ajuns la deplina renaştere a spiritului său. El rămâne aşadar invizibil pentru spiritele având gradul tău de iluminare, pentru că voi nu vreți să vă purificați şi să vă naşteți din nou. Şi El va rămâne ca atare încă vreme îndelungată”.

13. Iezuitul: „În ce ținut îl vedeți voi pe Dumnezeu?” - Eu: „Exact în acelaşi ținut în care nu-L vedeți voi şi în care nu-L veți vedea vreme îndelungată de acum încolo. Şi chiar dacă s-ar aşeza pe nasurile voastre, tot nu L-ați recunoaşte. Du-te la episcopul tău orb şi spune-i că aici se află mântuirea oamenilor. Şi de vreme ce şi el este om, să vină încoace, să aducă Domnului onoarea ce i se cuvine şi să aibă parte de mântuire, căci în caz contrar va avea parte de moarte, împreună cu voi toți! - Spune-i că Domnul-Dumnezeu nu are nevoie de cineva care să binecuvânteze lumea în numele Lui, pentru că poate să o binecuvânteze şi singur. Episcopul însă n-are decât să-şi binecuvânteze inima cu smerenie şi să nu mai călărească pe nori. Spune-i că Domnul însuşi merge acum pe Pământ, şi de aceea, se cuvine ca el, în calitatea lui de slujitor rău, să nu se mai folosească de nori!”

14. Iezuitul: „Dar cine eşti tu, ființă asemănătoare unui țigan, care îndrăzneşti să te porți cu atâta obrăznicie față de mine şi față de o autoritate conducătoare a Bisericii, de parcă tu însuți ai fi constituit Biserica? Te întreb, țigane înspăimântător ce eşti, cine eşti tu şi cine este această societate?”

15. Joseph îmi spune în taină: „O, Doamne, Dumnezeule şi Părinte al meu, răbdarea mea a devenit la fel de subțire ca firul de păianjen! Şi se va rupe în clipa următoare dacă acest duşman al vieții şi al iubirii nu se va face în curând țărână dinaintea Ta”.

16. Eu îi răspund: „Iubite prietene, stai liniştit şi nu te supăra! Oare poți cere de la un măgar altceva decât ceea ce face parte din sfera sa specifică? El a aflat acum ce are de făcut. Dacă o va face, bine. Dacă nu, vom găsi un alt mijloc ca să scăpăm de acest animal de povară”.

17. Iezuitul spune: „Îmi răspunzi la întrebare, sau nu?”

18. Îi răspund cu o anumită duritate: „Nu, şi acum îndepărtează-te, dacă nu doreşti să fii îndepărtat!!”

19. Auzind aceste cuvinte, trimisul face o mutră acră şi se duce la episcopul său. Aplecat până aproape de vârful degetelor de la picioare, el îl informează pe acesta despre toate cele pe care le-a văzut şi auzit, spre dezgustul său. - Dacă l-ați privi pe episcop, ați vedea că face un chip extrem de savant, ca şi cum ar cumpăni dacă să mai lase Pământul ăsta să dăinuie, sau nu. Chipul său parcă exprimă întrebarea: „Oare nu mai există fulgere pe care să le arunc în mulțimea asta obraznică?” - Dar pentru că nu zăreşte nimic cu care să se poată răzbuna, face o mutră ca şi cum ar lăsa lucrurile aşa şi merge mai departe.

20. Dar iată că îl înconjoară ceilalți doi episcopi, cu întreaga lor suită onorabilă. Iar cel mai mare, pe nume *Waldstein,* îi spune: „Prietene, hei, colega, ce este cu tine? Ce vrei să faci? Oare nu recunoşti ceata cea luminoasă care acoperă binecuvântând colina prin prezența ei? Oare nu-L vezi limpede ca lumina zilei pe Domnul Hristos, împreună cu trei dintre Apostolii Săi, toți împărații din casa Habsburg, renumitul arhiepiscop Migatzi şi încă o mare mulțime de spirite desăvârşite?”

21. La aceste cuvinte, episcopul Sebastian se aprinde de furie şi spune: „Vă cunosc pe amândoi, ereticilor! N-am reuşit să stârpesc timp de douăzeci de ani la rând declinul bisericesc pe care l-ați organizat voi în țara asta - şi acum vreți să-mi faceți cunoştință cu Hristos?! Mie, cel care sunt plin de sfântul Lui spirit şi port în mâinile mele cheile Cerului şi ale Iadului? Cine-L poate cunoaşte pe Hristos mai bine decât mine?”

22. Waldstein îi răspunde: „Prietene! Eu îți spun că dacă rosteşti aceste cuvinte, nu L-ai cunoscut niciodată pe Hristos, căci spiritul Domnului nu s-a apropiat niciodată de un asemenea orgoliu. Nu eşti altceva decât un popă mândru, avid de puterea de a domni şi care te-ai înconjurat cu cea mai neagră trupă de popi, ca să ajungi la țelul tău prin intermediul maselor, însă Domnul ți-a încurcat socotelile. Şi tu ai obținut exact contrariul a ceea ce ai vrut, căci tu doreai o domnie absolută a preoților asupra *întregului* Pământ! Şi acum te pretinzi a fi singurul posesor al spiritului sfânt! - O, secătură nenorocită! Eşti într-adevăr animat de spiritul Iadului, al minciunii şi al orgoliului, dar spiritul lui Hristos nu l-ai cunoscut niciodată, căci tu eşti un duşman declarat al acestui Spirit!”

23. În fața acestui discurs energic al lui Waldstein, Sebastian se înroşeşte tot mai tare, la fel ca şi nenumărata sa escortă, însă Waldstein şi Arko[1] coboară acum pe pământ. În momentul în care ating pământul, Eu îl trimit imediat pe Robert la ei ca să-i conducă la Mine. Ei ascultă imediat şi se apropie cu cea mai mare evlavie de Mine. Îi întâmpin chiar Eu la jumătatea drumului şi îi conduc pe culmea colinei.

24. Ajunşi acolo, Waldstein şi Arko vor să cadă cu fețele la pământ în fața Mea, dar Eu îi împiedic să o facă şi le spun: „Prieteni, lăsați asta pentru altădată, căci acum avem lucruri mult mai importante de făcut! Acest Sebastian are nişte intenții de-a dreptul rele şi vrea să facă rău acestui Pământ. Acum este joi seara; miercuri ne-am odihnit şi noi şi el. El vrea să pustiească încă în această seară tot ceea ce îi iese în întâmpinare pe Pământ, din cauza ofensei ce consideră că i s-a adus. Însă Eu am făcut deja un semn puternicelor Spirite ale păcii, şi în noaptea aceasta el va fi doborât pe pământ împreună cu o mare parte din suita sa, legat fedeleş şi lăsat să se răcorească pe măsură”.

25. Waldstein îmi spune: „O, Părinte preasfânt! Oare cum se vor desfăşura acestea şi cum le vom recunoaşte noi, de vreme ce suntem încă orbi în atâtea privințe?”

26. Eu: „Ridicați-vă ochii şi priviți spiritele albe ale păcii, cum se reunesc aici în cea mai frumoasă ordine, venind din toate părțile. Acest tiran, împreună cu adepții săi, vor fi doborâți cu iuțeala fulgerului la pământ şi împrăştiați. Iar dacă mâine dimineață veți vedea munții de jur-împrejur acoperiți cu zăpadă, să ştiți că acolo zace Sebastian, dominat de cele mai bune aparate de răcorit focul mâniei, şi anume sub acea pătură pe care i-au pregătit-o Spiritele păcii din nord, ca să-i fie de folos”.

27. Waldstein: „Aşadar, zăpada are inclusiv o semnificație spirituală?”

28. Eu: „O, desigur! Tot ceea ce există pe Pământ are - fără nici o excepție - mai întâi de toate o importanță spirituală, şi abia după aceea una naturală*. - Dar acum fiți atenți, căci vânătoarea va începe imediat!”

(* - Vezi şi „Mărturii despre natură” revelate prin Jakob Lorber, n.r.)

[9] Contele de Arko, episcop de Graz înaintea lui Sebastian Zängerle şi Waldstein.

Capitolul 264

Sebastian este luat prizonier de către Spiritele păcii.
Pătura de zăpadă ca judecată aparte pentru cei răzvrătiți împotriva ordinii lui Dumnezeu

1. Episcopii Waldstein şi Arko se minunează foarte mult de cele spuse şi îşi înalță cu multă smerenie ochii în sus. Abia l-au reperat pe Sebastian cu privirea şi acesta a şi devenit, împreună cu suita sa, captiv al Spiritelor păcii. El se chirceşte ca un vierme călcat în picioare şi aruncă un blestem după altul asupra acestor spirite care îl atacă cu atâta obrăznicie pe el, un om „croit după inima lui Dumnezeu”, însă Spiritelor păcii nu le pasă de ce face el, iar pacea spiritului lor acoperă gălăgia creată. Ele acționează neperturbate, la fel ca mecanismul unui ceas, şi nu se lasă deloc împiedicate.

2. Episcopul Waldstein spune: „O, Doamne, lucrurile îmi apar la fel ca atunci când un păianjen cu cruce prinde muştele în plasă. Aşa s-ar părea că au procedat şi aceste faimoase Spirite ale păcii. Trebuie că acestea şi-au întins mai devreme larg plasa, căci altfel nu pot înțelege cum de au putut termina atât de repede cu Sebastian şi cu suita lui. Dar ce mai blestemă el, şi toată suita odată cu el!”

3. Eu îi răspund: „Această atitudine nu este deloc nouă la fiinţele de tipul său. Căci de câte ori nu i-a blestemat el pe Pământ să ajungă în fundul Iadului pe aceia care nu voiau să danseze după cum le cânta el - deci cum ar putea proceda altfel aici? O, acesta este un spirit extrem de prost şi de rău, care ar fi putut privi cu voluptate şi cu cea mai mare linişte sufletească un milion de oameni arzând pe rug drept eretici. Or, faptul că acum nu mai poate face nimic îl determină să turbeze de furie.

4. Iată că spiritele îl împing acum prin aer înspre Obersteier, unde vor avea grijă ca el să ajungă pe una din înălţimile Alpilor; spiritele mai mărunte vor ajunge pe înălţimi mai mici, cum ar fi Schockel, Rabenwald, Kulm şi altele. Iată că au atins deja înălţimile. Priviţi cum spinările munţilor devin gri, şi apoi, treptat, albe. Cum vi se pare această scenă?”

5. Waldstein: „Această poveste mi se pare cu adevărat tristă şi întunecată. Câtă vreme vor trebui să rămână aceste spirite sub acea pătură rece? Cumva veşnic?”

6. Eu: „O, în nici un caz! De îndată ce vor ajunge în inimile lor la înţelegerea faptului că s-au înşelat amarnic şi că au greşit, ele se vor întoarce către Mine şi vor fi imediat eliberate, dar cu nici o secundă mai devreme. Însă Sebastian va trebui adus sub zăpada gheţarului, până când clocotul furiei lui se va fi răcorit aşa cum se cuvine. Căci el are mult orgoliu în sine şi este atât de post încât consideră că orgoliul său este de la Dumnezeu. Cu asemenea nebuni este greu de avansat, însă noi nu trebuie să le refuzăm răbdarea, mila, iubirea şi îndurarea, pentru că şi ei sunt fraţii noştri, de a cărui mântuire trebuie să ne îngrijim”.

7. Robert, care a privit şi el scena în care Sebastian şi suita lui au fost luaţi prizonieri şi împinşi mai departe, spune: „Doamne, preabunule Părinte! Cât de departe ajung privirile mele, văd totul acoperit cu zăpadă. Toţi munţii mai înalţi din Steiermark, Kärnten, Tirol şi Salzburg sunt acoperiţi cu zăpadă, dar nu se poate ca toate acestea să fie din cauza temeiurilor greşite ale lui Sebastian!”

8. Eu îi răspund: „Desigur că nu. Numai că există destui nebuni de soiul lui în toate ţările. Şi cu aceste spirite, lucrurile se petrec ca în cazul conexiunilor electrice: de îndată ce undeva, într-un colţ ascuns, se agită un astfel de spirit, în aceeaşi clipă se stârnesc toate spiritele de acelaşi tip, care devin active. Or, dacă această activitate a lor se opune cu brutalitate ordinii Mele, toate spiritele din toate ţinuturile sunt prinse deodată şi îndrumate spre limitele lor prin mijloace adecvate. Însă corectarea lor nu se poate desfăşura la fel de simultan şi de brusc cum se petrece stârnirea răului, ci se desfăşoară la fel ca atunci când pe un câmp o mie de oameni sunt răsturnaţi dintr-o dată de un cutremur de pământ. De căzut cad cu toţii în acelaşi timp, dar ridicarea nu se petrece la fel de uşor. Unii se vor ridica imediat, însă alţii, care au fost mai mult sau mai puţin loviţi, se vor ridica abia treptat, şi cu greutate. Cei care au fost răniţi foarte grav vor necesita foarte mult timp şi osteneală ca să se ridice, iar cei care au murit vor rămâne la pământ. La fel se petrec lucrurile şi în cazul acestor judecăţi aparte! Toate spiritele sunt prinse deodată, dar ele nu sunt eliberate în acelaşi timp, pentru că eliberarea nu depinde de o putere exterioară, ci numai de propria lor forţă de viaţă.

9. Ai văzut aşadar toţi munţii acoperindu-se, ca la un semn, de zăpadă, care constituie un strat răcoritor pentru spiritele înfierbântate, dar care semnifică în acelaşi timp manifestarea forţei Spiritelor păcii. Atunci când această putere este retrasă de aceste spirite, spiritele naturii prinse împreună cu ele se topesc, devenind apă. Adevăratele spirite captive prinse sub aceste spirite ale naturii devin atunci libere şi pot face ceea ce vor. Dacă se îndreaptă către bine, este foarte bine pentru ele; dar dacă se îndreaptă din nou înspre cele rele, desigur că nu le va merge altfel decât rău”.

Capitolul 265

Despre spiritele naturii şi elementele stelare din sufletul omenesc.
Cum se pot dezvolta din Dumnezeu şi spirite impure.
Vizita celor şaptesprezece, vechi prelaţi din Rein.

1. Robert spune: „Doamne, asta înţeleg. Dar Tu ai spus ceva şi despre nişte spirite ale naturii, care se dizolvă apoi, devenind apă. Cine şi ce sunt, de fapt, aceste spirite?”

2. Eu îi răspund: „Acestea sunt scântei spirituale primordiale, sau idei individuale ale inimii Mele. Dacă sunt pregătite în mod corespunzător prin mici încercări şi cresc prin tot felul de fapte în iubirea Mea, ele vor fi învăluite în forme materiale, vegetale şi animale. La sfârşitul drumului lor

evolutiv, ele vor deveni suflete omeneşti, cu întreaga inteligenţă corespondentă, putându-şi dezvolta astfel propriul Meu spirit al iubirii, ca fiinţă legată pe vecie de asemenea suflete.

3. Şi sufletul tău este asemănător, numai că el nu a provenit din astfel de spirite, ci de pe un alt Pământ. Anumite elemente legate de carnea trupului tău ai primit, desigur, şi de pe acest Pământ; dar în linii mari, tu faci parte dintre sufletele care aparţin pământului numit *Uranus.*

4. Desigur că toate sufletele de pe acest Pământ conţin elemente din toate stelele, dar predominantă rămâne în ele natura acelei lumi pământeşti în care au fost configurate pe deplin ca sufletele omeneşti, înţelegi acum în ce constă structura acestor spirite ale naturii?"

5. Robert: „Da, Tată şi Dumnezeu al meu; acum, lucrurile îmi sunt limpezi! Numai că încă nu înţeleg cum de pot proveni totuşi din Tine - care eşti fiinţa cea mai desăvârşită în toate - şi spirite impure şi nedesăvârşite; căci nicăieri nu poate exista ceva care să nu fi provenit din Tine!" - Eu îi răspund: „Prietene, acest lucru ţi l-am explicat cu claritate cu o ocazie anterioară. Readu-l în memoria ta, şi totul îţi va deveni limpede".

6. Robert: „A, da, într-adevăr, atunci când ne-ai arătat diferenţa dintre gândurile şi ideile Tale. Da, da, acum ştiu: fiecare gând în sine - ca *esenţa fundamentală* a unei idei - este pur. Dar pentru că din esenţa fundamentală (ce rămâne mereu pură în sine) se pot forma şi imagini impure, aceste imagini sau idei sunt mai impure decât gândul primordial sau decât esenţa lui fundamentală, pentru că ele pot expune şi ceva impur - ceea ce desigur că este imposibil în planul esenţei fundamentale în sine. Căci o linie pură rămâne o linie, dar nu şi figura ce rezultă din combinarea liniilor.

7. Dar, Doamne, astăzi este deja luni, şi în afară de povestea episcopului Sebastian nu am văzut şi auzit prea multe altele. Cum ar fi dacă am face o scurtă vizită într-un alt loc?"

8. Eu: „Ar fi bine, însă astăzi ne vor vizita şaptesprezece prelaţi din mănăstirea Rein, cu care vom avea ceva de lucru. Abia mâine vom vizita pentru câteva ore un alt loc. Însă acum, să stăm cu toţii liniştiţi, căci prelaţii se află deja în drum spre noi".

9. Episcopul Waldstein: „Dacă nu fac parte dintr-o perioadă foarte timpurie, oare voi recunoaşte şi eu pe vreunul dintre ei?" - Eu: „Nu prea, pentru că toţi fac parte din prima perioadă în care a fost întemeiată această mănăstire. Cei din vremea ta nu au atins încă maturitatea - şi nu o vor atinge încă vreme îndelungată - pentru a putea ajunge acolo unde ne aflăm noi. Dar iată-i că sosesc, cu nişte mutre foarte grave. De aceea, îi vom întâmpina şi noi cu toată gravitatea şi le vom arăta că prezenţa noastră pe vârful acestei coline este şi ea justificată.

10. Colina a aparţinut cândva acestei mănăstiri şi era cultivată în partea de sud-vest cu mici vii, în timp ce partea nordică şi cea estică a rămas împădurită din cauza vânatului. Ulterior, lucrurile s-au schimbat întrucâtva şi mănăstirea a pierdut unele posesiuni, însă cei şaptesprezece prelaţi mai sunt încă - în imaginaţia lor - în posesia deplină a tot ceea ce a aparţinut cândva acestei mănăstiri. Ei erau foarte mândri de colina aceasta şi nu-i priveau cu plăcere pe oamenii care veneau pe aici, din cauza îngrijirii vânatului. Ei cred că noi suntem nişte braconieri travestiţi, şi din acest motiv vor să ne sperie ca să fugim de pe această culme. Atenţie, căci hăituiala va începe imediat".

11. Robert: „Doamne, oare nu ar fi bine să ne folosim în faţa acestor eroi de Helena, din cauza binecunoscutului ei limbaj vienez? Căci ea ar putea să le arunce acestor capete seci adevărul în faţă". - Eu: „În cazul de faţă nu este recomandabil, pentru că aceşti şaptesprezece călugări nu înţeleg limba vieneză şi sunt nişte fanatici religioşi cumpliţi. Ei provin din vremea aşa-numitei *Sfinte Inchiziţii.* Şi s-ar înfuria foarte tare dacă li s-ar azvârli ceva în faţă, fapt care nu ar face decât să le trezească zelul adormit, datorită căruia au fost martirizate atâtea suflete credincioase în modul cel mai revoltător cu putinţă. Dar ce se poate face? Aceşti popi au fost într-adevăr atât de proşti încât să creadă că prin asemenea acţiuni oribile îi pot aduce un serviciu lui Dumnezeu. Şi cu cât un preot era mai neîndurător, cu atât se considera mai sfânt şi cu atât era considerat mai sfânt inclusiv de ceilalţi obscurantişti. - De aceea, să nu vorbiţi deloc în prezenţa acestor şaptesprezece. Pur şi simplu să nu participaţi la cele ce se întâmplă, ca şi cum nu aţi da deloc atenţie la ceea ce voi face Eu cu ei. Dar acum staţi liniştiţi! Căci se află deja în faţa noastră şi ne măsoară cu privirile lor cu adevărat inchizitoriale".

12. După aceste cuvinte, un *prelat* titularizat păşeşte înainte. Acest popă Mă măsoară din cap până în picioare, cu o privire dispreţuitoare aruncată peste umărul stâng, şi spune: „Cine v-a îngăduit să păşiţi pe această sfântă colină şi să-mi speriaţi vânatul, care este la rândul său sfânt, pentru că este destinat slujitorilor zeloşi ai lui Dumnezeu? Răspundeţi, căci altfel veţi afla condamnare şi moarte!"

13. Eu îi răspund: „Domnul acestei lumi are dreptul să se aşeze unde doreşte, şi nu este nevoit să ceară aprobarea aparenţilor posesori lumeşti ai acelui loc. De aceea, El şi-a asumat dreptul de a lua loc aici, şi aceasta pentru că această colină a fost cea mai puţin desacralizată dintre toate împrejurimile acestui oraş prin faptele oribile ale oamenilor răi. - Eu sunt Hristos, Dumnezeul vostru, şi am venit să aduc lumii celei rele o judecată, iar mărturisitorilor Mei fideli har, iertarea păcatelor şi viaţa cea veşnică. Cine Mă recunoaşte, Mă primeşte şi nu se supără din cauza Mea, acela să nu fie distrus! Dar cel care se supără pe Mine şi nu crede că Eu sunt Cel dintâi şi Cel din urmă, începutul şi Sfârşitul, Alfa şi Omega, acela va fi pierdut. - Acum ştiţi tot ceea ce trebuie. Ce veţi face, în consecinţă?”

14. Mitropolitul primat spune: „Dă-ne un semn şi vom crede cuvintele tale”. - Eu: „Există multe semne în faţa ochilor voştri. Contemplaţi-le şi ele vă vor aduce lumina! Pentru că voi nu sunteţi tocmai răi, în schimb sunteţi foarte orbi şi proşti. Ştiţi oare că aţi murit cu toţii de mult?” - Prelatul: „Ce, cum, cine a murit? Cum, unde şi când? Oare eu nu trăiesc acum? Sunt mort? Cum poţi să-mi dovedeşti asta? Aşadar, adu semne şi dovezi pentru toate astea, căci altfel veţi fi închişi ca escroci şi braconieri!”

15. Eu: „Nu vă înfierbântaţi aşa de tare, iubiţilor, căci s-ar putea să mă înfierbânt şi Eu, şi atunci s-ar putea ca lucrurile să se înfierbânte cam tare pentru voi! Dar pentru că vă e atât de teamă pentru vânatul vostru, care nu mai există de fapt decât în imaginaţia voastră, vom părăsi cu toţii pentru un scurt timp această colină şi ne vom duce pe muntele Schockel. Acolo vi se vor deschide ochii pentru câteva clipe, ca să vedeţi dacă mai sunteţi sau nu stăpânii mănăstirii Rein, sau dacă aceasta nu este deja administrată de multă vreme de un nou prelat”.

16. Mitropolitul primat: „Cum?! Vrei să mergem pe cel mai înalt munte din Steiermark, pe care încă nu a pus nici un muritor piciorul din cauza înălţimii sale şi a multor vrăjitoare şi spirite rele care bântuie pe acolo?” - Eu: „Tocmai de aceea, trebuie să mergem pe acolo, ca să fiţi vindecaţi de trei prostii capitale ce vă ţin vederea captivă: mai întâi, de părerea că aţi mai trăi încă pe Pământ, apoi de faptul că Schockel nu este nici pe departe cel mai înalt munte din această ţară, şi în sfârşit, de faptul că acolo nu se află nici vrăjitoare şi nici spirite rele. Abia apoi veţi putea înţelege că nici această colină nu mai este proprietatea voastră, că aici nu se mai află nici cerbi şi nici căprioare, şi deci că nu se mai poate face nici braconaj”.

17. Mitropolitul primat: „Dar cum putem ajunge pe o înălţime atât de înspăimântătoare? Pentru asta este nevoie de o călătorie de mai multe zile”. - Eu: „O, nu, nouă nu ne trebuie atâta! Şi ca dovadă că nici voi nu mai sunteţi oameni în trup, ci oameni spirituali, vom face această călătorie într-o clipă. Eu spun pur şi simplu: Aşa să fie! - Şi iată-ne că am şi ajuns. Ei, cum vă place aici?”

18. Mitropolitul primat spune, vizibil uluit: „O, dar asta e tare, e chiar tare! Bine, dar cum am ajuns atât de brusc aici? Am călătorit ca fulgerul de pe colina din Rein până aici. Da, acum parcă începe să se aprindă o lumină pentru mine. Noi, cei şaptesprezece, am rămas într-adevăr fără trupuri, cu mulţi ani în urmă. Numai că nu am înţeles acest lucru până acum. Ar fi trebuit să realizăm că această mănăstire nu a avut niciodată mai mult decât un singur prelat, iar noi eram şaptesprezece, număr care a şi crescut ulterior. Oare nu este ciudat cât de proşti şi de orbi pot fi oamenii? - Şi acum observ foarte bine că există munţi cu mult mai mari decât acest Schockel - cât despre vrăjitoare şi spirite rele, nu se zăreşte nici o urmă! - Da, însă acum trebuie să-i mulţumim foarte mult acestui minunat conducător! Chiar dacă el nu este însuşi Domnul Hristos, trebuie totuşi să fie un spirit puternic, trimis de Dumnezeu la noi”. După aceste cuvinte, cad cu toţii cu chipurile la pământ în faţa Mea, şi aduc laudă puterii divine din Mine.

19. Robert Mă întreabă: „Doamne, dar ce am eu în comun cu aceştia?” - Eu îi răspund: „Şi ei sunt tot spirite de pe Uranus,* la fel ca şi tine, şi de aceea, sunt foarte încăpăţânaţi. Şi tot din acest motiv va trebui să-i primeşti în casa Ta. Acum înţelegi motivul acestei apariţii?”

20. Robert: „Da, Doamne şi Părinte, acum înţeleg foarte bine. Oare şi spiritele de adineauri cu care eram pe colina de jos sunt tot oameni de pe Uranus?” - Eu: „Nu, dar ei sunt asemănători cu tine în privinţa iubirii, şi de acea fac parte din societatea ta. Căci Eu îţi spun ţie că de acum înainte tu vei fi pilonul principal al unei noi Uniuni. Aceasta este răsplata ce îi revine fiecărui om care a lucrat dintr-un motiv cinstit şi bun în via Mea”.

21. Cei doi episcopi observă foarte smeriţi: „Doamne! Dar şi noi am lucrat în via Ta. Oare nu vom primi şi noi aici o funcţie cât de mică?” - Eu le răspund: „Este drept că şi voi aţi fost lucrători,

dar lumea v-a dat deja o bună răsplată, însă acest spirit a lucrat fără vreo răsplată lumească. Iar pentru osteneala sa, lumea l-a răsplătit cu moartea, iar aceasta face ca între voi şi el să fie o diferenţă considerabilă. El este un martir; sunteţi şi voi la fel? El a căzut jertfă a iubirii pentru fraţii săi; aţi căzut şi voi?”

(* - Vezi şi „Saturn” revelaţie prin Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 266

Sfânta vanitate a episcopilor. Numai Dumnezeu este bun.
Se apropie nişte spirite întunecate şi nişte biete suflete bolnave, carte găsesc un tratament corespunzător.

1. Cei doi episcopi rostesc într-un glas: „O, Doamne, desigur că în comparaţie cu el noi suntem nişte nulităţi, pentru că nouă nu ne-a mers niciodată rău pe Pământ. Şi de vreme ce acest fiu al iubirii Tale este un spirit atât de înalt în faţa Ta, ne va ierta desigur că i-am arătat prea puţină consideraţie. Vom compensa din belşug în viitor această atitudine a noastră. Numai că nu înţelegem cum de am fost găsiţi vrednici de a fi preluaţi în adunarea cerească a unor asemenea mari sfinţi. Căci cât de mare trebuie să fie acela care merge neîncetat alături de Tine, care acţionează după voia Ta şi este învăţat în toate direct de către Tine!”

2. Eu: „Aţi fost amândoi nişte venerabili episcopi şi acum vorbiţi ca şi cum v-aţi fi şcolit ani de-a rândul la şcoala unor persoane ipocrite şi bigote. Cine este sfânt în faţa Mea? Numai Dumnezeu este sfânt şi bun, iar toţi ceilalţi sunt fraţi şi surori, şi întotdeauna cel mai mic şi mai neînsemnat este cel mai mare în împărăţia Mea. Însă întreaga slavă se cuvine doar lui Dumnezeu, şi toate celelalte trebuie cuprinse numai în şi prin iubire!

3. Însă acum să rămânem aici, căci pentru acestea avem o veşnicie întreagă în faţa noastră. După măsurile pământeşti, ne aflăm deja aici de trei ore, şi cei şaptesprezece prelaţi mai stau încă la pământ cu feţele în jos. Or acum trebuie să îl ajutăm, şi de aceea, trebuie să ne întoarcem repede pe colina noastră. Acolo se află câţiva prieteni pământeni ai noştri care părăsesc acum colina, ceea ce însă nu contează, pentru că binecuvântarea noastră, de care este impregnată colina, au primit-o deja. - Aşadar, haideţi să mergem acum la prelaţi!

4. Hei, cei şaptesprezece prelaţi ai mănăstirii Rein, ridicaţi-vă! Aţi dobândit acum o nouă vedere, ca să vedeţi lumina cea adevărată şi să înţelegeţi adevărul. De aceea, nu îndreptaţi noua lumină a ochilor noştri înspre Pământul cel întunecat, ci priviţi înspre lumina tuturor luminilor şi înţelegeţi-o!”

5. După aceste cuvinte, cei şaptesprezece se ridică şi privesc plini de uimire în jurul lor. Iar mitropolitul primat, în calitate de purtător de cuvânt al lor, spune: „Doamne-Dumnezeule şi Părinte! Abia acum recunoaştem întrutotul că Tu eşti Cel despre care mărturisesc toate Cerurile şi Pământurile. O, Tată! Ce să facem pentru a fi vrednici de faptul că ne aflăm în apropierea Ta?” - Eu îi răspund: „De acum încolo iubiţi-Mă pe Mine mai presus de orice, pentru că iubirea voastră faţă de Mine este adevărata voastră viaţă veşnică. Şi iubiţi-i pe toţi fraţii şi pe toate surorile voastre la fel ca pe voi înşivă, pentru că iubirea faţă de fraţii şi surorile voastre vă condiţionează fericirea. Cu cât veţi da mai mult dovadă de o adevărată iubire activă între voi, cu atât mai fericiţi veţi fi!

6. Toate Cerurile, cu fericirile lor fără număr şi fără de nume, provin din adevărata iubire faţă de aproape - aşa cum, dimpotrivă, toate chinurile din Iad provin din iubirea de sine. Dacă nu ar exista iubire de sine, nu ar exista nici Iad, şi pe Pământ nu ar exista războaie, foamete sau ciumă, însă pentru că oamenii sunt plini de această iubire de sine fatală - din care este alcătuit Iadul, de către oameni şi nu de către Mine - ei trebuie să accepte şi acest rău care provine din iubirea de sine şi egoism.

7. E drept că Satana mai este şi acum conducătorul Iadului, după cum el a fost şi primul său întemeietor, însă ea nu mai are de mult puterea de a-i corupe pe oameni, pentru că aceştia l-au depăşit deja. De când oamenii depind numai de voinţa lor liberă, există mulţi printre ei de la care Satana ar putea lua lecţii, în special dintre clericii romani şi dintre iezuiţi, faţă de care Satana are chiar respect, însă astfel de fiinţe se denumesc pe sine «slujitori ai lui Dumnezeu». Cum vi se pare acest lucru?”

8. Mitropolitul Primat: „O, Doamne! Este înspăimântător să auzim aşa ceva din gura Ta!” - Eu: „Da, dar aşa stau lucrurile, şi împotriva lor nu se poate face deocamdată prea mult. - Însă acum va fi în curând cinci şi jumătate, şi trebuie să ne întoarcem pe colina noastră.

9. Amin! - Şi iată că am ajuns din nou pe colina din Rein. Acum, iată că se înalţă deasupra oraşului un nor dens, şi din toate cimitirele acestui oraş urcă o ceaţă uşoară. Ce credeți că înseamnă aceasta?” Răspund cu toții: „Doamne, noi nu ştim, spune-ne Tu!”

10. Eu: „Norul negru de deasupra oraşului este un colegiu alcătuit din cel puțin zece mii de călugări şi tot felul de preoți care zăbovesc în acest ținut de 400 de ani şi nu pot găsi nicăieri o cale de ieşire, din cauza orbirii lor. Printre aceştia se află şi câțiva episcopi şi prelați. Pe aceştia îi vom pune acum în mişcare şi-i vom trimite în ținutul Mării Negre. Acolo vor începe să facă diverse rele, pentru că din cauza prezenței Mele personale au devenit ceva mai treji şi mai văzători. În mare vor ajunge la sine după câteva sute de ani buni, şi abia atunci se va putea face ceva cu ei. Aburii uşori de ceață de deasupra cimitirelor conțin suflete sărace şi bolnave, însetate de mântuire. Pe acestea va trebui să le ajutăm pe deplin în această noapte pământeană de miercuri spre joi. Vreau să se apropie de noi! Şi iată-i că încep să vină spre noi”.

Capitolul 267

Cel ce-i primeşte pe săraci, mă primeşte pe Mine!
Mântuirea şi consolarea sufletelor însetate.
Fecioara iubitoare.

1. Robert spune: „O, Doamne şi Părinte! Cu cât sosesc mai mulți oaspeți sub acoperişul casei mele, cu atât cresc bucuria şi fericirea mea. Numai că aş dori să aflu în ce raport se află aceste suflete cu mine. Sunt şi ele cumva suflete de pe Uranus?” - Eu: „O, nu! Nu sunt şi nici nu trebuie să fie. Sunt săraci, şi ca atare trebuie să-ți fie cele mai apropiate. Căci şi aici este valabilă afirmația fundamentală: «Cine primeşte un sărac în numele Meu, Mă primeşte pe Mine». Cred, frate Robert, că în aceasta constă motivul fundamental pentru care Eu îngădui ca şi astfel de suflete sărmane să aibă parte de o bună primire în marea ta casă”.

2. Robert: „O, Doamne şi Părinte, fie atunci ca toți cei care sunt săraci pe Pământ să vină în casa mea! Căci dacă într-o casă încap Soarele, Luna, stelele şi întreg Pământul, atunci acolo îşi pot găsi locul şi destui săraci. Iar în locul în care te afli Tu însuți, Doamne, de atâta timp, are suficient loc şi întreaga nesfârşire”.

3. După această observație corectă a lui Robert sosesc mai multe mii de suflete sărmane, care se orânduiesc în şiruri în jurul colinei şi se roagă pentru ajutor şi vindecare de nenumăratele rele care au rămas atârnate de pielea sufletelor lor la trecerea în această lume. Rugămintea le este ascultată, şi aceste suflete dobândesc imediat o înfățişare frumoasă şi sunt îmbrăcate cu veşminte albe, garnisite cu verde în cazul bărbaților şi cu roşu în cazul femeilor.

4. După ce săracii au fost atât de bine tratați, noi le trimitem un *mesager* cu indicația să-i ducă pe toți în vârful muntelui Plabutschberg, unde vor găsi lapte, pâine şi vin. Căci spiritele slabe trebuie mai întâi hrănite cu laptele spiritual, pentru ca să dobândească din această hrană atâta putere încât să poată suporta apoi pâinea şi vinul. Mesagerul este unul dintre cei dintâi care ne-au urmat la Viena. El îi aduce pe toți printr-o mişcare rapidă pe înălțimea muntelui desemnat, unde săracii găsesc din belşug ceea ce le este necesar.

5. După ce s-au săturat pentru prima dată în viața lor spirituală, nu ştiu cum să îi mai mulțumească mesagerului şi ce să mai facă de dragul lui. Însă acesta îi îndreaptă prietenos către Mine, Cel care le-am dăruit aceste bunuri. El le spune că în curând îi voi vizita Eu însumi şi că atunci îl vor vedea pentru prima oară pe Domnul-Dumnezeu, creatorul şi Tatăl lor, şi că vor fi binecuvântați de El însuşi pentru totdeauna. Când află acest lucru, spiritele debordează de bucurie.

6. Însă o fecioară de o frumusețe neobişnuită devine extrem de melancolică aflând această veste. Inima ei, care a fost mereu îndreptată către Mine pe lumea aceasta, devine plină de foc, iar iubirea ei față de Mine devine tot mai puternică. Pe un ton extrem de blând, ea îi spune mesagerului: „Nobile prieten al preaiubitului meu Iisus, te rog să mă conduci la El! Eu nu trăiesc decât pentru El. El este totul pentru mine, Dumnezeul meu, Tatăl meu, iubirea mea!”

7. Mesagerul îi răspunde: „Preafrumoasă şi scumpă soră a mea! Eu nu sunt decât un slujitor al Domnului şi mie îmi este îngăduit să fac numai ceea ce mi-a poruncit Domnul. Dar mă voi întoarce la Domnul şi îi voi exprima stăruitor dorința ta. Fii sigură că nu te voi uita. Ai pătruns inclusiv în inima mea, şi nu ştiu dacă vei mai găsi ieşirea din ea! Rămâi cu bine între timp, şi s-ar putea să ne vedem peste doar câteva clipe”.

8. După aceste cuvinte, mesagerul o părăseşte pe frumoasa melancolică şi se întoarce înapoi. Dar abia a parcurs o jumătate de drum când priveşte în urma sa şi o vede pe frumoasa melancolică urmându-l îndeaproape. Atunci, rămâne pe loc şi o întreabă: „Dar ce vrei să faci, o, frumusețe cerească? Doar ştii că nu îmi este îngăduit să fac mai mult decât mi s-a poruncit. De ce mă urmăreşti?” - Fecioara îi răspund: „O, prietene, ai cumva şi porunca să mă opreşti din drumul meu?” - Mesagerul: „Nu, asta nu!” - Fecioara: „Atunci lasă-mă să merg pe această dulce cale a inimii mele!”

9. Mesagerul nu ştie ce să mai spună, şi îşi continuă în mod firesc calea. Dar după circa o sută de paşi, vin Eu însumi singur în întâmpinarea mesagerului. El Mă recunoaşte şi îmi relatează imediat dificultățile sale cu frumoasa melancolică ce-l urmăreşte.

10. Dar Eu îi spun: „Oare nu ți-a spus ea că urmează dulcea cale a inimii sale? Ea mă iubeşte mai presus de orice şi doreşte să ajungă mai repede acolo unde Mă aflu Eu, unicul obiect al iubirii sale. Şi asta trebuie să reții pe viitor, că acolo unde găseşti iubire nu ai voie să-i blochezi drumul spre Mine. Căci acolo unde într-o inimă există iubire, acolo există deja şi desăvârşirea spiritului. Iar când un spirit poartă desăvârşirea în sine, Mă poartă şi pe Mine în sine, şi se poate apropia fără teamă şi sfială de entitatea Mea propriu-zisă. Căci cel care a devenit el însuşi foc nu trebuie să se mai teamă de foc. Unde se află deci iubita inimii Mele?”

11. Răspunde mesagerul, întrucâtva afectat: „O, Doamne, trebuie că se află la vreo sută de paşi în urma mea, unde precis se vaită şi plânge, pentru că nu a îndrăznit să mă mai urmeze, deşi eu nu am oprit-o să o facă”. - Eu: „Ei, iubite prietene al Meu, aşa ceva nu-ți este îngăduit să mai faci vreodată. Căci iată, sărmana de ea suferă foarte mult acum. De aceea, condu-Mă la ea în clipa asta!”

12. Mesagerul: „Tu ştii prea bine, Doamne, unde se află sărmana, şi nu ai avut niciodată nevoie să Te conducă cineva. Dar pentru că Tu mi-ai poruncit mie să fac acest lucru, voi face aşa cum mi-ai spus”.

13. Mesagerul merge înainte, iar Eu îl urmez, în câteva secunde am ajuns în locul unde se află fecioara. Acolo o găsim pe cea iubită în genunchi, cu chipul îndreptat în sus şi rugându-se cu mâinile împreunate: „O, Tu, singura şi veşnica mea iubire, Iisuse, Domnul şi Dumnezeul meu! Cât de mult tânjeşte inima mea după Tine, şi totuşi nu pot ajunge la harul de a-Ti privi chipul cel sfânt. Trebuie să mărturisesc că în răstimpul acestor mulți ani de când mă aflu în această lume spirituală nu mi s-a întâmplat nimic. Este drept că m-am bucurat pentru multele suflete care au binevoit să primească de la mine învățătură despre Tine, Domnul meu, şi despre Cuvântul Tău cel sfânt. Toți discipolii mei iubiți m-au urmat şi îl aşteaptă cu miile pe Domnul. Am făcut tot ce puteam după cuvintele Tale, care să ne aducă la vederea chipului Tău. Într-un ultim stadiu am început chiar să postim şi să ne mortificăm trupurile, din pură iubire şi dor după Tine, dar până acum toate au fost zadarnice. O, Tată, arată-ne în marea Ta îndurare ce păcate mai sunt încă legate de noi, şi în special de mine!

14. Cât am trăit pe lume am fost o femeie frumoasă şi nobilă, pentru că bătrânul meu soț era nobil, şi am beneficiat de o înaltă considerație din partea oamenilor. Dar eu nu m-am lăsat niciodată în seama ei. Totuşi, unui învățător al fiicei mele i-am făcut o mare nedreptate, ceea ce a fost o lipsă grosieră de recunoştință din partea mea. Căci el fusese trimis de Tine, ca o lumină cerească în casa mea, şi m-a învățat prin cuvânt şi lecturi alese să te recunosc pe Tine, Tată preasfânt, în toată plenitudinea adevărului. Cât de mult m-am căit de această greşeală, atât pe Pământ cât şi aici!

15. Veşnicia este lungă, Doamne. Oferă-mi numai ocazia şi eu voi îndrepta toate greşelile mele pământeşti în numele Tău cel sfânt. Deşi pe Pământ nu am mai fost fecioară, aici sunt, pentru că până acum nici unui spirit masculin nu i-a fost îngăduit să mă atingă. Iubirea mea față de Tine, Tată, a fost cel mai puternic scut al meu! - O, tu, mesager dur al Cerului, care nu m-ai lăsat să te urmez, oare când te vei întoarce şi-mi vei aduce ştire de la Acela pe care-L iubesc mai presus de orice?” - După aceste cuvinte, începe iarăşi să plângă şi-şi ascunde chipul în palme.

Capitolul 268

Cei doi mesageri la noua Marie.
Pilda cu firele de iarbă şi stejarul.
Despre starea spirituala a Pământului. Desăvârşirea prin har.

1. Însă Eu mă îndrept spre ea şi îi spun: „Maria! Iată, mesagerul s-a întors deja. De aceea, nu mai plânge! Mesagerul a fost exact, însă dur nu este”. - La aceste cuvinte, cea căreia i-au fost adresate îşi ia repede mâinile de la chip şi se ridică de la pământ privindu-ne oarecum confuză. După o scurtă pauză spune sfioasă: „Iată, acum sunt doi mesageri aici. Care dintre ei îmi aduce ştire de la Cel pe care îl iubesc? Unde este El, iubirea Însăşi? Când vor ajunge ochii mei să-i contemple chipul sfânt?”

2. Eu: „Mai ai încă puțină răbdare, iubita Mea fiică! - Iată, Domnul este ca un grădinar înțelept: El ia fructele care nu s-au copt foarte bine de pe copaci şi le pune în cămară, pentru ca acestea să ajungă acolo la maturarea lor deplină. Dar pe cele frumoase le lasă în pom, pentru ca ele să-şi înmulțească substanța cea dulce, şi viața şi spiritul să se maturizeze pe deplin în germenul pe care îl poartă semințele lor în sine. Tot aşa, iarba cea măruntă a pământului se coace în scurtă vreme, însă ea va dăinui o vreme la fel de scurtă. Căci dacă vin gerurile şi furtunile iernii, ea moare curând şi mai păstrează numai o viță firavă în rădăcină.

3. Însă stejarul are nevoie de mulți ani ca să devină un copac capabil de a forma roade. Dar dacă a ajuns la plenitudinea forțelor sale, atunci pot să vină furtunile şi gerurile, cu toată puterea lor, şi el li se va opune cu un piept ca de fier. Şi iată că ai ajuns şi tu acum prin îndelunga ta aşteptare un fruct pe deplin copt. De aceea, îți va fi uşor să suporți apropierea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu poate suporta această apropiere dacă nu a devenit mai înainte pe deplin asemănător lui Dumnezeu în toate, şi anume pe căile arătate de El. Însă tu ai crescut în iubire, şi în felul acesta eşti pe deplin maturizată în spirit. De aceea, am venit amândoi în grabă la tine, pentru a te culege ca pe un fruct prețios, pentru cămara cu mâncăruri a Domnului. - Însă acum vrem să mergem mai întâi pe culmea unde se află ucenicii şi ucenicele tale, ca să le ducem vestea cea bună!”

4. Maria spune: „O, iubite prietene, vocea ta răsună atât de plăcut şi înțelepciunea ta îmi luminează ca un Soare toate nelămuririle! Este adevărat, prietene ceresc al meu, că tu ai fi singurul care mi-ar face suportabilă întârzierea vederii Domnului meu Iisus Hristos. Adevăr îți spun: nici chiar Domnul însuşi nu poate vorbi cu mai multă putere şi mai înviorător. Şi eşti de o bunătate, de o blândețe şi de o iubire atât de cerească! Nu-mi dai voie să te ating? Simt nevoia să o fac!”

5. Eu: „Vino la Mine şi lasă-te condusă de Mine pe înălțimi! Cu acest prilej, Mă vei putea atinge foarte bine. Crezi cumva că eşti mai puțin plăcută Mie decât îți sunt Eu ție? Să nu te gândeşti la aşa ceva! Căci cu mult înainte ca tu să Mă fi iubit, Eu te-am iubit pe tine cu toată văpaia de viață a inimii Mele! Însă aici nu este locul în care să-ți expun toate aspectele iubirii Mele. Abia pe culme ne vom cunoaşte mai îndeaproape şi vom putea recunoaşte întrutotul iubirea noastră reciprocă”.

6. Maria păşeşte spre Mine fără să ştie că Eu sunt cel pe care îl caută. După ce îmi atinge brațul, cade în genunchi şi spune: „Prietene, mai bine întoarce-te de la mine! Căci eu sunt mult prea slabă ca să rezist iubirii tale. Iar tu ai putea să-mi iei toată iubirea pentru Domnul Iisus şi să mă atragi spre ființa ta”. - Rostesc Eu: „Nu face nimic, căci de dragul tău Eu şi Domnul vom fi una!”

7. Maria: „Desigur că vei putea face asta. Dar inimii mele nu îi este indiferent dacă eu îl iubesc pe Domnul însuşi sau numai pe unul dintre mulți Săi prieteni. Şi totuşi, lucrurile sunt astfel încât aproape că nu aş mai putea iubi pe cineva în afară de tine. Îmi constrâng inima să se îndrepte către Dumnezeu, şi totuşi nu găsesc nici un temei să o fac. Eu nu vreau să te iubesc, căci numai pe Dumnezeu vreau să-L iubesc şi trebuie să-L iubesc. Dar cu cât mă străduiesc mai mult să nu te iubesc pe tine, cu atât mai mult se aprinde inima mea pentru tine, indiferent ce va spune Dumnezeu. O, tu, prietene ceresc, spune-mi de ce trebuie să te iubesc atât de mult? O, Doamne, ce se va întâmpla cu iubirea asta?”

8. Eu: „Stai liniştită şi să nu-ți pese cum şi pe cine iubeşti acum! Este suficient că iubirea ta este pură şi bună. Orice iubire care este pură în sine nu poate fi decât bună. Iar iubirea este pură atunci când nu are în sine iubire de sine. Căci dacă în iubirea pură se amestecă chiar şi foarte puțină iubire de sine, ea o acreşte în curând pe aceasta şi din iubirea pură mai rămâne doar un terci pustiu de viață.

9. Şi iată, iubita Mea Maria, că întreg Pământul este plin de un astfel de aluat acrit. Iar din el se nasc tot felul de bube şi abcese, din puroiul cărora nu iau naştere decât viermi sau polipi cu mii de trompe. De aceea, vei descoperi trilioane de spirite ale focului care abia dacă pot fi reținute cu toată

puterea să nu transforme din cauza mâniei lor în praf şi cenuşă întreg Pământul, împreună cu tot ceea ce se află pe el.

10. La oameni nu mai găseşti de mult nici o constanţă. Inimile lor au devenit reci şi întunecate, pentru că din acel aluat al inimilor lor s-a dezvoltat un aer rău care întunecă orice viaţă adevărată întru Dumnezeu. Dar Eu îţi spun ţie că şi răbdarea Domnului-Dumnezeu va ajunge în curând la capăt.

11. Doar câţiva, foarte puţini, mai susţin încă Pământul şi de dragul lor Dumnezeu vrea să mai amâne încă un timp distrugerea completă a acestui Pământ. Dar de îndată ce aceştia vor pleca de pe Pământ ca să vină la Dumnezeu sau vor deveni ei înşişi aluat acrit - lucru pe care numai Dumnezeu poate să-l prevadă - Pământul va fi predat Spiritelor focului. Iar acestea vor face atunci cu el şi cu purtătorii păcatelor ceea ce vor voi.

12. Dar din praful acestei mame-Pământ nu se va mai naşte apoi niciodată vreun spirit. Camăta şi impozitele au ajuns atât de mari pe suprafaţa întregului Pământ încât este aproape imposibil ca biata omenire, care până acum a mai fost încă o adevărată reprezentantă a lui Dumnezeu pe Pământ şi poporul propriu-zis al lui Dumnezeu, să mai poată dăinui. Domnul a dat Pământului ani buni, însă bogaţii au făcut din ei - prin spiritul cametei - ani răi, practicând asupra alimentelor o camătă ruşinoasă.

13. Însă acum voi lăsa să vină pe Pământ o vreme de sărăcie, astfel încât săracii să poată muri. Iar Dumnezeu va vedea atunci foarte bine ce vor face cei bogaţi. Dacă vor accepta sărăcia şi se vor opune cametei, atunci va fi oprită şi judecata asupra Pământului, iar Pământul va ajunge din nou la timpurile sale bune. În caz contrar însă, totul urmează să fie distrus, căci şi Pământul însuşi a devenit un aluat acru.

14. Adevăr îţi spun: Eu însumi Mă aflu pe acest pământ de câteva săptămâni şi acţionez pe căi deosebite asupra lui, dar sunt din ce în ce mai multă oroare faţă de oamenii aflaţi în trup şi faţă de Pământul însuşi. Astăzi este pe Pământ joi. Până sâmbătă noaptea voi mai rămâne încă pe acest tărâm plin de păcate, şi până atunci voi vindeca şi voi prelua ceea ce mai poate fi vindecat şi preluat. Dar după plecarea Mea, voi preda acest tărâm puternicelor Mele Spirite ale păcii, iar ele vor proceda după voia lor.

15. Acum vei vedea foarte bine ce diferenţă există între iubirea pură, curată, şi cea rea şi necurată. Iar Eu îţi spun din nou că iubirea ta faţă de Mine este pură şi bună, pentru că tu Mă iubeşti de dragul Meu. Şi de aceea, iubirea ta este plăcută lui Dumnezeu, căci aşa trebuie să fie orice iubire adevărată, şi nu să se asemene unui aluat al fariseilor. -

16. Iată că am ajuns pe culmea muntelui. Şi iată acolo, sub copacii aceia, se află ucenicii şi ucenicele tale. Du-te şi spune-le că Eu şi mesagerul anterior suntem aici pentru a-i înălţa pe deplin la viaţa cea veşnică, prin harul lui Dumnezeu!”

Capitolul 269

Domnul se dezvăluie fecioarei iubitoare.
Inima oarbă este mai înţelegătoare decât raţiunea educată.
Marea Binecuvântare de pe munte.

1. Maria spune: „O, tu trebuie să fii un prieten infinit de puternic al Domnului, dacă ţi-a dat ţie o asemenea putere! Chiar şi modul tău de a învăţa este întrutotul cel al Domnului, numai că îmi pari mai sever decât ar trebui să fie Domnul. Cel care o scoate la capăt cu tine, o va scoate desigur la capăt şi cu Domnul”.

2. Eu îi răspund: „De ce Mă consideri pe Mine mai sever decât Domnul însuşi?” - Maria: „Pentru că s-ar părea că ai un fel de mulţumire în a vedea în scurt timp Pământul praf şi pulbere în faţa ta. Pedepseşte-i pe cămătarii cei bogaţi şi ajută-i pe cei săraci în numele Domnului, şi atunci Pământul se va reface în bine!” - Eu: „Bine, exact aşa se va întâmpla, iar tu vei avea dreptate! De data aceasta va avea loc doar o judecată asupra cămătarilor. Fie ca aceste cârtiţe ale Pământului să fie înecate într-un fluviu al mâniei divine, în mijlocul puterilor amăgitoare!

3. O, iubita Mea! Eu aud foarte bine vaietele şi plânsul săracilor, îi văd pe brutari, pe morari şi pe măcelari cum iau o camătă uriaşă. Ei se comportă ca şi cum în ziua următoare vor ajunge

cerşetori. Se prefac că nu câştigă nici atât cât să-şi poată cumpăra o singură lingură de supă. Draga Mea Maria, aceasta este o nedreptate strigătoare la Cer! Şi aşa procedează aproape toți cei care fac comerț cu alimente.

4. Alți bogați, care-i mai sprijină încă pe cei nevoiaşi, se retrag tot mai mult şi încearcă să se limiteze. Dar cu toții trăiesc bine şi numai săracii trebuie să resimtă înzecit nevoile şi mizeria. Iată că mânia demult adormită a lui Dumnezeu se va trezi în curând, şi o judecată fără de seamă se va abate peste toți agenții de schimb, samsarii şi cămătarii, dar şi asupra tuturor bogaților care îşi închid întrutotul inimile şi casele față de săraci. De data aceasta se va ajunge ca săracii să aducă slavă lui Dumnezeu, iar cei bogați să vrea să fugă de tot ceea ce le vine în întâmpinare, dar asta nu-i va ajuta cu nimic!"

5. Maria: „Dar, iubite prietene, de unde ştii tu cu atâta exactitate ce va face Domnul? Eşti atât de plin de spiritul lui Dumnezeu încât să prezici totul ca şi cum ai fi tu însuți Domnul?" - Eu: „Mergi acum la învățăceii tăi şi cheamă-i încoace ca să ajungem acum, împreună cu ei, la o ordine deplină".

6. Maria merge şi-şi strigă învățăceii: „Iubiții mei frați şi iubitele mele surori, Domnul a ascultat implorarea noastră! El a trimis un mesager din Cer care să ne conducă în ținuturile luminii, ale vieții şi ale adevărului în Dumnezeu, care este țelul final al tuturor strădaniilor noastre şi iubirea noastră veşnică! Ridicați-vă cu toții şi veniți împreună cu mine la cei doi mesageri".

7. Cu toții sunt în culmea bucuriei şi vin în cea mai desăvârşită ordine la Mine, aşezându-se în jurul Meu pe şapte rânduri într-un cerc larg. - însă Maria vine din nou la Mine şi-Mi spune: „Prietene, aceştia sunt toți, şi după ştirea mea printre ei nu se află nici unul care să nu fie îmbrăcat cu veşmânt de nuntă. Toți simt şi gândesc la fel ca şi mine, căci eu i-am învățat şi i-am condus până aici pe cât de bine m-am priceput. Mi-ar fi fost imposibil să-i conduc mai departe, pentru că de aici încolo eu nu mai cunosc nici o cale. Tu eşti atât de plin de iubirea şi de puterea Domnului încât iubirea mea față de tine mă consumă. Lasă aşadar preaplinul de iubire al Domnului pe care îl ai în tine să coboare asupra copiilor Săi. Şi dezvăluie-ne voință sfântă a Domului, ca să înțelegem ce ne rămâne de făcut de acum înainte!"

8. Eu: „Iubita Mea, timpul este scurt şi joia se apropie de sfârşit. Soarele a părăsit deja de mult orizontul serii. De aceea, vă voi spune foarte pe scurt ce este cu voi şi care va fi sarcina voastră viitoare. Ascultați aşadar:

9. Domnul, pe care tu îl iubeşti atât de mult şi pe care acum trebuie să te constrângi să îl iubeşti, pentru că inima ta nu Mă poate părăsi pe Mine - sunt Eu Însumi!" (La aceste cuvinte Maria cade în genunchi). „Iar sarcina voastră este să-Mi urmați Mie pe acea colină dinspre est, unde aşteaptă mulți de-ai noştri. Acolo veți fi binecuvântați şi întăriți cu iubirea, harul şi puterea Mea!"

10. După aceste cuvinte, Maria îşi revine puțin şi strigă cu inima frântă de iubire: „O, Doamne, Doamne! Dumnezeul meu, Părintele meu! Abia acum înțeleg de ce inima mea bătea atât de aprins pentru Tine. În vreme ce eu mă străduiam prin intermediul rațiunii mele să-mi îndrept inima spre Dumnezeu, inima era mai înțelegătoare şi nu voia să se întoarcă de la Tine. De aceea, ar trebui ca oamenii să asculte mai degrabă de inimă decât de rațiunea lor. Căci de vreme ce inima, cu toată orbirea ei, vede mai bine decât rațiunea cea mai şcolită cu ochii deschişi - oare ce va fi în stare să vadă o inimă educată? O, Doamne, iubire a iubirii inimii mele! Iartă marea orbire a rațiunii mele şi faptul că nu Te-am recunoscut, în timp ce inima mea Te-a recunoscut atât de uşor când s-a aflat în apropierea Ta!"

11. Eu: „Fii liniştită, iubita Mea Maria! Totul este în ordinea cea mai perfectă. Însă acum ridică-te şi spune-le învățăceilor tăi că trebuie să ne urmeze". - Măria se ridică imediat cu inima plină de bucurie şi iubire şi le vesteşte degrabă învățăceilor săi voința Mea. Aceştia cad cu fețele la pământ şi înalță strigăte de slavă, însă Maria le vorbeşte cu o foarte mare înțelepciune şi toți se ridică de la pământ şi spun: „Părinte preasfânt, ai milă de noi şi preia-ne ca pe cei mai umili slujitori ai Tăi!"

12. Eu le spun: „Pacea fie cu voi! Grija voastră apasă pe umerii Mei, iar harul şi iubirea Mea să vă fie viață veşnică! Însă sarcina voastră va fi să Mă iubiți pe Mine şi pe frații şi surorile voastre ca pe voi înşivă! Căci legea Mea pentru Pământ este lege şi pentru toate Cerurile! - Iar acum, urmați-Mă!"

13. Se ridică cu toții şi în câteva minute ne întoarcem în punctul de unde am plecat, unde ceilalți ne salută. - Când ne aflăm pe colina din Rein şi o umplem până jos în câmpie, îi binecuvântez pe noii-veniți şi le înmânez adevărata pâine şi adevăratul vin din Ceruri.

14. Când s-au săturat cu toții, încep iarăşi un cântec de slavă şi mulțumire care durează până în dimineața zilei de vineri. La răsăritul soarelui fizic, toți noii-veniți cad într-o evlavie adâncă şi Mi se roagă Mie în adâncul inimii lor, ceea ce durează până pe la prânz, timp în care o mulțime de călugări de tot felul se apropie de colină din toate părțile.

Capitolul 270

Cete de spirite întunecate de călugări.
Dezbatere asupra Sfintei Treimi.

1. Acum, Maria, care se află lângă Mine, Mă întreabă ce înseamnă acest lucru şi cine sunt aceste nenumărate ființe în negru. - Eu îi răspund: „Oare nu ştii că stă scris: «Acolo unde se află un hoit se adună vulturii»? Aceste spirite nu caută în Mine ceea ce ai căutat tu. E drept că ştiu că Mă aflu aici, dar Eu nu sunt pentru ele ceea ce sunt pentru tine, ci exact contrariul! Eu sunt pentru ele un Antichrist şi cel mai mare dintre eretici; de aceea, încearcă să Mă înconjoare, şi dacă ar fi posibil, să Mă distrugă întrutotul. Iar Eu aş fi un hoit foarte gustos pentru stomacurile furiei lor şi ale tendinței lor de a domina.

2. Însă noi ne-am îngrijit deja de primirea lor: Priveşte în sus şi vei vedea nişte cete mari şi puternice; aceia sunt îngeri ai păcii. Ei vor prinde această cloacă neagră, o vor lega fedeleş şi-i vor răcori în mare măsură mânia. O, aceasta este o trupă foarte rea şi încăpățânată, care trebuie potolită într-un mod foarte serios. Pentru aceştia vor mai fi necesare mai multe secole până să înceapă să se lumineze întrucâtva. Însă nu te teme, căci nu vor fi în stare să ajungă la puterea noastră”.

3. Maria: „O, Doamne, dar dintr-un minut într-altul vin tot mai mulți. Firmamentul s-a întunecat deja de tot. Din Soarele fizic nu se mai vede nici o urmă, iar ei urcă din toate părțile ca nişte nori grei de furtună. Aproape că nu se mai poate face diferența între ei. Câți să fie oare?”

4. Eu: „Faptul că aici se află foarte multe spirite rele laolaltă este adevărat, dar cu toate acestea numărul lor nu depăşeşte şaptezeci de mii. Deasupra acestora se află însă peste un milion de Spirite ale păcii, care le pot veni de hac în câteva zile pământeşti. E drept că ar putea-o face şi într-o singură clipă, dar acest lucru nu trebuie să se întâmple, întrucât nici un spirit, indiferent dacă este bun sau rău, nu trebuie împiedicat să îşi folosească voința sa liberă.

5. Printre aceste Spirite există multe care sunt ceva mai bune decât majoritatea, şi care s-au lăsat mai degrabă antrenate de curentul general. Din cauza acestor Spirite care nu au intenții foarte rele şi care mai sunt încă în stare să primească o învățătură, capturarea celor propriu-zis rele nu trebuie să aibă loc deodată, ci doar treptat. De aceea, va dura câteva zile, care vor fi vizibile pentru oamenii pământeşti sub formă de nori, zăpadă şi ploaie. Desigur că cei mai răi vor fi prinşi de la bun început, dar cu cei mai puțin răi trebuie procedat cu precauție.

6. Pe la amiază vor veni la noi trei delegați. Este vorba de trei călugări carmeliți. Vom vedea ce doresc de la noi. Dar fiți atenți: în afară de Mine, Pavel, Ioan şi Petru, care se află aici lângă Mine, nimeni nu are voie să schimbe vreun cuvânt cu ei, pentru că nimeni nu este încă atât de puternic încât să reziste în fața lor. Mai degrabă ați rezista în fața lui Satan, căci Satan a putut fi adesea ironizat, pe când aceştia niciodată. Vor proceda într-un mod foarte inteligent, dar avem noi ac de cojocul lor. Însă iată că sunt deja foarte aproape de noi, ceea ce înseamnă că trebuie să ne concentrăm!”

7. În clipa aceea, cei trei se opresc în fața Mea şi mă întreabă cu îndrăzneală şi pe un ton batjocoritor cine sunt. - Eu le răspund: „Eu sunt exact ceea ce nu sunteți voi. Însă acum vă întreb la rândul Meu cine sunteți, ce căutați şi ce voiți, cu felul acesta obraznic al vostru?” - Cei trei îmi răspund: „Noi am venit să cercetăm care este religia ta şi a acestui grup al tău. De aceea, îți punem întrebarea: Crezi tu într-un Dumnezeu triunitar şi în sfânta Lui Biserică catolică, apostolică, mântuitoare, aflată sub conducerea Papei?”

8. Eu: „Ce este acela - Dumnezeu triunitar?” - Cei trei: „De vreme ce nu ştii, ne-am lămurit în privința ta! Oare nu ştii tu că Dumnezeu constă din trei persoane, anume din Tatăl, Fiul şi din Spiritul Sfânt care provine în aceeaşi măsură din cei doi?” - Eu: „Eu ştiu prea bine că voi aveți această credință, însă Eu şi toți cei de aici considerăm contrariul ca fiind adevărat. Noi considerăm lucrurile aşa cum sunt ele, anume că Dumnezeu este *o singură* persoană, care constă, ca să zic aşa, în sine însăşi, din trei Dumnezei!” - Cei trei strigă: „Eretic, eretic, eretic!”

9. Eu: „De ce ar fi acest lucru o erezie? Căci omul însuşi, creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, conţine o asemenea triadă într-o singură persoană: el are un *trup,* care îi conferă forma exterioară, un *suflet,* care dă viaţă acestei forme şi organismului ei, şi în fine, el are în interiorul sufletului un spirit divin, care îi conferă sufletului raţiunea, voinţa şi forţa. Oare nu aţi califica drept nebunia cea mai crasă dacă ar veni trei oameni la voi şi ar jura pe viaţă şi pe moarte că ei sunt întrutotul *un singur* om? Şi aceasta deşi unul dintre ei ar realiza tot felul de lucruri corespunzătoare talentelor sale, despre care cel de-al doilea şi al treilea nu ştiu nimic şi nici nu au capacitatea să le înfăptuiască ei înşişi? De vreme ce voi înşivă consideraţi că o asemenea afirmaţie pornită de la trei oameni mărginiţi ar fi o prostie în gradul cel mai înalt, cum de împovăraţi Divinitatea infinit de înţeleaptă cu o asemenea nebunie strigătoare la cer? Oare nu ar râde chiar şi regnul animal de voi, de vreme ce împovăraţi Divinitatea - în cazul în care credeţi într-o Divinitate -, prin cuvintele şi învăţăturile voastre, cu acest nonsens?

10. Cum se face atunci că îi învăţaţi pe alţii că «Divinitatea este cea mai înaltă înţelepciune» - dar le prezentaţi discipolilor voştri entitatea Divinităţii sub imaginea celui mai cras nonsens, făcând din Ea o asemenea absurditate încât orice gânditor manifestă dezgust faţă de un asemenea concept?

11. Dar cine sunteţi voi, vă întreb Eu, cei care îi învăţaţi pe tovarăşii voştri de credinţă să creadă într-o asemenea Divinitate? Căci în felul acesta, voi înşivă îl negaţi în modul cel mai cumplit pe Dumnezeu! Dacă voi propovăduiţi prin foc şi sabie un Dumnezeu care nu a existat niciodată, împiedicând în felul acesta milioane de oameni să ajungă la adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, atunci nu sunteţi slujitori în via lui Dumnezeu. Nu sunteţi decât nişte slujitori corupţi ai lui Satan, care îl ajută pe acesta să pustiască recoltele verzi, pregătind mirişti şi pustiuri în care să nu mai crească altceva decât scaieţi şi spini.

12. Care dintre voi L-a văzut vreodată pe Dumnezeu şi a vorbit vreodată cu El? Şi care dintre voi poate afirma cu conştiinţa împăcată că a primit învăţătură de la însuşi Dumnezeu? Da, este drept că voi aţi citit Cuvântul lui Dumnezeu, însă l-aţi răstălmăcit şi aţi făcut din el ce aţi vrut, ca să se potrivească cu setea voastră nestinsă de bani - şi aşa aţi ajuns la această întunecare! Iuda l-a trădat o singură dată pe Domnul, pentru că s-a lăsat covârşit de Satan, iar acesta a pătruns în trupul său şi l-a ucis. Dar Eu vă întreb: de câte ori este mai sfânt decât voi Iuda însuşi, căci voi îl trădaţi în fiecare zi de câte o sută de ori pe Dumnezeu, în faţa întregii lumi? L-aţi condamnat cu toţii la Iad pe Iuda, care M-a trădat o singură dată, după care a resimţit căinţa cea mai arzătoare. Atunci unde să vă trimit Eu pe voi, care L-aţi trădat pe Dumnezeu de milioane de ori? M-aţi numit pe Mine eretic; atunci voi ce sunteţi, voi, care îl trădaţi şi îl negaţi pe Dumnezeu de milioane de ori? Ce vreţi voi de fapt?”

13. După aceste cuvinte, cei trei trimişi încep să şovăie şi să se privească unul pe altul, fără să ştie ce să răspundă. Mă privesc inclusiv pe Mine din cap până în picioare şi nu ştiu ce să facă cu Mine, căci cuvintele Mele le apar ca nişte săgeţi aprinse şi ei recunosc profundul lor adevăr.

Capitolul 271

Cei trei mesageri se trezesc. Alţi trei doctori în teologie primesc învăţătură şi li se dă un test.

1. În clipa aceea sosesc alte trei spirite, care îi întreabă pe cei trei trimişi de ce zăbovesc atâta.

2. Primii trei spun: „Noi am auzit înţelepciunea din gura acestui bărbat care se află în faţa noastră. Cuvintele sale au pătruns ca nişte săgeţi arzătoare în inimile noastre şi noi am recunoscut că în acest bărbat se află adevărul. Puteţi face ce vreţi voi, dar noi rămânem la acest adevăr”. - Ceilalţi trei întreabă: „Dar cum sună acest adevăr?” - Primii trei răspund: „Aici, în faţa voastră, se află cel care a rostit adevărul! Noi nu suntem chemaţi să vi-l spunem. De aceea, întrebaţi-l pe el!”

3. Cei trei nou-veniţi se îndreaptă spre Mine şi Mă întreabă: „Cum sună adevărul tău, de care sunt atât de pătrunşi aceşti trei fraţi ai noştri?” - Eu le răspund: „Stă scris în Scriptură: «Iată că acum vine judecata asupra lumii, şi stăpânul acestei lumi va fi dat afară din ea!», înţelegeţi voi aceste cuvinte?”

4. Cei trei: „De ce ne-ar mai interesa pe noi stăpânii acestei lumi? Noi suntem spirite şi nu mai avem nimic de a face cu lumea cea proastă. Mii de stăpâni ai lumii pot fi judecaţi în fiecare zi; nouă ne este egal. Căci noi avem de a face cu ei doar în măsura în care vin în împărăţia noastră. Ceea

ce doream noi să aflăm din gura ta este acel adevăr pe care l-ai vestit celor trei frați ai noştri. Texte din Biblie cunoaştem destule, şi le şi înțelegem, căci noi suntem doctori în teologie”.

5. Eu: „Dacă ați înțelege Scriptura în Adevărul ei, M-ați recunoaşte pe Mine, căci Eu însumi sunt Adevărul şi Viața din Adevăr. Dar de vreme ce în voi nu există nici o urmă de Adevăr, voi nu Mă recunoaşteți, şi de aceea, nici nu ați înțelege ceea ce v-aş dezvălui Eu. Însă voi sunteți ai stăpânului acestei lumi, ai tatălui minciunii, amăgirii şi orgoliului, însă peste astfel de stăpâni, cu toți ai lor, a venit şi va veni mereu judecata. De aceea, oricare om care slujeşte lumii în inima sa va fi chemat la judecată şi împins în întunericul cel mai mare.

6. Depărtați-vă aşadar de Mine, voi, copii ai acestei lumi, şi căutați-vă dumnezeul căruia i-ați slujit cu trup, suflet şi spirit! Căci Mie îmi sunteți străini şi Eu nu vă cunosc pe voi. Voi ați slujit pentru bani şi nu ați rostit nici măcar trei cuvinte în vreo rugăciune spusă dintr-un impuls lăuntric şi din iubire pentru Dumnezeu. Orice *Paternoster*, orice îngropăciune ca ultimă slujbă de iubire față de un frate au trebuit să vă fie plătite din belşug. Şi fiecare slujbă pe care ați ținut-o pentru vreun slujitor plăcut în fața lui Dumnezeu a trebuit să vi se plătească scump, şi de fiecare dată ați amenințat cu foc şi sabie. De aceea, v-ați luat de mult răsplata şi nu trebuie să mai aşteptați vreuna! Timpul Meu pentru această lume se apropie de sfârşit, căci lumea aceasta nu ascultă vocea Mea, iar slujitorii Mei au devenit o povară şi un spin în ochii acestei lumi.

7. O, sărmani frați ai Mei din lumea aceasta! Nu mai gemeți! A sosit timpul în care să vă bucurați, căci bucuria voastră este bucuria Mea. Începând de acum încolo veți deveni şi voi bogați, iar bogații cei împietriți în sărăcia lor vor sărăci! Şi chiar dacă vor înălța atunci strigăte şi vaiete puternice, Eu nu-i voi auzi. Iar dacă vor veni să se adauge slujitorilor Mei, aceştia vor închide uşa în urma lor, uşă prin care nu va mai trece nimeni, căci uşa către locuința slujitorilor Mei este totodată poarta către împărăția Mea!

8. Adevăr vă spun vouă că locuința aceasta va fi deschisă străinilor, dar va fi închisă fraților care nu s-au dovedit vrednici! Iar voi sunteți aceşti frați, şi poarta nu vă va fi deschisă niciodată, căci voi v-ați îngrijit întotdeauna numai de ceea ce era în lume. Împărăția lui Dumnezeu nu a însemnat nimic pentru voi. Ați acumulat mari capitaluri de bani, şi dacă dobânzile şi cursul bancar nu au evoluat cum v-a convenit vouă, ați scris bilețele impunându-vă firavele voastre binefaceri celor sărmani, predicând pocăința, cerând jertfă bogată celor credincioşi şi punând sechestru asupra bunurilor datornicilor voştri, care erau frații voştri întru credință.

9. Singura voastră grijă a fost lumea exterioară. Ea să vă dea acum răsplata, căci asta a fost strădania voastră. Da, judecata asupra lumii să vină acum şi asupra voastră! Răsplata pe care o va recolta în curând întreaga lume să fie şi răsplata voastră! Şi toți oamenii vii de pe pământ să o recolteze împreună cu voi, indiferent dacă sunt fețe bisericeşti sau laici! Cel care s-a îngrijit de viermi şi de molii, acela să-şi caute răsplata printre viermi şi printre molii. Cel care s-a îngrijit de copiii săi lumeşti, acela să-şi caute răsplata printre copiii săi, atunci când el şi copiii săi vor răbda de foame. Adevăr vă spun vouă, că acela care nu s-a îngrijit cât a fost pe lume de frații Mei sărmani, acela şi-a găsit deja răsplata şi nu trebuie să o mai caute pe a Mea. Iar voi trei sunteți astfel de oameni; de aceea, nu mai aveți nimic de primit de la Mine. Depărtați-vă de Mine, căci Eu nu vă recunosc!”

10. Cei trei îmi răspund: „Dar cine eşti tu, care ne vorbeşti pe acest ton poruncitor, de parcă ai fi Domnul Însuşi? Priveşte în sus! Eşti înconjurat de milioane de ființe. Nu trebuie să facem decât un semn, şi într-o clipă vei ajunge în cel mai dur prizonierat!”

11. Primii trei rostesc cu o voce înspăimântată: „O, nebuni orbi! Oare nu vedeți că Acesta este însuşi Domnul Cerului şi al Pământului, care v-a învrednicit să vă înfățişați dinaintea Lui? Cum puteți voi să-L amenințați pe Cel atotputernic? O, nebuni mizerabili, ce vreți să faceți? Oare nu vă aflați cu toții în mâinile Sale? Însăşi existența voastră este un gând de-al Lui! Şi dacă El vă lasă să cădeți din gândurile Sale, cine vă va sta alături? El, a cărui răsuflare porunceşte nenumăratelor miriade de lumi şi de îngeri, este Totul în toate. El este Puterea primordială a oricărei puteri, forța tuturor forțelor - iar voi îndrăzniți să-L amenințați pe El? Şi asta, în loc să cădeți în genunchi în fața Lui şi să-L rugați cu inimile pline de căință şi de mâhnire astfel:

12. «O, Doamne, îmblânzeşte-Ți mânia cea dreaptă față de noi, şi ai milă de noi, păcătoşii! Căci mult rău am făptuit pe Pământ! Iartă-ne nouă, căci am fost orbi ca noaptea! Dar acum am devenit văzători şi recunoaştem acest lucru. De aceea, nu putem decât să ne adresăm milei, iertării şi îndurării Tale. Şi chiar dacă noi înşine am fost lipsiți de milă față de frații noştri, fii Tu, Doamne,

milostiv față de noi, căci am fost proşti şi orbi!» - Iată, aşa ar trebui să vorbiți, şi nu să-L amenințați pe Cel Atotputernic, azvârlindu-i amenințarea în față! Căci cine îl poate trage pe Acesta la răspundere, când vă va condamna la Iad de o mie de ori?”

13. După aceste cuvinte, cei trei cad tremurând în genunchi în fața Mea, încep să geamă jalnic şi să se roage pentru milă şi îndurare. - Însă Eu le spun: „Ridicați-vă, căci nu se cuvine unor oameni să se jelească şi să se roage dintr-o inimă în care nu se află iubire. Dacă ați fi făcut acelaşi lucru din iubire, în loc să-l faceți din teamă, ajutorul nu v-ar fi fost refuzat. Dar de vreme ce vă mână numai teama de pedeapsă, gemetele voastre nu au valoare dinaintea Mea. Căci cel care nu găseşte prin iubire calea spre Mine nu poate ajunge la Mine, chiar dacă ar avea înțelepciunea tuturor îngerilor la un loc!

14. Mergeți înapoi la cetele voastre şi spuneți-le ceea ce se cuvine, şi Eu vă voi da apoi răsplata pentru această nouă muncă a voastră, pe măsura meritelor voastre. Dar Eu vă spun vouă că în ceata voastră se află mulți care au avut de a face cu femeile pe Pământ şi au trăit cu ele, şi unii dintre aceştia vă vor asculta şi apoi vor spune: «Aşteptați, căci vreau să mă sfătuiesc mai întâi cu femeia mea!» - Pe aceştia lăsați-i aşa cum sunt! Căci acela care nu îşi părăseşte femeia pentru Numele Meu, nu va fi niciodată vrednic de Mine! Şi nici pe acela care vă spune: «Dați-mi timp, să mă sfătuiesc cu prietenii mei» să nu-l primiți, căci nici acela pentru care prietenii sunt mai presus decât Mine şi decât trimişii Mei, nu este vrednic de Mine! - Mergeți aşadar! Căci după măsura a ceea ce veți recolta pentru Mine vi se va socoti răsplata!”

Capitolul 272

Dificila misiune a celor trei teologi. Pilda lunetei. Regulile misiunii. Cea mai bună cale.

1. După ce am rostit aceste cuvinte, cei trei se îndepărtează, întorcându-se la marea lor ceată, îşi încep imediat, cu o seriozitate deplină, misiunea ce le-a fost încredințată, însă au parte de o primire foarte rea. Cu toții încep să se retragă şi să-i blesteme pe cei trei trimişi.

2. Doar câțiva, puțini la număr, spun: „Da, dacă am auzi aceste cuvinte rostite din gura Lui, ne-ar fi mai uşor să ne schimbăm credința, dar aşa ni se pare totul foarte eretic şi nu îndrăznim să ne raliem imediat la această nouă atitudine. Este drept că în ceea ce ne-ați spus există multă coerență, ceea ce putem vedea foarte bine. Dar toată povestea în sine şi pentru sine este prea puțin ortodoxă şi nu corespunde deloc dogmelor noastre; de aceea, ea nu poate apărea în fața forumului papal şi cu atât mai puțin poate fi acceptată de acesta”.

3. Cei trei trimişi: „Oare ne mai aflăm noi încă pe Pământ, acolo unde Papa era căpetenia vizibilă a Bisericii şi mulți nebuni îl considerau ca atare, nebuni printre care ne-am aflat şi noi odinioară? Noi ne aflăm deja de multă vreme în lumea spirituală şi nu cunoaştem nici o dogmă prin care să-l considerăm pe Papă după moartea trupului, în lumea spirituală, drept căpetenie a creştinismului. Este suficient că noi ne-am lăsat induşi în eroare de Papă cât timp ne-am aflat pe Pământ. Aici însă, puterile Papei s-au sfârşit şi noi îi aparținem numai lui Dumnezeu, Domnului nostru Iisus Hristos. Iar Acestuia îi este desigur îngăduit să schimbe ceea ce doreşte în spiritele acestei lumi, şi să expună cu totul altfel unele învățături, de vreme ce spiritul şi materia sunt atât de deosebite una de alta. Sau sunteți cumva de părere că Domnul Iisus Hristos ar trebui să se supună aici, în împărăția Sa, ordinelor prosteşti ale unui Papă? Într-adevăr, dacă aveți o astfel de părere, vă aflați pe un drum greşit!”

4. După aceste cuvinte energice, mai mulți încep să se scarpine după ureche şi spun: „Pe Dumnezeu, dar cuvintele acestea nu sunt deloc goale! Ele conțin ceva adevăr. Dar aveți puțină răbdare, căci dorim să ne sfătuim mai întâi cu femeile şi cu prietenii noştri, ca să vedem ce spun aceştia în această privință”. - Cei trei trimişi le răspund: „Atunci plecați de la noi! Căci dacă sfatul femeilor şi prietenilor voştri este mai presus de adevărul lui Dumnezeu, atunci nu sunteți vrednici de Dumnezeu. De aceea, vă puteți căuta binele viitor la femeile şi la prietenii voştri; căci de la Dumnezeu nu puteți aştepta în acest caz să vă primească!”

5. Cei cărora li s-a vorbit astfel se scuză: „Dar soțiile noastre - pe care ni le-am luat în lumea spirituală, căci pe Pământ exista prosteasca interdicție a celibatului - şi restul prietenilor noştri sunt şi ei chemați să afle adevărul, ajungând în felul acesta la o credință vie. De aceea, noi nu ne ducem la ei atât pentru a ne sfătui cu ei, cât pentru a-i câştiga pentru adevăr”.

6. Cei trei trimişi: „În acest caz, adevărul trebuie să se afle mai întâi de toate în voi! Dar atâta vreme cât adevărul nu se află în voi, iar voi nu puteți aparține acestui adevăr, cum vreți voi să-i conduceți la Dumnezeu şi către adevăr pe prietenii şi femeile voastre? Căci iată, orice adevăr se aseamănă unei lunete care măreşte de o mie de ori. Şi dacă priveşti printr-o astfel de lunetă către cer, stelele apar mari şi strălucitoare. Iar într-o pată de lumină în care ochiul liber nu ar vedea decât o singură stea, se vede o ceață alcătuită din milioane de steluțe. Dar dacă priveşti invers prin obiectiv, toate stelele se îndepărtează la infinit, iar ochiul tău nu mai vede nici măcar stelele de mărimea întâi. Ba chiar şi Soarele, dacă este privit invers printr-o lunetă, nu devine decât un punct strălucitor, a cărui lumină se diminuează până la zero.

7. Dacă voi doriți să le arătați femeilor şi prietenilor voştri adevărul luminii cereşti prin lunetele voastre întoarse, ce vor vedea ei prin acestea? Nimeni nu va putea vedea prin voi adevărul. Marea lumină a Soarelui, care se aseamănă cu noțiunile limpezi despre Dumnezeu, va fi pusă prin voi sub semnul întrebării, deşi este vorba de Soare, şi nu de Lună. Şi cum va sta atunci treaba cu celelalte lumini - nenumărate - despre care voi nu aveți nici măcar habar, datorită considerațiilor voastre întoarse pe dos până acum? Faceți ce vreți! Duceți-vă! Dar noi ne îndoim puternic de faptul că vă veți întoarce, căci cunoaştem puterea femeilor asupra voastră!"

8. Auzind aceste cuvinte, cei care s-au scuzat anterior încep să ezite din ce în ce mai mult, şi unul dintre ei spune: „Prieteni. Aceştia vorbesc ca dintr-o carte a lui Dumnezeu! Eu nu găsesc nici măcar o vorbuliță pe care să o pot contrazice. Ce-ar fi să rămânem aici şi să-i lăsăm pe aceştia trei să meargă la femeile şi la prietenii noştri?" - Răspunde un altul: „În acest caz, ne-am văzut pentru ultima dată femeile şi am vorbit pentru ultima dată cu ele!" - Primul: „Şi ce dacă? Un Iad mai mic în jurul nostru nu ne poate fi decât de folos. Iar pentru mulțumirea murdară pe care o obținem de la femeile noastre vom găsi curând un înlocuitor. Eu rămân! Cine mai rămâne împreună cu mine?" - Răspunde un altul: „Dacă tu rămâi, rămân şi eu cu tine! Ceilalți, facă ce vor!"

9. Cei trei trimişi: „Aşa este drept: să nu constrângi pe nimeni în problema credinței, dar să-i arăți calea cea dreaptă şi pericolele căii incorecte! Şi apoi să nu te mai îngrijeşti de alții, ci mai degrabă să rămâi tu însuți pe calea cea bună! Căci este mai bine să mergi tu însuți pe calea luminii şi a vieții decât să împingi mii de oameni pe calea cea bună în timp ce tu te bălăceşti în mlaştini şi băltoace. Cine vrea să ridice o greutate mare trebuie să aibă mai întâi un teren solid sub picioare, căci altfel se cufundă odată cu povara. Iar dacă a găsit terenul solid, el nu trebuie să se încumete să ridice decât acea povară pentru care îi ajung puterile, ca să nu fie copleşit de ea. Şi dacă cineva vrea să conducă un orb, atunci trebuie ca el să vadă, căci altfel vor cădea împreună în prăpastie. Ceea ce vrei să dai trebuie mai întâi să ai, căci altfel orice gest rămâne o vorbărie goală şi o minciună. Aşadar, dacă voi doi vreți să rămâneți aici, bine faceți, dar nu trebuie să încercați să-i convingeți şi pe ceilalți".

10. Cei doi rămân. - Ceilalți însă se duc la femeile şi la prietenii lor, unde însă le merge foarte rău. Căci în primul rând sunt ocărâți din cauza absenței lor îndelungate, iar în al doilea rând li se opun cuvinte atât de iscusite încât ajung să se îndoiască în scurt timp de cele auzite de la cei trei, ba chiar să le ia în derâdere. Şi aşa se ajunge ca această stare a lor să fie chiar mai rea decât cea anterioară.

11. Dar cu toate acestea, cei trei au reuşit să-şi facă doi ucenici. Şi astfel, cei cinci se sfătuiesc în continuare ce ar trebui să facă pentru a influenta în mod favorabil mulțimea. - Unul dintre ei este de părere că înfăptuirea unor minuni ar fi probabil cea mai eficientă cale. Un al doilea consideră că înfăptuirea unor minuni mărețe ar necesita capacități foarte înalte şi că ar fi necesare o elocvență considerabilă şi o bunăvoință divină pentru ca poporul din lumea spirituală inferioară să nu fie doar uluit, ci şi povățuit şi învățat.

12. „Însă aşa ceva, continuă cel de-al doilea, este posibil numai pentru Divinitate, şi nu unui spirit creat, pentru că orice spirit creat începe să se considere un mic dumnezeu dacă înfăptuieşte o lucrare extraordinară - şi aici se află germenul orgoliului şi al pieirii. Şi în felul acesta, în locul binecuvântării se naşte judecata, atât pentru acela care a înfăptuit minunea cât şi pentru cei a căror cunoaştere şi voință au fost anihilate prin acea minune.

13. În sfârşit, mai există un dezavantaj pentru spiritele create în cazul unei minuni care nu a fost înfăptuită de Dumnezeu însuşi. Iar acest dezavantaj constă în setea neostoită de spectacol pentru astfel de forme extraordinare şi în pofta de a înfăptui asemenea minuni. Or, acesta este deja un

germen aducător de pieire al orgoliului, şi de aceea este întrutotul rău. Prieteni, aşa îmi imaginez eu lucrurile şi aceasta este părerea mea. Însă voi aveți libertatea să le interpretați altfel".

14. Spune un al treilea: „Frate, noi îți împărtăşim întrutotul părerea, însă se pune întrebarea cum i-am putea impune noi acestei mulțimi alcătuită din milioane de ființe învățătura pură despre Dumnezeu, şi cum am putea ajunge să o transpunem în fapt? Cum vom reuşi să îi convingem să ne creadă cuvintele şi să le urmeze?"

15. Spune un al patrulea: „Cred că cel mai bine ar fi să rămânem pur şi simplu la adevărul pur în cuvinte şi în fapte. Cine se va orienta după acestea va face bine. Iar dacă cineva nu acceptă cuvintele noastre, pe noi nu ne mai priveşte acest lucru. Dumnezeu cel veşnic să facă cu el ceea ce găseşte voința Sa atotputernică de cuviință".

16. Spune un al cincilea: „Dar nouă ni se va da răsplată după măsura lucrării noastre. Şi dacă ea este redusă, nici răsplata nu va fi prea mare!" - Spune cel de-al patrulea: „Las-o încolo de răsplată! Eu vreau să fac binele de dragul binelui, nu de dragul răsplății! Dacă mai obțin şi o răsplată pe deasupra, o voi primi cu recunoştință, dar răsplata nu trebuie să fie niciodată motivul unei acțiuni nobile".

17. Rostesc toți ceilalți patru: „Iată nişte cuvinte într-adevăr nobile. Aşa vom proceda de acum încolo cu toții! - Spune cel de-al cincilea: „Da, dar aşa cum spuneam mai devreme, fără să ne facem iluzii în această privință!"

18. Rostesc toți ceilalți patru: „Vom face ceea ce este bun şi drept, pentru că aşa vrea Dumnezeu. Iar toate celelalte nu ne privesc pe noi".

19. După aceste cuvinte, de cei cinci se apropie circa treizeci de făpturi, care vor să afle ce anume doresc să le împărtăşească ei într-un mod atât de dezinteresat, prietenilor lor, ca fiind bun şi drept.

Capitolul 273

Discursul misionar corect al celor cinci. Sfiala celor încărcați de păcate de a păşi în fața Domnului. Soarele îndurării lui Dumnezeu.

1. Cei cinci observă prea bine venirea celor treizeci şi strigă la unison: „Prieteni! Cu toții stăm în aer, iar picioarele noastre nu au nici o temelie pe care să calce. Este drept că avem cu toții mâini, dar nu există nici o muncă pentru ele. Avem şi ochi, cu care am putea vedea dacă am voi. Dar noi ne acoperim ochii cu mâinile şi ne facem în felul acesta orbi, ca să nu vedem nici una dintre minunile care ne înconjoară. Avem de asemenea urechi cu care să auzim; însă le astupăm pentru ca în inimile noastre să nu pătrundă cuvântul lui Dumnezeu, ca să le curețe şi să le dea viață.

2. Să căutăm mai întâi o temelie solidă pentru picioarele noastre, iar această temelie este Iisus Hristos însuşi, în adevăratul înțeles al Cuvântului Său! Şi dacă am găsit această temelie pentru picioarele noastre şi am început să ne familiarizăm cu mersul pe ea, atunci mâinile, ochii şi urechile noastre vor dobândi o mulțime de lucruri de făcut, mulțime din care vor avea un mare câştig".

3. Cei treizeci: „Da, dar unde este Iisus Hristos, cel care este totodată Om şi Dumnezeu? Căci trebuie să fie pe undeva pe aici; altminteri, simpla credință în El este zadarnică. Şi dacă cele mai neexperimentate spirite au mari dificultăți în a-şi menține credința oarbă, cu atât mai dificil este pentru noi, cei care am avut atâtea experiențe în această lume! Arătați-ni-L aşadar pe Hristos şi atunci vom crede tot ceea ce spuneți!"

4. Cei cinci: „Priviți în jos, pe Pământ! Acolo veți vedea o colină. Pe vârful acestei coline se află acum Domnul Iisus Iehova Savaot, în mijlocul unei cete mari, peste măsură de fericită! Această ceată este alcătuită din spirite îngereşti care se înghesuie înspre El cum se înghesuie copiii spre părinții lor, iar El vorbeşte cu ei ca şi cum ar fi frații şi surorile Sale. Mergeți într-acolo, convingeți-vă şi veniți înapoi. Abia după aceea vom putea vorbi cu voi în continuare despre înțelepciunea lui Dumnezeu".

5. Cei treizeci: „Dar cum putem ajunge acolo fără nici un pericol?" - Cei cinci: „Pe calea spre Domnul nu există pericole, ci numai pe calea care ne îndepărtează de Domnul. De aceea, puteți merge într-acolo fără teamă sau timiditate. În noaptea cea mai întunecată şi aflați departe de

Dumnezeu, voi nu ați avut nici o teamă. Şi atunci, cum ar putea să vă covârşească teama în apropierea Celui care vrea să vă dea vouă viața veşnică, cu singura condiție să doriți să o primiți?”

6. Cei treizeci: „Da, toate ar fi bune şi frumoase dacă noi nu am fi nişte păcătoşi atât de mari. Dar pentru că suntem aşa de păcătoşi, se pune întrebarea cum vom putea sta dinaintea Lui, dacă este El într-adevăr?” - Cei cinci: „Dar oare unde se află aceia care pot spune înaintea lui Dumnezeu: «Doamne, noi nu avem nici un păcat dinaintea Ta, şi de aceea, suntem întrutotul curați! Dăruieşte-ne aşadar răsplata veşnică pe care ne-ai promis-o!”?

7. Cei treizeci: „Da, este adevărat, dar la noi mai există încă o piedică. Există cu siguranță multe spirite care gustă acum cea mai deplină fericire alături de Dumnezeu şi care precis că nu au trăit fără de nici un păcat pe Pământ, însă acestea precis nu au fost nişte păcătoşi atât de mari ca noi. Şi chiar dacă au păcătuit, s-au pocăit apoi cu adevărat şi au ajuns la starea de har preasfânt, prin care au devenit din nou prietenii lui Dumnezeu. Noi însă am murit în păcat, după care, în calitate de spirite, am continuat să păcătuim cu hărnicie. Iar acum să mergem pur şi simplu înaintea lui Dumnezeu? O, dar asta nu se cuvine în nici un caz!

8. Este adevărat că ne dorim sincer să învățăm de la voi să ne organizăm viața noastră ca spirite, în conformitate cu ordinea plăcută lui Dumnezeu. Dar a păşi în fața Domnului în starea plină de păcat în care ne aflăm ar însemna să adăugăm la păcatele noastre cel mai mare păcat - acela al cutezanței - şi să ajungem aşadar cu atât mai sigur în Iad. Nu, nu, prieteni, nu vom face aşa ceva! Se prea poate ca omul de acolo să fie într-adevăr Domnul; însă în acest caz nu putem cu nici un chip să ne înfățişăm dinaintea Lui. Iar dacă nu este, şi nu este nici măcar un prieten deosebit al Domnului, atunci înfățişarea noastră dinaintea lui ar fi fără îndoială zadarnică. De aceea, vrem mai degrabă să rămânem aici, în compania voastră, până când ne vom simți mai demni să păşim în fața Domnului vieții”.

9. Cei cinci: „Spusele voastre ne fac o adevărată bucurie. Faceți ceea ce voiți, căci noi nu avem dreptul de la Dumnezeu decât să învățăm şi să sfătuim, dar nu să şi constrângem pe cineva. Suntem însă de părere că dacă noi, care suntem mai răi decât cel din urmă spirit din preajma lui Dumnezeu, nu vă condamnăm pentru păcatele voastre, cu atât mai puțin vă va condamna Domnul dacă vă veți recunoaşte vina în fața Lui şi vă veți ruga de iertare!”

10. Cei treizeci: „Voi ne puteți ierta cu uşurință, căci noi nu am păcătuit niciodată față de voi. Dar altfel stau lucrurile cu Domnul, care ne cunoaşte întrutotul păcatele. Atunci când în lume cineva datorează mult unui creditor, numai creditorul are dreptul să-i anuleze datoria. Datornicul poate apărea față de orice alt om drept un om respectabil, însă aceasta nu îi anulează datoria față de creditorul său.

11. Desigur că el ar putea spera ca un creditor să anuleze datoria datornicului său din milă şi compasiune, dar datornicul are prea puțin dreptul să ceară o asemenea faptă nobilă. El este şi rămâne datornic atâta timp cât datoria sa nu a fost achitată. Din acest motiv ne-a fost atât de uşor să vorbim cu voi, pentru că voi nu sunteți creditorii noştri, însă Domnul constituie pentru noi un creditor față de care avem o datorie infinită. De aceea, ne-ar fi cu mult mai greu să vorbim cu El”.

12. În aceeaşi clipă apar Eu în fața celor treizeci, pe colina cunoscută pe care au fost atraşi fără să-şi dea seama, împreună cu învățătorii lor. Cei treizeci Mă recunosc deîndată şi se cutremură de spaimă. - Eu însă le spun mai întâi celor trei: „Ați rezolvat bine primele sarcini pe care vi le-am dat. De aceea, vă voi încredința mai multe. Şi voi, cei doi, care v-ați raliat mai întâi celor trei, sunteți capabili să îndepliniți împreună cu ei sarcinile pe care vi le voi da. Cât despre voi, ceilalți treizeci, voi aveți într-adevăr mari datorii la Mine, dar pentru că v-ați recunoscut vina, Eu vă şterg aceste datorii! Însă acum mergeți împreună cu cei cinci şi lucrați în via Mea, după care vă voi da răsplata ce vi se va cuveni. Sunteți mulțumiți?”

13. Cei treizeci răspund la unison: „O, Doamne-Dumnezeule, creatorul şi Părintele tuturor făpturilor! Cât de mare trebuie să fie mila şi îndurarea Ta dacă ne întrebi pe noi, sărmanii păcătoşi, dacă suntem mulțumiți cu aceasta! O, Doamne, Părinte preabun! Noi ne mulțumim deja cu faptul că nu ne-ai azvârlit în Iad, după cum am fi meritat de o mie de ori. Cum să nu fim mulțumiți cu un har şi mai mare? Ție, Părinte preasfânt, îți aducem întreaga noastră iubire, mulțumire şi recunoştință pentru fiecare picătură de rouă ce adapă inimile noastre însetate!

14. Şi oare prin ce am meritat noi să ne înălțăm ochii noştri muritori şi păcătoşi înspre Tine, Părinte preasfânt al veşniciei, şi ca urechile noastre să audă sunetul sublim al vocii Tale? Căci în acest

fel am fost deja răsplătiți atât de mult încât nu vom putea recompensa această binefacere chiar dacă activitatea noastră viitoare va dura o veşnicie! Dă-ne aşadar, o, Tată, doar pâinea noastră cea de toate zilele, şi atunci vom avea tot ceea ce-şi pot dori inimile noastre! Facă-se voia Ta sfântă!"

15. Eu îi spun lui Robert: „Frate, când ne vin asemenea oaspeți, nu trebuie să ne lipsească pâinea şi vinul! Du-te aşadar şi adu-le în măsura cuvenită, pentru ca aceştia să fie cu toții întăriți pentru misiunea lor. Căci multele milioane care încep să se răspândească deasupra majorității țărilor din emisfera nordică a Pământului vor fi încredințate lor".

16. Robert aduce imediat pâine şi vin, iar Eu însumi le împart acestor treizeci şi cinci de făpturi. Ei le primesc plini de recunoştință şi laudă peste măsură bunătatea, iubirea, mila şi îndurarea Mea.

17. Le spun: „Adevărat este că un astfel de păcătos care se căieşte cu adevărat în inima sa şi se smereşte îmi este mai drag decât nouăzeci şi nouă de drepți care nu au nevoie de căință. Căci cel care este drept, este drept din teamă, şi nu îndrăzneşte să greşească din această teamă, însă păcătosul se îndreaptă prin pocăința sa plină de iubire față de Mine!"

18. Cei „treizeci şi cinci pleacă înălțând cântări de laudă şi însoțiți de binecuvântarea Mea, îndreptându-se plini de curaj înspre munca ce le-a fost încredințată. - Însă primii trei se îndreaptă către Mine şi îmi spun: „Doamne, dacă eşti de acord, am vrea să lucrăm şi noi în numele Tău atotputernic pentru binele fraților noştri. Şi dacă este voia Ta sfântă, îngăduie să ne urmăm şi noi frații!"

19. Eu le spun: „Prieteni! Eu sunt de părere că la Mine nu vă lipseşte nimic. Aşteptați deocamdată! De îndată ce vă voi chema, veți primi şi voi din belşug de lucru, însă acum trebuie să mai facem şi alte lucruri aici pe colină. Vinerea pământeană se apropie de sfârşit, începe Sabatul şi vor mai fi de rezolvat câteva lucruri.

20. Cei treizeci şi cinci de mesageri îşi încep munca, motiv pentru care în regiunea norului de jos se stârneşte o mare agitație. Priviți numai cum acele spirite întunecate îşi vor începe în curând activitatea; din fericire, am prevăzut totul pentru ca aceasta să nu devină prea distructivă. Căci deasupra lor aşteaptă miliarde de spirite puternice ale păcii, care vor şti imediat cum să-i aducă pe cei neliniştiți la ordine. Munții vă vor povesti ei înşişi ce se va întâmpla cu aceste făpturi. Dar nu vă temeți, căci în nici unul din spiritele care se află în afara ordinii Mele nu există forță şi nici cea mai mică putere".

21. Cei trei sunt acum pe deplin mulțumiți şi slăvesc iubirea, bunătatea, înțelepciunea şi puterea Mea. - Robert aduce şi pentru aceştia pâine şi vin, pentru întărirea vieții veşnice în sufletele lor. Ei nu îndrăznesc însă să le primească până când nu le poruncesc Eu însumi să o facă. - După ce au consumat pâinea şi vinul, se simt pe deplin întăriți şi îmi înalță Mie slavă peste măsură.

Capitolul 274

Spiritele roşii ole războiului şi fanfaronii gri-lbăstrui

1. După încheierea acestui imn de slavă, începe Sabatul. De colină se apropie, venind dinspre nord, o mulțime de spirite îmbrăcate în roşu şi purtând un steag roşu şi unul alb.

2. Robert Mă întreabă: „Doamne, iată o apariție cu totul nouă. Ce se va întâmpla cu aceste spirite? Pe numele Tău cel sfânt că e aproape ca în «O mie şi una de nopți»! Ce vor roşii aceştia cu steagurile lor?"

3. Eu îi răspund: „Acestea sunt spirite care-şi găsesc plăcerea în război! Aşa cum pe Pământ există oameni de ambele sexe a căror plăcere supremă o constituie războiul, tot aşa există şi aici spirite care nu cunosc o altă fericire în afara războiului. Iar atunci când pe Pământ se poartă multe războaie, aceste spirite sunt cele mai fericite. Este drept că ele nu dobândesc nimic din toate acestea, dar se pricep foarte bine să aprindă în sufletele popoarelor plăcerea războiului. Cei cu steagul alb au o atitudine războinică defensivă, pe când cei cu steagul roşu una ofensivă. - Ele au aflat că Eu mă aflu personal pe Pământ şi vin încoace pentru a se informa dacă voi aplica vreo judecată asupra Pământului. Căci ele se bucură de orice seamănă cât de cât cu un spectacol.

4. După cum poți vedea, de aceşti doritori de război se apropie alte spirite, îmbrăcate în veşminte murdare, de un gri-albăstrui întunecat. Aceştia sunt adevărați fanfaroni lăudăroşi. Plăcerea

lor constă în a-i minți pe căutătorii de spectacol - adeseori cu atâta elocvență încât până la sfârşit unii dintre ei ajung să creadă ei înşişi minciunile pe care le-au spus. Aceste spirite nu sunt propriu-zis rele, ci mai degrabă comice. Ele nu ar putea face niciodată cuiva un rău considerabil, deşi este adevărat că nici nu pot fi de folos cuiva. Aceste spirite vor pregăti acum câteva dintre ele care să împrăştie cu pricepere vestea războiului, după care va începe o hăituiala generală. Pe la amiază vor sosi şi câțiva prieteni ai adevărului, care îi vor învăța pe iubitorii de război că gri-albăstruii i-au mințit. Spiritele războinice vor cere atunci satisfacție, şi acesta va fi momentul în care ne vom putea apropia de ele pe o anumită cale”.

5. Robert spune: „O, dar e de-a dreptul comic! Aş dori să fiu acolo ca să văd cum îi pun gri-albăstruii pe roşii în mişcare!” - Eu: „Aceasta este problema ta; de aceea ți-am şi atras atenția asupra ei. Mergi aşadar împreună cu Petre în jos şi luați-vă soțiile cu voi. Dacă cineva reuşeşte să devină un arbitru al păcii între cele două partide ar fi bine, căci vor începe să se certe foarte rău, iar la sfârşit atmosfera dintre ele va fi de-a dreptul fierbinte şi furtunoasă”.

6. Robert şi Petre coboară repede şi ajung să asiste la prima întâlnire a spiritelor - Un spirit roşu se îndreaptă degrabă către spiritele gri-albăstrui şi le spune: „Prieteni! Noi am aflat că atotputernicul spirit al renumitului nazarinean pe nume Iisus (la aceste cuvinte spiritele gri-albăstrui se sperie puțin) se află personal în acest ținut, împreună cu o mare mulțime de alte spirite puternice. Nu ați putea să ne descrieți mai în detaliu această regiune şi să ne spuneți ce intenții ascunse are acest spirit puternic în privința omenirii rele de pe Pământ? Noi am aflat în timpul călătoriei noastre că se va declanşa în întreaga Europă războiul în modul cel mai necruțător. Dacă ştiți ceva demn de încredere în această privință, spuneți-ne şi nouă. Căci va trebui să ducem de îndată vestea lumii întregi, ca să se pregătească aşa cum se cuvine”.

7. Răspunde un gri-albăstrui: „Da, da, marele Spirit al puterii se află aici, în acest ținut, în societatea a milioane de spirite, care trebuie să fie infinit de puternice. Unde anume se află nu putem preciza, dar în orice caz nu este departe de aici. Însă priviți în sus şi veți vedea aerul plin de spirite!”

8. Spiritele roşii procedează cum au fost sfătuite şi sunt uluite de nenumărata oştire pe care o descoperă. - Gri-albăstruiul continuă: „Despre un război european nu am auzit prea multe, în schimb am auzit de un război mondial general în toate țările Pământului. Acest război va distruge, ca şi potopul lui Noe, tot ceea ce trăieşte şi respiră pe Pământ, cu excepția câtorva oameni şi animale, pentru că omenirea a devenit prea rea şi prea nebună!”

9. La această veste, spiritele roşii se luminează la chip şi spun: „Da, da, desigur că va fi aşa, iar pârghia începutului va fi desigur declanşată de luptele politice reciproce dintre Austria şi Prusia. Şi deîndată ce aceste două puteri se vor înarma, se vor năpusti împreună - sprijinindu-se pe Rusia - asupra republicilor din Europa, clădind monarhii durabile. Dacă însă această acțiune a lor va eşua, s-a terminat cu războiul mondial - un război imprevizibil între sclavia absolutismului şi libertatea necondiționată a purei cetățenii a lumii. Atunci întunericul va lupta cu lumina până când va fi total învins, şi la sfârşit victoria deplină va reveni luminii. Ce părere aveți în această privință?”

10. Răspund gri-albăstruii: „Da, trebuie că aveți dreptate! Însă noi am auzit altceva”. - „Ce anume? Întreabă spiritele roşii agitate. Ați auzit ceva mai rău decât un război mondial?”

11. Răspund gri-albăstruii: „O, desigur! Am aflat de la anumite spirite credibile că Spiritul puterii intenționează într-adevăr să procedeze la judecata generală a lumilor în întreaga nesfârşire şi că a luat deja toate măsurile necesare în această privință”. - La aceste cuvinte, spiritele roşii se retrag cu groază şi strigă: „Nu, aşa ceva nu este posibil, pe atotputernicul Dumnezeu! Doar nu aveți în vedere o judecată înaintea căreia Soarele şi Luna se vor întuneca, şi toate stelele vor cădea pe Pământ ca fulgii de zăpadă iarna!”

12. Răspund gri-albăstruii: „Da, această judecată va fi pornită şi cu aceasta se va declanşa distrugerea întregii naturi!” - Răspund spiritele roşii: „Unde şi de la cine ați auzit aşa ceva? A încredințat cumva marele Spirit al puterii însuşi această ştire cuiva, sau au vestit-o spiritele sale? S-au auzit cumva trâmbițele?”

13. Răspund gri-albăstruii: „Încă nu, atâta cât ştim noi. Însă o mulțime de alte spirite ne-au dat indicații importante în această privință şi trebuie că este ceva adevărat din toate acestea”. - La aceste cuvinte, cei roşii fac o mină consternată şi uită întrutotul de război. - Gri-albăstruii îi întreabă pe cei roşii: „Dar de ce vă sperie o asemenea veste, în timp ce vestea unui război mondial v-a bucurat aşa de mult? Cu ce vă deranjează judecata promisă a lumii, pe care o va ține marele Spirit al puterii

Iisus, aşa cum a prezis-o El înaintea oraşului Ierusalim pe vremea când a trăit în trup pe acest Pământ?”

14. Răspunde un spirit roşu: „Păi, dragi prieteni, ne deranjează infinit de mult, căci după o asemenea judecată încetează toate lumile. Nici un om nu va mai călca pe Pământ, şi despre un război încântător desigur că nu va mai putea fi vorba. Şi atunci, ce vom face noi? Căci războaiele sunt viața noastră! Fără război nu există nici viață, nici câştig şi nici plăcere. Or acest război mondial ar fi atunci ultimul care ar avea loc pe Pământ!”

15. Gri-albăstruii: „Desigur că dacă nu vor mai exista oameni, nu va mai avea cine să ducă războaie! Şi chiar dacă în urma războiului mondial vor mai rămâne vreo treizeci de oameni, sau chiar mai puțini, în viață, iar Pământul va mai dura vreo cincizeci de ani, din această cauză nu va mai putea avea loc nici un război, pentru că puținii oameni rămaşi vor poseda suficient pământ. Şi nu va mai fi nevoie să se certe şi să se lupte în continuare din cauza posesiunilor lor. Şi dacă cei puțin rămaşi se vor afla în lumina lui Dumnezeu şi vor trăi în conformitate cu poruncile Lui - căci atunci vor dispărea de la sine miile de ispitiri pe care omenirea se pricepea de minune să le cultive împotriva legii lui Dumnezeu - cine se va mai gândi la un război?

16. Dar noi considerăm că este foarte bine aşa. Căci nici chiar războiul cel mai norocos nu i-a făcut vreodată fericiți pe oameni, în schimb, este desigur de dorit sfârşitul veşnic al oricărui război. Or, dacă judecata generală a lumilor va avea aceleaşi consecințe benefice ca şi încetarea completă a războaielor, asta este o cu totul altă problemă. Măcar eroii doritori de război, cărora cea mai mare nenorocire a omenirii le creează plăcere, nu vor mai supraviețui în urma acestuia”.

17. Cei roşii întreabă cu violență: „Şi de ce, mă rog? Oare nu au fost eroii de război întotdeauna oamenii cei mai merituoşi de pe suprafața Pământului? Oare nu au adus ei renumele popoarelor? Oare medaliile de război şi trofeele victoriei nu reprezintă nimic în ochii voştri? Numai eroii încununați cu glorie trăiesc veşnic în istorie şi în amintirea popoarelor, în timp ce toți ceilalți dispar ca nişte efemeride şi nu rămân în amintirea nici unui om”.

18. Răspund gri-albăstruii: „Şi la ce le foloseşte eroilor dacă trăiesc în amintirea slabilor oameni pământeni ca nişte umbre şterse, cu câteva secole mai mult decât un biet alt om? Mai devreme sau mai târziu, şi ei vor fi uitați! Iar dacă războiul va distruge totul, credeți oare că vor mai exista cărți de istorie? Şi chiar dacă acestea vor rămâne, cine le va mai citi, de vreme ce întreaga viață a încetat? Aici, în împărăția spiritelor, orice deosebire a încetat, iar singurul loc în care mai există deosebiri este Iadul. Dacă voi căutați inclusiv aici diferențe, înseamnă că sunteți spirite ale Iadului. De aceea, vă acordăm timpul necesar ca să vă depărtați de noi! În caz contrar, va trebui să procedăm noi la această îndepărtare”.

19. Auzind aceste cuvinte, cei roşii încep să fiarbă de furie. Singuri cei aflați sub steagul alb păşesc înainte şi spun: „Noi nu suntem războinici de plăcere, ci de nevoie. Noi suntem simpli apărători, şi nu inițiem niciodată războaie. Dar dacă războiul ne este impus, desigur că înțelegem să ne opunem vrăjmaşului. Şi oare, însemnele distinctive ale eroilor noştri nu reprezintă mai mult decât lipsa de merite a unui om obişnuit?”

20. Răspund gri-albăstruii: „Desigur că sunt totuna. Nu sunteți cu nimic mai buni decât ceilalți, căci voi căutați gloria, la fel ca şi adversarii voştri. Şi voi îi aşteptați cu o poftă arzătoare pe cei ce provoacă războaie, pentru a vă putea măsura cu ei. Ce diferență există în acest caz între voi, şi care ar putea fi mai merituos? Noi suntem de părere că între voi nu există aproape nici o diferență, căci şi unii şi ceilalți sunteți tot un drac”.

21. După aceste cuvinte, cei aflați sub steagul alb se umplu la rândul lor de mânie şi vor să înceapă să-i masacreze pe gri-albăstrui. Dar acum, păşesc dinainte Robert şi Petre, împingându-i pe cei roşii cu câteva sute de paşi înapoi şi amenințându-i. Cu toate acestea, abia acum devin cei roşii doritori de luptă.

Capitolul 275

Robert şi Petre îi povățuiesc pe căutătorii de distracții. Aceştia îşi recunosc slăbiciunea şi se scuză.

Judecata oamenilor şi judecata lui Dumnezeu.
Un mesager venit de sus.

1. Cei roşii nu îndrăznesc să întreprindă nimic, pentru că şi-au dat seama că cei doi au o putere deosebită, de vreme ce au reuşit să-i împingă înapoi într-un mod irezistibil. De aceea, stau strâns laolaltă şi se sfătuiesc ce să facă pentru a-şi elibera întrucâtva mânia.

2. Între timp însă, Robert şi Petre se adresează gri-albăstruilor, spunându-le: „Prieteni, după cum am aflat şi noi recent, voi sunteți mai aproape de împărăția lui Dumnezeu decât credeți. E drept că vă mai lipseşte câte ceva, dar sunt lucruri pe care le-ați putea dobândi uşor. Şi anume, este vorba să nu vă mai bucurați de faptul de a juca cuiva o festă, aşa cum ați procedat acum cu aceste spirite roşii. Căci celui orb îi este de ajuns nenorocirea faptului că este orb. De ce să vă bucurați atunci de orbirea sa, printr-o distracție care nu spune nimic şi care precis nu este întemeiată pe iubirea față de aproape, iar la sfârşit poate da prilej la tot felul de supărări? De aceea, dați la o parte din ființa voastră, ca spirite înțelepte ce sunteți, ceea ce nu se cuvine să fie în voi!

3. Căci iată, consecința unei glume aparent inofensive pe care şi-o permite cineva față de un om mai sărac cu duhul poate fi adesea de-a dreptul amară. Căci cel păcălit observă în final bătaia de joc, se înfurie şi se gândeşte cum s-ar putea răzbuna. El va găsi în curând o cale şi va acționa fără să mai țină cont de nimic, căci şi un măgar care se înfurie reuşeşte să pună pe fugă un tigru. Or, o astfel de atitudine va întuneca la rândul ei firea celor care s-au distrat anterior. Şi care va fi consecința? Noi nu trebuie să dezbatem punct cu punct această situație, căci voi înşivă sunteți suficient de inteligenți ca să puteți vedea extinderea ei la nesfârşit. De aceea, renunțați pe viitor la o astfel de atitudine şi întoarceți-vă întrutotul la Domnul, pe care îl cunoaşteți foarte bine, ca să fiți primiți de El în împărăția Lui!"

4. Gri-albăstruii le mulțumesc celor doi pentru această dojana prietenească şi îi întreabă ce ar putea face acum cu spiritele roşii, pe care le-au montat cam mult în privința războiului mondial şi a judecății generale a lumii.

5. Cei doi răspund: „Ce-i drept, ați mers cam departe. Din fericire, fapta voastră a făcut o anumită impresie morală acestor doritori de război; de aceea, o vom putea folosi în acest sens. Desigur că ea va trebui corectată cu prima ocazie, însă pe moment nu se poate face nimic, căci dacă le-ați explica ce ați făcut, acest lucru ar putea avea consecințe foarte rele. Adevărul este că pe Pământ va izbucni în curând un mare război, care va devasta întreaga lui suprafață, ca un foc moral, dar în cea mai mare parte ca o catastrofă naturală. Tot aşa, va veni o judecată deosebit de severă asupra celor mari şi asupra bogaților egoişti. Şi de asemenea, pe ici şi pe colo vor avea loc mari erupții pământene, astfel încât păcăleala voastră se va adeveri în sensul pe care i-l atribuie aceste spirite. - Însă acum retrageți-vă şi faceți ce v-am sfătuit, şi atunci veți recolta roade bogate pentru tot restul vieții voastre. Căci vă aflați mai aproape de împărăția lui Dumnezeu decât credeți. Procedați în conformitate cu sfânta ordine divină şi veți intra în împărăția vieții. Am fost şi noi aşa cum sunteți voi acum, dar Domnul ne-a înălțat şi acum suntem la El pentru totdeauna. Urmați-ne, şi nici voi nu veți fi respinşi! Căci este adevărat că în Casa Lui se află multe încăperi!"

6. Spiritele gri-albăstrui spun: „În viața noastră trupească noi am fost întotdeauna cetățeni onorabili, şi la fel am rămas inclusiv după ce spiritele noastre şi-au părăsit trupurile. Doar această slăbiciune am avut-o cu toții, de a juca feste altora, desigur, fără nici o intenție rea. După ştirea noastră, din distracțiile noastre nu a rezultat niciodată ceva rău. Căci dacă s-ar fi manifestat chiar şi umbra unui rău, am fi reparat, desigur, cele făcute. Ba chiar, în cazul unor oameni puternic înfumurați, glumele noastre au avut un efect moral bun. Iar unii oameni, care anterior erau grozav de înfumurați, au fost ajutați de noi să-şi mai piardă din fumuri, după care au devenit nişte oameni de-a dreptul cumsecade şi prietenoşi. Noi nu am vrut niciodată să dezonorăm câtuşi de puțin prin glumele noastre pe cineva. Preocuparea noastră a fost numai să facem glume care să-i înveselească pe oameni - şi să biciuim cu blândețe prostiile stupide ale multora dintre ei.

7. De aceea, sperăm că bunul Dumnezeu, care a implantat în sufletul omenesc inclusiv simțul umorului, nu va proceda cu noi la o judecată prea severă. Căci şi înțeleptul Apostol Pavel spunea în numele lui Dumnezeu că trebuie să fim veseli cu cei veseli şi să plângem cu cei care plâng. Iar dacă a stat cineva plângând în fața uşii noastre, noi am ştiut să-i uscam lacrimile, fie acordându-i un sprijin, fie prin buna noastră dispoziție. Chiar dacă nu găsim nimic de laudă în noi înşine, tot aşa, nu găsim nimic care să poată fi condamnat din temelii.

8. De aceea, deşi nu aşteptăm de la Dumnezeu vreo răsplată, sperăm că nu ne va da nici o condamnare veşnică. Faptul că putem vorbi aici în felul acesta este desigur o altă problemă. Dar în ciuda predicilor despre Iad pe care ni le-au ținut mereu preoții noştri, noi credem că Domnul nu va fi un judecător atât de neînduplecat pe cât sunt judecătorii din lumea pământeană. Căci aceia judecă fără cruțare, după litera legii, şi nu cunosc mila şi îndurarea. Însă noi credem că atunci când un suflet păcătos devine mai bun, el poate aştepta milă şi îndurare de la Dumnezeu".

9. Robert îi răspunde: „Desigur! Orice judecată a Domnului este o cale spre îmbunătățire şi spre desăvârşirea spiritului, şi numai judecata omenească duce la pieire şi la moartea sufletului. Urmați-ne aşadar pe vârful acestei coline. Acolo veți afla chiar de la Domnul însuşi cât de diferite sunt judecățile Sale în comparație cu cele ale oamenilor. Judecata lui Dumnezeu este un balsam care vindecă toate rănile care au fost făcute vreodată într-un suflet! De aceea, nu vă temeți, căci pe voi vă aşteaptă un judecător blând, şi nu un pluton de execuție înzestrat cu muniție cu bătaie lungă".

10. Gri-albăstruii: „Iubiți prieteni, dacă aşa stau lucrurile, vă vom urma imediat şi fără nici o altă condiție. Însă am vrea să aflăm totuşi mai întâi cine sunt cele două doamne extraordinar de frumoase pe care le-am văzut venind împreună cu voi. Ele discută între ele pe un ton foarte scăzut, dar cu voi nu le-am văzut să schimbe vreun cuvânt. De aceea, ni se pare ciudat şi ne gândeam că poate or fi fiind nişte spioni cereşti care şi-au făcut de lucru în a ne spiona, în cazul în care vreun cuvânt incorect ar izvorî de pe buzele noastre. Dacă aşa stau lucrurile, surpriza ar fi destul de neplăcută!"

11. Robert le răspunde: „Renunțați la această teamă nebună față de cele două ființe! Ele sunt soțiile noastre, pe care ni le-a încredințat Dumnezeu pe vecie, şi ne însoțesc în toate drumurile pe care le avem de făcut în numele lui Dumnezeu. Iar despre spionaj nu poate fi în nici un caz vorba aici, de vreme ce Domnul este atotştiutor, atotvăzător şi atoateauzitor, şi chiar şi noi, ca mesageri ai Săi, putem vedea tot ce se petrece în interiorul fiecărui spirit cu care avem de a face. De aceea, noi ştim cu precizie ce atitudine lăuntrică are. Îi cunoaştem gândurile, faptele şi cuvintele, deşi nu facem parte dintre spiritele cele mai desăvârşite.

12. De aici puteți vedea cu claritate că în împărăția lui Dumnezeu nu este nevoie de denunțuri şi nici de spovedanie între patru ochi pentru a ajunge la cele mai tainice gânduri, dorințe şi impulsuri ale spiritelor atât de diferit structurate de aici. Dacă am fi văzut că nu sunteți capabili să intrați în împărăția lui Dumnezeu, v-am fi vorbit la fel de puțin pe cât vorbim cu acele spirite roşii, care vor trebui să treacă prin probe ale vieții mai mari şi mai amare până să poată fi primite în împărăția lui Dumnezeu. Pentru că noi am văzut în voi această capacitate, vă cerem să veniți împreună cu noi la Domnul, însă nu vă constrângem să o faceți.

13. În această lume veți putea face întotdeauna ceea ce doriți. Dacă vreți să veniți împreună cu noi, faceți-o fără nici o constrângere. Dar dacă preferați să rămâneți, sunteți liberi să o faceți! Însă dacă vreți să ne urmați nouă va trebui să o faceți acum, imediat, căci timpul ne impune acest lucru. În noaptea aceasta va trebui să plecăm de aici, şi de aceea avem prea puțin timp, sau chiar deloc, pentru a mai discuta în continuare cu voi. Aşadar, veniți acum cu noi, sau rămâneți!"

14. Spiritele gri-albăstrui: „Mergem cu voi, fără nici un alt comentariu! Căci Domnul va fi milostiv şi îndurător față de noi. Însă iată că vine un mesager de sus, pe care trebuie să-l aşteptăm. Probabil că ne aduce mesaje importante, căci în ochii săi se poate citi o anumită gravitate. Iată că se apropie cu paşi repezi şi în curând va fi lângă noi". - Robert: „Da, desigur că trebuie să aşteptăm venirea mesagerului. El ne va revela ceva important!"

15. Mesagerul păşeşte în mijlocul gri-albăstruilor şi spune: „Aveți curaj, căci ați găsit calea spre mântuire! Veşmintele voastre să devină de un albastru luminos, iar inimile voastre să fie statornice în iubirea față de Domnul-Dumnezeu şi față de frații şi surorile voastre! Deveniți liberi în toate! Faceți bine oricui! Nimeni să nu fie prea mic sau prea mare pentru voi, căci în împărăția lui Dumnezeu sunt pe deplin justificate toate stările şi toate națiunile. Urmați-ne aşadar fără teamă şi fără ezitare!"

Capitolul 276

Spiritele înveşmântate în albastru sunt uluite de puterea mesagerului, a cărui ființă adevărata nu o recunosc.

Prezentarea lui Dumnezeu şi cunoaşterea lui Dumnezeu de către oameni şi spirite.

1. Cei cărora li s-au schimbat veşmintele în albastru-azur şi care nu pot înțelege cum de aceste veşminte s-au putut transforma atât brusc, rostesc: „Prietene, este ciudat că ceea ce spui tu se întâmplă pe loc! Cuvântul tău a pătruns în hainele noastre şi noi nici măcar nu am observat când s-au schimbat de fapt acestea. - Şi dispoziția noastră lăuntrică s-a schimbat întrutotul. Şi acum, sunt lucruri pe care le putem vedea până în temeliile lor. Tu trebuie să fii un prieten atotputernic al lui Dumnezeu. Ceilalți doi prieteni, care au sosit mai devreme la noi împreună cu soțiile lor erau şi ei puternici, căci au împins înapoi acea ceată de spirite roşii dornice de război în aşa fel încât nimeni nu a mai îndrăznit să se apropie de noi, dar să înfăptuieşti lucruri printr-un singur cuvânt este cu totul altceva!

2. Spune-ne, iubit prieten, cu ce putere deosebită înfăptuieşti tu o asemenea minune? - Iată, pe Pământ noi nu am crezut prea mult în minunile lui Hristos, ci mai degrabă în învățătura Lui, care este într-adevăr divină. Însă acum începem să credem inclusiv în minunile Sale, care sunt de-a dreptul divine, şi am dori să înțelegem cum este posibil aşa ceva".

3. Mesagerul le răspunde: „Deocamdată nu vă pot da altă explicație decât aceasta: «Pentru Dumnezeu toate sunt cu putință!». Iar dacă cineva îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice, devenind astfel una cu El, îi devin şi lui toate posibile, la fel ca în cazul lui Dumnezeu. Oare nu a spus Hristos, atunci când s-a aflat în lume: «Tot ceea ce veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vi se va da»? Singura putere constă în iubire. Chiar şi puterea infinită a lui Dumnezeu constă numai în iubirea Lui infinită. Şi în felul acesta, orice spirit poate ajunge numai prin iubire la o putere atât de mare pe cât este iubirea întru Dumnezeu şi față de Dumnezeu. Căci fără aceasta nu există nici viață şi nici putere! Ați înțeles?"

4. Spiritele albastru-azur răspund: „Măreț prieten al nostru, cine nu ți-ar putea înțelege cuvintele, care se revarsă ca un balsam în inimile noastre? Te rugăm să ne conduci chiar acum la Iisus, Domnul şi Dumnezeul nostru, cel aflat pe această colină! Căci noi ardem de iubire şi de dorul de a-L vedea, inclusiv de a schimba câteva cuvinte cu El - dacă şi în spirit este la fel cum era pe Pământ, adică plin de iubire si de blândețe!"

5. Mesagerul: „Dar atunci când i-a alungat pe negustori afară din templu şi a răsturnat mesele zarafilor şi vânzătorilor de porumbei nu a fost însuflețit chiar de cea mai mare blândețe. Şi nici atunci când a blestemat smochinul fără roade, şi le-a azvârlit în față fariseilor ipocriți faptele lor ruşinoase. Ce credeți despre asta?"

6. Spiritele albastru-azur: „O, prietene, acolo a fost deosebit de blând şi de îngăduitor. Căci dacă noi am fi fost în posesia puterilor Sale, te asigurăm că am fi procedat cu totul altfel. Indivizii ar fi trebuit să fie fripți ca un grătar de vițel în Duminica Paştelui. Cât despre smochinul lipsit de roade, noi credem că Domnul Iisus a vrut doar să dea o pildă, poate o imagine a Bisericii romano-catolice, care este şi ea plină de ceremonii păgâne, multe ca frunzele, dar în spatele cărora nu se află nici un fruct. Aşadar, Lui i se cuvine toată slava şi închinarea! Şi se cuvine ca noi să-L iubim pe El mai presus de orice".

7. Mesagerul: „Bine, atunci ne vom încerca norocul pe răspunderea voastră". - Spiritele albastru-azur: „De acord, preluăm noi răspunderea şi pentru tine, căci noi nu ne temem de El!"

8. După aceste cuvinte ale spiritelor albastru-azur, al căror număr este de treizeci de bărbați, în afară de numeroşi slujitori, ajungem rapid pe colină. După ce trecem printre multele rânduri de spirite, ajungem sus, unde se află cei trei Apostoli, împărații şi o mulțime de episcopi, care se înclină până la pământ în fața noastră. Atunci, spiritele albastru-azur îl întreabă pe presupusul mesager: „Prietene, în fața cui se înclină aceste spirite? Îl văd ele pe undeva pe Domnul Hristos, pe care noi încă nu-L putem vedea din cauza nevredniciei noastre? Arată-ne măcar locul din care vine către noi, ca să ne putem arunca şi noi la pământ în fața Lui, aducându-i slava cuvenită din praful nimicniciei noastre!"

9. Presupusul mesager le răspunde: „Probabil că aceştia îl zăresc şi îl recunosc pe Domnul; de aceea se înclină aşa în fața Lui. Căci există foarte mulți care îl văd pe Domnul şi adesea vorbesc cu El zile la rând, ba uneori ani întregi, dar care nu-L recunosc, pentru că inimile lor sunt încă oarbe. Culmea este că unii spun: «O, dacă am avea cândva fericirea să-L vedem pe Domnul Iisus, atunci nu ne-ar mai trebui altceva! Am cădea în praf dinaintea Lui, cufundându-ne în adâncurile smereniei, şi L-am lăuda cu toți psalmii lui David şi toate cântecele lui Solomon!» Ei spun aceste cuvinte chiar

Domnului, căci îl văd şi vorbesc cu El, dar nu îl recunosc şi aşteaptă mereu să-L vadă, deşi au dat cu nasul de El de sute de ori.

10. La ce foloseşte vederea singură, dacă nu este însoțită inclusiv de cunoaştere? Însă cunoaşterea este adeseori îngreunată de faptul că inima omului ascunde în adâncul ei diferite crâmpeie de orgoliu. Peste toate, oamenilor le vine greu să-şi imagineze Divinitatea în înfățişare umană, deoarece în viziunea lor Ea trebuie să fie ceva cu totul extraordinar. Chiar dacă s-ar asemăna în privința formei cu un om desăvârşit, în conformitate cu aşteptările şi închipuirile oamenilor, Divinitatea ar trebui să strălucească măcar ca un Soare.

11. Omul nu-şi poate imagina Divinitatea decât ca pe ceva infinit şi extraordinar. Cauza acestei viziuni este modul de a concepe lumea materială cu toate raporturile ei, atât în privința masei cât şi a mărimii şi organizării ei. Cerul înstelat mărturiseşte despre o ființă dumnezeiască infinit de mare, Soarele vorbeşte despre lumina lui Dumnezeu, Pământul despre puterea şi tăria Lui. Chiar şi Papa şi ceilalți reprezentanți bisericeşti ai tuturor confesiunilor îl propovăduiesc pe Dumnezeu ca fiind ceva pe care nici un om nu ar trebui să-şi îngăduie să şi-L reprezinte. Apoi se mai adaugă propriul orgoliu şi acela al rațiunii lumii, care se ruşinează de un Dumnezeu neaspectuos, şi nu rosteşte cu plăcere într-o societate respectabilă numele lui Iisus, afirmându-i cu atât mai puțin divinitatea.

12. Şi aşa se ajunge ca inclusiv aici, în împărăția spiritelor, cum s-a întâmplat şi pe Pământ, atunci când Domnul s-a aflat întrupat, Acesta să fie împreună cu anumite Spirite altminteri înțelepte provenite de pe Pământ, dar ele să nu-L recunoască din motivele mai sus menționate. Oamenii pământeni cer mai mult decât spiritele minuni mari, căci cele mici nu sunt potrivite cu Dumnezeul lor cel mare. Şi chiar dacă aduc vorba despre Dumnezeu, cuvintele lor sună astfel: măreț, Dumnezeu atotputernic, creator al infinitului, conducător al Universului, Părinte al eonilor, şi aşa mai departe. Iar dacă Iisus le apare oamenilor de pe Pământ ca un om absolut obişnuit, uneori având chiar anumite slăbiciuni (aparente), dacă El le vorbeşte foarte înțelept, însă mănâncă şi bea împreună cu ei, şi nu săvârşeşte nici o minune, atunci precis nu îl recunoaşte nimeni, deşi El a promis să rămână cu ai săi până la sfârşitul lumii.

13. Căci Domnul vine adesea la copiii Săi de pe Pământ îmbrăcat în veşmântul sărăciei. Dar aceştia nu îl recunosc, deoarece conceptele lor despre Dumnezeu conțin în sine orgoliul - la fel ca în cazul unui nobil care se mândreşte cu faptul că este stăpânit de un altul şi mai nobil, care are un arbore genealogic de şaisprezece generații de nobili în urma sa. Dar dacă acest nobil este supus unuia care nu are titluri de noblețe, ascultarea şi respectul său dispar imediat. La fel se petrec lucrurile şi cu Divinitatea în cazul celor plini de orgoliu. Dacă Dumnezeu nu le satisface cerințele şi nu produce în fața lor minuni, dacă apariția Sa nu este precedată de foc, vânt de furtună, fulgere şi tunete - atunci s-a zis cu Divinitatea Sa.

14. Şi vă mai spun un lucru: de 1800 de ani încoace i s-a întâmplat adesea Domnului pe Pământ să fie scos afară în bătaie de oameni altminteri foarte dăruiți lui Dumnezeu. De aceea, este din ce în ce mai greu ca Dumnezeu să se apropie de oamenii de pe Pământ. Dacă vine într-un mod inofensiv, nimeni nu îl recunoaşte. Şi atunci, ce să facă pentru a fi recunoscut?

15. Vedeți voi, în împărăția Cerurilor cel dintâi este cel care pare cel mai mărunt şi mai neînsemnat. Şi cum să facă Dumnezeu excepție de la această regulă, pe care El însuşi a stabilit-o? Întrebați-vă acum pe voi înşivă dacă nu cumva vă aflați în aceeaşi situație în privința recunoaşterii lui Dumnezeu. Voi îl vedeți pe Domnul Hristos de mai mult timp, însă nu îl recunoaşteți, pentru că El vi se pare prea puțin divin”.

16. Abia după aceste cuvinte încep spiritele albastru-azur să-L contemple cu mai multă atenție pe mesager, şi spun: „Doar nu eşti Tu însuți Domnul Iisus? O, asta ne-ar fi cu adevărat fatal! Dacă Tu eşti Dumnezeu, ce se va întâmpla cu noi, păcătoşii? Dar din cuvintele Tale putem desprinde foarte limpede că într-adevăr aşa este, o, Doamne-Dumnezeule!”

Capitolul 277

Despre adevărata ființă a lui Dumnezeu. Iubirea acționează în cercuri strâmte, dar limpezi

1. Rosteşte mesagerul: „Această uimire plină de teamă a voastră este tot o consecinţă a conceptelor pe care le aveţi despre Dumnezeu, însă aceste concepte nu sunt valabile faţă de adevărata viaţă ce provine din iubire şi care se află în iubire! Ce vă priveşte pe voi infinitul Fiinţei divine? Opriţi-vă numai la iubire, care vrea să aibă într-un cerc strâmt în jurul său ceea ce a atras odată la sine.

2. Iubirea este ca un foc ce reuneşte, şi nu risipeşte, însă lumina care porneşte de la flacăra luminoasă a iubirii se îndepărtează desigur în raze drepte, mergând mereu mai departe şi ne întorcându-se niciodată înapoi, decât în cazul în care iubirea lui Dumnezeu i-a aşezat limite de care să se împiedice şi de la care să se întoarcă înapoi la locul de pornire. Dar de vreme ce voi judecaţi Divinitatea după răspândirea în afară a fluxului Ei de lumină, fiind în felul acesta adevăraţi «călăreţi ai luminii» - zburând pe aripile spiritului prin spaţiile îndepărtate şi căutând existenţa marii Divinităţi - desigur că adevărata cunoaştere a fiinţei propriu-zise a lui Dumnezeu vă rămâne veşnic departe. Va trebui să vă declaraţi învinşi de mărimea fără de sfârşit a lui Dumnezeu şi să nu vă mai ridicaţi niciodată în inimile voastre, singurele cu care puteţi vedea şi cuprinde adevărata fiinţă a lui Dumnezeu, Tatăl vostru. Dar dacă o fiinţă cum sunt Eu stă dinaintea voastră şi spune: «Eu sunt cel pe care L-aţi căutat atâta timp zadarnic în infinit!» - vă înspăimântaţi şi cădeţi fără putere la pământ. Cauza acestui fapt este că voi priviţi fiinţa care vi se prezintă ca adevărată Divinitate în existenţa ei primordială cu aceiaşi ochi care apreciază infinitul şi vă umpleţi firea la nesfârşit cu imaginaţiile voastre deşarte.

3. Este într-adevăr bine ca un spirit sau un om să contemple fiinţa lui Dumnezeu în operele ei; dar el nu trebuie să se lase furat de acestea! - Iată, în prima parte a civilizaţiei Pământului, oamenilor le-a plăcut să înalţe clădiri uriaşe. Nimrod a clădit Babilonul şi un turn ce se înălţa deasupra munţilor. Semiramida a înălţat grădini suspendate. Minus a construit marea cetate Ninive. Vechii faraoni au împânzit Egiptul cu clădiri şi sculpturi colosale. Chinezii au clădit un zid având o lungime de mai multe sute de mile. Dar dacă ar fi să ne imaginăm constructorii la fel de mari ca şi operele lor, ar trebui să fim declaraţi de orice gânditori luminaţi drept nebuni. Căci aceşti vechi constructori ai marilor clădiri ale Pământului nu au fost cu nimic mai mari decât sunteţi şi voi. Ei au ştiut doar să-şi extindă forţele în privinţa mărimii lor şi să le facă eficiente.

4. Dar dacă oamenii cei mici, creaţi de Dumnezeu, pot înfăptui asemenea opere uriaşe fără să crească ei înşişi nici cât un fir de păr, de ce ar trebui să fie Divinitatea - în fiinţa ei primordială - la fel de mare ca şi operele Sale? Căci s-a spus: «Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Sa». De ce să fie atunci Dumnezeu un uriaş, iar oamenii creaţi după chipul şi asemănarea Sa nişte animăluţe de mărimea unui atom, care să poată locui în număr de trilioane într-o picătură de rouă?

5. Oare a fost Hristos, cel care a fost în acelaşi timp Dumnezeu şi om, uriaş atunci când şi-a îndeplinit pe Pământ opera Sa de mântuire? În ceea ce priveşte statura, El nu era deloc mai mare decât ceilalţi oameni, deşi operele sale au o mărime pe care voi nu o veţi putea măsura niciodată. Şi iată, acelaşi Iisus, care nu era câtuşi de puţin uriaş, se află acum în faţa voastră! Numai spiritul Său, care se revarsă din El ca lumina din Soare, acţionează veşnic în întreaga nesfârşire cu o forţă neatenuată. Dar pe voi nu vă priveşte acest spirit, de vreme ce vă aflaţi la izvoare şi sunteţi la Domnul tuturor spiritelor. De aceea, cuprindeţi-L după *iubirea* Lui, şi nu după *lumina* ce iradiază din El, şi atunci veţi fi cu adevărat copiii Lui, după cum este şi El Tatăl vostru, al tuturor!

6. Oare nu ar fi o prostie din partea astronomilor dacă ar voi să măsoare Soarele după distanţa la care ajung razele sale? Căci acestea pătrund încontinuu adâncimile spaţiului veşnic şi măsura lor creşte mereu, de la o secundă la alta. Cu ce etalon s-ar putea face o asemenea măsurare? De aceea, astronomii preferă să măsoare Soarele propriu-zis, pentru că măsura lui este constantă.

7. Procedaţi şi voi la fel! Măsuraţi-Mă pe Mine, cel care stau acum în faţa voastră, cu adevărata măsură a iubirii din inimile voastre, şi nu aveţi o teamă ridicolă faţă de Mine, Cel care sunt întrutotul pe măsura voastră şi vă iubesc cu toată puterea inimii Mele! Atunci veţi fi pe placul Meu şi veţi putea fi peste măsură de fericiţi în cercul strâmt al iubirii, în afara căruia nu poate exista o fericire adevărată pentru voi. M-aţi înţeles acum, sau a mai rămas ceva neclar?"

8. Fericiţi şi absolut uluiţi, totodată, azuriii răspund: „O, Doamne, cât eşti de diferit faţă de ceea ce ne-am închipuit noi! Da, în cazul ăsta putem şi trebuie să Te iubim pe Tine în toată libertatea inimilor noastre şi mai presus de orice! Căci cel care nu Te cunoaşte aşa cum eşti, poartă în orbirea sa,

în el însuşi, focul Purgatoriului şi al Iadului. Dar pentru cel care Te cunoaşte aşa cum Te cunoaştem noi acum, totul se schimbă dintr-o dată, în acest Cer al tuturor Cerurilor.

9. Dar cum s-a ajuns ca oamenii de pe Pământ să aibă nişte noţiuni atât de stupide în privinţa Ta? Desigur că cel mai mult a contribuit în acest sens învăţătura răspândită de Roma. Aceasta propovăduieşte un Dumnezeu faţă de care trebuie să ai cea mai cumplită teamă, dar niciodată iubire. Datorită acestei învăţături, omul se umple de toate Iadurile şi de toate spaimele, dar despre iubire nici nu poate fi vorba. Căci de locul unde domneşte teama, iubirea nu se poate apropia.

10. Acum înţelegem totul din fir a păr. Iubirea urzeşte şi acţionează doar în cercuri strâmte, însă foarte limpezi. Numai aşa îi poate ea înflăcăra şi pe cel mic şi pe cel mare, şi pe artist şi pe înţelept. Într-adevăr, ea este totul în toate! Ea este adevăratul Soare, şi toate celelalte sunt numai aparenţă şi imagini lipsite de conţinut. O, Doamne, cât de bun eşti Tu!”

Capitolul 278

Locul adevăratei fericiri se află în inima omului. Calea spre Cer este la trei şchioape distanţa

1. Eu: „Da, aşa stau lucrurile. Adevărata fericire poate fi atinsă de om numai pe calea cea îngustă şi în locurile strâmte. Cel care o caută pe străzi largi şi este de părere că fericirea se află numai în locurile mari şi pline de strălucire nu o găseşte niciodată. Numai orgoliul clădeşte străzile largi ale pieirii şi construieşte pieţele mari, însă acestea nu condiţionează nici din punct de vedere material, şi nici din punct de vedere spiritual fericirea omului.

2. Aţi văzut adeseori pe lume cum se îngraşă cei mari pe seama celor mici şi a celor săraci. Dar cine a devenit fericit datorită aurului, argintului şi pietrelor preţioase? Eu vă spun vouă: nimeni! Căutarea celebrităţii şi zgârcenia nu se satură niciodată şi tind atât ziua cât şi noaptea să obţină o strălucire şi o glorie şi mai mare, şi tot mai multe bogăţii. Iar cine este nemulţumit, nu este fericit şi nici nu poate deveni vreodată. O piaţă mare şi lată necesită mulţi oameni ca să se umple, şi ea nu mai este atunci suficientă locuitorilor ei. Căci aceştia vor tinde spre extinderea şi umplerea noii pieţe, şi aşa mai departe. Nu este posibil ca astfel de oameni să ajungă vreodată la ţelul lor, dacă nu au găsit adevărata fericire durabilă.

3. Ce constituie de fapt cea mai mare nefericire a tuturor spiritelor Iadului? Este strădania lor de a ajunge la infinit! Însă infinitul nu are pereţi despărţitori şi nici limite. De aceea, este uşor de înţeles că un spirit umplut de Iad nu va putea ajunge niciodată la fericire. Căci cine caută fericirea în nesfârşire nu o va găsi niciodată! Cu cât va ajunge mai departe, cu atât se va deschide în faţa lui o prăpastie fără sfârşit, dincolo de care nu va trece niciodată.

4. De aceea, împărăţia Mea a fost depusă în fiecare *inimă* omenească. Cine vrea să intre în împărăţia Mea trebuie să pătrundă în propria sa inimă şi să-şi întemeieze acolo un locşor al păcii care se numeşte smerenie, iubire şi împăcare. Dacă omul ajunge să facă toate acestea, fericirea sa este întemeiată pentru veşnicie. Şi în curând va găsi cu mult mai mult decât s-a aşteptat vreodată. Căci o căsuţă mică poate fi dotată cu mult mai uşor cu toate cele necesare decât un palat mare, care continuă să pară gol chiar şi după ce în interiorul său au fost aduse mii de obiecte.

5. De aceea, nu trebuie să vă faceţi gânduri foarte mari despre Cerul Meu, ci o imagine mică şi strâmtă, şi atunci veţi găsi în ea adevărata fericire. - O inimă plină de iubire faţă de Mine şi faţă de fraţii şi surorile voastre, la care se adaugă un simţ activ şi bucuros al activităţii, vă aduce fiecăruia dintre voi adevărata fericire veşnică.

6. De asemenea, nu trebuie să vă imaginaţi că împărăţia Mea se află foarte departe, căci ea este de fapt foarte aproape, întregul drum este de cel mult trei şchioape: distanţa dintre creştetul capului şi centrul inimii! Dacă aţi parcurs această mică distanţă, vă aflaţi deja în interiorul ei. Să nu vă imaginaţi că trebuie să faceţi o călătorie în afară, dincolo de toate stelele, căci singura călătorie pe care trebuie să o faceţi este cea lăuntrică, până în inima voastră. Acolo veţi găsi Cerul şi adevărata viaţă veşnică!”

Capitolul 279

Învăţătura modestă, dar plină de putere, a Domnului.
Despre calea cea scurtă care duce către Cer.
Raţiunea capului şi cunoaşterea inimi.
Pilda culegerii roadelor.

1. Spiritele azurii spun: „De faptul că Tu eşti cu adevărat Dumnezeul cel veşnic, Domnul şi creatorul tuturor Cerurilor, Sorilor şi Pământurilor, nu mai avem acum nici cea mai mică îndoială. Căci este suficient ca cineva să Te audă vorbind şi orice îndoială îi dispare ca ceaţa în lumina Soarelui. Aşa cum ai vorbit când Te-ai aflat pe Pământ pentru fiecare spirit creat, tot aşa vorbeşti şi acum faţă de noi. Din modul Tău simplu de a vorbi se revarsă izvoarele celui mai profund adevăr al înţelepciunii divine plină de iubire, asemănătoare celui mai măreţ fluviu! Cât de minunată este descrierea căii spre împărăţia Ta! Numai că noi ne aflăm acum în situaţia lui Nicodim, care nu a ştiut nici el, atunci când Tu, Doamne, ai vorbit cu el despre a doua naştere, cum să înţeleagă acest lucru. Calea de la cap până la centrul inimii ar fi într-adevăr scurtă, dar cum să păşeşti pe ea? Lucrurile sună enigmatic. În ciuda înţelepciunii ascunse în ele, şi am dori să te întrebăm, la fel cum a făcut Nicodim la vremea lui: «O, Doamne, cum am putea pătrunde cu picioarele noastre în propriul nostru trup, ba chiar în centrul inimii noastre?». Căci probabil că ar fi mai simplu să ajungem pe cea din urmă stea creată de Tine, decât în propria noastră inimă.

3. De aceea, trebuie, Doamne, să Te rugăm să ne dai o explicaţie mai amănunţită, aşa cum te-au rugat adeseori şi Apostolii Tăi pe Pământ. Căci şi lor, învăţăturile Tale înţelepte li s-au părut nu de puţine ori la fel ca satele spaniole, în care nici un străin nu se poate descurca. Căci cine ar putea să cunoască locul de intrare şi planul lor de construcţie? Doamne, explică-ne mai amănunţit aceste lucruri!”

4. Eu: „Faptul că nu înţelegeţi acest lucru se datorează numai simţurilor voastre, care sunt orientate prea mult către Pământ. Atât de deştepţi ar trebui totuşi să fiţi încât să vă daţi seama că aici nu poate fi vorba de un mers obişnuit cu picioarele, ci numai de o călătorie pur spirituală în propriul suflet. Nicodim era un om pământean, legat de materie; de aceea, este de înţeles că el a asociat ideea celei de-a doua naşteri cu conceptul de trup matern, însă voi v-aţi dezbărat acum pe deplin de orice materie pământească - şi atunci, cum puteţi gândi, în calitatea voastră de spirite, dintr-o perspectivă atât de materială?

5. Oare nu aţi descoperit niciodată că aveţi în voi o dublă activitate spirituală, una a capului şi alta a inimii? Iată, în cap se află raţiunea rece a sufletului, împreună cu slujitoarea sa, inteligenţa, care se aseamănă unui braţ ce ajunge până departe, plin de ochi şi de urechi. Inteligenţa prelungeşte tot mai mult acest braţ, vrând să cuprindă întreaga nesfârşire, însă această strădanie nebunească este periculoasă în sine, pentru că aduce acea însuşire a sufletului hotărâtă morţii şi judecăţii, şi care este desemnată prin cuvântul orgoliu. În *inimă* însă se află iubirea provenită din spiritul propriei Mele inimi. Acest spirit conţine totul în sine, ca spirit al Meu, incluzând tot ceea ce se află în infinit, de la cel mai mare până la cel mai mic.

6. Dacă raţiunea întrezăreşte strădania nebunească a inteligenţei sale, şi în loc să vrea să atingă ceea ce nu poate fi atins, se retrage cu smerenie în inimă (locuinţa spiritului Meu din om), îndreptând într-acolo capacităţile sale de percepţie - atunci parcurge călătoria menţionată de trei şchioape. Pe această cale, omul ajunge la adevărata viaţă veşnică, la pacea adevărată plină de fericire, şi găseşte la un loc tot ceea ce cuprinde întreaga nesfârşire.

7. Desigur, această împărăţie lăuntrică nesfârşită nu se poate revela decât treptat, ca o plantă ce creşte dintr-un mic germen ascuns în interiorul seminţei sale. Numai de intensitatea iubirii faţă de Mine şi faţă de aproape depinde dacă din acest germen spiritual sămânţa operei Mele va ajunge mai devreme sau mai târziu la maturizare, dând roade mai bogate sau mai sărace. Căci iubirea inimii faţă de Mine se aseamănă cu iubirea şi căldura Soarelui, iar iubirea faţă de aproape cu ploaia absolut necesară. Iar dacă Soarele şi ploaia acţionează împreună în ordinea cuvenită, fiecare recoltă va creşte în modul optim, ajungând în scurt timp la coacere.

8. Pentru o mai bună înţelegere, vă voi da încă o pildă simplă: Această situaţie se aseamănă cu aceea în care un tată îşi duce copilaşii vara în grădina plină cu pomi împovăraţi de roade. Copiii ar dori imediat să se urce în copaci, să culeagă fructele şi să le mănânce fără măsură. Însă tatăl cel înţelept le spune copiilor lipsiţi de experienţă: «Rămâneţi lângă mine! Dacă v-aţi urca în pomi cu

puterile voastre firave ca să culegeți fructele, ați putea uşor cădea de acolo, rupându-vă mâinile sau picioarele, sau chiar aflându-vă moartea. Însă eu şi slujitorii mei suntem mari şi puternici, şi ştim cum să recoltăm fructele. De aceea, aşteptați aici, în linişte! Eu însumi mă voi urca în pomii cei înalți şi vă voi pune fructele în poală, astfel încât să le puteți mânca fără cea mai mică osteneală. Iar când veți fi şi voi mari şi puternici, veți putea stăpâni şi voi pomii cei înalți» - înțelegeți voi această pildă?"

9. Răspund spiritele albastru-azur: „Îți mulțumim, Părinte preasfânt! Veşnică mulțumire Ție! Acum ne este totul la fel de limpede ca Soarele, şi nu mai avem nici o nelămurire".

Capitolul 280

Însemnătatea corespondenței pâinii şi vinului
Despre cunoaştere şi faptă. Misiunea încredințată spiritelor albastru-azur.

1. Eu: „De vreme ce ați înțeles acum totul, trebuie să şi acționați în conformitate cu cele înțelese, căci altfel nu veți recolta nici un rod din învățătura Mea! Acum vă voi da adevărata pâine şi adevăratul vin. Căci şi în această lume pâinea este *la fel* ca trupul Meu, iar vinul *la fel* ca sângele Meu. Această hrană vă va fortifica şi de acum încolo nu veți mai gusta moartea, căci viața veşnică va fi în voi". - (Spre Robert): „Frate Robert, du-te şi adu încă o dată pâine şi vin!"

2. Robert face câțiva paşi spre sud în pădurice şi găseşte acolo într-o poieniță o găleată întreagă plină cu cel mai bun vin, având alături o mulțime de pahare şi cincizeci de bucăți din cea mai frumoasă pâine de grâu. Când Robert zăreşte această cantitate de alimente cereşti, o cheamă pe Helena şi pe noile sale ajutoare, Petre şi soția lui, ca să-i ajute să le aducă pe toate la locul potrivit. Cei chemați sosesc de îndată, însă toți patru nu reuşesc să transporte totul la locul potrivit.

3. Acest lucru este observat de către spiritele împăraților, care până acum s-au întreținut cu Apostolii despre tot ce se află în Cer şi pe Pământ. Aceştia se grăbesc să-l ajute pe Robert, şi astfel reuşesc cu toții să transporte pâinea şi vinul, întrecându-se apoi în servirea spiritelor albastru-azur, care mănâncă pline de recunoştință pâinea şi beau vinul.

4. Însă Eu le spun monarhilor: „Iubiții Mei frați şi prieteni! Este lăudabil şi bine din partea voastră să vorbiți despre Mine şi despre împărăția Mea. Dar şi mai bine şi mai frumos este să trăiți cu adevărat ceea ce se află în Cer. Cunoaşterea precede într-adevăr acțiunea, dar de îndată ce ştiți ce aveți de făcut, trebuie să acționați. Căci o acțiune bună, oricât de mică, este mai bună decât o cunoaştere oricât de mare, dar lipsită de acțiune, întrucât dintr-o acțiune, oricât de mică ar fi ea, apare ceva. Acțiunea este urmată întotdeauna de o înfăptuire, pe când cunoaşterea pură nu înfăptuieşte nimic dacă nu trece la fapte.

5. La ce i-ar folosi unui olar dacă ar fi extraordinar de savant în arta sa, dar nu ar pune niciodată lut pe roata sa pentru a-şi transpune ştiința în practică? În mod similar, credința este o ştiință a inimii: atât timp cât ea nu este transpusă în practică, este ca moartă, căci numai opera înfăptuită îi conferă viață. De aceea, M-a bucurat foarte mult că ați devenit activi într-un sens bun, fără să vă spun Eu. Adevăr vă spun, vouă tuturor: o singură înghițitură de apă proaspătă pe care i-o dați unui însetat este foarte prețuită de Mine, căci Eu privesc în primul rând faptele, şi mai puțin cunoaşterea!

6. Dacă cineva ştie ceea ce este drept şi nu acționează în conformitate cu ceea ce ştie, acela este la fel de păcătos ca acela care cunoaşte dreptatea, dar nu vrea să acționeze în conformitate cu ea, pentru că ea nu concordă cu comoditatea lui. - De aceea, pentru a fi cu adevărat cetățean al împărăției Mele trebuie să treceți întotdeauna dincolo de lene şi de inerție, şi să înfăptuiți cele recunoscute prin ştiința voastră a fi bune; căci abia atunci veți fi ceea ce trebuie să fiți în conformitatea cu ordinea Mea veşnică".

7. (Către spiritele albastru-azur): „Iar acum, că v-ați fortificat îndeajuns, mai mergeți încă o dată în adâncuri şi treziți-i pe cei care pot fi treziți, încercați să potoliți spiritele înfierbântate, pentru ca să evitați pe cât posibil un război între oamenii Pământului. Şi dacă veți reuşi chiar şi numai într-o anumită măsură să înfăptuiți acest lucru, vă va aştepta o mare răsplată în Cerurile Mele, în care veți putea ajunge cu uşurință, pentru că v-am arătat Eu însumi calea cea rapidă înspre ele.

8. Aveți însă grijă să veniți în toate direcțiile în întâmpinarea intențiilor spiritelor roşii ca focul, pentru că acestea îşi vor da toată osteneala să aprindă războiul între domnitori. E drept că nu veți putea împiedica totul. Dar pentru că veți acționa în numele Meu, veți reuşi totuşi să faceți foarte

mult pentru ca omenirea să nu cadă în nenorocirile cele mai mari. După ce veți fi împlinit această muncă, întoarceți-vă din nou în acest loc! Aici vă va aştepta un mesager care vă va oferi o mână de ajutor în numele Meu, la intrarea voastră în împărăția Mea. Şi acum, la treabă – Amin!"

9. La plecare, unul dintre spiritele albastru azur mai adaugă: „O, Doamne şi Părinte al nostru! Dacă ni se va mai face sete şi foame de acum încolo - căci nu putem şti cât vor dura cele pe care le avem de înfăptuit - de unde să mai luăm pâine şi vin?"

10. Eu: „Întreabă-i pe Robert şi pe tovarăşii săi cât timp a trecut de când i-am hrănit la fel ca pe voi cu pâine şi vin, şi dacă până acum li s-a făcut vreodată sete sau foame. Căci dacă cineva a mâncat o dată din pâinea Mea şi a băut vinul Meu, acela nu va mai înseta şi nu va mai fi înfometat niciodată! Căci pâinea Mea este adevărata hrană vie, care se produce mereu din nou în stomacul sufletului tău, hrănindu-i sufletul şi spiritul. Tot aşa, vinul Meu este adevărata băutură care astâmpără setea pentru veşnicie. De aceea, puteți pleca liniştiți, căci niciodată nu vă va mai fi foame sau sete!"

11. După această asigurare, spiritele albastru-azur pleacă pline de curaj la munca lor. Rămâne de văzut cât de multe vor reuşi să înfăptuiască ele, pentru că spiritele roşii au început să desfăşoare cea mai înflăcărată activitate pentru atingerea scopului lor; în orice caz, ele vor putea diminua considerabil această activitate deja începută.

12. Eu: „Acum trebuie să vină însă o mare pedeapsă asupra tuturor acelora care s-au dezobişnuit complet să mă cheme pe Mine la nevoie şi să recunoască valoarea oamenilor care nu au fost trimişi de Mine în lume pentru a se lăsa ucişi de dragul strălucirii tronului lor. De data aceasta, poporul care acționează cumpătat şi treaz va dobândi victoria pentru toate timpurile viitoare, însă acel popor care acționează cu cruzime, lucru pe care Eu nu l-am prevăzut şi nu l-am îngăduit vreodată, va ajunge cu greu la victoria finală".

Capitolul 281

Intrarea în împărăția Cerurilor din inima maturizată a lui Robert.

1. Acum, Robert se îndreaptă către Mine şi spune: „Doamne, ce vom face în continuare? Tot ceea ce s-a apropiat de noi a fost rezolvat în mare măsură. Foştii preoți pământeşti şi spiritele albastru-azur înfăptuiesc deja cu hărnicie ceea ce li s-a cerut. Trândăvia este însă pentru mine aproape insuportabilă. De aceea, Te rog, o, Doamne şi Părinte, dă-mi ceva de făcut!"

2. Eu îi răspund: „Prietene şi frate al Meu, activitatea este într-adevăr principala trăsătură a spiritului, însă din când în când este bine ca spiritul să se şi odihnească puțin. Căci în această odihnă puterile epuizate ale sufletului, care este un organ al spiritului, se adună în vederea unei noi activități. De aceea, este necesară şi câte o mică odihnă, pentru ca să puteți fi fortificați pentru o nouă activitate în împărăția Mea. Sabatul se apropie de sfârşit. Ceea ce am avut de rezolvat aici am rezolvat, şi cu aceasta am împlinit o muncă de o zi pe acest Pământ. Priveşte însă spre răsărit! Binecunoscuta poartă pe care tu nu ai putut-o deschide stă larg deschisă şi toți prietenii noştri ne aşteaptă cu un mare dor. De aceea, iubiți prieteni, frați şi copii ai Mei, vom pleca de pe această colină pământească şi vom intra prin poarta aceea în împărăția Mea, care a izvorât din inima ta, iubitul Meu frate *Robert Uraniel*!

3. Şi de vreme ce suntem cu toții fortificați, să o luăm la drum chiar acum, în cea mai desăvârşită ordine. După cum vedeți însă, nu este nevoie să trecem prin văile şi colinele existente până acolo. Ne vom deplasa până acolo pe calea cea dreaptă pe care am țesut-o Eu din lumină pură, şi vom ajunge astfel în curând la poarta ce pare atât de îndepărtată. Însă tu, *Uraniel,* ca proprietar şi conducător al acestei noi societăți, mergi înainte cu ajutorul tău Petre şi cu soția ta şi a lui! Eu te voi urma împreună cu cei trei frați. Iar după Mine vor veni în primul rând toți monarhii şi episcopii, iar apoi marea ceată din popor care ne-a urmat.

4. Aranjați-vă acum după cum v-am indicat şi păşiți pe calea cea nouă pe care am clădit-o Eu în primul rând pentru voi, şi apoi pentru alții. Binecuvântarea noastră fie asupra tuturor celor buni de pe acest Pământ! - Şi acum, să pornim! Amin!"

Capitolul 282

Uimirea lui Robert față de noul ținut ceresc. Viitoarea sa sarcina. Puntea harului şi colina harului.

1. Călătoria începe şi în scurt timp ajungem la poartă. Acolo ne aşteaptă câteva mii de făpturi care înalță slavă bunătății, milei, iubirii şi îndurării Mele, şi judecății Mele drepte prin care, prin Cuvântul ordinii veşnice, Judecătorul cel drept se află în interiorul fiecărui piept omenesc.

2. Robert se întoarce către Mine şi spune: „Părinte preasfânt! Ne aflăm acum în fața intrării. Nenumărate şiruri de făpturi se orânduiesc în formă de raze dincolo de poartă, înspre ținuturile cereşti, şi din gura lor răsună imnuri de slavă pentru Tine! Totul este plin de iubire şi de cea mai înaltă strălucire cerească. Chiar în fundal se zăreşte ceva ca un fel de oraş, dar din cauza strălucirii sale puternice îmi este imposibil să percep mai îndeaproape forma sa. O, Tată, ce fel de ținut este acela? Ce fel de țară să fie, în comparație cu care chiar ținuturile Soarelui pe care le-am văzut în călătoria mea cu Sahariel apar ca o noapte întunecată față de ziua cea mai luminoasă? Ce strălucire indescriptibilă se revarsă de acolo înspre noi! Acolo trebuie să fie Cerul cel mai înalt!"

3. Eu: „Da, aşa stau lucrurile! Însă acolo se află totodată şi cel de-al treilea etaj al casei tale, pe care ai văzut-o chiar la începutul evoluției tale în această împărăție, mai întâi din exterior, după care ai luat-o în posesie. Acest ținut reprezintă de asemenea *uniunea* pe care ai întemeiat-o tu în inima ta binevoitoare şi pe care ai configurat-o în conformitate cu ordinea Mea. Acolo vei lucra de acum şi până în veşnicie, îngrijindu-te - în calitatea ta de conducător - ca totul să se desfăşoare în cea mai bună ordine. Totodată însă, vei supraveghea din această uniune acea parte a Pământului care îți este cea mai apropiată din punctul de vedere a seminției tale. Însă de cele două locuri în care ne-am aflat în ultima vreme pe Pământ să ai grijă ca de lumina ochilor! La Viena, unde ai fost tratat atât de rău cât te-ai aflat pe Pământ, să înfăptuieşti fapte bune şi nobile! Iar pe cel de-al doilea ținut, unde ne aflăm acum, să-1 foloseşti ca loc de purificare pentru spiritele impure, de oriunde ar veni ele.

4. *Puntea* pe care am construit-o Eu de la colină şi până aici să rămână. Cine vrea să vină pe ea încoace să nu fie respins! Iar pe colină să pui o pază permanentă, astfel încât fiecare spirit ce păşeşte pe acest drum cu intenții bune să găsească un prieten şi o călăuză, iar oamenii pământeni care mai trăiesc în trupuri materiale pe Pământ să găsească pe această colină întărirea credinței lor şi trezirea iubirii lor, fără nici o judecată sau legătură. Cei bolnavi să afle aici alinarea durerilor lor, iar cei buni şi credincioşi să-şi redobândească de şapte ori sănătatea.

5. Iar dacă oamenii vor dori să înalțe un semn de amintire pe această colină, să nu fie împiedicați să o facă, dar nici să nu fie sprijiniți. Căci orice semn exterior de amintire a unei apariții cereşti pe Pământ este transformat în scurt timp într-un loc de câştig şi de înşelăciune. Dacă cineva vrea să înalțe acolo un monument, să nu fie împiedicat să o facă. În mod similar, munții Sinai, Tabor şi Muntele Măslinului vor rămâne de-a pururi pentru oamenii pământeşti locuri de amintire pentru care au fost predestinați de către Mine. Iar acum să intrăm în adevărata împărăție a vieții veşnice!"

Capitolul 283

Cea mai înaltă sferă cerească.
Robert şi Petre împreună cu trei prieteni îl însoțesc pe Domnul în Ierusalimul celest.
Oraşul-oraşelor şi Soarele-sorilor.

1. În continuare, intrăm cu toții înăuntru. Instantaneu, pe toți membrii grupului nostru îi cuprinde sentimentul unei fericiri supreme. Ținutul ce se întinde extrem de departe este plin cu căsuțe mici şi plăcute, şi fiecăruia i se arată căsuța lui, care îi este predată spre deplină stăpânire. Fiecare îşi ia în primire cu cea mai mare bucurie noile bunuri, care sunt dotate cu tot ce trebuie.

2. Numai Robert Uraniel şi ajutoarele lui nu pot găsi casele lor şi Mă întreabă unde vor locui ei.

3. Eu însă îi spun lui Robert: „Iată, toate acestea sunt casa ta! Tu eşti pretutindeni acasă şi la fel este şi prietenul tău. Altfel, locuința ta se află în acel oraş în care obişnuiesc Eu însumi să locuiesc. Este Noul Ierusalim Ceresc, oraşul Domnului tău, al Tatălui tău şi al spiritului iubirii fraților tăi. Acolo vei putea să-ți alegi singur casa şi ea va fi prevăzută de Mine - din belşug - cu toate cele necesare.

4. Iar acum urmează-Mă, după ce toți ceilalți, cu mic cu mare, şi-au găsit cel mai bun adăpost în acest oraş de aici! Dacă vrei să iei cu tine pe câțiva dintre cei care au venit cu noi până aici, eşti liber să o faci. Eu văd prea bine că tu ai dori să-i iei pe toți cu tine, dar pentru moment acest lucru nu este cu putință, însă pe Joseph, Leopold şi Rudolf poți să-i iei cu tine! Locuințele lor se găsesc aici, în apropierea străzii principale. Cheamă-i şi spune-le că pot veni împreună cu noi în oraşul ceresc!"

5. Robert îi cheamă pe cei trei. Aceştia ies imediat din casele lor, al căror interior nu-l pot admira îndeajuns, şi pornesc împreună cu noi pe drumul către oraş. În continuare, Robert Mă întreabă unde se află acele spirite care au pătruns împreună cu patriarhii în această împărăție.

6. Eu îi arăt ținutul dinspre miazăzi şi spun: „Acolo îi vei întâlni pe toți, căci şi ei locuiesc în casa ta. Însă patriarhii locuiesc în nişte case mari, care le aparțin numai lor, şi pe care le vei cunoaşte în timp. Căci case cum este a ta există nesfârşit de multe în împărăția Mea. Şi nu vei reuşi niciodată să te familiarizezi cu toate, dar vei ajunge să cunoşti multe dintre ele, pe măsura necesităților cereşti. Recunoşti spiritul care vine în întâmpinarea noastră pe stradă?"

7. Robert îmi răspunde: „Este faimosul Cado, care l-a făcut pe Satan să mănânce o mâncare ce nu i-a priit deloc!" - Eu: „Da, el este! Lui aş dori să-i predai pentru început veghea de pe colină, căci el are multă forță şi curaj. Dar nimeni să nu facă de pază mai mult de un an pământesc, deci nici Cado!"

8. În aceeaşi clipă, Cado apare în fața noastră şi spune: „Doamne, am aflat deja care este sarcina mea şi mă grăbesc să o împlinesc cu fidelitate!" - Robert îl sărută şi îi spune: „Fii bun, drept şi sever, căci Pământul se află în suferință!" - Cado se înclină şi se grăbeşte să ajungă la locul primei sale sarcini.

9. Cât despre noi, ceilalți, continuăm să mergem către oraşul cel sfânt pe strada cea mai dreaptă care arată ca o bandă aurie, lată de şapte stânjeni, în care au fost întrețesute din mătasea cea mai fină şi în modul cel mai splendid culorile curcubeului. Oraşul acesta nu poate fi descris nici unui spirit care mai este încă întrupat, căci splendoarea, măreția şi măsura în care domnesc în el pacea şi fericirea sunt infinite. Dar în privința mărimii sale el apare limitat dacă este privit din afară, deşi interiorul fiecărei case este infinit, aşa cum interiorul germenului unei semințe este infinit şi la fel cum inima spiritului are un conținut extrem de bogat şi de variat.

10. Robert, ajutorul său Petre, soțiile lor, Joseph, Leopold şi Rudolf sunt uluiți de măreția acestui oraş. Pe măsură ce ne apropiem, înfățişarea lui devine şi mai splendidă şi din toate părțile ne întâmpină cea mai mare şi mai prietenoasă iubire.

11. Robert - care zăreşte deasupra oraşului cel mai măreț Soare dintre toți sorii, din care porneşte lumina care iluminează întregul infinit, Mă întreabă cu toată dragostea ce fel de Soare este acesta, a cărui lumină străluceşte cu mult mai puternic decât cea a Soarelui natural, dar este la fel de plăcută ca lumina luceafărului de dimineață.

12. Eu îi răspund: „Ascultă, Soarele acesta sunt Eu însumi! În această lume mai există încă două sfere cereşti: seara apare un «Cer al înțelepciunii pure», iar la amiază apare un «Cer al iubirii şi al înțelepciunii». Locuitorii acestor două Ceruri Mă văd pe Mine ca pe un Soare, şi anume chiar cel pe care îl vezi tu strălucind acum deasupra oraşului.

13. Numai aici, în Cerul cel mai înalt, Eu mă aflu în afara Soarelui, deşi sunt inclusiv în el. În afara Soarelui, Eu sunt Acela pe care îl vedeți printre voi. Dar în interiorul Soarelui existența Mea este pur spirituală, în toată plenitudinea puterii voinței, iubirii şi înțelepciunii Mele. Eu însumi sunt aşadar temeiul acestui Soare, dar cu toate acestea există o deosebire între Mine şi el. Eu sunt temelia lui, iar acest Soare este ca o iradiere în afara spiritului Meu, care porneşte de aici, din Mine, străbătând întreaga nesfârşire cu o forță neatenuată şi creând peste tot ordinea Mea veşnică.

14. Însă priviți acum cetele cele mari care vin din oraş, grăbindu-se spre noi şi aducându-ne în mod vizibil cea mai înaltă prietenie iubitoare". - Robert spune: „O, Doamne, aproape că mă topesc de fericire şi de iubire atunci când Te privesc! Tu eşti cu noi, şi toate acestea sunt creațiile Tale. Doamne, oare cine suntem noi, pentru ca Tu să faci dovada unei compasiuni atât de infinite față de noi? O, Doamne, Dumnezeule! Cât de măreț, minunat şi preasfânt eşti Tu!"

Capitolul 284

Comparația lui Rudolf între relațiile cerești și cele pământești. Orașul ceresc și însemnătatea lui ca izvor de hună pentru întregul infinit.

1. În continuare, împăratul Rudolf se îndreaptă către Mine, Mă slăvește din toată inima și spune: „O, cât de diferite sunt lucrurile și raporturile în această lume spirituală, prin comparație cu cele de pe Pământ! Câte lucruri nu ne-am imaginat noi pe Pământ, fără ca acestea să se adeverească! Atât timp cât un om, indiferent dacă este împărat sau cerșetor, poartă veșmântul morții și este pieritor pe lume, existența sa nu înseamnă nimic. Pe lume eu am fost un mare împărat, dar ce a mai rămas din mine după ce am murit? Nimic altceva decât o mână de praf și de cenușă! Însă aici sunt nici mai mult nici mai puțin decât cel mai mărunt cetățean al acestei împărății veșnice, al acestui oraș dumnezeiesc. Cu toate acestea, mi se pare că sunt mai măreț decât cel mai puternic împărat în fața căruia tremură marea și Pământul!

2. Cât de mult m-a mai fascinat lumea pământeană, chiar și după ce mi-am depus trupul fizic. Și iată că unei ființe provenite din adevăr i-a fost hărăzit să trezească din somn stânca deja putrezită. Stânca s-a sfărâmat, iar eu stau aici, în toată nimicnicia mea, în fața Ta, Doamne, ca un copil nou-născut, și privesc o lume nouă, cu relațiile sale sfinte. Cu toate acestea, cu cât se înalță mai presus acest copil față de toți domnitorii Pământului, oricât de înțelepți sau de puternici ar fi ei! Toate mi se par aici atât de mărețe și de sublime, și în primul rând extrem de semnificative. O, splendori fără număr și fără nume! O, Tată, cât de mare și de sfânt ești Tu!”

3. Eu: „Da, ai dreptate! Pe Pământ trebuie să existe diferențe, căci altfel Pământul nu ar fi ceea ce trebuie să fie. Însă aici toți și toate sunt egale. Aici nu există o altă diferență de rang în afară de aceea că voi sunteți copiii mei, iar Eu sunt Părintele vostru, al tuturor. Dar cu toate acestea, există și aici diferențe, căci nimeni nu trebuie să piardă ceva din ceea ce a posedat în mod cinstit pe Pământ. Pe Pământ tu ai fost un împărat drept. Și iată, vei deveni din nou împărat, dar peste o împărăție cu mult mai mare decât cea de pe Pământ. Aici vei deveni împăratul unui întreg Soare, în care ar încăpea un trilion de Pământuri. În oraș, mai exact când vei ajunge în casa ta, îți vei cunoaște mai îndeaproape viitorul destin.

4. Însă acum ne aflăm în fața porții. Să pătrundem așadar înăuntru, în sunete de harpă!”

5. Pătrundem în oraș: un oraș plin de viață și lumină, în care nu există niciodată nici o nevoie, pentru că totul există din plin și va exista veșnic. Căci din acest oraș își procură tot infinitul hrana naturală și spirituală.

6. Robert și toți ceilalți sunt uluiți de frumusețea locuințelor, al căror număr este atât de mare încât nici nu poate fi numărat. Căci locuințele din orașul dumnezeiesc încep, dar nu se termină niciodată. Este drept că începutul orașului este alcătuit în așa fel încât formează un pătrat perfect, dar capătul acestuia se extinde la nesfârșit și nu se termină niciodată.

7. După o îndelungă uimire, Robert spune: „Da, abia acum înțeleg mai bine ceea ce stă scris: «Nici un ochi nu a văzut, nici o ureche nu a auzit și nici o fire omenească nu a știut vreodată ceea ce a pregătit Domnul celor care îl iubesc». Dacă oamenii de pe Pământ ar avea chiar și cea mai mică presimțire în privința a ceea ce-i așteaptă aici, ei ar prefera să moară de o mie de ori decât să mai trăiască măcar un singur minut pe Pământ, însă marea iubire și înțelepciune a lui Dumnezeu ascunde acest loc ochilor muritorilor, pentru ca ei să-și parcurgă încercările lor și să ajungă la o asemenea consolidare a spiritului încât să poată suporta plenitudinea acestei desfătări.

8. O, Doamne, acum înțeleg și de ce unele spirite își uită frații lor muritori și nu li se mai arată decât foarte rar. Căci cine s-ar mai gândi la Pământul cel rău în această plenitudinea fericirii absolute, dacă nu ar fi trimis din când în când de Tine, Doamne și Părinte, ca să le mai amintească și fraților săi muritori de pe Pământ că există o împărăție a Cerurilor?”

Capitolul 285

Casa Tatălui din orașul celest.
Măreția încăperilor și a locuitorilor ei în contrast cu modestia Domnului.

1. Robert spune în continuare: „O, Doamne și Părinte preaplin de iubire, de blândețe și de răbdare! Ce este acest splendid palat care se află înaintea noastră, în partea de răsărit?” - Eu îi

răspund: „Este însăşi casa Mea! Însă în ea se află multe locuințe, iar într-una dintre ele îți este îngăduit şi ție să te muți, pentru totdeauna. Şi voi toți, cei care sunteți acum cu Mine aici, veți locui înăuntru. Iar locuințele vă vor plăcea cu siguranță”.

2. Împăratul Joseph spune: „Cum? Vom locui lângă Tine, în imediata Ta apropiere? O, acest lucru ar fi prea mult pentru noi, sărmanii păcătoşi. Căci noi ne mulțumim şi cu ultimul colț din acest oraş!” - Eu: „Fratele Meu iubit! Stă scris: «Acolo unde Mă aflu Eu se vor afla şi cei care Mă iubesc pe Mine mai presus de orice». Iar voi Mă iubiți acum pe Mine mai presus de orice, şi M-ați iubit întotdeauna mai mult chiar decât credeți voi. De aceea, trebuie să locuiți şi voi acolo unde locuiesc Eu, şi să acționați împreună cu Mine, în veşnicie. Veți întâlni multe ființe în casa Mea, pentru că ea este foarte mare şi cuprinde foarte multe locuințe. Să păşim aşadar înăuntru! Iar cei trei frați să meargă înainte!”

3. Păşim acum într-un mare hol al casei. Podeaua este alcătuită din aurul cel mai curat şi mai strălucitor. De o parte şi de alta se află câte douăsprezece coloane care susțin tavanul acestui hol. Coloanele strălucesc ca aurul şi oglindesc, în cea mai mare strălucire, toate culorile curcubeului. Ele sunt alcătuite din cel mai pur diamant. Pereții acestei încăperi sunt alcătuiți din porfir, acoperişul este de smarald, iar treptele către primul etaj (casa are trei etaje) sunt din rubin curat, tivit pe margini cu aur, şi duc la o mare uşă pe care nu o poate deschide nimeni în afară de Mine.

4. Toți cei care se află aici împreună cu Mine nu pot fi îndeajuns de uimiți în fața măreției acestei încăperi. Joseph spune: „Fraților, oare ar fi în stare toți împărații şi regii de pe Pământ, dacă şi-ar pune la bătaie toate comorile, să clădească un asemenea hol de intrare cu materialul pământean? O, Doamne-Dumnezeule, ce măreție şi ce maiestuozitate indescriptibilă!

5. Cu toate acestea, Domnul însuşi rămâne mereu în înalta Sa modestie. Aşa cum i-a învățat cândva pe oameni pe Pământ, arătându-le căile vieții, tot aşa este şi aici, în Cerurile Sale. Nu este înconjurat de lumini sau de o curte strălucitoare alcătuită din miriade de îngeri. Noi suntem aproape singurii Lui însoțitori. Afară, pe străzi, desigur că se află o mulțime pestriță. Din milioane de piepturi răsună cele mai frumoase imnuri de slavă în sunetul armonios al harfelor, întreaga atmosferă celestă este străbătută de cântece. S-ar putea crede chiar că Cerurile ar fi alcătuite numai din cântec şi din cea mai pură armonie.

6. În oraş, totul este plin de viață, dar aici, la Stăpânul nemuririi, la Creatorul atotputernic şi la Părintele infinitului, totul este simplu, cu excepția măreției casei Sale. Aici nu există slujitori de curte, nici o escortă strălucitoare, şi nimeni nu pare să-i acorde Domnului veşniciei primirea cuvenită. Cred că ar trebui să facem puțină gălăgie, pentru ca să atragem atenția multilor locuitori ai acestei case că a sosit Domnul!”

7. Eu îi spun însă: „Renunțați la asta, fraților! Locuitorii acestei case ştiu foarte bine ce au de făcut la sosirea Mea. Voi v-ați obişnuit cu gălăgia de pe Pământ şi vă gândiți că şi aici, la sosirea Mea ar trebui să se stârnească o asemenea agitație şi gălăgie, însă acestea nu se cuvin câtuşi de puțin aici. Căci dacă inimile copilaşilor Mei bat, la sosirea Mea, în toată liniştea, pline de iubire, de recunoştință şi de viață față de vreo operă înfăptuită de Mine pe Pământ sau în regiunile spirituale, aceasta este pentru Mine cea mai frumoasă şi mai solemnă primire, care valorează mult mai mult decât gălăgia. Pe măsură ce vom păşi în încăperile acestei case, aceşti copii ne vor întâmpina şi ne vor saluta în modul cel mai îndrăgit de toate Cerurile”.

8. Deschid în continuare uşa, iar prietenii Mei cad pe trepte cu fețele la Pământ. Robert îmi spune, cu inima cutremurată: „O, Tată, e prea mult dintr-o dată pentru un spirit creat, pentru un atom infim din nesfârşita Ta viață: această lumină, această splendoare şi aceşti îngeri de o frumusețe supra-cerească ce-şi întind brațele infinit de frumoase spre Tine şi spre noi, privindu-ne cu ochii umezi de lacrimi! În comparație cu ei, noi suntem complet lipsiți de formă, chiar dacă înfățişarea noastră este întrucâtva cerească!”

9. După aceste cuvinte, Robert se uită la Helena, ca să facă o comparație între ea şi locuitorii casei Mele. Helena însă a ajuns deja la frumusețea copiilor Mei. Robert se sperie şi spune: „O, Doamne, dar ce s-a întâmplat cu Helena şi cu Mathilde Eljah? Ele au devenit atât de frumoase încât nici nu pot să mă mai uit la ele”.

10. Eu îi răspund: „Ridicați-vă cu toții şi nu vă mai mirați atâta, căci acum ați devenit şi voi la fel de frumoşi!” La aceste cuvinte, cei şapte se ridică în picioare, se privesc unii pe alții şi abia dacă

se mai recunosc din cauza frumuseții lor. Robert spune, plin de uimire: „Oare eu sunt într-adevăr acesta?” - Eu: „Da, tu eşti! - Dar să intrăm acum în cea dintâi încăpere!”

Capitolul 286

Intrarea în interior. Robert a devenit un nou Arhanghel, şi un conducător ceresc Smerenia şi înțelepciunea sa. Însemnele demnității lui Robert

1. Păşim acum în prima încăpere, la care duce uşa ce fusese închisă şi la care se ajunge urcând pe treptele de rubin.

2. Robert şi ajutorul său Petre rămân muți de uimire şi admirație, întrucât amândoi provin de pe Uranus (lucru pe care Petre însă încă nu îl ştie, din motive bine întemeiate), ei sunt desigur mari prieteni ai construcțiilor, şi în special ai celor uriaşe. Iar dacă acestea mai sunt prevăzute şi cu măreția de rigoare, ele constituie pentru ei ceva cu totul extraordinar. Amândoi au rămas cu ochii fixați asupra galeriilor înalte şi asupra coloanelor atât de artistice, motiv pentru care abia dacă observă ceva din marea societate cerească plină de iubire care îl salută pe Robert ca pe un nou Arhanghel şi întemeietor al unei noi uniuni.

3. În momentul acesta, Helena îl împinge pe Robert puțin de la spate şi îi spune: „Nu te pierde cu firea! Priveşte ce primire ți se face!” - După acest mic imbold, Robert îşi revine şi priveşte cum cei mai frumoşi îngeri ai iubirii îi aduc pe o pernă de un roşu strălucitor o minunată *coroană,* un *sceptru* dintr-un aur transparent ce răspândeşte în jurul său lumină, la fel ca un Soare care răsare, şi, în fine, o *sabie* înconjurată de o flacără ce nu poate fi stinsă.

4. Aducătorii acestor însemne distinctive se înclină acum în fața lui Robert Uraniel şi spun cu prietenie: „Iată, iubite frate, primeşte aici răsplata cea dreaptă pe care ți-a pregătit-o Tatăl încă de la începuturile lumii! De dragul învățăturii lui Hristos ai devenit martir pe Pământ. E drept că tu puteai să eviți acest lucru, dar nu ai vrut, şi aşa ai devenit martir de dragul adevăratei învățături a lui Iisus, Domnul nostru, Tatăl nostru cel preaplin de iubire şi preasfânt din veşnicie.

5. Ce-i drept, cât timp ai trăit pe Pământ, tu nu ai crezut prea mult că Iisus cel născut la Betleem - şi numit de tine «Înțeleptul din Nazaret» - ar fi însuşi Domnul-Dumnezeu. Dar tu L-ai iubit pe Cel pe care-L numeai înțelept în mod deosebit şi ai văzut Divinitatea Lui în inima ta, deşi rațiunea ta nu a fost întrutotul de acord cu aceasta. Şi *această* iubire L-a făcut să-şi păstreze iubirea şi harul față de tine, datorită cărora devii acum un mare conducător în Cer. De aceea, primeşte acum coroana, sceptrul şi sabia ca însemne ale puterii, iubirii, înțelepciunii şi dreptății, şi devino un conducător înțelept al societății nou-create de tine! Domnul te-a binecuvântat şi vrea ca aşa să fie”.

6. Robert, cu totul uluit de această apariție, rosteşte din adâncurile smereniei sale: „Iubiți prieteni şi iubite prietene cereşti! Dacă în locul acestor însemne împărăteşti mi le-ați fi adus pe acelea ale unui lustragiu, le-aş fi primit cu inima profund mişcată; dar pe acestea nu le pot primi cu nici un preț! Căci dacă Domnul şi Regele Cerului şi al tuturor lumilor nu poartă coroană, sceptru şi sabie, cum aş putea să le port eu, sărmanul păcătos? Şi apoi, priviți! Lângă mine se află trei împărați, obişnuiți deja de pe Pământ să poarte coroane. Acestora le sunt suficiente insignele lor, căci nu vor deveni vanitoşi datorită lor. Însă eu aş putea deveni vanitos, ceea ce nu ar fi un câştig nici pentru mine, nici pentru voi, şi nici pentru societatea întemeiată de mine, sau pentru împărăția lui Dumnezeu din inima mea. Căci aceasta din urmă este adevărata mea casă, în care trebuie să locuiesc din dispoziția şi în numele Tatălui şi Dumnezeului meu. De aceea, lăsați la o parte ceea ce nu mi s-a cuvenit niciodată!”

7. Cei care i-au adus însemnele rostesc: „Prietene, aceasta este voința lui Dumnezeu! Vrei să i te opui?” Robert spune, indicând către Mine: „Domnul şi Dumnezeul meu încă nu mi-a spus nimic în acest sens! Dacă El îmi va spune să le primesc, voi face desigur voia Lui, dar nu le voi primi fără cuvântul Său! Căci El este pentru mine totul, şi fără El toate Cerurile nu au nici o valoare. Stă scris: «Trebuie să vă lăsați învățați de Domnul în toate. Căci ceva ce nu vine de la Tatăl nu este potrivit pentru Cer, şi nu ajunge la Fiu, iar a Lui este împărăția veşnică a lui Dumnezeu!»”

8. Aducătorii însemnelor vin la Mine şi îmi spun: „Tată, ce să facem acum? El nu vrea să primească însemnele!” - Eu le răspund: „Dacă doreşte să fie asemenea Mie, renunțați să i le mai dați! Căci aici nu există nici o constrângere, ci numai libertatea cea mai deplină, însă acest frate nu este un

spirit obişnuit. Puține spirite sunt ca el; de aceea, trebuie să i se acorde aceste însemne. Duceți-le în locuința lui! Atunci când va fi cazul, le va folosi. Acum însă, aduceți-le celor trei împărați pământeni coroanele, sceptrele, săbiile şi purpura lor! Amin!”

Capitolul 287

Cei trei împărați își primesc însemnele regale. Însemnătatea acestora. Înaltul destin, al cetățenilor Cerului cel mai înalt.

1. Sunt aduse însemnele regale distinctive. Acestea se află pe nişte perne de un roşu strălucitor, iar împărații le primesc în semn de elogiere a ceea ce au fost chemați să înfăptuiască pe Pământ. Dar nici ei nu îndrăznesc să-şi poarte însemnele regale în casa Mea şi în prezența Mea, de vreme ce Eu, ca împărat al tuturor împăraților şi stăpân absolut al întregii creații nu port nici coroană, nici sceptru, şi cu atât mai puțin sabie sau mantie purpurie.

2. Însă Eu le spun: „Iubiții Mei prieteni! Nu este câtuşi de puțin vorba să purtați mereu aceste însemne. Cu toate acestea, trebuie să le primiți şi să le aveți. Aici există cele mai diferite raporturi şi sarcini de viață, şi adeseori primim musafiri din nenumăratele domenii ale Universului, după cum pleacă şi mulți trimişi ai noştri în diverse lumi şi pe diverşi Sori. Tot aşa, au loc în cele două Ceruri infinite de jos nenumărate întâlniri. Din ele pornesc mesageri fără număr sau măsură către nenumăratele regiuni spirituale ale lumilor de tot felul. Pentru asemenea ocazii, Arhanghelii însărcinați cu misiunea de mesageri trebuie să poarte aceste însemne ale demnității lor, ca semn distinctiv al faptului că au dobândit victoria asupra lor şi că acum stăpânesc împreună cu Mine întregul infinit.

3. Atunci când mesagerii sunt trimişi pe Pământ, acolo unde sunt educați copiii Mei, desigur că nu este necesar ca ei să poarte aceste însemne. Căci aceştia trebuie educați în cea mai mare simplitate, iar smerenia lor menținută cu trudă nu trebuie pusă la încercare prin nimic strălucitor. Cu totul alta este situația spiritelor care locuiesc pe marii Sori mijlocii, care s-au născut deja în lumină şi strălucire, şi care trăiesc în locuințe față de care orice altă casă, chiar şi cea de aici, apare ca o colibă sărăcăcioasă. În asemenea cazuri este necesar să ne arătăm şi noi măreția şi strălucirea cuvenită.

4. Vedeți aşadar că în asemenea cazuri, care nu sunt foarte rare, veți avea nevoie de însemnele demnității voastre, prin care să vestiți spiritelor implicate faptul că sunteți conducători proveniți din Cerurile cele mai înalte şi totodată frați ai Divinității celei mai înalte. Sub paşii voştri trebuie să se cutremure Soarele, iar cuvintele ce se revarsă din gura voastră trebuie să se asemene tunetului acelor furtuni care mențin în lumile solare profundul respect al firii înflăcărate ale puternicilor lui locuitori. Veți înțelege cândva mai bine de ce vi s-au înmânat aceste însemne.

5. *Coroana* este un semn că în ceea ce priveşte sufletele, care constituie aici trupurile voastre purificate, voi sunteți copiii Mei, şi în ceea ce priveşte spiritele, adică Eul Meu care provine din inima Mea şi care se află în voi, sunteți frații Mei. *Sceptrul* indică faptul că purtând Eul Meu, voi domniți împreună cu Mine în întreaga nesfârşire. *Sabia* este un semn al puterii care v-a fost înmânată pentru totdeauna, în fine, *purpura* indică faptul că atât exteriorul cât şi interiorul vostru sunt alcătuite din iubire pură şi că voi veți ordona şi domni peste tot, la fel ca şi Mine, numai prin puterea iubirii. De aceea, primiți aceste însemne fără nici o ezitare!”

6. Rudolf spune: „O, Doamne, Dumnezeu şi Părinte preaplin de bunătate, de iubire şi de îndurare! Noi trei am fost copleşiți cu atâta onoare încât nu-ți vom putea mulțumi suficient în toată veşnicia. Dar ceilalți copii pământeni ai mei, deşi au fost primiți în acest Cer suprem, nu locuiesc în acest oraş; de aceea, nu vor putea fi niciodată la fel de fericiți ca şi noi. Oare nu este îngăduit să vină şi ei aici şi să devină egali cu noi?”

7. Eu îi răspund: „Frate, te îngrijeşti cam târziu de acest lucru. Priveşte dincolo de uşa prin care am intrat în această lume şi îi vei vedea pe toți ceilalți, dotați cu aceleaşi însemne! Ei vin plini de încântare să-Mi mulțumească pentru ele. Singura diferență dintre ei şi voi trei este că ei au primit aceste însemne ceva mai devreme decât voi în locuințele lor maiestuoase, şi de aceea, le şi poartă acum, în timp ce voi abia le-ați primit. Cum ți se pare acest lucru?” - Rudolf: „O, Doamne şi Părinte, nu am cuvinte să-mi exprim recunoştința! Aşadar, aceştia au aceeaşi menire ca şi noi?”

8. Eu: „Desigur, toți locuitorii din Cerul Meu cel mai înalt au aceeaşi menire. Toți cei care se află în imediata apropiere a casei Mele trebuie să desfăşoare o activitate continuă, asemănătoare nervilor vitali ai omului, care sunt cei mai apropiați de inimă”.

9. Rudolf şi toți ceilalți îmi mulțumesc din toate puterile lor. Însă Eu îl chem pe Robert şi îi spun: „Iubite frate! Mergi împreună cu cei trei frați, Petru, Pavel şi Ioan, care cunosc deja orânduirile casei, şi comandă o masă bună! Înțelegi ce vreau să spun. Dar gândiți-vă că cei care vor participa la această masă vor fi foarte mulți”.

Capitolul 288

Măreția copiilor lui Dumnezeu. Sala de mese a Domnului. Marea grădină primordiala a creației. Activitatea celor desăvârşiți în cunoaşterea progresivă a iubirii.

1. Robert Uraniel Mă întreabă dacă îi este îngăduit să-i ia cu sine pe prietenul său Petre şi pe cele două soții ale lor. - Eu îi răspund: „Oare nu ai aflat deja că aici există o libertate deplină pentru fiecare? Atunci de ce mai pui asemenea întrebări? Aici poți face orice doreşti, şi totul este bine făcut. Căci aici nu vin decât aceia care au scos întrutotul din sine voința lor pământeană, preluând în schimb voința Mea pentru veşnicie, într-un mod desăvârşit. Tu ai făcut acest lucru; de aceea te afli aici, şi te asigur că nu poți dori altceva decât numai ce doresc Eu însumi. Nicăieri nu există o libertate mai deplină şi mai înaltă decât libertatea propriei Mele voințe. De vreme ce o ai pe aceasta, cum ai putea să fii limitat într-o acțiune oarecare a ta?

2. Fără această libertate necondiționată supremă, Eu şi toți cei care au devenit una cu Mine am fi o pură iluzie, iar cea mai înaltă fericire a copiilor Mei ar fi o minciună. De aceea, aici te poți purta ca şi cum tu ai fi stăpânul absolut al casei. Iar ceilalți pot proceda la fel, pentru că aici, în casa Mea, nu există deosebiri de rang. Aici toți sunt frați şi surori, şi numai Eu însumi sunt Domnul şi Părintele vostru, însă în privința spiritului şi a adevărului lăuntric, Eu sunt fratele vostru. Acum ştii totul. De aceea, acționează şi nu mai întreba!”

3. Robert îi ia pe Petre, Helena şi Eljah cu sine şi intră împreună cu Petru, Pavel şi Ioan în cea de-a doua încăpere. El nu-şi poate reveni cu uşurință din admirație, drept pentru care îi spune lui Petru: „Prietene şi frate! Tu pari atât de puțin impresionat şi păşeşti ca şi cum nici nu ai lua în considerare nenumăratele splendori ale acestei mari încăperi a lui Dumnezeu. Acest lucru mi se pare tare ciudat, căci pentru mine această încăpere ar putea fi obiectul unei contemplări şi al unui studiu veşnic”.

4. Petru îi răspunde: „Te înşeli, iubite frate, în cazul în care crezi că m-am obişnuit atât de tare cu aceste lucruri încât le-aş acorda mai puțină importanță. Dimpotrivă! Însă eu observ totul cu o anumită linişte a spiritului meu şi aduc laudă Domnului în *Inima* mea. Tu însă, ca nou-venit, nu cunoşti situația de aici, şi în plus mai eşti şi un spirit foarte viu şi înflăcărat. De aceea, te aprinzi foarte uşor. Pe măsură ce vei cunoaşte însă mai bine casa cea mare a sfântului nostru Părinte şi obiceiurile pline de iubire ale casei, vei găsi cu siguranță comportamentul meu ca fiind absolut normal.

5. Recunosc însă că îmi placi foarte mult, în special din cauza zelului tău. Căci spiritul tău se aseamănă spiritului fratelui nostru Pavel, care este mereu plin de foc, un adevărat spirit al focului, la fel cum eşti şi tu. Cu toate acestea, eu nu sunt un iubitor mai puțin entuziasmat în privința casei Domnului, numai că par mai liniştit, întrucât mă manifest mai puțin în exterior; o fac însă cu atât mai mult în inima mea.

6. Acum îți propun însă să trecem la fapte! Priveşte acolo masa cea mare alcătuită din aur curat, transparent. Pe aceasta o vom aduce în mijlocul sălii şi o vom încărca din belşug cu pâine şi vin, şi cu tot felul de fructe cereşti pe care le vom găsi în dulapul cel mare situat pe peretele de la miazăzi”.

7. Robert se declară mulțumit cu aceste cuvinte ale lui Petru. Trec cu toții la fapte şi încarcă masa în câteva clipe. Când Robert zăreşte minunatele fructe de tot soiul, el spune: „Aici se află din belşug fructele cele mai nobile de pe toate corpurile cereşti. Singurul fruct pe care îl recunosc însă de pe Pământ este ananasul”.

8. Petru îi răspunde: „Oare nu ai văzut niciodată pe Pământ struguri, smochine, piersici şi pepeni verzi? Iată, astfel de fructe se află şi aici. Vino la fereastră şi priveşte grădina de afară. Acolo vei vedea toate soiurile imaginabile de fructe pe care le-ai văzut vreodată pe Pământ, în natură sau în imagini”.

9. Robert priveşte pe fereastră şi vede o grădină imensă, extrem de abundentă. El rămâne împietrit şi spune: „Ascultă frate, aceasta trebuie să fie grădina tuturor grădinilor din întregul infinit! Ce întindere nesfârşită are! Ce ordine şi ce plenitudine de fructe de nenumărate soiuri, din cele mai nobile şi mai rare! Cu adevărat, din această grădină s-ar putea aproviziona întreg Pământul pe cel puţin o mie de ani, dintr-o singură recoltă! Dar cine poate consuma această cantitate aproape înspăimântătoare de fructe?”

10. Petru: „Primii consumatori suntem chiar noi. Apoi urmează locuitorii acestui oraş, care se întinde la nesfârşit înspre răsărit. Şi următorii consumatori se află în cele două Ceruri de jos. Iar prin intermediul acestora este hrănită întreaga lume spirituală, şi implicit, întreaga lume naturală. Căci este o grădină model în întreaga nesfârşire! Înțelegi acum?”

11. Robert: „Da, frate, aşa mă gândeam şi eu. Însă acum aş dori să-i cunosc pe cei care muncesc în această grădină în numele lui Dumnezeu”. - Petru îi răspunde: „Pe toate acestea le face Domnul însuşi prin voința Sa atotputernică. Căci tot ceea ce voieşte El se împlineşte pe loc. În plus, procesul de cultivare este supervizat de spiritele şi de îngerii hărăziți în acest scop, cărora le este încredințată rodnicirea pe toate corpurile cereşti.

12. Dar aceste spirite şi aceşti îngeri nu îndeplinesc de-a pururi această sarcină, ci sunt din când în când înlocuiți cu spirite noi. Cei eliberați din această funcție primesc de îndată o altă menire. Căci în ceruri nu există niciodată o uniformitate a activității, şi peste tot domneşte alternarea cea mai liberă şi mai felurită. Fiecare spirit se ocupă exclusiv de activitățile care îi produc bucurie şi fericire, şi numai atâta timp cât doreşte acest lucru. Dacă o activitate începe să îl plictisească şi nu îi mai aduce o bucurie foarte mare, el are posibilitatea de a alege o alta. Căci asta înseamnă libertatea în preaplinul ei!”

13. Robert: „Pe Dumnezeu! Asta zic şi eu viață liberă! O, Pământule, precis nu ai visat vreodată la o asemenea libertate nemărginită! - Dar ce se va întâmpla acum? Masa este pusă. Oare trebuie să dăm vreun semnal?” - Petru: „Prietene, acesta a fost un gând pământesc! Crezi oare că Domnul şi ceilalți locuitori ai acestei case nu ştiu că noi am pus masa?”

14. Robert: „Da, este absolut sigur că Domnul o ştie, dar cum află ceilalți locuitori ai acestei sfinte case?” - Petru: „Vezi tu, în acest scop există următoarea orânduire: în fiecare din nenumăratele încăperi ale acestei case se află, la fiecare etaj, câte o aşa-numită tăbliță indicatoare. Pe această tablă Domnul indică ceea ce trebuie să se întâmple şi fiecare locuitor al casei se orientează în fiecare clipă în funcție de aceasta.

15. O orânduială asemănătoare există şi în toate celelalte Ceruri, numai că într-o măsură mai redusă decât aici, în casa Tatălui. În conformitate cu raporturile luate în considerare acolo, în scurt timp vei cunoaşte toate acestea în amănunt. Crede-mă că aici învățătura nu se termină niciodată! Noi vom rămâne pe veşnicie învățăcei, căci desăvârşirea noastră constă numai în iubire şi în capacitatea de a primi harul Tatălui ceresc, ce se amplifică mereu. Dar în ceea ce priveşte cunoaşterea şi experiențele pe care le trăim, vom rămâne mereu învățăcei ai Domnului. El singur este atoateştiutor, pe când noi suntem ştiutori numai în măsura în care o vrea Domnul şi în care găseşte El că este util.

16. De aceea, deşi spiritele dețin o cunoaştere măreață, ele îşi pun tot timpul întrebări şi primesc în permanență explicații ale diferitelor fenomene şi realități. Aceste întrebări şi aceste explicații nu încetează niciodată. Cel mai uşor te poți descurca în această lume amplificându-ți iubirea, nu cunoaşterea, căci iubirea te satură imediat, pe când cunoaşterea niciodată!”

Capitolul 289

Legătura lăuntrică a fui Robert cu împărații habsburgi.
Monarhia ereditară şi tronul obținut prin alegeri. îndrumările lui Petru privind politica statală.

l. Robert spune: „Cât de înțelept a fost organizată această lume de către Dumnezeu! Căci dacă nu ar mai exista nici o întrebare, multor spirite existența le-ar putea deveni cu timpul absolut insuportabilă. Dar aşa, deşi suntem spirite desăvârşite aflate în casa lui Dumnezeu, în care o minune ia mereu locul alteia, noi rămânem extrem de mărginiți în cunoaştere. Aş putea spune chiar că nu înțelegem lucruri care se află întrutotul la îndemâna noastră. Şi este bine că e aşa, căci în felul acesta inima şi spiritul sunt menținute într-o activitate continuă.

2. Spre exemplu, eu m-am întrebat uneori ce legătură am cu împărații romano-germani şi cu cei austrieci? Cum de am ajuns eu în societatea lor, şi ei într-a mea? Eu mi-aş fi imaginat mai degrabă că din societatea mea vor face parte spirite care au trăit în aceeaşi perioadă cu mine, care au gândit într-un mod asemănător mie, sau care au venit din statele Austriei în lumea spirituală în perioada în care am fost trimis şi eu din Viena pe lumea cealaltă! Dar faptul că au putut ajunge în societatea mea aceşti împărați ai Austriei cu care eu nu am avut niciodată vreo legătură, de vreme ce majoritatea lor au domnit pe Pământ cu mult timp înaintea vieții mele pământeşti - iar pe lângă ei au mai apărut şi atâția episcopi romani -, toate acestea constituie o enigmă pentru mine! Mi-aş fi explicat mai uşor lucrurile dacă ei m-ar fi preluat pe mine în societatea lor. Dar faptul că eu i-am preluat pe ei în societatea mea şi că ei au venit oarecum la mine, ei bine, acest lucru nu pot să-l pricep! Tu înțelegi cumva motivul, iubite prietene şi frate?"

3. Petru îi răspunde: „Motivul este cât se poate de simplu: tu ai fost întotdeauna un duşman al dinastiei de Habsburg. Lor le-ai atribuit tot răul din Europa. Cu asemenea sentimente nu ai fi putut deveni însă niciodată un locuitor al acestei împărății a celei mai pure iubiri. De acea, Domnul ți-a creat posibilitatea să te împaci cu «adversarii» tăi, să le recunoşti valoarea şi să-i preiei ca pe nişte adevărați frați în inima ta. De aceea au venit în casa ta!"

4. Robert: „Da, acum înțeleg motivul. Şi este corect! Dreptul de succesiune al demnității de împărat, întemeiat de Rudolf, a fost pentru mine o «oroare absolută», apropo de drepturile omului. Căci printr-o asemenea ordine succesorală de transmitere a calității de domnitor, toate celelalte spirite îşi pierd orice drept de a conduce, chiar de ar fi de o mie de ori mai înțelepte decât cel care se află pe tron. Într-o asemenea situație, chiar şi omul cel mai înțelept din împărăție trebuie să tacă, iar domnitorul care se consideră, desigur, un Solomon, nu îi recunoaşte valoarea şi nu o foloseşte spre binele poporului. Vezi, astfel de motive şi altele asemănătoare m-au umplut întotdeauna de mânie împotriva Habsburgilor. Şi mă mâniam cu atât mai mult cu cât gândeam că acest Rudolf, însetat de domnie, doreşte să domnească în continuare prin urmaşii săi, dacă este posibil până la sfârşitul lumii.

5. Însă acum mi s-a aprins o altă lumină a înțelegerii. Acum pot vedea limpede că dreptul de succesiune la tron este cu mult mai bun decât alegerea împăratului, caz în care toți cei care erau îndreptățiți să fie aleşi ca împărați devin duşmanii celui care a reuşit să ajungă pe tron. Se prea poate ca Domnul însuşi să fi voit ca alegerea democratică a împăraților să înceteze, fiind înlocuită cu dreptul de monarhie ereditară.

6. Dar oare nu se apropie şi sfârşitul dinastiilor ereditare şi al împărățiilor lor? Căci Domnul însuşi a lăsat să transpară ceva în acest sens, prin cuvintele Sale. Ce crezi în această privință?"

7. Petru: „Prietene, aceste lucruri ne interesează prea puțin pe noi! Oamenii, cu asociațiile lor politice pământeşti şi raporturile lor statale, sunt liberi şi pot să le organizeze cum doresc. Un lucru este sigur: dacă instituie o autoritate publică, ei trebuie să o respecte, devenind una cu ea, dacă vor să se bucure de pace şi de linişte. Toți cetățenii unui stat trebuie să se pună de bunăvoie la dispoziția domnitorului în caz de nevoie, şi atunci poporul va fi fericit şi bogat în toate aspectele lumeşti. Un popor care dă vina pe domnitor cu toate prilejurile amare ce se întâmplă din propria sa vină va avea parte de foarte puțină fericire, iar acolo unde popoarele au început să aibă probleme cu domnitorii lor, duşmanii acestora găsesc întotdeauna motive de bucurie.

8. Dacă izbucnesc asemenea conflicte, oamenii trebuie să înțeleagă că vor veni vremuri şi mai rele asupra lor. Este drept că Domnul nu lasă să vină asemenea vremuri asupra oamenilor drept judecată a voinței Sale, însă El nici nu împiedică venirea lor, ci îi lasă pe oameni să recolteze roadele pe care le-au semănat.

9. Căci oamenii Pământului au voința cea mai liberă. Pământul însuşi se află în mâinile lor. Dacă ei învinovățesc Pământul, acesta îi va pedepsi, la fel ca pe vremea lui Noe. Dar dacă oamenii se îndreaptă către Domnul şi îl roagă să aibă parte de o domnie *bună,* de linişte, pace şi bună ordine atunci intervenim noi în conducerea domnitorului, îndrumându-l împreună cu poporul său pe singura

cale pe care poate fi dobândită fericirea. De aceea, oamenii nu trebuie să-şi urască niciodată domnitorii, căci şi aceştia sunt tot oameni. Mai degrabă ar trebui să-i binecuvânteze şi să-L roage pe Dumnezeu să-i îndrume şi să-i binecuvânteze, ca reprezentanţi pământeşti ai Săi. Atunci vor fi peste măsură de fericiţi. - Am dreptate sau nu?”

Capitolul 290

Zelul politic al lui Robert. Petru vorbeşte despre ajutorarea proprie a popoarelor şi despre ajutorul fui Dumnezeu. Tatăl ştie când vine timpul.

1. Robert îi răspunde: „O, da, ai întrutotul dreptate. Orice om face bine dacă ascultă de autoritatea publică în privinţa lucrurilor lumeşti şi se comportă plin de pace în toate situaţiile vieţii pământeşti. Dar ce pot face bieţii oameni dacă domnitorii lor le calcă inclusiv *spiritul* în picioare, de teama de a nu-şi pierde tronul şi strălucirea? Ce pot face ei atunci când li se încătuşează şi le sunt întunecate sufletul şi vederea spiritului de către lideri care transformă adevărata învăţătură a Domnului într-o idolatrie, orbind în felul acesta întrutotul omenirea? Ce pot face oamenii atunci când aceşti purtători de coroană, avizi de domnie, înalţă chiar pentru aceia treziţi de Domnul însuşi ruguri, spânzurători, sau cel puţin temniţe grele?

2. Oare nu are omul dreptul nici măcar aici, în Ceruri, să se elibereze de ucigaşii spiritului? Dacă o asemenea acţiune ar fi împotriva ordinii Cerului, ar trebui să acceptăm că lui Dumnezeu îi este totuna dacă omul este pe Pământ un adorator de fetişuri, un păgân întunecat sau un creştin pur. Însă dacă aşa stau lucrurile, atunci eu unul nu mai înţeleg nimic din toată povestea mântuirii, din toate adevărurile profeţilor şi din învăţătura pură a minunilor vieţii provenită din gura lui Dumnezeu. Căci în acest caz, era mai bine dacă omenirea rămânea în noaptea ei primordială. Milioane de oameni care se numesc pe sine creştini nu au câtuşi de puţin habar de Domnul Hristos sau de învăţătura Lui. Pentru aceştia, Papa este singurul Dumnezeu, iar domnitorul este împuternicitul acestuia. Amândoi se străduiesc din toate puterile lor să-i întunece pe oameni şi să stingă orice scânteie spirituală în supuşii lor. Spune-mi, prietene, oare nu au existat niciodată - pe nicăieri - societăţi mai luminoase care să se ridice împotriva unei astfel de tiranii şi să o nimicească?”

3. Petru: „Dacă pot să o facă, să se ridice! Dar dacă nu o pot nimici, încercarea li se va părea amară şi pe viitor vor ajunge într-o sclavie chiar mai adâncă decât înainte. Eu îţi spun că oamenii singuri nu pot înfăptui nimic. Tot ce pot face ei este să îşi înrăutăţească şi mai mult situaţia; de îmbunătăţit, ei nu şi-o pot îmbunătăţi niciodată. Cu totul altceva este atunci când un grup pur de oameni imploră ajutorul şi ocrotirea lui Dumnezeu. Atunci, Domnul însuşi îi ajută şi pune capăt tiraniei. Numai atotputernicia poate învinge orice altă putere. Neputinţa omului nu poate face nimic fără puterea lui Dumnezeu. - În rest însă, Domnul ştie foarte bine cât de mult să lase o tiranie să dăinuie.

4. Iar eu îţi spun că Domnul măsoară timpul fiecăruia. Şi aşa, El măsoară inclusiv timpul tiranilor. Când paharul se umple, timpul s-a împlinit. De aceea, nu te mai îngriji de raporturile de pe Pământ, căci Domnul ştie cel mai bine cum să le conducă şi să le netezească!

5. De câte ori nu am perceput dorinţa pământenilor mai buni ca Dumnezeu să pună odată capăt papalităţii? Însă Domnul ezită să o facă şi El ştie foarte bine de ce ezită. Dar poţi fi absolut sigur că nu va mai ezita multă vreme de acum încolo. Roma pare să se asemene cu o pasăre Pheoenix, care arde şi apoi renaşte din cenuşa sa mai plină de splendoare decât înainte. Dar de data aceasta, va rămâne cenuşă. Şi aşa se va întâmpla şi cu multe alte lucruri pe Pământ! Înţelegi ce ţi-am spus?”

6. Robert: „Da, acum am înţeles totul. - Dar iată că soseşte Domnul. De aceea, ajunge cât am vorbit!”

7. Robert vine, împreună cu toată societatea, în întâmpinarea Mea şi spune: „Părinte şi Doamne! Toate sunt pregătite după cum ai poruncit”.

8. Eu îi răspund: „Iubite frate, am văzut deja acest lucru, dar dacă nu aş fi venit Eu însumi, ne-ai fi lăsat pe Mine şi tot restul grupului să mai aşteptăm mult şi bine, şi nu ai fi venit să-Mi spui: «Doamne şi Părinte, vino, căci e totul pregătit!»„

9. Robert: „Doamne, tocmai voiam să o fac, dar fratele Petru m-a reținut!” - Eu: „Ei, ei, dacă eşti pus la o încercare atât de mică, nu trebuie să te pierzi imediat!”

10. Helena: „Eu ți-am făcut un semn cu ochiul, dar tu ți-ai pus degetul pe gură ca să tac, atâta timp cât vorbeşte cel dintâi frate al Domnului! Şi ați vorbit după aceea vreme îndelungată despre diverse lucruri, până când iubitul nostru Părinte a venit singur, fără să fie chemat de voi. Aşa că se cuvine pe bună dreptate să primiți un mic perdaf de la Domnul!”

11. Eu: „O, iubita Mea fiică, Helena, linişteşte-te, căci totul este în ordine. Robert a avut dreptate să-l asculte pe fratele Petru. Iar fratele Petru a avut de asemenea dreptate, căci el ştie ce are de făcut în astfel de ocazii. Chiar şi tu ai dreptate, căci tu ai vrut ca Robert să Mă cheme pe Mine. Iar Eu însumi nu am fost niciodată nedrept, aşa că nu mai avem ce să ne reproşăm unii altora. De aceea, haideți la masă. Mergeți şi chemați întreaga societate! Iar tu, frate Petru, deschide toate uşile care dau în sala de mese!”

Capitolul 291

Marea masă cerească şi concertul ceresc din casa Tatălui.
David ca dirijor şi creator de sunete. Locul ceresc al altor maeştri ai muzicii.

l. După ce s-au deschis toate uşile, procesiuni întregi de spirite pătrund din toate părțile în marea sală de mese. În scurtă vreme, mii de astfel de spirite se află deja în sală, dar prin uşi pătrund încontinuu alte mii de noi procesiuni înăuntru. Robert şi întreaga societate încep să facă ochii mari când văd că sosirea noilor veniți nu încetează. Robert Mă întreabă încet de tot: „Dar pentru numele Tău preasfânt, Tată! Sala este deja plină cu oameni şi nu se zăreşte capătul celor care vin în continuare! Unde vor găsi aceştia loc? Am pus pe masa cea mare cât de multe lucruri au fost posibile, dar ce înseamnă ele pentru o populație atât de imensă?”

2. Eu îi răspund: „Linişteşte-te! Doar ai văzut deja pe Pământ că oile liniştite pot încăpea foarte multe într-un staul. Până la sfârşit, tot aşa vor găsi loc suficient şi locuitorii casei Mele!” - Robert, foarte uimit, spune: „Cum? Toți aceştia sunt pur şi simplu locuitorii acestei case? Dar câte ființe locuiesc de fapt aici? Trebuie să fie de ordinul milioanelor! Ah, încă nu li se vede capătul! - Dar ce constat acum? Sala devine din ce în ce mai mare, sau mi se pare mie? Acum încep să se umple şi galeriile! Iată, în sfârşit, se vede capătul cetelor prin uşile deschise! O, Doamne, câte ființe se găsesc acum în această mare sală?”

3. Eu: „Dacă vrei să cunoşti cifra exactă, ea este următoarea: doisprezece ori o sută de mii! Însă aceştia nu sunt nici pe departe toți cei care locuiesc în casa Mea. Mai mult decât de zece ori pe atâta lipsesc, din cauza sarcinilor importante pe care le au de rezolvat, fiind plecați în diferite lumi şi sori din toate Cerurile, unde înființează societăți asemenea celei pe care ți-ai format-o tu. Trebuie să înțelegi însă că aceştia toți sunt numai locuitorii casei Mele, în care locuiesc Eu însumi şi în care Mă îngrijesc Eu însumi de copiii Mei.

4. Tu vezi însă că acest oraş are doar în partea sa principală o mulțime de case minunate. Fiecare casă este înconjurată de o grădină frumoasă, prevăzută cu tot felul de pomi fructiferi şi cu alte plante din care iradiază miresmele cele mai plăcute. Şi aceste case sunt pline de locuitori, care sunt tot copiii Mei şi care Mă pot vizita în casa Mea ori de câte ori doresc să o facă. Eu Mă bucur întotdeauna să îi văd, iar ei sunt plini de cea mai pură iubire față de Mine şi de frații lor care locuiesc împreună cu Mine în casa Mea.

5. Apoi mai poți zări un mare cartier către est, care de fapt nu are un capăt propriu-zis. Şi acest cartier este plin de clădiri de tot felul, aşa cum se află ele în forma cea mai frumoasă pe diferitele corpuri cereşti. Acolo vei întâlni spirite desăvârşite din toate lumile infinitului, care sunt la rândul lor preafericite, după tipul desăvârşirii şi iubirii lor lăuntrice. Totodată însă, în fiecare din casele acelui cartier se află o poartă şi o punte prin intermediul cărora locuitorii lor pot privi şi ajunge pe acele corpuri cereşti pe care au locuit când se aflau în trup.

6. În casele din partea principală a oraşului lucrurile sunt organizate în aşa fel încât fiecare locuitor poate ajunge într-o singură clipă, prin douăsprezece uşi aflate în propria sa casă, pe toate corpurile cereşti din întreaga nesfârşire, putându-se întoarce de acolo tot într-o clipă, în măsura în care doreşte acest lucru, însă aceste uşi care dau spre diferitele corpuri cereşti sunt prevăzute în fiecare

casă numai la nivelul solului, nu şi la etajele superioare. În schimb, fiecare încăpere de la etajele superioare corespunde uneia de la nivelul Pământului. Dar tu vei putea cunoaşte aspectul minunat al acestei organizaţii abia pe măsură ce vei continua să evoluezi.

7. Însă în timpul acestei discuţii, iată că cei de douăsprezece ori câte o sută de mii de oaspeţi s-au aranjat deja la masa cea mare şi au mai fost aduse şi alte mese mai mici, care au fost umplute după cuviinţă şi la care s-au aşezat de asemenea spiritele - şi nu ai observat nici o îmbulzeală!"

8. Robert: „Este într-adevăr minunat! Însă masa cea mare a dobândit o lungime ce nu poate fi măsurată decât în mile. O, Doamne, Părinte preasfânt şi preabun! Chiar şi mesele cele mici au o lungime pentru care este nevoie de ore întregi ca să fie parcurse! Iar sala are acum o lungime, o lăţime şi o înălţime atât de mare încât întreaga Londră şi întreg Parisul ar putea fi puse lejer înăuntrul ei! Într-adevăr, ea încetează să mai fie o sală şi este mai degrabă o întreagă lume!"

9. Eu: „Da, frate al Meu, doar aici trebuie să fie ceva mai altfel decât pe Pământ, pe colina din Rein! Nu crezi?" - Robert: „O, Tată, eşti atât de bun şi de milostiv! Dacă o scânteie din lumina de aici ar fi dusă pe Pământ, acesta ar străluci într-atât încât pe lângă el Soarele ar părea un bulgăre întunecat! - Dar spiritele de la cele două etaje superioare aflate deasupra noastră au şi ele mâncare şi băutură?"

10. Eu: „Desigur! După cum probabil că ai remarcat de afară, casa Mea are trei etaje. De la fiecare din acestea se poate ajunge în această sală de mese prin galeriile existente la fiecare etaj, căci sala aceasta de mese are înălţimea celor trei etaje, însă ea nu este singura sală din această casă. Există multe alte săli, organizate pentru cele mai diferite scopuri. Treptat, le vei cunoaşte pe toate, însă acum să încercăm să dobândim şi noi un loc bun la masa cea mare!"

11. Robert: „Doamne, eu aş prefera o măsuţă mai mititică! Căci acolo, la masa cea mare, nu mai poate fi vorba de un loc favorabil". - Eu: „Ai dreptate! Iată aici o masă liberă şi destul de mare. Aprovizionează-o pe aceasta! Şi aici vom lua loc noi toţi, cei care am sosit acum de pe Pământ. De la această masă îi putem vedea bine pe toţi ceilalţi oaspeţi şi putem fi la rândul nostru remarcaţi de ei".

12. Robert şi ajutoarele sale pun imediat masa. Iar Eu, monarhii şi ceilalţi, ne aşezăm alături de Robert, ajutorul său Petre şi soţiile lor, şi mâncăm şi bem din tot ceea ce se află pe masă. După masă, numeroşii oaspeţi se ridică în picioare şi îmi intonează un cântec de slavă, care îi place nespus de mult lui Robert.

13. După ce se încheie acest cântec minunat, plin de cuvinte delicate de iubire, începe însă să răsune de la galerie un concert ceresc în adevăratul înţeles al cuvântului. Începutul îl formează o cantată minunată, însoţită de sunete armonioase de harpă, sunete care răsună atât de gingaş încât nici un instrument de pe Pământ nu ar putea reda, în toată puritatea sa, aşa ceva. Cele mai asemănătoare ar fi sunetele produse de o harpă eoliană, în care vântul pur face să răsune în mod armonios corzile.

14. Robert este copleşit de această muzică divină, iar cele două soţii plâng impresionate. Helena spune, profund zguduită: „O, Doamne Dumnezeule, muzica aceasta este atât de impresionantă încât poţi să te topeşti din cauza ei! Fiecare sunet este o încântare pentru inima mea. Ce zici, Robert, sună altfel decât frumoasa operă din Viena, şi infinit mai bine decât o muzică turcească, nu-i aşa?"

15. Robert îi răspunde zâmbind: „Mai du-te încolo! Cum poţi să te gândeşti ascultând această simfonie divină la o muzică pământeană, şi în special la una turcească?" - Helena îi răspunde: „Ai dreptate, însă felul meu de a fi este următorul: atunci când vreau să scot în evidenţă ceva nemaipomenit de frumos, îi opun în glumă ceva care se află pe ultima treaptă în acelaşi domeniu. Şi sunt de părere că nu este incorect să fac acest lucru!" - Robert: „Da, ai dreptate! Dar acum să tăcem din gură, căci pentru o astfel de muzică trebuie să fim numai inimă şi urechi!"

16. Împăratul Joseph Mă întreabă în şoaptă: „O, Doamne şi Părinte, cine a compus această cantată?" - Eu îi răspund: „Oare nu îl vezi acolo, pe un podium, pe dirijor?" - Joseph: „O, ba da, iubite Părinte, însă nu ştiu cum se numeşte şi cine a fost el pe Pământ". - Eu: „Este David, cel care a fost cândva rege în Israel. El este aici conducătorul suprem în ceea ce priveşte muzica, şi totodată creatorul unor asemenea opere alese, care îmi fac mereu cea mai mare plăcere".

17. Joseph: „Da, asta zic şi eu măiestrie! Sună ca şi cum ar fi cea mai mare simfonie vocală şi instrumentală. De fapt, fiecare sunet în parte răsună ca şi cum ar fi o întreagă sonată executată în surdină. - Dacă am auzit vreodată pe Pământ ceva care să se apropie pe departe de aşa ceva, atunci acestea ar fi sunetele armonioase ale aşa-numitelor *mundtrommel,* cu armoniile lor delicate. Acestea au o singură tonalitate principală, dar în cadrul acesteia ele pot dezvolta, la fel ca şi spiritele iubirii,

cele mai delicate oscilații ale tuturor melodiilor şi modulațiilor posibile. Aşa mi se pare că stau lucrurile şi aici. Sunetele principale creează în mod armonios cantata, însă fiecare ton principal reprezintă în sine o sonată minunată.

18. Însă acum aş vrea să mai aflu ceva de la Tine: unde se află acei maeştri ai muzicii care au realizat muzica cea mai sublimă pe vremea mea şi înainte de ea: Haendel, Bach, Qluck, Mozart, Haydn şi încă alții, al căror nume este mai puțin cunoscut?” - Eu: „Dacă vei ajunge ocazional în primul Cer şi în cel de-al doilea, unde vei întâlni de asemenea cele mai mari minunății, vei găsi acolo aceste spirite, - dar acum atenție! Urmează o altă parte a concertului”.

Capitolul 292

Concert de orga cu imagini sonore.
Taina ființei sunetului și a formei.
Legea fundamentală a revelării forțelor: forță şi contra-forță

1. Joseph, împreună cu foştii împărați, şi Robert, împreună cu ajutorul său şi cele două soții, ascultă încordați, aşteptând ceea ce urmează.

2. După un timp răsună acordurile mărețe ale unei orgi. Iar pe măsură ce acordurile se împletesc melodic unul cu altul, în spațiu devin vizibile cele mai minunate *forme,* aproximativ în modul în care pe Pământ camera obscură creează imagini. Diferența dintre ele ar consta în aceea că în timp ce camera obscură poate reda numai copii ale unor obiecte deja existente, aici se creează mereu forme noi, pentru că din sunete apar mereu la iveală noi combinații. Desigur că acele combinații de sunete care au mai fost deja prezente produc imaginea aceloraşi forme, însă aceste imagini sonore sunt deosebit de luminoase şi alternează continuu în cele mai vii culori, creând formele cele mai frumoase. În felul acesta, nu numai urechea şi mintea beneficiază de o încântare în sensul cel mai constructiv, ci şi ochiul, şi împreună cu el rațiunea sufletului, care constituie oarecum ochiul sufletesc.

3. Robert Mă întreabă: „Ce se întâmplă? La prima cantată nu am văzut nici o formă şi nici o imagine, pe când acum, acestea apar odată cu fiecare sunet armonios al orgii,”. - Eu îi răspund: „Lucrurile stau aşa pentru că ordinea Mea veşnică este astfel alcătuită încât nimic nu poate lua naştere fără un efect premergător, un efect ulterior şi un contra-efect. Imnul de mulțumire înălțat de oaspeți a constituit efectul premergător. Marea cantată de la galerii a fost efectul ulterior. Iar marele preludiu cântat la orgă este contra-efectul. Sunetele sunt în acest caz de un alt tip, însă ele execută totodată contratemele imnului anterior şi ale cantatei care i-a succedat. În măsura în care aceste contrarii se ciocnesc, în locurile în care se ating ele devin vizibile şi fac să apară ceea ce sunt şi ceea ce au de spus.

4. Chiar şi pe Pământ, muzica - desigur, mai puțin desăvârşită ca aici - are un efect asemănător. Ascultătorii sunt transpuşi adesea în mod involuntar în regiuni cu totul străine ale ființei lor, având impresia că se află într-o călătorie. Această impresie este determinată de formele care se creează în suflet prin diversele combinații ale sunetelor şi care transpun sufletul în mod spiritual în asemenea regiuni. Dacă cel care cântă la orgă ar trece la combinații cu totul noi de sunete, care nu corespund efectelor anterioare şi ulterioare, aceste imagini ar dispărea în curând şi atunci ați asculta doar cele mai minunate sunete, fără ca să vedeți şi formele provenind din ele.

5. Este drept că fiecare sunet dezvoltă o anumită formă, însă aceasta devine vizibilă numai în măsura în care ea se poate sprijini pe o formă precedentă. La fel se petrec lucrurile şi cu undele luminoase. Dacă nu găsesc nici un obiect în calea lor care să le rețină, ele se scurg invizibile şi nereținute, în infinit. Ochiul Meu le poate vedea, dar nu aşa cum le vede ochiul unui spirit creat, care nu ar putea exista el însuşi dacă nu ar avea un punct de sprijin în Mine. Căci numai cel dintâi îl poate vedea pe cel dintâi. Cel de-al doilea nu îl poate vedea decât pe cel de-al doilea; el nu îl poate vedea pe cel dintâi decât dacă cel dintâi a preluat înfăţişarea unui al doilea.

6. Astfel, voi nu M-ați putea vedea niciodată pe Mine ca ființă pur divină, însă pentru că Eu am preluat aspectul unui al doilea, al unei creaturi, voi Mă puteți vedea în măsura în care din Mine însumi a devenit acest al doilea durabil şi desăvârşit.

7. La fel ar sta lucrurile dacă v-ați afla într-unul din cele două ceruri de jos. Atâta timp cât nu veți prelua în voi elementul specific al acelui Cer, voi veți rămâne invizibili, însă voi veți vedea tot ceea ce se găseşte acolo, deoarece în calitatea voastră de locuitori ai Cerului cel mai de sus sunteți un «cel dintâi» față de un al doilea şi al treilea Cer. Spuneți-Mi, M-ați înțeles?"

8. Robert spune: „Doamne şi Părinte, acum vedem limpede cum stau lucrurile, deşi nu le-am înțeles din temelii. Recunosc că în privința obiectelor care sunt necesare pentru a face vizibil ceva primordial nu mă descurc prea bine, căci ceva primordial trebuie cu necesitate să fie întrutotul pur, altfel neputând proveni din el un al doilea. Dar acum se pune întrebarea de ce cel dintâi trebuie să facă un obiect din acest al doilea provenit din el, spre revelarea sa, adică pentru a deveni vizibil pentru cel de-al doilea care se află în fața lui".

9. Eu: „Explicația constă în ordinea veşnică aflată în orice forță fundamentală primordială. Orice forță este indivizibilă în privința tipului existenței sale fundamentale. De aceea, este limpede că ea trebuie să dăinuie în sine şi pornind din sine. Prin urmare, forța continuă să existe, indiferent dacă se exteriorizează sau nu. Dar atâta timp cât o forță nu se poate manifesta în afară, ea există în sine însăşi ca o forță mută, şi în privința comportării sale în afară este ca şi cum nici nu ar exista. Pentru ca forța să poată acționa în afară, trebuie să i se opună ceva. Iar acest ceva care i se opune nu poate fi altceva decât o contra-forță prin care cea dintâi este tulburată în curgerea ei continuă şi liniştită. De îndată ce are loc un asemenea conflict, devin vizibile atât cea dintâi forță cât şi cea de-a doua. Însă cea dintâi forță trece infailibil în cea de-a doua, şi viceversa, cea de-a doua în cea dintâi. Abia în felul acesta devin perceptibile cele două forțe una față de alta, şi împreună cu ele şi tipul activității lor.

10. Câteva imagini vor aduce mai multă lumină asupra acestor lucruri importante. Observați lumina ce emană dintr-un *Soare*. Gândiți-vă la Soare, la modul în care există el, la existența şi la durabilitatea sa. Dacă nu ar exista în întregul Univers nici un ochi înrudit cu Soarele, care să se opună Soarelui ca forță secundară şi să capteze lumina, proces prin care Soarele îşi constituie imaginea sa în ochi şi prin care trece într-o forță secundară, oare nu ar fi ca şi cum Soarele nici nu ar exista? Dar dacă Soarele a format un ochi în care el se regăseşte oarecum, atunci Soarele, ca forță primară, apare în ochi într-o existență perceptibilă. Dacă ochiul se închide, este ca şi cum el nu ar exista pentru Soare, şi chiar Soarele însuşi şi-ar pierde existența manifestată pentru ochi.

11. Vreau să-ți dau acum o altă imagine. Imaginează-ți un uriaş puternic! Aşează-l într-o încăpere goală, în care nu se mai află nici un alt obiect prin care uriaşul să-şi poată verifica forța. Prezintă acestui uriaş, ca o contra-forță, o muscă pe care el nu o poate atinge cu mâinile sale. În acest caz, musca va avea valoarea unei forțe egale cu cea a uriaşului şi-l va putea provoca pe uriaş la luptă deîndată ce va avea un punct de sprijin. Dar dacă şi uriaşul are un asemenea punct de sprijin, milioane de muşte nu-i vor putea face nici un rău. În mod similar, fiecare forță trebuie să-şi găsească mai întâi o *contra-forță* pentru a se putea manifesta şi pentru a putea apărea în manifestare. O forță trebuie să se confrunte cu o alta, altfel e ca şi cum ea nu ar exista.

12. Dacă pe Pământ ar exista încontinuu an *singur* vânt, nu s-ar ajunge niciodată la ploaie. Dar dacă în întâmpinarea acestui vânt soseşte un altul, au loc imediat condensări în aer care devin vizibile mai întâi sub formă de ceață şi apoi sub formă de nori încărcați cu ploaie. Însă norii nu ne arată vântului atâta timp cât acesta rămâne vânt pur. De îndată ce vântul a creat însă norii din sine şi s-a îmbrăcat cu ei, atunci norii fac ca vântul să devină vizibil, arătându-ne prin deplasarea lor mişcarea lui. Sper că acum, frații şi prietenii Mei, acest lucru v-a devenit limpede".

13. Robert: „Da, Doamne şi Părinte al nostru, acum ne este totul absolut limpede, însă ne-a cam trebuit un timp ca să ajungem aici! - dar iată că acum oaspeții părăsesc această sală. Încotro se duc şi ce vor face?"

14. Eu: „Ei se întorc, recunoscători şi fericiți, la locuințele lor. Acolo vor găsi înscris pe tăblițe ceea ce au de făcut. Cu timpul veți învăța şi voi toate acestea mai amănunțit. Să mergem acum în încăperile aflate la primul nivel. Acolo vă voi arăta *uşile* prin care poate ajunge un spirit pe cea mai scurtă cale în toate lumile naturale. Acolo, în colțul din vest al sălii, se află o scară în spirală. Pe ea vom ajunge cu uşurință în încăperile de la nivelul Pământului, spre care nu duce nici o poartă din afară. Să mergem aşadar! Amin!"

Capitolul 293

Avertizarea copiilor Pământului.
Diferențe între viața pământească şi cea cerească.
Pilda cu fructele ce cad din copac şi olarul.
Moartea cea veşnică.

1. Robert şi toți ceilalți spun la unison: „O, Părinte preasfânt şi preabun! Nu putem exprima cât de fericiți suntem. Tu însuți ne conduci şi ne arăți minunatele înfăptuiri ale iubirii Tale atotputernice! Tu ne explici cu însăți gura Ta preasfântă operele Tale, în aşa fel încât noi înşine trebuie să ne întrebăm uluiți cum este posibil să înțelegem lucruri ce rămân pentru milioane de oameni enigme de nedezlegat pentru veşnicii întregi.

2. O, prostie infinită a oamenilor de pe Pământ! Ei nu dau atenție aurului Cerului, aurului vieții, şi îl calcă în picioare! În schimb, duc războaie pentru praful străzilor, distrugându-se unii pe alții din pricina acestor gunoaie. Veniți încoace, voi toți, sărmani păcătoşi şi ființe oarbe! Învățați aici smerenia şi îngăduința de la Acela a cărui simplă răsuflare v-ar putea nimici într-o clipă, împreună cu întregul Pământ păcătos.

3. Dar voi spuneți: «Ce să facem? Căci chiar dacă ne rugăm, lucrurile nu se schimbă! Noi nu vedem şi nu percepem nici o modificare. Implorarea noastră este risipită de vânt şi noi rămânem la infinit, fără nici un rod al rugăciunii noastre, privind uluiți, fără înțelepciune şi fără consolare, la operele de necuprins ale lui Dumnezeu, ca vițeii la poarta nouă. De aceea, nu ne mai îngrijim decât de cele necesare trupurilor noastre. De toate celelalte nu are decât să se intereseze cine vrea. Omul trebuie să aibă ce să mănânce şi ce să bea, trebuie să aibă o haină şi o locuință; acestea sunt necesare, de toate celelalte se poate lipsi».

4. Desigur că vă puteți lipsi de celelalte, voi, viermi ai Pământului, care vă asemănați cu toții tânărului bogat din Evanghelie. Căci şi acela L-a rugat pe Domnul să aibă parte de împărăția Cerului, dar când Domnul i-a spus: «Desparte-te de toate bunurile pământeşti, lasă-le copiilor nevoiaşi ai lumii şi urmează-Mă pe Mine!», - inima i s-a frânt şi s-a întors de îndată la dulcile bunuri pământeşti. El L-a lăsat pe Domnul să plece şi nu s-a mai ocupat decât de bunurile sale pământeşti. De aceea, ulterior a fost mai rău decât mai înainte - ceea ce Domnul a dat de înțeles în mod limpede atunci când a făcut observația cât de greu este pentru cei ataşați de bunurile pământeşti să intre în împărăția Cerurilor.

5. Veniți aşadar aici, voi, spirite ale Pământului! Aici, în inimile voastre! Căci aici veți găsi bogății infinit de multe, atât de multe încât nu le veți putea consuma într-o întreagă veşnicie. Voi, căutătorii de onoare, veniți în adevărata smerenie a inimilor voastre! Acolo se află adevărata onoare, cea care creşte mereu. - Ce sunt toate demnitățile voastre în fața unui singur cuvânt al Aceluia care umple spațiul infinit prin puterea şi înțelepciunea Sa, cu minunate înfăptuiri, fără număr?

6. O, gândiți-vă la deosebirea dintre viața noastră veşnică şi desăvârşită în preajma Tatălui celui atotputernic, al Creatorului tuturor Cerurilor şi al Pământurilor - şi viața voastră trecătoare ce durează de dimineața până seara. Cum vă puteți ataşa de o viață care merită mai degrabă numele de moarte decât acela de viață? Căci viața pământească nu este decât o moarte continuă, începând chiar de la leagăn, însă adevărata viață cerească nu este decât o înviere continuă întru Dumnezeu, preasfântul nostru Părinte. Iar această viață adevărată este atât de aproape de voi. Ați putea-o dobândi pe veşnicie în fiecare clipă. Dar voi sunteți orbi, iar iubirea voastră pământească orbeşte vederea inimilor voastre! De aceea, vă închipuiți că împărăția vieții veşnice se află infinit de departe de voi, în timp ce ea vă stă, ca să spun aşa, chiar pe nas. Şi noi suntem atât de aproape de voi, iar voi vă imaginați că suntem atât de departe! O, cât de orbi sunteți!

7. Slujitorii lui Dumnezeu de pe Pământ ne cunosc, ne văd şi vorbesc cu noi atunci când doresc. Pentru că ei au deschise ochii şi urechile inimilor lor şi pentru că nu sunt orbiți de povara bogățiilor, precum tânărul din Evanghelie. Iar voi, ceilalți, atunci când vă cheamă Domnul, vă umpleți cu lacrimi ochii prin care priviți cu atâta plăcere lumea cea pustie. Oh, Domnul ne-a dăruit mii de astfel de lumi, numai să le primim. Dar cine se străduieşte să obțină o bucată pictată de aur, atât timp cât poate avea un bulgăre adevărat de aur pur, de o mie de ori mai mare, în posesia sa veşnică?

8. Coborâți împreună cu noi în adâncurile creației şi priviți cu ochii inimii puntea ce duce de la o lume la alta, de la un Cer la altul şi de la o inimă la alta. Şi atunci, chiar dacă mai sunteți învăluiți într-un trup muritor, veți simți împreună cu noi fericirea şi desfătarea, şi vă veți înviora sufletele prin

intermediul acestora. - O, Doamne, de ce putem fi noi atât de fericiți în timp ce milioane de frați ai noştri sunt surzi şi orbi?"

9. Eu: „Prietene şi frate! Orice viață adevărată are caracteristica de a nu putea fi altfel decât nespus de fericită, dar într-o viață în care moartea îl conduce pe sărmanul păcătos ca un aprod la înalta judecată, omul nu mai poate simți plăcerea relativă decât prin deplina sa orbire. Dacă ai îndepărta orbirea, el s-ar cutremura, recunoscând încotro îl conduce însoțitorul său. De aceea, este pe de o parte mai bine că oamenii de pe Pământ sunt surzi şi orbi, pentru că în felul acesta pot să deguste cu o aparentă linişte viața ce alunecă spre moarte la o distanță de o şchioapă.

10. Dar Eu vă spun vouă că viața aceasta aparentă a milioane de oameni nu este urmată de nici o altă viață. Căci aşa cum există o viață veşnică, există şi o moarte veşnică. Există copaci pe Pământ ale căror roade splendide se coc în scurt timp şi ale căror flori dau în totalitate rod. Dar există şi copaci care au din belşug flori şi care încearcă să dea roade, dar neavând suficientă sevă, trebuie să-şi mențină fructele lipsite de gust vreme îndelungată pe ramurile lor, până când acestea ajung să se coacă, şi atunci, din cauza lipsei de hrană şi a timpului îndelungat de coacere, trei sferturi din ele cad din copac înainte de a ajunge să se coacă. Iar Eu vă spun vouă că pentru readucerea la viață a unor astfel de roade căzute din copac mai înainte de coacere nu prea există plante vindecătoare. Căci dacă o parte din fructe cad din copac înainte de coacerea lor deplină, ele pot fi strânse şi lăsate să se coacă, şi atunci vor ajunge la nivelul necesar de coacere, însă pentru fructele care cad de pe ramuri la scurtă vreme după înflorire, din cauza lipsei de hrană, nu mai există nici un remediu.

11. Nu vreau să spun prin aceste cuvinte că acei *copii* care mor la scurtă vreme după naşterea lor trupească nu ar putea atinge viața cea veşnică, pentru că această pildă nu are nici o legătură cu naşterea pământeană, şi nici cu maturizarea. Aici este vorba de suflete care au înflorit nespus de frumos pe Pământ în lumina harului Meu, absorbind la început cu lăcomie seva vieții, însă apoi, când a venit vremea încercării, şi-au închis organele prin care absorbeau hrana spirituală şi nu au mai vrut să primească decât sarea bine-plăcută a vieții. Consecința acestui fapt a fost deplina lor separare de ramurile care îi hrăneau, şi cu aceasta apropierea de moartea incapabilă de reînviere. De aceea, trebuie să lăsăm asemenea roade să rămână oarbe şi surde ca să-şi poată degusta scurta lor viață, urmată de neantul complet care va dura cu mult mai mult!"

12. Robert: „Dar oricât de adevărate ar fi lucrurile, ele îmi apar ca acea lege existentă la chinezi şi la japonezi prin care nici o pereche de părinți nu are voie să crească mai mult de şase sau şapte copii. Iar toți cei născuți peste măsura acestei cifre stabilite prin lege trebuie înecați sau omorâți într-un fel".

13. Eu: „Prietene, tu nu înțelegi acest lucru! Iată, un olar formează pe roata sa o oală alcătuită din lut. Însă oala formată pe jumătate este nereuşită, din cauza unor circumstanțe întâmplătoare. Ce face în acest caz olarul? El adună laolaltă oala pe jumătate alcătuită, ia lutul de pe roată şi îl amestecă cu alt lut proaspăt, îl pune din nou pe roată şi formează un alt vas, mai puțin pretențios decât celălalt, pe care reuşeşte să-l facă bine. În felul acesta, substanța nu se pierde, iar *individualitatea* operei începute anterior se află întrutotul înăuntrul acesteia. Pe scurt, primul eu este complet distrus, ceea ce reprezintă în sens propriu-zis *moartea cea veşnică,* pe care nu îl poate reînvia nici o iubire şi nici o amintire a existenței sale primordiale. Iar dacă această înviere nu se poate produce, nu mai poate fi vorba de o desăvârşire. Căci de menținerea individualității primordiale sunt legate infinit de multe, întrucât fără aceasta omul nu poate deveni copil al lui Dumnezeu. *A doua naştere* nu poate înlocui niciodată prima naştere".

Capitolul 294

Moartea cea veşnică, temeiul şi esența sa.
Destinul celor căzuți pradă ei din cel de-al treilea Iad
Amenințările legii şi răbdarea Domnului.

1. Robert, care se află chiar lângă scara în spirală, spune: „O, Părinte preaînțelept şi preaplin de iubire! Pur şi simplu ne lipsesc cuvintele ca să-Ți mulțumim după cum se cuvine pentru această explicație. Aşadar, cineva poate viețui în starea de «moarte veşnică» simțindu-se chiar fericit într-un Cer oarecare, numai că eul său primordial propriu-zis nu mai există. O, acesta este har după har! Prin

conceptul de «moarte veşnică» noi înţelegeam pur şi simplu Iadul, din care nu mai există nici o ieşire. Şi ne gândeam că de vreme ce există aşa ceva în Tine, Cel căruia toate lucrurile îi sunt cu putinţă, această moarte veşnică trebuie să fie extrem de grea. Însă acum lucrurile dobândesc o altă înfăţişare. Ţie Ţi se cuvine toată iubirea şi recunoştinţa noastră pentru această minunată învăţătură!"

2. Eu: „Mă bucură în mod deosebit faptul că voi primiţi totul cu o asemenea bucurie. Dar harul morţii veşnice acordat unei fiinţe nefericite de pe Pământ nu este chiar aşa de mare pe cât vi se pare vouă. Căci pentru unele spirite, chiar şi zăbovirea în Iad vreme de zece ori o sută de mii de ani, prin păstrarea primei naşteri, ar fi mai bună decât moartea veşnică propriu-zisă. Dar dacă odată cu Iadul de al treilea nivel se pierde pe veci şi prima naştere, atunci categoric această pierdere este mai rea decât moartea veşnică în sine.

3. Observ că înţelegeţi prea bine ce este moartea veşnică în sine şi pentru sine. Însă voi nu înţelegeţi încă răul propriu-zis al acestei stări. De aceea, va trebui să mai adaug câteva explicaţii în timp ce coborâm această scară în spirală. Ascultaţi aşadar!

4. Atunci când cineva ajunge, din cauza rătăcirii iubirii sale, pe primul sau pe al doilea nivel al Iadului*, în ciuda multelor experienţe amare, el mai poate redeveni ceea ce a fost la început, căci lui îi este lăsată conştienta şi îi rămâne şi amintirea, şi astfel poate ajunge la desăvârşire.

5. Dar dacă omul, prin felul său călduţ de a fi, absolut insuportabil Mie, nu este nici rece şi nici cald, şi nu se interesează de nimic nici în bine şi nici în rău - sau toate îi sunt egale, astfel încât poate exercita o dată cel mai mare rău cu cel mai mare sânge rece, iar altă dată un bine -, aşadar dacă lui îi sunt tot una Dumnezeu şi Diavolul, ziua şi noaptea, viaţa şi moartea, adevărul şi minciuna, atunci omul acela este într-adevăr pradă morţii veşnice. Şi el se află atunci în Iadul cel mai de jos, din care nu există ieşire pentru *aceeaşi entitate primordială*.

6. Motivul acestei stări este orgoliul cel mai concentrat care a parcurs toate nivelele egoismului şi iubirii de sine, suprimându-se pe sine prin această concentrare, şi care s-a închis faţă de vieţuirea primordială a spiritului. Şi tocmai în asta constă moartea veşnică propriu-zisă, care este mai rea decât toate relele, pentru că în cadrul ei existenţa propriu-zisă este nimicită.

7. Un asemenea suflet este atunci întrutotul pierdut. Totalitatea sa trebuie dizolvată atunci prin puterea focului în scânteile individuale ale vieţii primordiale, după care, însoţită de cu totul alte componente, trebuie să treacă prin căile lungi ale lumii vegetale şi animale ale altor planete într-un sistem solar întrutotul străin, ajungând la o formă infinit inferioară celei a omului. Iar în acest mod, din entitatea primordială a acelui suflet nu mai rămâne decât infinit de puţin. Şi acesta este răul propriu-zis, pentru că un astfel de suflet nu va putea ajunge niciodată să Mă contemple pe Mine, pentru că el rămâne pur şi simplu un suflet *lipsit de* spiritul Meu.

8. Lucrurile se aseamănă cazului în care un măr care nu s-a copt începe să putrezească, fiind acoperit de mucegai şi de ciuperci. Din acesta nu se mai poate forma un măr, ci, în cel mai bun caz, se poate naşte o plantă parazită. Iar aceasta are prea puţină asemănare cu pomul iniţial şi cu fructul iniţial. Spuneţi-Mi, aţi înţeles această comparaţie?"

9. Răspund cu toţii într-un singur glas: „Doamne şi Părinte al nostru, acum ne este totul pe deplin limpede! Desigur că în privinţa stării acestei pierderi a sinelui nu este nimic îmbucurător, însă, făcând abstracţie de aceasta, noi ştim că iubirea şi îndurarea Ta sunt mari şi că la Tine toate sunt cu putinţă. Şi de aceea, desigur că după un timp infinit de lung, se poate ca şi pentru o asemenea fiinţă să sosească ceasul în care ea să Te poată recunoaşte tot mai mult pe Tine şi să înceapă să Te iubească, progresând de atunci încolo atât în cunoaştere cât şi în iubire.

10. De câte ori nu ai lăsat să se întrezărească, prin gura profeţilor şi slujitorilor Tăi, toate judecăţile imaginabile prin care vor trece copiii acestei lumi, drept consecinţă a acţiunilor lor rele! Şi dacă cei câţiva mai buni dintre ei s-au îndreptat înspre Tine în inimile lor, Tu Ţi-ai retras pedepsele ce li se cuveneau. Ai binecuvântat din nou Pământul şi ai căutat o altă cale pentru îmbunătăţirea celor răi decât cea pe care le-ai arătat-o prin profeţii Tăi. Iona şi Ieremia au adus cea mai inconfundabilă mărturie în acest sens. În ceea ce priveşte previziunile bune, Ţi-ai îndeplinit întotdeauna cuvântul. Dar în ceea ce le priveşte pe cele rele, Tu le-ai îndeplinit numai atunci când oamenii Te-au pierdut complet din vedere".

11. Eu: „Da, aveţi deplină dreptate, aşa stau lucrurile! Motivul pentru care nu am lăsat să se împlinească judecăţile cu care i-am ameninţat constă în principal în aceea că pedepsele cu adevărat împlinite îi îmbunătăţesc arareori pe oameni; dimpotrivă, în majoritatea cazurilor îi înrăiesc. Şi atunci,

chiar dacă puţini oameni cu adevărat credincioşi s-au întors către Mine, am lăsat cu drag ameninţările să se schimbe în binecuvântări. De aceea, pedepsele şi judecăţile Mele nu se îndeplinesc decât în mod condiţionat. Şi dacă se găsesc inimi care să îndeplinească chiar şi numai într-o mică măsură condiţiile, pedepsele sunt amânate. Iar Eu binecuvântez, laolaltă cu puţinii oameni buni care există, mulţi oameni răi, pentru ca ei să nu aibă prilejul să devină şi mai răi, aşa cum se întâmplă de obicei în timp de război. Căci războaiele sunt întotdeauna cea mai bună hrană pentru spiritul niciodată sătul al orgoliului diabolic, precum şi cea mai bună şcoală a cruzimii.

12. Desigur, adeseori se întâmplă ca vocea blândă de avertizare a îngerilor Mei să treacă neauzită pe lângă urechile încremenite ale oamenilor pământeni şi ca Eu să fiu nevoit să las să răsune atunci vocea diavolului printre oamenii cei surzi. Dar dacă vocea din Ceruri găseşte o ascultare oricât de mică, Eu las cu bucurie să amuţească vocea diavolului. Căci un părinte rămâne întotdeauna cel mai blând judecător, şi el nu loveşte deîndată, chiar dacă ridică ameninţător nuiaua. Căci este mai bine să ameninţi ani la rând, decât să pedepseşti un an întreg. Pentru că mlădiţele de pe Pământul vostru sunt delicate şi trebuie tratate cu multă cruţare. Locul de naştere al copiilor inimii Mele este altul decât acela al copiilor altor părţi ale fiinţei Mele. **Trebuie să aveţi mereu înaintea ochilor faptul că tocmai micul Pământ este locul de naştere al copiilor inimii Mele!**

13. Dar acum ne aflăm în încăperea de la nivelul Pământului şi vom face de îndată observaţiile necesare. Priviţi cei patru pereţi! Pe fiecare dintre ei vedeţi câte trei *uşi.* Prin aceste uşi puteţi ajunge la toate lumile, la toate Cerurile şi la toate reuniunile care se află în întreaga infinitate, numai în acest Cer preaînalt unde ne aflăm noi acum nu se poate ajunge. - Haideţi să ne îndreptăm către nord, căci acolo vom începe”.

(* - Despre configuraţia Raiului şi Iadului vezi „Raiul şi Iadul” de Emanuel Swedenborg, n.r.)

Capitolul 295

Cele trei uşi de pe peretele dinspre nord. Depărtarea infinită a spaţiului creat. Privire aruncată asupra centurii mediane a Soarelui şi asupra Lunii. Domnia îngerilor în sferele creaţiei.

1. Eu continui: „Robert, deschide prima uşă pentru a arunca o privire în afară, ca să vedem ce anume vor întâlni razele privirilor noastre!”

2. Robert deschide prima dintre cele trei uşi şi se retrage uluit înapoi. După un scurt răstimp, el spune: „O, Doamne, o, prieteni, ceea ce se vede este într-adevăr prea mult pentru ochii unui spirit creat! Eu văd Luna Pământului aşa cum este ea întrupată şi cum trăieşte ea pe firmamentul ceresc. Este scăldată pe deplin în lumină şi arată extrem de plăcut. Iar în spate, în fundal, se zăresc o mulţime de *stele* foarte luminoase. Dintre acestea eu am putut recunoaşte imediat Pleiadele, Orionul şi Carul Mare. Şi Calea Lactee se vede foarte bine, dar nu ca o pulbere scânteietoare, ci ca o bandă lată, plină de constelaţii scânteietoare. O, prieteni! Faptul că putem vedea toate aceste lucruri de aici dovedeşte mărinimia Ta, Doamne, care ai umplut infinitul cu operele strălucitoare ale iubirii, înţelepciunii şi puterii Tale!

3. Dar marele spaţiu infinit dintre corpurile cereşti nu este gol. Căci eu zăresc acolo *spirite* care plutesc cu toată rapiditatea încolo şi încoace, şi dintre care unele au ajuns foarte aproape de mine şi m-au salutat din toată inima. Dar, ah, aici se află într-adevăr cea mai înaltă activitate, şi tocmai aceasta este plăcerea mea: să privesc activitatea şi să o desfăşor la rândul meu după puterile mele”.

4. Cu toţii se înghesuie acum pe un balcon mare, care se află dincolo de uşă. De acolo privesc întreg firmamentul înstelat şi discută cu spiritele care plutesc împrejurul lor şi se apropie de balcon. Acestea o fac cu mult drag, cu atât mai mult cu cât Mă zăresc şi pe Mine.

5. Robert Mă întreabă dacă ar putea pluti şi el la fel de liber în cazul în care ar trece dincolo de balustradă. - Eu îi răspund: „Încearcă, poate merge!”

6. Robert priveşte adâncurile de sub el, îndepărtându-se rapid de balustradă, şi spune: „Doamne, prefer să renunţ la această încercare, pentru că sub noi nu este decât un mare gol! Dar cum vine asta? Doar am ieşit pe balcon de la nivelul pământului şi ar trebui să ne aflăm la nivelul pământului. Dar cu acest gol infinit aflat sub noi, care are de nenumărate ori mărimea distanţei până la stelele fixe, nici nu poate fi vorba de vreun pământ. Dar atunci pe ce temelie este clădită casa Ta,

Doamne şi Părinte al nostru? Căci sub balcon nu se mai află nici un perete, şi nu se zăreşte nimic altceva decât adâncimea infinită a creației. Zău că nu mai înțeleg nimic!

7. În mintea mea se nasc o mie de întrebări de tot felul! Spre exemplu: Cum se face că atunci când am venit de pe Pământ în acest oraş şi am păşit în sfânta Ta casă nu am observat nici un balcon? Apoi am intrat în această casă la nivelul pământului, iar camera, la fel de mare ca şi sala de deasupra noastră, are douăsprezece uşi prin care se ajunge la aceste balcoane de unde se poate privi în depărtare şi din care nu se zărea nici o urmă anterior. Acum descoperim că această casă pluteşte liber, ca un corp ceresc în eter - iar din restul oraşului, care se extindea la infinit, nu se mai zăreşte nici măcar o căsuță! De asemenea, din cele trei uşi aflate pe aceeaşi linie în acelaşi perete se iese în acest enigmatic „afară" - iar aici nu se mai vede nimic din toate acestea. O, Doamne şi Părinte! Dacă înțelege cineva acest lucru, acela este într-adevăr un om deosebit.

8. Cer ici, Cer colo! Eu nu pot pricepe acest lucru! Să fie aceasta un fel de fantezie de tip spiritual, sau un fel de dioramă spirituală, ori o iluzie optică spirituală? Căci realitate nu poate fi! Sau Cerul este adevărat, şi atunci cele văzute trebuie să fie iluzie - sau cele văzute sunt reale, şi atunci Cerul este o iluzie. O, Doamne şi Părinte al meu, te rog în numele tuturor să ne dai cât mai repede o explicație!

9. Este drept că de la intrarea mea în lumea spirituală m-am izbit de apariții ciudate, în special în prima mea casă. Însă eu am putut să le înțeleg treptat, pentru că ele se manifestau în legătură cu interiorul meu. Dar aici eu sunt însăşi partea cea mai lăuntrică a ființei mele, dincolo de care nu se mai poate ascunde nimic. Atunci de unde provine această aparență ciudată?"

10. Eu: „Ai răbdare, iubite prieten! Cu timpul vei înțelege totul foarte limpede, deşi îți vor mai rămâne o mulțime de lucruri pe care le vei înțelege la fel de puțin cum le înțelegi pe acestea, care de fapt sunt cât se poate de simple, însă acum să ne întoarcem în încăpere, ca să aruncăm o privire prin cea de-a doua uşă!"

11. Cu toții se întorc rapid în încăpere, iar împăratul Rudolf Mă întreabă: „Părinte şi Doamne! Ca să fiu sincer, pe mine nu mă interesează deloc problemele pe care le-a pus fratele Robert. Căci eu mă gândeam aşa: desigur că lucrurile sunt de neînțeles, iar părțile componente şi raporturile lor contrastează într-un mod remarcabil, dar eu nu rămân la acestea. Căci atâta timp cât nu înțeleg temeiul deplin al unui lucru, el continuă să prezinte pentru mine acelaşi interes. Dar dacă înțeleg deja un lucru, interesul față de el scade, căci numai aspectele minunate şi de neînțeles îmi atrag întrutotul atenția. Căci lucrurile pe care le înțelegem şi care ne apar drept fireşti ne devin indiferente de îndată ce le-am înțeles. Numai cele neînțelese sunt şi rămân mereu interesante.

12. De aceea, pe mine nu m-a preocupat, ca pe fratele Robert, înțelegerea temeiurilor tuturor acestor minuni, însă eu aş vrea să ştiu cine sunt acele spirite care străbat în mod liber eterul. Faptul că trebuie să fie fericite în felul lor l-am desprins din expresia prietenoasă a chipurilor lor. Dar cine sunt ele într-adevăr şi care este menirea lor, o Doamne şi Părinte, numai Tu poți şti".

13. Eu: „Sunt îngeri din acest Cer suprem, aflați în misiune. Cu timpul, pe măsură ce vă veți înarma cu înțelepciunea necesară, veți pleca şi voi din când în când în câte o astfel de misiune. Ei sunt răspunzători de menținerea tuturor lumilor şi sunt conducătorii şi îndrumătorii superiori ai acestora. Căci iată, un asemenea înger vesel este nu arareori stăpânul şi domnitorul unui întreg ținut solar. Dar pentru a ajunge într-o asemenea calitate de domnitor trebuie ca mai întâi el să cunoască desigur multe şi să fi parcurs multe şcoli. Cado al nostru, care este un spirit foarte înzestrat, a început să slujească şi să domnească pe Pământ. El îşi îndeplineşte bine sarcinile şi ştie să țină la respect diversele spirite; de aceea, primeşte o sferă de acțiune din ce în ce mai mare.

14. La început, fiecăruia i se repartizează doar o sferă mică de acțiune. Dacă el este fidel sarcinii sale şi întrutotul activ, i se acordă în curând o sferă de influență mai largă. Astfel, lui Cado i s-a dat la început doar o sferă mică de influență spre conducere şi supraveghere, alcătuită din două mici ținuturi. Şi iată că acum îşi întinde deja sceptrul peste jumătate din Europa, iar dacă va continua în acest fel, va avea în curând întreg Pământul în puterea voinței sale. Şi dacă a dovedit pe Pământ că a ştiut cum să folosească puterea ce i s-a conferit, atunci va primi conducerea Soarelui, şi apoi, împreună cu acesta, conducerea tuturor planetelor, şi aşa mai departe, până când va ajunge domnitorul întregului sistem solar, - înțelegeți acum cine sunt spiritele care plutesc afară?"

15. Împăratul Rudolf: „Da, Doamne şi Părinte! Dar eu nu pun mare preț pe această demnitate. Căci un astfel de înger nu are niciodată răgazul să vină încoace ca să se odihnească puțin din marea

lui osteneală”. - Eu: „O, nu-ți face probleme, căci un astfel de înger are milioane de făpturi în slujba lui, care îi îndeplinesc voința, şi el poate veni încoace ori de câte ori vrea, pentru a primi de la Mine alte măsuri şi reguli de comportare, precum şi întărirea necesară. La masa la care tocmai am participat ai văzut mulți dintre aceştia, care acum se află deja la locurile activității lor.

16. Dar acum să aruncăm o privire prin cea de-a doua uşă. Ea este deschisă, aşadar să ieşim prin ea! Iată că ne aflăm pe un al doilea balcon! Ce vedeți aici?”

17. Cu toții sunt peste măsură de uimiți, căci zăresc minunatul ținut al *centurii centrale a Soarelui* şi nu se pot minuna îndeajuns de splendoarea acesteia. Ei văd şi oameni, însă aceştia se află la o asemenea depărtare încât nu le pot percepe bine forma; căci pentru a o percepe ar trebui să aibă nişte inimi mai puternice.

18. Robert se îndreaptă din nou către Mine şi spune: „O, Părinte preasfânt, în fond, fratele Rudolf are dreptate! Şi eu îmi dau seama că în cazul unor asemenea apariții toate întrebările sunt zadarnice. Aici există lucruri mult mai minunate şi cu mult mai numeroase decât la uşa anterioară. Şi nu am termina niciodată cu întrebările. De aceea, este mai bine să savurăm în linişte deliciile Cerului şi să aşteptăm cu răbdare ca Tu să binevoieşti să arunci lumină asupra lor. Cât despre oamenii de acolo, deşi nu am putut percepe mai îndeaproape formele lor, am observat totuşi prea bine că trebuie să fie infinit de frumoşi”.

19. Eu: „Iată, acesta este Soarele, cu locuitorii săi propriu-zişi*. Cei mai întunecați se mai află încă în materie, pe când cei mai luminoşi sunt spirite pure, care sunt de asemenea locuitori ai Soarelui. Mai târziu vei învăța să le cunoşti şi să le ştii pe toate, însă acum ar fi prea devreme. Dar acum noi am văzut ce se află după cea de-a doua uşă. Să mergem aşadar la cea de-a treia uşă de pe acest perete dinspre nord!”

20. Ne întoarcem iarăşi în încăpere, unde cea de-a treia uşă este deja deschisă. Ieşind pe balconul celei de-a treia uşi zărim o lume iluminată în mod natural, situată foarte aproape de cel de-al treilea balcon. Din locul nostru putem privi (ca şi mai înainte), Soarele, dar doar o mică porțiune a acestuia. - Robert întreabă imediat ce fel de lume este aceasta şi dacă este cumva o parte mai întunecată a lumii solare.

21. Eu îi răspund: „O, nu, aceasta este *Luna* Pământului**. Priviți acest ținut posomorât şi acolo, mai departe, grupul acela mic de ființe omeneşti pitice! Aceştia sunt locuitorii propriu-zişi ai acelei părți a Lunii care este mereu întoarsă de la Pământ. Cea mai mare plăcere a lor o constituie femeile, pe care, din pură iubire şi delicatețe, le poartă de obicei pe umerii lor. Deasupra lor puteți zări plutind nişte spirite vesele. Acestea sunt sufletele omuleților de pe Lună care au murit! Bucuria lor este să facă bine fraților lor care încă nu au murit şi să-i ocrotească de tot felul de pericole. În primul rând, ei le atrag atenția asupra faptului că spiritele foarte materiale care locuiesc în partea opusă a Lunii, mereu îndreptată spre Pământ, nu trebuie să ajungă la locuitorii din partea vegetativă a Lunii, unde ar aduce pericole considerabile în casele acestora, care constau în văgăuni ascunse sub sol.

22. Acum ştiți suficiente lucruri despre organizarea acestui corp ceresc. Pe măsură ce vă veți primi însărcinările ce vă vor reveni, veți cunoaşte treptat totul. De aceea, nu vom mai zăbovi asupra acestei mici lumi, ci vom privi deîndată prin cea dintâi uşă de pe peretele dinspre apus, pentru a contempla şi de acolo lumea dinafară”.

(* - Vezi şi „Soarele natural şi spiritual” revelate prin Jakob Lorber, n.r.)

(** - Vezi şi „Pământul” şi „Luna” revelate prin Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 296

Peretele dinspre apus. Privire prin cea dintâi uşă. Un Soare central planetar, părinte al nenumăraților Sori planetari. Organizarea dioramelor spirituale.

1. Ne întoarcem cu toții în încăpere. Prima uşă de pe peretele dinspre apus este deja deschisă, fără ca cineva să o fi atins cu mâna. Acest fapt constituie din nou un prilej pentru Robert ca să pună întrebarea despre instalația mecanică prin care se pot deschide de la sine aceste uşi.

2. Însă Eu îi spun: „Prietene, încă nu ai reuşit să-ţi faci o idee despre atotputinţa voinţei Mele?” - Robert: „O, iartă-mă, preabunule Părinte! Iată, din cauza felului Tău atât de prietenos şi de condescendent de a fi, noi uităm adeseori că eşti atotputernic, însă acum toate sunt din nou în cea mai bună ordine!”

3. În continuare, păşim prin uşă şi în faţa privirilor noilor locuitori ai Ierusalimului ceresc se deschid *ţinuturi* nesfârşite. Fluxuri uriaşe scaldă aceste ţinuturi aflate la o distanţă incomensurabilă, iar apele lor strălucesc mai puternic decât întreaga lumină a Soarelui Pământului concentrată într-un singur punct. Minunate grădini uriaşe devin vizibile după ce ne obişnuim treptat cu lumina puternică a acestor fluxuri, iar în mijlocul lor se zăresc strălucind cele mai măreţe clădiri, în care obişnuiesc să locuiască oamenii acestor ţinuturi de lumină. Deasupra fluxurilor de lumină se zăresc plutind staturi omeneşti strălucitoare, ale căror forme sunt indescriptibil de frumoase. Robert şi alţi câţiva îşi pun mâinile în faţa ochilor, pentru că nu pot suporta puternica strălucire a luminii, şi Mă întreabă ce fel de lume este aceasta.

4. Eu le răspund: „Acesta este un *Soare central,* în jurul căruia se rotesc în cercuri largi milioane de alţi Sori planetari mai mici. Forţa sa de atracţie este atât de mare, încât el menţine milioanele de Sori planetari, împreună cu planetele lor, pe traseele prescrise. Dar această forţă nici nu se compară cu puterea celui mai mic dintre copiii Mei! Căci Eu vă spun vouă că toţi Sorii sunt doar o jucărie în mâinile copiilor Mei! Acum ştiţi ce vedeţi de aici, şi noi vom părăsi din nou acest balcon pentru a trece prin *cea de-a doua uşă* de pe acest perete dinspre apus”.

5. Robert spune: „Doamne şi Părinte! Aş vrea totuşi să ştiu cât de cât cum este posibil ca prin fiecare din aceste uşi să se vadă un alt mare corp ceresc - de vreme ce aceste uşi se află doar la o distanţă de câţiva paşi una de alta! Cum de pot exista aceşti coloşi ai Universului în spaţiu la câţiva paşi unul de altul? Doamne, să ştii că eu îmi potolesc curiozitatea şi îmi educ răbdarea pe cât pot, dar din păcate nu-mi foloseşte la nimic. Trebuie să dobândesc o lumină cât de mică în această privinţă, căci altfel mă voi îmbolnăvi, chiar şi aici, în împărăţia vieţii desăvârşite”.

6. Eu îi răspund: „N-ar trebui să te îmbolnăveşti, pentru că aici nu este posibilă nici o boală. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că Eu îţi voi oferi o mică lumină în acest sens! Ascultă deci! Tu ai amintit deja ceva despre o «dioramă» spirituală. Iar aceasta este într-adevăr o asemenea dioramă spirituală, care se bazează desigur pe alte principii optice decât o dioramă terestră.

7. Iată, fiecare dintre aceste uşi este oarecum o *oglindă concavă* spirituală. Când uşa se deschide, tu vezi ceea ce există în mic în inima ta, dar într-un mod desăvârşit, în conformitate cu ordinea veşnică. Dacă păşeşti în faţa unei asemenea oglinzi concave, tu poţi zări imaginea mărită a ceea ce se oglindeşte oarecum pe suprafaţa ei pură din cămările *tale* cu provizii, însă oglinda nu este creată din sticlă, ci din cel mai pur aer ceresc. Iar acesta este atât de neted, încât la nevoie constituie peretele cel mai luminos, pe care se reflectă ceea ce ar putea fi întrutotul preluat în interior în conformitate cu specificul construcţiei.

8. Desigur că pe Pământ nu există nimic care să se asemene cu acest gen de oglinzi. Numai aşa-numita Fata Morgana ar putea fi luată în considerare ca fiind tot un fel de reflectare în aer. Însă Fata Morgana se află la o distanţă mare cât cerul în urma acestui tip de oglindire, pentru că ea preia obiectul pe care şi-l imaginează oamenii, în timp ce oglindirea aceasta din casa Mea este reflectarea unor realităţi care există. - Asemănătoare ar fi reflectarea diferitelor culori printr-o prismă, unde lumina reflectată pe o anumită suprafaţă sub un anumit unghi are o anumită culoare. Efectul pe care îl are o astfel de prismă asupra culorilor lipsite de formă este aplicat de acest gen de oglinzi asupra formelor iradiate pe suprafeţe lor din inimile spiritelor îngereşti aflate dinaintea lor, corespunzând specificului acestor suprafeţe.

9. Dacă Eu vreau însă ca această oglindă sau alta să nu mai existe aici, atunci tu vei vedea prin uşă numai ceea ce înconjoară în mod firesc această casă a Mea, care se află în mijlocul marelui oraş, fiind înconjurată de el din toate părţile. Căci vederea obişnuită se bazează aici pe aceleaşi legi ca şi vederea de pe Pământ, numai că ea se manifestă desigur la potenţialul ei cel mai înalt.

10. Faptul că o asemenea oglindă nu constituie câtuşi de puţin un perete solid se datorează şi necesităţii ca fiecare spirit să poată ajunge cu viteza gândului pe acele corpuri cereşti adevărate pe care le zăreşte în oglindă. Acest lucru se petrece pe calea unor raporturi spirituale cereşti. Dar cum se realizează acest lucru, iubite prietene, îţi va deveni limpede abia după un răstimp. Cum mai stai cu boala? Crezi cumva că te va apuca din nou febra nerăbdării?”

11. Robert: „O, Doamne şi Părinte, iubire a tuturor iubirilor! Acum sunt mai înțelept şi mai înțelegător cu echivalentul a o mie de ani de învățătură pământească. Ție Ți se cuvine toată iubirea şi slava noastră pe vecie!” - Eu: „Acum, dacă inima îți este întrucâtva mai uşoară, să trecem de îndată prin cea de-a doua uşă. Iată că ea este deja deschisă!”

Capitolul 297

Privire aruncată prin cea de-a doua uşa de pe peretele dinspre apus.
Un Soare central de rang superior.
Măreția oraşelor şi a clădirilor.
Să fie acestea formațiuni ațe instinctului, sau ale unei adevărate înțelepciuni?

1. Trecem cu toții prin această a doua uşă de pe peretele dinspre apus şi zărim acolo un al doilea *Soare central,* de rang superior, în jurul căruia se rotesc întregi domenii solare, asemănător planetelor în jurul Soarelui pământului.

2. De această dată, toți îşi ridică mâinile în sus şi strigă: „O, Doamne, Doamne! Înapoi cu noi! Căci nu mai putem suporta aşa ceva! Aceasta este o lumină care trebuie că depăşeşte de un trilion de ori lumina Soarelui central anterior. Nu vedem să aibă vreun capăt şi nu descoperim nici o formă. O, Doamne, Dumnezeule atotputernic al infinitului! Ce lumină orbitoare! Ce forță de a lumina!”

3. Eu: „Priviți un răstimp înăuntru şi tinerii voştri ochi se vor obişnui cu această lumină; veți descoperi atunci chiar şi forme în interiorul ei!” - Robert: „Toate ar fi bune, dacă am putea suporta această lumină! Căci este o lumină de o asemenea intensitate încât ar dizolva în neant Pământul într-o singură clipă. Ochii noştri au fost obişnuiți să vadă o lumină de un calibru destul de mare. Dar acum îmi este pur şi simplu imposibil să privesc în interiorul acestei lumini. Dacă nu vei crea un paravan în fața ochilor noştri, precis nu vom fi în stare să privim această lumină înspăimântător de puternică”.

4. Eu: „Ei, ei, doar nu te pricepi mai bine în privința acestor lucruri decât Mine! Priveşte doar câteva secunde în lumină şi te vei convinge că ea este întrutotul suportabilă. Va trebui să vă obişnuiți să priviți inclusiv lumina cea mai puternică. Din când în când se întâmplă ca Eu însumi să apar în lumina Divinității din Mine, față de care toată această lumină este o adevărată noapte. Şi cum ați putea atunci să Mă priviți pe Mine într-o asemenea lumină, dacă aceasta, care este cu mult mai slabă, vi se pare insuportabilă? Priviți aşadar cu curaj în interiorul ei, şi restul va veni de la sine!”

5. După aceste cuvinte, Robert începe să privească - la început cu ochii mijiți - în acest mare Soare central, şi după un timp spune: „Părinte al meu, îți mulțumesc pentru acest har! Acum văd chiar şi forme, dar acestea nu sunt stabile, pentru că puterea luminii le şterge din când în când. Însă apoi reapar sub aceeaşi înfățişare. O, trebuie să fie o lume minunată. Desigur că o asemenea lume este un Cer în sine. Trebuie să fie minunat să trăieşti acolo, odată ce te-ai obişnuit cu această lumină.

6. Ah, acum descopăr un oraş infinit de mare, cu minunate clădiri mărețe. Se aseamănă cu sfântul Tău oraş al tuturor oraşelor din întreaga veşnicie. Iată că pe cât de departe văd ochii mei, zăresc grădini şi palate clădite într-un stil arhitectonic întrutotul străin mie. Arcade imense se îndreaptă în toate părțile, iar pe acestea se află cele mai mărețe coloane, iar deasupra lor strălucesc palate de o măreție indescriptibilă. O, este mai mult decât măreț!”

7. Acum încep cu toții să privească mai intens în lumina acestui al doilea Soare central. Ceilalți descoperă treptat şi ei cele văzute de Robert. Ba unii văd chiar mai mult. Ei zăresc o minunată *lume vegetală, o* mulțime de *animale* ciudate de tot felul, precum şi o mulțime de *oameni* indescriptibil de frumoşi care se plimbă prin grădini. Din mişcările lor se poate percepe că sunt extrem de fericiți şi de împăcați.

8. Aceştia sunt percepuți în special de Mathilde Eljah, care spune: „O, Doamne Dumnezeule, ce diferență inconfundabilă există între această lume şi Pământul nostru! Această lume este ca un Cer desăvârşit, pe când în comparație cu ea Pământul se aseamănă cu Iadul însuşi. O, aceştia trebuie să fie nişte oameni nespus de buni şi de înțelepți! Desigur că în această lume nu există moarte. Şi se pare că nu există nici bătrânețe. Pretutindeni străluceşte primăvara veşnică şi fiecare formă emană plenar o stare de tinerețe. O, Doamne Dumnezeule, o, Părinte! Ce lume! - Chiar şi animalele par extraordinar de blânde şi stau unele alături de celelalte, la fel ca mieii.

9. O, Doamne! Cât de mare trebuie să fie pentru oricare dintre copiii Tăi bucuria de a deveni domnitor peste o astfel de lume. Ba chiar şi pentru Tine trebuie să fie o mare bucurie să păşeşti în aceste ţinuturi pline de lumină. Dar nu ar trebui să mai privesc prea mult această lume, căci voinţa mi-ar putea slăbi într-atât încât să trebuiască să pătrund în această lume şi să fac cunoştinţă mai îndeaproape cu aceşti oameni minunaţi”.

10. Petre spune: „Nu ai decât să încerci, dar s-ar putea să te înşeli. Căci aceste fiinţe s-ar putea să nu te poată vedea pe tine ca spirit provenit din Cerul cel mai înalt, întrucât sunt ataşate într-o măsură mai mare sau mai mică de materia lumii în care trăiesc. Am presupunerea întemeiată că aceşti oameni nu cunosc moartea, deci nici transformarea. Cred că sunt aşa cum îi vezi acum, de la prima lor apariţie în această viaţă veşnică ce le-a fost atribuită. Operele lor arată într-adevăr că înţelepciunea se află la ei acasă, dar nu aş vrea să consider acest lucru o regulă generală. Căci şi pe Pământ există tot felul de animale care înfăptuiesc lucruri pe care niciun artist, oricât de înţelept, nu le poate imita. Şi atunci, ar fi corect să presupunem că asemenea animale sunt înzestrate cu o înţelepciune solomonică? Exact la fel ar putea fi situaţia acestor oameni. S-ar putea foarte bine ca ei să fie mai degrabă oameni ai instinctului, decât oameni ai înţelepciunii, şi în acest caz nu ar mai fi atâtea lucruri atrăgătoare la ei. Ce crezi în această privinţă?”

11. Eljah îi răspunde: „Da, s-ar putea să ai întrucâtva dreptate. Dar după cum arată majoritatea lucrurilor ce-i înconjoară, se pare că aceşti oameni acţionează mai degrabă dintr-o înţelepciune reală, şi nu din instinct. Aceste clădiri în stilul arhitectonic cel mai îndrăzneţ şi aceste grădini splendide constituie o dovadă îndestulătoare a faptului că la aceşti oameni înconjuraţi de această lumină preaputernică este vorba de ceva mai mult decât de un instinct pur”. - Petre: „Da, s-ar putea ca în această privinţă să ai şi tu dreptate! Însă eu rămân la părerea mea”.

12. Eu: „Aveţi amândoi dreptate, fiecare în felul lui! - Dar pentru că am făcut să se deschidă cea de-a treia uşă, vă propun să o părăsim pe aceasta şi să păşim de îndată prin uşa care s-a deschis”.

Capitolul 298

Prin cea de-a treia uşă se vede Soarele central universal.
Ordonarea sistemelor solare, mărimea şi intensitatea luminii Sorilor.
Spiritele focului de pe Soarele central universal în activitatea lor.

1. Toţi păşesc acum prin cea de-a treia uşă de pe peretele dinspre apus. Dar de îndată ce au aruncat chiar şi o singură privire înăuntru se întorc imediat înapoi, căci lumina ce emană de acolo este incomparabil mai puternică decât cea din uşa anterioară.

2. Robert şi alţi câţiva spun: „O, Doamne Dumnezeule, o, Părinte! Ochii noştri, care au putut suporta cât de cât lumina Soarelui anterior, nu pot suporta această lumină indescriptibil de puternică. Lumina Soarelui anterior era o lumină liniştită, deşi la început ni s-a părut la fel de insuportabilă. Însă această lumină se aseamănă cu nişte flăcări unduitoare care ne înţeapă pur şi simplu ochii! Ce fel de lumină este aceasta? Este vorba tot de un Soare central?”

3. Eu îi răspund: „Da, însă unul de un ordin superior. Dar pentru ca să înţelegeţi corect acest lucru, trebuie să vă imaginaţi ordinea sistemelor solare în felul următor:

4. Milioanele de sori planetari, în jurul cărora se deplasează planete cum este Pământul vostru, alcătuiesc împreună cu Soarele lor central un *domeniu solar*. Un astfel de Soare central este întotdeauna atât de mare încât depăşeşte de o sută de ori, şi uneori chiar de o mie de ori sau de milioane de ori în privinţa conţinutului său corporal masa Sorilor ce se rotesc în jurul său, împreună cu cea a planetelor care îi înconjoară; căci există domenii solare mai mici sau mai mari. Dar cu cât un domeniu solar este mai mare, cu atât trebuie să fie mai mare Soarele său central faţă de totalitatea Sorilor secundari, pentru a-i menţine pe orbitele lor prestabilite, în ciuda distanţei mari la care se află. Şi cu cât este mai mare numărul şi depărtarea sorilor secundari de Soarele central, cu atât trebuie să fie mai mare volumul unui astfel de Soare central, pentru ca acesta să se raporteze după cuviinţă la Sorii planetari care îl înconjoară.

5. Multe asemenea domenii solare au la rândul lor un Soare central al domeniilor, în jurul căruia acestea se rotesc pe traiectorii infinit mai mari decât cele ale Soarelui central obişnuit, care la rândul lui trebuie să fie cu mult mai mare decât toate domeniile solare luate laolaltă. Nu de puţine ori,

aceste domenii se rotesc cu miile în jurul unui Soare central la fel ca acela pe care l-am văzut prin cea de a doua uşă de pe peretele dinspre apus. - Asemenea domenii solare împreună cu Soarele lor central formează *un univers solar*.

6. Iar mii de astfel de universuri solare au un Soare central şi mai mare, care este la rândul lui de mii de ori mai mare decât universurile solare ce se rotesc în jurul său. Iar Soarele pe care îl vedeți aici este un astfel de *Soare central universal*.

7. Pe măsură ce creşte mărimea acestor sori centrali, creşte şi lumina lor. Puteți vedea aceste raporturi cam în felul următor: dacă, de exemplu, Soarele planetar central are o asemenea mărime încât diametrul său comportă un miliard de mile terestre, diametrul unui Soare central al unui domeniu solar este de un milion de ori mai mare decât diametrul unui Soare central planetar, având aşadar un milion de miliarde de mile pământeşti. Iar un astfel de Soare central universal - cum este cel pe care îl vedem prin această a treia uşă - creşte la rândul său, uneori de un milion de ori sau chiar de un miliard de ori, în funcție de faptul că domină un număr mai mare sau mai mic de universuri solare, atât în privința mărimii, cât şi a luminozității sale. El poate ajunge astfel la un cvadrilion sau chiar un cvintilion de mile diametru.

8. Sorii de acest tip au propria lor lumină de foc şi nu sunt potriviți pentru a fi locuiți de ființe materiale, în schimb, ei sunt locuiți în modul cel mai confortabil de spirite ale focului care se găsesc în astfel de mări de foc aproape infinite, unde îşi au locuințele şi domeniile de domnie. Este drept că şi oamenii înzestrați cu corpuri pot locui pe astfel de sori, dar nu la suprafața lor, ci într-o sferă interioară. Căci orice Soare constă din mai mulți Sori, care se constituie în interiorul Soarelui exterior aproximativ la fel ca planeta Saturn în interiorul inelului său.

9. Iar acum obişnuiți-vă să suportați şi lumina acestui Soare, căci pe viitor va trebui să suportați lumini infinit mai puternice, şi în final chiar lumina propriei Mele Dumnezeiri. Încercați numai, şi veți reuşi! Începutul este întotdeauna greu”.

10. După aceste cuvinte de încurajare, întregul grup îşi îndreaptă din nou privirile înspre acest Soare şi încearcă să vadă dacă este posibil să-i suporte lumina.

11. Robert, ai cărui ochi sunt foarte sensibili, se întoarce către cei trei apostoli prezenți şi spune: „Dragi prieteni! Cum se face că voi puteți privi atât de nestingheriți în această lumină? Deşi ştiu că această lumină puternică nu poate dăuna ochilor mei, nu o pot privi nici măcar două secunde din cauza marii sale intensități. Este drept că nu mă dor ochii, dar această lumină imensă şi pătrunzătoare nu îngăduie ochilor mei să-i privesc măreția mai mult de o secundă. Spuneți-mi, dragi prieteni, voi cum procedați de nu vă deranjează câtuşi de puțin această lumină?”

12. Pavel îi răspunde: „Iubite prieten, nu vreau să-ți spun decât atât: întăreşte-ți voința, asta este totul! Noi percepem o lumină de aceeaşi intensitate cu aceea pe care o percepi tu, însă voința noastră are în asemenea ocazii acea putere decisivă pe care o poate prelua din orice intensitate a luminii. Excepție face preluarea intensității luminii din interiorul Divinității Domnului însuşi, pe care nu o putem suporta nici noi mai mult de trei clipe scurte. De aceea, trebuie să te străduieşti să îți fortifici nu atât vederea, cât voința; dacă vei proceda astfel, nu te va mai deranja nici o lumină, încearcă numai, şi te vei convinge că aşa stau lucrurile!”

13. „Să încerc să văd cât de departe pot să duc lucrurile!” Robert începe să privească cu chipul arzând în lumina Soarelui. După un timp spune: „Fraților, aveți pe deplin dreptate! Nu din cauza ochilor nu vedeam, ci din cauza slabei mele voințe!

14. Privesc acum cu mare uşurință această lumină şi resimt o mare bucurie la vederea ei, căci acum încep să percep prin cele mai limpezi flăcări eterice o lume minunată şi zăresc clădiri largi, în care probabil că locuiesc spiritele focului despre care ne-a vorbit Domnul. Aceste clădiri constau într-un mod remarcabil dintr-un număr infinit de turnuri imense înălțate simetric, care sunt legate între ele prin nenumărate arcade. Iar acum zăresc şi ființe omeneşti plimbându-se pe aceste arcade. Mişcările lor sunt infinit de rapide. Ele se mişcă asemenea fulgerelor, încoace şi încolo! Oare aceste spirite au nişte probleme atât de urgente de rezolvat, încât aleargă încoace şi încolo ca şi cum ar fi întrucâtva posedate?”

15. Pavel: „Da, prietene, pe un astfel de Soare există infinit de multe lucruri de făcut, lucruri pe care tu desigur că încă nu le poți înțelege. Dar din aceste clădiri extrem de mari poți trage totuşi concluzia că pe acest Soare trebuie să se petreacă multe, şi de acolo se trage marea hărnicie a acestor spirite! Iată, pe acest mare Soare arde cel mai pur gaz, iar acesta trebuie să existe în permanentă din

supraabundență în marile gazometre aflate la nivelul sub-solar. Astfel că nu ai altceva înaintea ochilor tăi decât un fel de «instalație de pregătire a gazului», iar pe acest Soare există trilioane de astfel de instalații. Şi pe Pământ există în interiorul munților spirite care pregătesc erupțiile vulcanice şi aprind gazul combustibil atunci când acesta există în cantitatea necesară. Gazul în sine constă în fond din cele mai simple spirite ale naturii, care trebuie să parcurgă o purificare înainte de a putea trece într-o entitate mai precisă. Pe Pământ însă, ceea ce este organizat aici în cea mai mare ordine, se desfăşoară oarecum grosolan. - Acum ştii destule. De aceea, haide să ne îndreptăm spre uşile dinspre sud”.

Capitolul 299

Prima uşă de pe peretele dinspre sud. Lumina atotputernică a unui Soare principal şi a unui Soare central. Raporturile lor uriaşe. Ființele care locuiesc acolo – aruncătoare de mingi solare.

1. Eu: „Da, aşa este! Iată, Robert, prima uşă de pe peretele sudic este deja deschisă. Strălucirea şi mai puternică a luminii care pătrunde prin această uşă vesteşte faptul că aici avem de a face cu un Soare şi mai de necuprins pentru tine decât cel văzut anterior. Aceasta este încheierea ordinii creațiilor materiale ale voinței şi înțelepciunii Mele”.

2. Cu toții trec acum cu teamă prin această uşă (cu excepția lui Pavel, Petru şi Ioan, cărora aceste lucruri le sunt deja cunoscute). - Ajungând în dreptul uşii, cu toții se întorc înapoi strigând şi mărturisindu-şi deplina incapacitate de a îndrăzni să privească această lumină chiar şi pentru un timp foarte scurt, căci această lumină le apare de trilioane de ori mai puternică decât lumina sorilor centrali universali anteriori.

3. Eu: „Această lumină este cu siguranță foarte puternică, dar şi în cazul acestor sori principali şi centrali primordiali va trebui să procedați la fel ca şi în cazul celor precedenți. Aveți curaj, o voință puternică şi multă stăruință! Ei, prietene Robert, nici tu nu îndrăzneşti?”

4. Robert îmi răspunde: „O, Doamne, abia dacă îndrăznesc! Strălucirea aceasta este aproape orbitoare! Aici mă simt de-a dreptul aruncat înapoi! Dar voi încerca, totuşi, să o fac, în Numele Tău preasfânt. La început, voi închide complet ochii, iar apoi îi voi deschide treptat. Poate că aşa va merge”. - Eu: „Fă aşa cum ți se pare oportun! Dar ar fi mai bine dacă ai privi de la început cu ochii larg deschişi în această lumină. După doar câteva minute vei putea suporta această lumină mai puternică decât toate cele anterioare”.

5. Robert: „Bine, aşa să fie! Ceea ce propui Tu, Doamne şi Părinte, este întotdeauna cel mai bun şi mai practic lucru, adecvat scopului urmărit. Aşadar, priviți acum, ochii mei, care vă sfiiți de lumină! Iată, o furtună de lumină vă va da de lucru!” După aceste cuvinte se întoarce şi priveşte, la început cu ochii puternic mijiți, în lumină.

6. După un timp, Robert rosteşte plin de bucurie față de această victorie a sa: „Mulțumesc, Tată, slavă şi iubire Ție! Şi această mare lumină poate pătrunde acum în ochii mei. Pentru Tine, Părinte preasfânt, chiar şi lucrurile aparent imposibile sunt cu putință! O, voi, oameni de pe sărmanul nostru Pământ! Ochii voştri orbesc deja la vederea micului vostru Soare pământean, a cărui lumină nu este nici a deciliona parte dintr-o singură scânteie a acestei lumini. Oare ce ați spune voi, dacă la voi ar ajunge chiar şi cea mai mică scânteie din acest Soare? Adevăr vă spun: o singură scânteie ar ajunge pentru a vă transforma într-o clipă în nimic.

7. O, Doamne, Dumnezeule şi Părinte al meu! Cum de este cu putință o asemenea intensitate a luminii, care depăşeşte toate calculele omeneşti? Un țol cubic de lumină a acestui Soare are mai multă putere luminoasă decât întreaga lumină a Soarelui pământului concentrată în acelaşi țol cubic! - Este drept că este o proporție greu de înțeles, dar aşa stau lucrurile! Acum privesc, de un timp destul de îndelungat, cu uşurință în această lumină, dar deşi ochii mei s-au obişnuit cu ea, ea nu slăbeşte deloc în intensitate! Cât de mare este forța acestei lumini! Cât de mare să fie oare acest Soare şi care să fie scopul imensei sale existențe?”

8. Eu îi răspund: „Acesta este un *Soare principal central primordial* în jurul căruia se rotesc exact şapte milioane de universuri solare. El este de un milion de ori mai mare decât toate cele şapte milioane laolaltă. Diametrul său este de două octilioane de mile terestre. Luminii, care are viteza

electromagnetică cea mai mare, anume de patruzeci de mii de mile germane pe secundă, i-ar trebui mai multe mii de trilioane de ani pământeni pentru a ajunge de la un pol la altul al acestui Soare!”

9. Auzind aceste cuvinte, rămân cu toții uluiți. Robert spune, cu totul copleşit: „Şi un astfel de colos solar este creat tot de Tine! De Tine, cel care vorbeşti cu atâta modestie despre aceste lucruri, ca şi cum ar fi vorba de o mână de mazăre!”

10. Eu: „Da, iubite frate al Meu! Dar nu numai pe acesta L-am creat Eu, ci şi nenumărate altele, care sunt cu mult mai mari decât acesta, care este cel mai mic dintre ele!” - Robert: „Iți sărut mâinile, Doamne! Aşa ceva este pur şi simplu imposibil de gândit pentru un spirit creat!” - Eu: „Întreabă pe unul dintre cei trei frați ai Mei şi ei îți vor spune imediat dacă este posibil sau nu!”

11. Robert: „Da, da, pentru Tine, toate sunt cu putință! Cu siguranță, faptul că există ceva infinit de mare, care trebuie să cutremure orice spirit până în ființa sa cea mai lăuntrică, nu poate fi contestat nici de Petru, nici de Pavel, şi nici măcar de preaînțeleptul frate Ioan. Aşadar, luminii îi trebuie câteva mii de trilioane de ani ca să ajungă de la un pol la altul! O, Doamne Dumnezeule, ce mărime cutremurătoare! Şi cât de departe trebuie să se afle un asemenea Soare de Pământul nostru, pentru ca noi să îl vedem doar ca pe un punct luminos?” - Eu: „Ajung un decilion de mile pentru a-l reduce aparent la diametrul lui Venus. Te las pe tine să te distrezi cu alte calcule!”

12. Robert spune, împreună cu Petre: „O, Doamne, nu vrem să ne mai batem capetele şi inimile cu asemenea calcule! Facă-se Voia Ta preasfântă; căci astfel de mărimi ne induc o stare de confuzie, cu toată capacitatea noastră de înțelegere!”

13. Robert continuă singur: „O, Doamne şi Părinte, iată că încep să zăresc şi în acest Soare o mulțime de *ființe omeneşti* foarte mari! Acestea trebuie să fie întrutotul arzătoare! Dar ceva de genul unor clădiri nu zăresc pe nicăieri. Aceste ființe uriaşe se deplasează cu o mare viteză prin flăcările atât de puternice şi par să aibă în tot acest timp o foarte bună dispoziție. Unele dintre ele se înalță destul de mult deasupra mării de lumină şi aruncă *mingi* puternic arzătoare departe, în infinit. Ciudată mai este şi distracția acestor ființe! Căci ele nu par să calculeze matematic încotro îşi azvârl grenadele. S-ar părea că lasă totul la voia întâmplării. Aşa că s-ar putea ca o astfel de grenadă simpatică să ajungă până la noi. Îți mărturisesc că în ciuda dotării mele exclusiv spirituale, nu mi-aş dori să fiu cel în capul căruia se va sparge un asemenea obiect! De altfel, aceste mingi sunt destul de mari, căci nu cred ca uriaşii aceia să-şi facă de lucru cu nişte mărunțişuri. Cam cât de mare este în raport cu Pământul nostru un asemenea om solar al acestui Soare al sorilor?”

14. Eu: „Au într-adevăr o mărime considerabilă, dragul Meu Robert! Fiecare minge azvârlită de ei este în general mai mare decât Soarele Pământului, deşi există şi unele mai mici”.

15. Robert: „Foarte ascultători sunt aceşti supuşi ai Tăi! Aşadar, aceşti oameni nu fac decât să arunce Sori în întreaga nesfârşire! Iar dacă o asemenea ființă s-ar afla pe Pământ, care desigur pentru ea nu ar fi decât un grăunte de nisip, ar fi o adevărată distracție să bage în buzunarul ei de la vestă Soarele împreună cu toate planetele sale, Luna şi cometele. Nu cred că vom putea fi vreodată la *per tu* cu asemenea oameni! O, Doamne, iartă-Mă, Te rog, dacă cu acest prilej am devenit puțin sarcastic. Dar nu am putut să mă abțin, comparând mărimea lor cu mărimea Pământului nostru. Dar unde ajung să cadă aceste biluțe pe care le aruncă aceşti omuleți la infinit?”

16. Eu: „Majoritatea se întorc înapoi pe solul acestui Soare, dar unele rămân în spațiul infinit, unde devin sori în sfera unui Soare central”. - Robert: „Dar în acest caz s-ar putea foarte bine ca una dintre ele să ajungă în apropierea Pământului, lucru care însă nu a fost consemnat în cărțile de istorie”.

17. Eu: „Pentru început, țin să remarc că tu nu ai citit toate cărțile de istorie de pe Pământ. Iar în al doilea rând, țin să-ți spun că astfel de fenomene nu au fost redate suficient de fidel de către popoarele care au trăit aceste evenimente şi că ele s-au transmis doar în tradițiile populațiilor mai puțin evoluate. Cu toate acestea, asemenea biluțe au fost adeseori văzute pe Pământ, sub forma cometelor, şi nu va mai dura mult până când cineva va face o călătorie prin ținuturile planetelor îndepărtate ale sistemului nostru solar şi va vedea asemenea ființe.

18. De altfel, nu au trecut nici măcar trei sute de ani de când o asemenea cometă solară a intersectat traiectoriile planetelor Saturn şi Uranus, aruncând o lumină atât de puternică asupra Pământului, încât Soarele părea extrem de palid pe lângă ea. Desigur că strălucirea deplină a acestui fenomen nu a durat decât câteva zile şi nu a putut fi observată mai îndelung din cauza vitezei mari de deplasare a sferei de foc. Cu câteva sute de ani în urmă un asemenea oaspete a trecut prin apropierea

Pământului, putând fi observat în plină zi. Aşa ceva se poate întâmpla oricând, prietene. Cum şi când se petrece aşa ceva, vei învăța treptat şi cu timpul. Contemplă însă încă în continuare acest Soare şi vei observa ceva care te va mira foarte tare”.

Capitolul 300

Alte activități ale uriaşilor focului de pe Soarele central primordial principal. Naşterea unui mare Soare central universal. Învăluitoarele marilor unități cosmice.

1. Robert continuă să contemple o vreme acest Soare, după care spune: „Oricât de mult m-aş uita, nu pot ajunge la temeliile sale! Un val de lumină îl înlocuieşte pe un altul. Uriaşii focului par mai degrabă să înoate în această mare de lumină decât să meargă pe un teren solid, aflat sub picioarele lor. Aş vrea să văd de unde iau aceste sfere luminoase şi cum de acestea au o formă sferică atât de matematic perfectă, ca şi cum ar fi făcute de un artist în strungăria focului.

2. Aha! Ce se petrece acolo, la o anumită distanță de ei? Iată, câțiva uriaşi ai focului înalță un tub imens în înălțimi. Acesta are o deschidere uriaşă, dar totuşi uriaşii trag de ea ca să se lărgească şi mai mult. Întregul tub pare a fi alcătuit dintr-un material extrem de uşor extensibil, căci altfel nu ar putea să-l lărgească aşa. Acum s-ar părea că a atins lărgimea cuvenită. După măsurile pământeşti trebuie să fie o dimensiune imensă, iar aceşti uriaşi stau acum cu sutele în jurul tubului, lăsând între ei o distanță goală, în care ar mai avea loc cam douăzeci de astfel de uriaşi. Oare ce se va întâmpla acum? Iată că uriaşii îşi deschid gurile, din care izvorăsc diverse forme luminoase. Ce să însemne asta?”

3. Eu: „Este limbajul acestor ființe. Uriaşii îşi dau de înțeles unul altuia că în curând se va naşte un Soare central, care poartă în sine întregi universuri solare, îl vei vedea şi tu în curând, urcând din deschiderea cea largă a tubului! Fii atent!”

4. Robert priveşte cu atenție şi vede o sferă măreață de lumină urcând din tub şi depărtându-se cu o mare viteză de suprafața Soarelui. - Extrem de uimit de această apariție, Robert spune: „Prieteni, aceasta nu este o nimica toată! Am văzut acum cu ochii noştri naşterea unui Soare central, care desigur că nu este cel mai mic dintre cei asemenea lui. El are menirea să servească drept Soare central, în jurul căruia se vor roti trilioane de universuri şi din care acestea îşi vor extrage lumina, căldura, viața şi hrana. O, dar aşa ceva este deosebit de măreț! Dar unde anume va ajunge acest Soare? În ce domeniu îşi va începe el marele său circuit? O, Doamne, acestea sunt lucruri de care chiar şi cei mai mari arhangheli trebuie să fie înspăimântați! Aici vedem literalmente cum se creează corpuri cosmice noi, sub privirile Tale, ca locuințe ale miliardelor de ființe libere care le vor locui cândva. O, Doamne, este prea mult pentru un biet spirit creat!

5. Dar acum, pentru a ajunge la o oarecare ordine în gândirea mea, aş dori să ştiu cum trebuie reunite următoarele date: Aceste ființe aruncă încontinuu în afară mici Sori planetari. La rândul lor, Sorii cum a fost acest Soare central universal împins în afară prin tub, nasc cu timpul alți Sori centrali aflați în subordinea lor, iar aceştia, la rândul lor, dau naştere în timpuri incomensurabile unor Sori centrali zonali, care nasc şi ei milioane de Sori planetari. Cum se deosebesc în acest caz acei Sori planetari născuți în conformitate cu ordinea cosmică de Sorii aceştia, azvârliți de aici?”

6. Eu: „Iată, orice asemenea complex de sori şi universuri ce se deplasează în cercurile cele mai largi în jurul unui Soare central primordial este învăluit la o depărtare infinită de către toate aceste universuri solare cu o *învăluitoare* prin care nu poate pătrunde nici o ființă materială. Această învăluitoare este alcătuită dintr-o materie transparentă, care are duritatea diamantului şi este netedă ca o oglindă pe partea dinspre interior. Iar toată lumina care porneşte de la nenumărații sori şi care nu este captată de nici un Soare şi de nici un Pământ este captată de această învăluitoare, fiind reflectată înapoi. Deoarece însă cu timpul o asemenea învăluitoare devine mată şi nu-şi mai poate îndeplini pe deplin misiunea, sunt trimise cu puterea corespunzătoare astfel de mingi de lumină de pe asemenea sori centrali primordiali, în aşa fel încât ele să ajungă cu timpul la aceste suprafețe învăluitoare. Acolo ele sunt folosite pentru curățirea acestor suprafețe. Cele care realizează curățirea sunt de asemenea nişte spirite mari şi puternice, care există într-un număr suficient. Căci tot ceea ce se petrece în

întreaga nesfârşire se petrece prin spiritele şi prin îngerii Mei. Dar copiii Mei sunt cei mai mari şi mai puternici dintre toate spiritele".

7. Robert: „Doamne, în acest caz eu precis nu sunt copilul Tău! Căci pentru Numele Tău cel sfânt, eu nu mă pot considera altfel decât oribil de mic, şi nu pot să cred că există altul mai mic decât mine, nici deasupra şi nici dedesubtul meu. Nici nu vreau să mă mai gândesc la aceste măreții pe care le-am văzut, căci cu cât mă gândesc mai mult la ele, cu atât mai mult îmi apar eu însumi ca fiind un simplu nimic. La sfârşit, precis va apărea un Soare de decilioane de ori mai mare decât decilioanele altor lumi, cu învăluitoarele lor, şi față de care Soarele acesta nici nu reprezintă mare lucru. Iar acest Soare va fi locuit la rândul lui de alte grupuri sublime de spirite! O, Doamne Dumnezeule, o, Părinte al meu! Înțelegerea mea refuză să cuprindă toate aceste lucruri, căci s-a blocat de tot, ca şi cum ar fi murit.

8. În mărginirea mea, eu abia dacă mi-am imaginat nesfârşirea ca pe un asemenea glob conținut într-o învăluitoare. Iar Tu spui că în spațiul infinit se găsesc nenumărate asemenea învăluitori. O, Doamne, asta mi se pare de domeniul cel mai fabulos al fabulosului. Şi cred că gândirea mea va avea veşnic ce rumega în privința celor pe care le-am văzut astăzi. Deocamdată, nu pot să mai spun altceva decât: o, Doamne, Dumnezeule Savaot! Mare eşti Tu şi mari sunt lucrările mâinilor Tale! De aceea, Tu eşti totul în toate şi toate sunt în Tine şi născute din Tine, Tu, cel mai bun Părinte, Tată preasfânt şi veşnic! Iar noi, copiii Tăi, suntem mari numai în iubirea Ta, care este viața noastră, însă prin noi înşine nu suntem decât nişte nimicuri, o, Doamne, Părinte preasfânt!"

9. Eu: „Frumos, frumos din partea ta, prietene Robert, că gândeşti în felul acesta! - Dar făcând abstracție de toate acestea, va trebui să priveşti împreună cu întreaga societate şi prin cea de *a doua* uşă a acestui perete sudic, unde vei zări lucruri şi mai mărețe. Să mergem aşadar, căci uşa este deja deschisă şi ne aşteaptă să păşim prin ea. Mai departe, aşadar! Amin!"

Capitolul 301

Privire prin cea de a doua uşă dinspre sud: Imaginea generală a creației materiale. Marele om creat ca fiu pierdut. Ființa şi determinarea sa. Creația infinită a lui Dumnezeu.

1. Toți păşesc plini de curiozitate prin cea de a doua uşă de pe peretele dinspre sud. Când ajung acolo, rostesc cu toții: „O, aici este plăcut de privit în afară! Căci aici ochii noştri nu trebuie să se mai lupte cu o lumină atât de puternică! Cu aceşti ultimi doi sori chiar că a fost greu să rezistăm! Se pune acum întrebarea ce vedem de fapt, aici? Căci iată, aici nu se află decât un fundal scânteietor, aproximativ cum se vede scânteind de pe Pământ Calea Lactee într-o noapte senină de vară. Dar desigur că vom afla ce se ascunde dincolo de aceasta, dacă Tu, Doamne şi Părinte preaplin de iubire, doreşti să ne dezvălui aceste lucruri". - Eu le răspund: „Doar de aceea mă aflu aici! - Ieşiți ceva mai mult afară, pe balcon, ca să aveți imaginea completă".

2. Se îndreaptă cu toții înspre marginea balconului. Robert cuprinde cu privirea marele cer scânteietor şi spune: „Foarte ciudat! Aceasta este întru totul o *formă* omenească! Genunchii sunt întrucâtva îndoiți. Mâinile atârnă neglijent în jos. Iar capul, cu părul lung ca al lui Absalom, apare ca având un chip trist, înclinat în față şi privind în adâncuri. Coapsele îi sunt învelite cu un şorț rupt, care abia le acoperă. Pe scurt, întreaga statură îmi face o impresie extrem de tristă! - Mărimea sa imensă ne poate duce la ideea că aceasta ar fi expresia exterioară a spiritului Tău atoatecreator, Doamne! Dar chipul lui trist îmi spune că nu poate fi vorba de aşa ceva. Şi dacă ar fi vorba de spiritul Tău, Doamne, ar trebui ca această făptură să dea semne de viață. Dar aşa ceva nu poate fi descoperit în imaginea sa. Este ca un fel de reflexie pe care ai creat-o Tu, Doamne, prin răsuflarea Ta. Toate acestea îşi au desigur, temeiul lor, pe care nu îl cunoaşte nimeni în afară de Tine! Doamne, Te rugăm, explică-ne acest chip!"

3. Eu: „Aş vrea să vi-l explic, dar tu acorzi prea multă valoare mărimilor materiale şi dacă îți voi oferi doar câteva explicații s-ar putea să te apuce iarăşi febra. Şi Mi-ar părea rău să te îmbolnăvesc aici, în împărăția Mea. Întreabă-te, deci, dacă eşti în stare să suporți partea cea mai monstruoasă din împărăția materiei, şi atunci voi începe să vă dezvălui întrucâtva mai îndeaproape această imagine".

4. Robert: „Doamne şi Părinte plin de cea mai înaltă iubire! Acum nu mai contează, căci mă aflu deja în această imagine şi sufletul meu este deja impresionat de ea. Aş putea suporta acum încă câteva duzini de învelişuri globale, în care din partea mea se pot roti cum vor de un decilion de ori decilioane de Sori”.

5. Eu: „Bine, atunci priveşte mai îndeaproape şi spune-Mi ce vezi!” - Robert spune: „Văd acum întreaga statură imensă ce pare că umple aproape toate abisurile spaţiului infinit, precum şi faptul că ea este alcătuită din mici fire de nisip strălucitoare, dispuse compact unele lângă altele. Acum, întreaga făptură se poate distinge cu mult mai bine, pentru că această strălucire îi conferă un nimb maiestuos deosebit! Dar doresc să Te întreb încă o dată: Ce înseamnă toate acestea?”

6. Eu îi răspund: „Aşadar, percepeţi cu toţii taina cea mare! Acest om, prin întreg conţinutul său, este spiritul primordial creat pe care Scriptura îl numeşte *Lucifer* (purtătorul luminii). El se mai află încă în posesia deplină a conştiinţei sale, dar nu se mai află în posesia puterii sale iniţiale. Este un spirit captiv şi judecat în toate părţile fiinţei sale. O singură cale îi mai este deschisă, iar aceea este calea înspre inima Mea de Părinte iubitor. Orice altă cale îi este închisă şi el este ca mort pentru oricare dintre ele, căci nu-şi poate mişca nici măcar o mână sau un picior - nici cât un fir de păr - pe aceste alte căi.

7. Ceea ce voi percepeţi drept fire strălucitoare de nisip sunt globuri învelitoare, în care sunt conţinute decilioane de decilioane de Sori şi de milioane de ori mai multe planete, luni şi comete. - Iar distanţa dintre două astfel de globuri învelitoare este în medie de aproape un milion de ori diametrul unui asemenea înveliş globular. Faptul că nouă ni se par atât de apropiate una de cealaltă se datorează în primul rând distanţei foarte mari la care se află de noi, dar şi faptului că multe din ele se află în fundalul celor din faţă, iar noi le vedem ca şi cum ar fi la aceeaşi distanţă de noi. Este aproximativ ca şi cum v-aţi afla pe Pământ şi aţi privi Cerul înstelat; el apare ochilor ca şi cum ar fi o suprafaţă boltită, presărată cu grupări de stele aflate strâns una lângă alta, pe când în realitate două stele ce par învecinate se află adeseori la mai multe trilioane de mile distanţă.

8. Faptul că acest spirit este divizat acum în astfel de globuri separate constituie *judecata* lui. Iar viaţa sa, care este împărţită în felul acesta în nenumărate părţi separate între ele, nu este nici ea un întreg, ci trebuie văzută ca fiind ceva extrem de divizat. Căci viaţă se află doar în interiorul globurilor, iar în afara lor nu există altceva decât voinţa Mea veşnic neschimbătoare. Fiecare glob este încremenit şi se află într-un raport imuabil faţă de globurile învecinate.

9. Dacă veţi privi degetul mic de la piciorul stâng al lui Lucifer, veţi vedea un punct roşu scânteietor. Acela este globul în care se află Pământul vostru, cu tot ceea ce am văzut până acum.

10. Iar viaţa acestui spirit primordial creat este înlănţuită acum tocmai în acest punct pe care îl constituie *Pământul.* Dacă el este dispus să se smerească şi să se întoarcă la Mine, îi va fi redată viaţa sa primordială, şi atunci, acest om uriaş va fi din nou animat de viaţă. Dar dacă acest spirit primordial al creaţiei Mele va stărui în încăpăţânarea sa, această situaţie actuală se poate prelungi la nesfârşit, sau cel puţin până când întreaga materie se va dizolva într-o nouă viaţă sufletească şi spirituală multiplă.

11. Dar această dispoziţie va dăinui şi atunci, dacă acest mare spirit primordial creat nu va voi să se răzgândească. El se poate întoarce smerit la Mine, ca şi cel mai simplu spirit creat, şi atunci va trebui să renunţe în mod liber la totalitatea sa primordială, primind desigur în schimb o alta, infinit mai mare, dar care îi va reveni, ca oricărui spirit omenesc, doar parţial.

12. Însă opera de învăluire - care constă numai din voinţa Mea neclintită - va rămâne ca bază solidă uşurată de întreaga viaţă sufletească şi spirituală conţinută în ea şi ca un mare monument al marii noastre acţiuni, peste care se vor înşirui noile creaţii. - Robert şi voi, ceilalţi, spuneţi-Mi, aţi înţeles acum?”

13. Robert şi toţi ceilalţi abia îndrăznesc să respire de veneraţia care i-a copleşit. Numai Robert spune, după un răstimp în care a fost cuprins de cea mai înaltă uluire: „O, Doamne Dumnezeule, o, Părinte preasfânt! Eu îmi apar mie însumi acum ca un nimic nimicit pe vecie. O, preabunule Părinte, îngăduie-ne să ne venim puţin în fire, înainte de a ne conduce înspre o altă uşă! Căci ceea ce am văzut şi am auzit aici ne-a năucit în aşa măsură, încât acum nu mai suntem în stare să vedem sau să înţelegem ceva. O, Doamne, cât de măreţ eşti Tu! O, aşa ceva nu poate fi suportat de un spirit creat! O, Doamne Dumnezeule, o, Tată!”

Capitolul 302

Raportul dintre mărimile materiale şi cele spirituale.
Pilda cu grăuntele artificial uriaş şi bobul natural de grâu.
Prin cea de a treia uşă dinspre sud emană lumina unei noi creaţii a iubirii veşnice.

1. Eu: „Tot ceea ce aţi văzut este măreţ pentru ochii locuitorilor mai tineri ai împărăţiei Mele veşnice, care au putut vedea prea puţine în timpul vieţii lor. Dar dacă vă veţi familiariza mai mult cu viaţa voastră lăuntrică, interioară, care este iubirea Mea în voi, atunci tot ceea ce ţine de materie vă va apărea ca fiind infim. Căci chiar şi cea mai mică scânteie a iubirii Mele depăşeşte orice materie într-o măsură incalculabilă, atât în privinţa mărimii, cât şi a însuşirilor. - O mică pildă vă va ajuta să înţelegeţi mai bine aceste lucruri.

2. Iată, un artist sculptor a privit în lumea pământeană un bob de grâu printr-un microscop foarte puternic, configurându-l apoi din materia sculpturilor sale por cu por, astfel încât a obţinut un bob de grâu uriaş, care depăşea originalul de mai multe milioane de ori. El a expus la vedere acest produs al artei sale, explicând modul în care l-a alcătuit. Atunci a venit, printre alţii, un înţelept care a contemplat acest bob uriaş. După ce a privit bobul şi l-a lăudat pe artist, el a spus: «Prietene! Desigur că pe lângă acest bob uriaş artificial mai ai şi multe boabe de grâu naturale. Spune-mi, te rog, care crezi tu că este într-adevăr mai mare - bobul tău artificial sau un bob micuţ, natural?» - Atunci artistul a rostit: «Prietene! Pentru că ochii tăi pot să măsoare, compară tu însuţi un bob cu celălalt şi vei afla singur răspunsul!» - Atunci înţeleptul a spus: «Bine, ascultă atunci! Orice bob minuscul de grâu adevărat este infinit mai mare decât bobul tău artificial. Căci în fiecare bob de grâu adevărat se află în germenul acestuia puterea lui Dumnezeu, care face ca din fiecare bob să se nască nenumărate alte boabe, care luate laolaltă depăşesc cu mult bobul fără viaţă. Căci tot ceea ce nu este mare în sine, pentru că este lipsit de viaţă, este extrem de mic, chiar dacă în privinţa dimensiunilor sale ar fi mai mare decât întreaga lume. Pe când bobul cel mic, care ascunde în sine puterea şi viaţa lui Dumnezeu, este mai mare decât întregul infinit!»

3. Iar ceea ce i-a spus acel înţelept artistului, vă spun şi Eu vouă acum. Creaţia materială este într-adevăr mare, iar cel care o observă va avea mari bucurii. Dar în fiecare inimă omenească se află cu mult mai mult decât toate cele pe care le vedeţi acum. Căci ceea ce este fizic nu va creşte mai mult decât este acum. Dar voi veţi putea creşte veşnic în iubirea, cunoaşterea şi înţelepciunea voastră. Puteţi privi acum acest om creat, îl puteţi analiza şi înţelege, însă el este mort şi nu mai poate face astfel de lucruri, în plus, voi ştiţi foarte bine că această mare imagine reflectă ceva din voi înşivă. Astfel încât, dacă totul se află în voi, şi nu în afara voastră, atunci cât de mari trebuie să fiţi voi, ca toate acestea să aibă loc în inimile voastre? De aceea, nu vă minunaţi prea tare de aceste mărimi! Pentru că trebuie să ştiţi că pentru Mine nimic nu poate fi mai mare decât iubirea din inimile voastre faţă de Mine, Părintele vostru!

4. Iar dacă o asemenea creaţie ar fi suficient de mare pentru Mine, nu M-aş gândi niciodată la o alta. După cum puteţi vedea, imaginea cea mare îşi are graniţele ei, căci altfel nu ar fi imagine. Iar în afara imaginii voi nu vedeţi nimic, decât un spaţiu infinit, care apare ca fiind gol pentru acest om uriaş - dar care pentru noi nu este gol, ci este chiar foarte plin.

5. Veniţi acum la cea de a treia uşă de pe peretele sudic şi veţi vedea de îndată cu ochii voştri! Uşa este deja deschisă, şi voi percepeţi, pe măsură ce vă apropiaţi, cum vă întâmpină o lumină blândă. Din aceasta puteţi conchide că această lumină provine dintr-o a doua creaţie izvorâtă din iubirea Mea, şi nu din cea dintâi, a cărei lumină a provenit din flăcările mâniei Mele şi care nu a creat altceva decât judecată după judecată. Priviţi, aşadar, începutul celei de a doua Creaţii, cu adevărat nesfârşită, şi spuneţi-Mi ce anume vedeţi şi simţiţi!”

Capitolul 303

Privire prin cea de a treia uşă de pe peretele sudic.
Marele om de lumină al noii Creaţii.

1. Cu toții se grăbesc acum să treacă prin cea de a treia ușă dinspre sud. Ei zăresc din nou un om infinit de mare, dar de data aceasta înconjurat de o lumină blândă. Numai din regiunea *inimii* izvorăşte o lumină puternică, lumină care nu răneşte însă ochiul, ci produce în el un deliciu nesfârşit. Sub piciorul său stâng se zăreşte o *formă omenească* micuță, pe jumătate întinsă, pe jumătate aplecată în față, întru totul asemănătoare formei văzute prin cea de a doua uşă şi care este înconjurată aici de o sclipire de un roşu şters.

2. Robert Mă întreabă desigur de îndată ce reprezintă toate acestea. - Eu îi răspund: „Acum aveți alăturate una lângă alta, cea dintâi şi cea de a doua Creație! Marele om *de lumină* reprezintă noua Creație, un nou Cer şi un nou Pământ. Aici, *Pământul* nu se mai află în degetul mic de la picior, ca în cazul primei Creații materiale, ci în centrul *inimii* acestei noi Creații. Puternica lumină din sfera inimii provine din noul Pământ, care va rămâne pentru totdeauna locuința veşnică a iubirii Mele şi a tuturor copiilor Mei.

3. Dacă vei contempla mai îndeaproape acest om excesiv de mare şi plin de lumină, vei descoperi că şi el constă din nenumărate stele maiestuoase, atât veşmântul cât şi întreg trupul său. Fiecare dintre aceste stele este infinit mai mare decât întreg omul văzut prin cea de a doua uşă, cu toate nenumăratele sale globuri învăluitoare. Căci aceste stele sunt uniuni locuite de oameni-spirit, dintre care cea mai mică este de o mie de ori mai mare şi mai puternică decât acel prim om, a cărui imagine se zăreşte aici ca un mic vierme aflat sub degetul mic de la piciorul acestui al doilea om ceresc. El reprezintă în comparație cu acest al doilea om ceea ce reprezintă un mic fir de nisip în comparație cu întreg omul alcătuit din aceste globuri învăluitoare.

4. Acest al doilea om Mă reprezintă pe Mine, lucrând pe un ogor bine îngrijit.

5. Vezi însă că şi forma acestui al doilea om trebuie să aibă nişte limite, căci altfel nu ai putea vedea un om în el. Dar ce zăreşti deasupra acestei forme, care este viața cea mai pură în toate particulele ei?"

6. Robert îmi răspunde, cu totul copleşit: „O, Doamne Dumnezeule şi Părinte al meu! Zăresc lumină peste lumină, atâta cât ajung să vadă ochii mei!" - Eu: „Această lumină este Spiritul Meu, Puterea Mea, Iubirea Mea! - Iar aici îşi vor găsi locul alte miriade de astfel de oameni uriaşi, căci toți copiii Mei trebuie să aibă loc pentru a-şi plasa operele!

7. Însă acum, dragii Mei copilaşi şi frățiori, ştiți suficient pentru cea dintâi oră petrecută în casa Mea! De aceea, nici nu vom deschide *acum* cele trei uşi dinspre răsărit, pentru că voi încă nu ați suporta priveliştea care se află dincolo de ele. Dar după ce vă veți obişnui cu toate încăperile casei Mele, veți putea contempla şi conținutul acestor trei uşi.

8. Tot ce vă pot spune pe scurt este că cea dintâi conține întregul *regn spiritual* al Pământului şi al tuturor celorlalți Sori, ca şi al celorlalte Pământuri şi Luni ale fiecărui glob învăluitor. - Prin cea de a doua uşă ni se prezintă în prim-plan cel dintâi sau cel mai de jos Cer al Pământului nostru, iar în fundal acelaşi Cer al tuturor lumilor globurilor învăluitoare. - În aceleaşi raporturi apar în cea de a treia uşă cel de al doilea Cer, sau *Cerul iubirii şi al înțelepciunii* - în prim plan acela al Pământului, iar în fundal acelea ale globurilor învăluitoare. - Dar pentru cel de al treilea şi cel mai înalt Cer, acela al *iubirii pure,* în care ne aflăm acum şi în care ne vom afla veşnic, nu există aici nici o uşă, pentru că noi oricum ne aflăm în el. Dar în cerurile de mai jos, în fiecare locuință a unui spirit îngeresc se află câte o uşă care duce spre cel de al treilea Cer. Însă aceasta este foarte greu de deschis, şi uneori nici nu poate fi deschisă, ceea ce se întâmplă în special în Cerul cel mai de jos.

9. Deocamdată ştiți destul şi aproape tot ceea ce trebuie să ştie un spirit îngeresc din acest Cer suprem. Dar înțelegerea deosebită, însoțită întotdeauna de interesul mereu crescut, abia începe aici şi durează la nesfârşit, aducând mereu cu sine cea mai mare fericire.

10. Să mergem acum încă o dată în sala cea mare, de unde veți putea să priviți împreună cu frații Mei marele oraş înconjurător şi să vă desfătați după placul inimii cu această privelişte.

11. Iar pe Mine Mă veți putea găsi mereu acasă.

12. Totodată, cei trei frați ai voştri vă vor arăta încăperile ce vor rămâne pe veci ale voastre, cu toate amenajările lor - Tu, frate Robert, vei avea o uşă tainică prin care vei putea ajunge oricând vei dori la societatea ta, unde vei putea să ordonezi şi să orânduieşti lucrurile după placul şi în Numele Meu, în modul cel mai desăvârşit. Fie ca tu să fii un conducător drept şi un frate bun pentru toți supuşii tăi!

13. Fie ca de acum încolo fiecare dintre voi să se bucure de libertatea cea mai deplină şi de ceea ce aduce mulţumire inimilor voastre! Căci aici domneşte cea mai deplină libertate, iar pentru spirite nu mai există nici o lege şi nici un păcat!

14. Înfăptuiască-se aşadar ceea ce am prezis Eu din veşnicie!"

15. După aceste cuvinte, ne îndreptăm cu toții către sala cea mare, unde o mare mulțime de frați şi surori ne salută prietenoşi. Abia aici începe societatea cerească. Şi fiecare se îndreaptă fericit înspre minunata locuință ce i-a fost hărăzită, aducându-Mi slavă şi laudă.

16. Iar aceasta reprezintă într-o măsură amănunțită conducerea spirituală a unui mare spirit în lumea spirituală.

17. Ferice de acela care o consideră cu inima plină de bunăcredință şi îşi organizează viața în funcție de ea! El va avea cândva de parcurs aceeaşi cale, dacă inima sa este onestă şi de bunăcredință. Şi dacă a parcurs acest drum deja de pe Pământ, va mai avea de parcurs doar o cale foarte scurtă.

18. Este bine însă ca omul să nu citească această vestire cu capul, ci cu inima. El va ajunge atunci la o mare binecuvântare, iar moartea va ieşi din oasele sale. Dar cel care o citeşte cu simpla rațiune, îşi va găsi într-însa moartea, din care cu greu se va trezi.

19. Cu aceasta se încheie această descriere provenită din lumea spirituală. Ferice de aceia care nu vor găsi poticnire într-însa! - Amin! Amin! Amin!

Slavă şi mulțumire veşnică, Ție, Doamne, pentru această dezvăluire, de care noi, sărmanii oameni păcătoşi, nu suntem câtuşi de puțin vrednici! O, Doamne, binecuvântează-i pe toți aceia care o primesc cu inimi credincioase şi pline de bucurie! Amin!

J. Lorber

- Sfârşit -

Cuprins